

การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์
สิงหาคม 2560

การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ

ปริญญานิพนธ์
ของ
อาทิตย์ อินตะแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์

สิงหาคม 2560

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ

บทคัดย่อ
ของ
อาทิตย์ อินตะแก้ว

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์
สิงหาคม 2560

อาทิตย์ อินทะแก้ว. (2560). การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ. ปรินซ์นิพนธ์ ปร.ด. (การวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์
แขนงวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม รศ.ดร.องอาจ นัยพัฒน์, ผศ.ดร.อัญชลี จันท์เสม.

การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการนี้มีจุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อ (1) ทำความเข้าใจรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยกลุ่มตัวอย่าง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 14 คนและอาจารย์ผู้สอนจำนวน 6 คนใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกรณีศึกษาและการสนทนากลุ่มนักศึกษา (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาจำนวน 34 เครื่องมือการวิจัยได้แก่ แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงรูปธรรม แบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ เกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษและแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและค่าเฉลี่ยคะแนนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 ช่วงเวลาด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ผลการศึกษาพบว่า (ก) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยมี 2 รูปแบบได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม โดยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองมีลักษณะที่สามารถปรับเปลี่ยนเคลื่อนย้ายได้มากน้อยระหว่างกันได้บนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ข) นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน แต่เมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน คะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองกลับลดลงอยู่ในระดับเท่าเดิมก่อนเริ่มการจัดการเรียนการสอนและนักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค) ก่อนการทดลองนักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนนักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมซึ่งนักศึกษาโดยส่วนใหญ่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองได้ แต่เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนนักศึกษากลุ่มกลับมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้นในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตามเดิม

EXAMINING AND DEVELOPING THAI UNDERGRADUATE STUDENTS' ENGLISH
LEARNING STYLES TO ENHANCE LISTENING AND SPEAKING SKILLS:
A MIXED- METHODS STUDY

AN ABSTRACT
BY
ARTHIT INTAKAEW

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Doctor of Philosophy degree in Research and Development on Human Potentials
at Srinakharinwirot University

August 2017

Arthit Intakaew. (2017). *Examining and Developing Thai Undergraduate Students' English Learning Styles to Enhance Listening and Speaking Skills: A Mixed- Methods Study*. Doctor Thesis. Ph.D. (Research and Development on Human Potentials: Educational Research and Statistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr.Ong-art Naiyapatana, Asst. Prof. Dr.Anchalee Chansem.

This research consisted of two phases: (1) the first phase, a qualitative study, aimed to understand the English learning styles of Thai undergraduate students. There were fourteen undergraduates and six English lecturers from a public, a private and an autonomous university were selected as case studies. An interview and a focus group were used to qualitatively collect data. A typological analysis was used to the analyze qualitative data; (2) the second phase, a quantitative study, aimed to compare the English listening and speaking ability of students after being taught with the Communicative Language Teaching (CLT) approach and to study the changing English learning styles of students before, after, and without treatment for a month. There were thirty four samples, all of which were selected by the multi-stage random sampling method. The students were equally selected into an experimental and a control group, based on their TOEIC scores at the random assignment stage. The research instruments were comprised of an English Learning Style Questionnaire, CLT lesson plans, integrated listening and speaking tests, a CEFR speaking rubric and the Happiness Learning Logs. A repeated Measure One-Way ANOVA was used to compare the English listening and speaking mean scores of the students. The results found the following: (A) there were two English learning styles: The Grammar- Based Learning Style and The Concrete Language Learning Style. These two English learning styles can be located in an English learning continuum and students can vary their learning styles according to degrees of its use in different situations; learning strategies, teaching and learning methods and the course assessment. (B) The members of the experiment group significantly gained a greater mean score on the posttest than the pretest mean score and the mean score after a month without treatment. Based on the Happiness Learning Logs, the students were happy with the treatment of the CLT approach. They were also willing to practice and use English more in real life. (C) Before conducting an experiment, seventeen of the undergraduate students had a greater average mean score on the Grammar- Based English Learning Style, but they were able to change their English learning styles into a Concrete English Learning Style after the

experiment. Without getting a treatment for a month, they changed their Concrete English Learning Styles back to the Grammar- Based English Learning Style again.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ

ของ

อาทิตย์ อินตะแก้ว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์จัตราชัย เอกปัญญาสกุล)

วันที่.....เดือน สิงหาคม พ.ศ 2560

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์)

.....ที่ปรึกษาร่วม

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี จันทรเสม)

(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี จันทรเสม)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
ทุนการศึกษา 40 ปี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก ทุนการศึกษา 40 ปี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประจำปีงบประมาณ 2558 ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้มอบทุนอุดหนุนการวิจัยนี้เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้นิสิตได้ผลิตผลงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเอาใจใส่และความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์หลัก ที่ได้เสียสละเวลาในการให้คำปรึกษา ข้อคิด ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ทั้งในเรื่องของวิธีวิทยาการวิจัยตลอดจนขั้นตอนกระบวนการทำปริญญานิพนธ์ต่างๆ ของนิสิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี จันทรเสม อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ร่วม ที่ได้เสียสละเวลาในการให้คำปรึกษา ข้อคิด ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ รวมทั้งพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องในการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้จนเป็นงานวิจัยที่มีความสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ คชสิทธิ์ และอาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา ในฐานะคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพิ่มเติมที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ในการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ทิพา เทพอัศรพงศ์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าของท่านในการให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ทางด้านการสอนภาษาอังกฤษในปริญญานิพนธ์เล่มนี้ด้วยความรักในลูกศิษย์โดยมิได้ต้องการสิ่งใดตอบแทนและเพื่อมุ่งหวังให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้มีประโยชน์และคุณค่าต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ต่อไป

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านในการตรวจพิจารณาเครื่องมือการวิจัยที่ได้เสียสละเวลาในการพิจารณาและให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีและนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ด้วยมิตรภาพและความช่วยเหลือของกัลยาณมิตรในสาขาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (แขนงวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา) ขอขอบคุณทุกท่านที่คอยช่วยเหลือและให้คำปรึกษาด้านการเรียนในทุกเรื่อง โดยเฉพาะการเรียนวิชาสถิติหลายวิชาที่ผู้ที่เรียนศาสตร์ทางด้านภาษาอังกฤษคนนี้ไม่ค่อยถนัดและทำให้เรียนรู้ว่าการเรียนสถิตินั้นไม่ได้เป็นเรื่องยากอีกต่อไป

สุดท้ายนี้ผู้ที่เป็นกำลังใจอันสูงสุดเบื้องหลังความสำเร็จนี้คือมารดาของผู้วิจัย นางบุญนาค ประระมะ และความสำเร็จนี้ยังคงเป็นความปลาบปลื้มใจไปถึงบิดาของผู้วิจัย นายธงชัย อินตะแก้ว ที่ได้ล่วงลับไปแล้วที่ท่านอุตสาหะหรือคอยอยากเห็นความสำเร็จในการเรียนระดับสูงสุดของลูกคนนี้มาตลอด

อาทิตย์ อินตะแก้ว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
คำถามการวิจัย.....	7
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	8
ความสำคัญของการวิจัย.....	9
ขอบเขตการวิจัย.....	10
ตัวแปรและเหตุการณ์ที่ศึกษา.....	11
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	11
สมมติฐานการวิจัย.....	14
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	14
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
ตอนที่ 1 ภาษาอังกฤษกับการศึกษา.....	18
ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อโลกและภูมิภาค.....	18
พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษ.....	21
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบัน.....	30
บทบาทของครูในการสอนภาษาอังกฤษ.....	31
ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย.....	33
ตอนที่ 2 ธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา.....	35
แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาแม่และภาษาที่สอง.....	35
ความแตกต่างของผู้เรียนภาษา.....	40
ตอนที่ 3 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้.....	47
รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้.....	47
กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน.....	58
แนวคิดการสอนภาษาต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน.....	61
ตอนที่ 4 ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.....	64

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....	64
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	70
ตอนที่ 5 ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	78
ความหมายของความสุขในการเรียนรู้.....	79
สารบัญ (ต่อ)	
บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
องค์ประกอบของความสุขในการเรียนรู้.....	80
ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา.....	82
งานวิจัยภายในประเทศ.....	83
งานวิจัยต่างประเทศ.....	86
ตอนที่ 7 ข้อสรุปผลการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	90
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	93
ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี).....	96
การเลือกกรณีศึกษา.....	96
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	99
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเชิงคุณภาพ.....	100
การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	101
การตรวจสอบความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูล.....	101
ระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ	
(การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ).....	103
การพัฒนาและประยุกต์ใช้เครื่องมือการวิจัยในการศึกษาเชิงทดลอง.....	104
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	122
แผนดำเนินการทดลอง.....	178
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	184
การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการศึกษาเชิงทดลอง.....	189
4 ผลการวิจัย.....	133
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี).....	134
ทักษะและความเชื่อของนักศึกษาและผู้สอนต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษ..	134
มุมมองและทัศนะต่อความรู้ความสามารถด้านการเรียนภาษาอังกฤษ	
โดยรวมของนักศึกษา.....	136

ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน.....	140
ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา.....	149
ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนระดับอุดมศึกษา.....	159
สารบัญ (ต่อ)	
บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ).....	161
ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อน หลังและ เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง.....	166
ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของ นักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	168
ผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง.....	169
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	178
สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย.....	178
สรุปผลการวิจัย.....	179
อภิปรายผลการวิจัย.....	185
ข้อเสนอแนะ.....	192
บรรณานุกรม.....	195
ภาคผนวก.....	204
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	261

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางสังเคราะห์แนวการสอนภาษาอังกฤษวิธีหลักตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน.....	29
2 บทบาทของครูที่เปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคม.....	33
3 ตารางการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง.....	39
4 ความแตกต่างของอายุผู้เรียนในการรับรู้ภาษาที่สอง.....	41
5 ความแตกต่างของบุคลิกภาพและการแสดงออกของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย.....	46
6 รูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามคุณลักษณะ 4 ประการ.....	53
7 มิติด้านเนื้อหาการวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ.....	67
8 จุดมุ่งหมายและจุดประสงค์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	75
9 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา.....	91
10 วิธีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาระยะที่ 1.....	99
11 เกณฑ์การประเมินความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	102
12 ระดับคะแนนและความหมายของการให้คะแนนในแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้.....	105
13 ช่วงคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์การแปลผลของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้.....	106
14 โครงสร้างของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	106
15 จำนวนข้อคำถามของแบบวัดหลังการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา.....	107
16 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	107
17 หัวเรื่องในแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.....	110
18 ความหมายของระดับคะแนนและเกณฑ์การแปลผลของแบบประเมินความเหมาะสม.....	111
19 ผลการประเมินความเหมาะสมโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	112
20 การทดลองใช้แผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ (Pilot study).....	113
21 จำนวนของการทำกิจกรรมไปงานของนักศึกษาในขั้นตอนทดลองใช้แผน.....	114
22 เกณฑ์การแปลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูด.....	117
23 คะแนนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของแบบทดสอบ.....	118
24 ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ.....	120
25 ผลการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเชิงทดลองด้วย G Power.....	123
26 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทดสอบ TOEIC ของกลุ่มตัวอย่าง.....	126

27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม.....	126
28 เนื้อหาในแผนกิจกรรมการสอนและระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง.....	131
29 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ แบบวิเคราะห์ไวยากรณ์.....	143

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
30 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ แบบเสมือนจริง.....	146
31 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แบบวิเคราะห์ไวยากรณ์.....	152
32 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม.....	156
33 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง.....	162
34 ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร.....	163
35 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry.....	164
36 การวิเคราะห์ Tests of Within- Subjects Effects.....	164
37 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่.....	165
38 คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง.....	170
39 ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปรของรูปแบบการเรียนรู้.....	171
40 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry.....	171
41 การวิเคราะห์ Tests of Within- Subjects Effects ของรูปแบบการเรียนรู้.....	172
42 ผลการทดสอบรายคู่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	173
43 การปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกรณีศึกษาในกลุ่มทดลอง.....	175
44 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้.....	222
45 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบ.....	224
46 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ทั้งฉบับ.....	225
47 ความเหมาะสมโดยรวมของแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	226
48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	227
49 ความสอดคล้องโดยรวมของแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	232
50 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลองด้วยคะแนน TOEIC.....	237
51 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (ก่อนเรียน).....	238

52 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (ก่อนเรียน).....	239
53 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (หลังเรียน).....	240
54 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (หลังเรียน).....	241
55 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (เว้นระยะ 1 เดือน).....	242
56 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (เว้นระยะ 1 เดือน).....	243

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	16
2 วงกลมการใช้ภาษาอังกฤษของคนทั่วโลก.....	19
3 วงกลมการใช้ภาษาอังกฤษในเอเชีย.....	20
4 ความเชื่อมโยงของรูปแบบ (Styles).....	48
5 สรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ (Styles).....	50
6 สรุปรูปแบบทางปัญญาต่างๆ (Intellectual styles).....	51
7 ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา บุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	52
8 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing.....	56
9 ความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้อังกฤษ.....	57
10 กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาแบบ 2 กลุ่ม 6 กลวิธี 19 เทคนิค.....	60
11 กรอบการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้...	62
12 กลวิธีการฟัง.....	65
13 ปริมาตรหน่วยของภาษาพูด.....	71
14 แนวคิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข.....	82
15 แผนภาพสรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	94
16 วิธีการและขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	101
17 ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาเชิงทดลอง.....	104
18 เนื้อหาของแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ.....	109
19 ขั้นตอนการพัฒนาแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ.....	114
20 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเชิงทดลอง.....	124
21 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random assignment).....	125
22 แผนการทดลองแท้จริง.....	127
23 แผนภาพดำเนินการทดลองด้วยวิธีวิทยาการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (Mixed methods) ประเภท Embedded design.....	129
24 มุมมองและทัศนะต่อความรู้ความสามารถด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม	

ของนักศึกษาตามความเห็นของผู้สอนและนักศึกษา.....	140
25 หลักการและเหตุผลของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์.....	144
26 หลักการและเหตุผลของรูปแบบรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง.....	147
27 เส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ.....	149

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
28 ร่องรอยหลักฐานการจดโน้ตย่อของนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์.....	153
29 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์.....	154
30 กิจกรรมหรือสถานการณ์สมมติที่ผู้สอนกำหนดขึ้นที่มีความสอดคล้องกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม.....	156
31 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม.....	157
32 เส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	159
33 ผลความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา.....	161
34 บรรยาการการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	249
35 กิจกรรมการจับคู่ฝึกสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่กำหนดให้.....	250
36 กิจกรรมการตามหาบุคคลที่มีข้อมูลตามที่ต้องการ.....	251
37 การแสดงบทบาทสมมติในแต่ละสถานการณ์ที่กำหนดให้.....	252
38 การทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ.....	253
39 ตำราเรียนภาษาอังกฤษ Person to Person (Level 1).....	254
40 แบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	254

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ศตวรรษที่ 21 ถือเป็นยุคที่โลกของเรากำลังเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วด้วยบทบาทของเทคโนโลยีและการสื่อสารเป็นตัวขับเคลื่อนให้โลกของเราเกิดการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นมนุษย์จึงควรมีทักษะในการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 หรือกล่าวได้ว่าการมีทักษะในศตวรรษที่ 21 (21st Century skills) นี้ถือเป็นทักษะที่จำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญต่อพลโลก ครูถือเป็นหัวใจสำคัญหนึ่งของการส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนยุคใหม่เกิดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรียนการสอน การเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการดำรงชีวิตได้ในศตวรรษที่ 21 โดยการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 จะเป็นการเรียนรู้แบบ “การก้าวข้ามสาระวิชา” ไปสู่การเรียนรู้ “ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21” (21st Century skills) ซึ่งครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) ให้กับผู้เรียน โดยผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติแล้วผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง และเกิดกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้ในที่สุด (Trilling; & Fadel. 2009; วิจารย์ พานิช. 2555: 15)

ทักษะความเป็นนานาชาติ (Internationalization) เป็นอีกทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญต่อทักษะในการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งหมายถึงการที่ผู้เรียนมีทักษะในการติดต่อสื่อสาร มีความรู้ความเข้าใจในบุคคลต่างวัฒนธรรมกัน และสามารถปฏิบัติงานหรือร่วมงานกับบุคคลดังกล่าวได้ บทบาทของภาษาจึงมีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับทักษะความเป็นนานาชาติในฐานะที่เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างกัน และทักษะทางด้านภาษาแม่และภาษาโลกถือเป็นส่วนหนึ่งของสาระวิชาหลักที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้เพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ได้เช่นกัน (วิจารย์ พานิช. 2555: 45) นอกจากทักษะความเป็นนานาชาติและทักษะทางด้านภาษาแม่และภาษาโลกที่มีความสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของทักษะในศตวรรษที่ 21 แล้ว ทักษะความเป็นนานาชาติและทักษะทางด้านภาษาแม่ ในที่นี้ได้แก่ทักษะทางภาษาไทย และทักษะทางด้านภาษาโลกซึ่งในที่นี้ได้แก่ ภาษาอังกฤษยังมีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญกับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community- AEC) อีกด้วย เนื่องจากทักษะความเป็นนานาชาติ ทักษะทางภาษาแม่และภาษาโลกจะเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาโครงการความร่วมมือต่าง ๆ ระหว่างภาคีประเทศสมาชิกในภูมิภาคอาเซียน ที่ประกอบด้วย 3 โครงการความร่วมมือหลัก ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (Political and security community) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (Economic community) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Socio-cultural community) ตามลำดับ (เฉลิมลาภ ทองอาจ. 2555: 108; วิจารย์ พานิช. 2555: 15 & The Association of Southeast Asian Nations. 2014) ประเทศสมาชิกต้องใช้ทักษะความเป็นนานาชาติ

นี้ในการประสานงานความร่วมมือกันในทุกด้านและใช้ทักษะภาษาโลกคือ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ในขณะที่เดียวกันประเทศต่างๆในกลุ่มสมาชิกต่างก็ต้องเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรม รวมถึงภาษาแม่หรือภาษาที่ประเทศในสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนใช้อีกด้วย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทักษะในการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 นั้นยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องโดยตรงกับทักษะการดำเนินชีวิตของพลเมืองในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอีกด้วย ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างทุกคนทั่วทุกมุมโลก ภาษาอังกฤษจึงถูกเรียกว่าเป็นภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ (English as international language) ภาษาอังกฤษโลก (World Englishes, English as a global language, English as a world language) หรือภาษากลาง (A lingua franca) ที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างผู้ใช้ภาษาแม่อื่นๆ (Speakers with different first languages) ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 สำหรับพลโลกเป็นอย่างมากในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้เรียนทุกคนในยุคปัจจุบัน (Seidlhofer. 2005: 39; & อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ. 2555) แต่ทว่าปัญหาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในปัจจุบันกลับพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำ ดังจะเห็นได้จากผลคะแนนเฉลี่ยการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินักเรียน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษจากคะแนนเต็ม 100 คะแนนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ตามลำดับในปี 2556 พบว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 734,822 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.11 มีช่วงคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 20.01-30.00 คะแนน นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 680,445 คนส่วนใหญ่ร้อยละ 47.12 มีช่วงคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 20.01-30.00 คะแนน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 414,688 คน ส่วนใหญ่ร้อยละ 40.30 มีช่วงคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ระหว่าง 10.01-20.00 คะแนนตามลำดับ และจากรายงานสรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้นจากผลการสอบ O-NET ในรายวิชาภาษาอังกฤษสรุปได้ว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีจุดอ่อนในเรื่องของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าวยังไม่เป็นที่พอใจและควรรหาทางสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2557)

ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยส่วนหนึ่งนี้อาจมาจากรูปแบบการเรียนรู้อย่างไร (Learning styles) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็นวิธีการ (Method) ลักษณะหรือแบบที่ผู้เรียนมีความชื่นชอบหรือถนัดใช้ในการรับรู้และประมวลข้อมูลข่าวสารจนเกิดเป็นขั้นตอนของการเรียนรู้ตามทัศนะของโคลบ (Riding; & Rayner. 1998: 54; Sternberg; & Zhang. 2001; อ้างอิงจาก Kolb. 1976) และ (Manolis; และคณะ. 2013 & Sharp. 1997 อ้างอิงจาก Kolb. 1984) ที่กล่าวว่ารูปแบบ

การเรียนรู้เฉพาะบุคคลของผู้เรียน (Individual learning styles) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถ (Ability) และความถนัด (Aptitude) ของผู้เรียน โดยรูปแบบการเรียนรู้คือ กระบวนการที่อาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลแล้วจึงจะทำการแปลงรูป ของประสบการณ์นั้น (Transformation of experience) แล้วสร้างขึ้นเป็นความองค์ความรู้ (Knowledge) หรือเป็นกระบวนการรับรู้และกระบวนการจัดกระทำข้อมูลของแต่ละบุคคล รูปแบบ การเรียนรู้จึงนับว่าเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนของผู้เรียนนั่นเอง นอกจากนี้ทิตนา แชมมณี (2551: 2) ยังได้ให้นิยามของรูปแบบการเรียนรู้เอาไว้ว่า “รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะหรือวิธีการ เรียน วิธีการคิดหรือวิธีการแก้ปัญหาที่บุคคลชอบหรือมีความถนัดในการใช้เป็นประจำหรือใช้เป็น ส่วนใหญ่ในการเรียนรู้เรื่องต่างๆในชีวิตประจำวัน และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการ เรียนรู้ได้ดีที่สุด เนื่องจากมีความสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ กระบวนการทางสติปัญญา สภาพแวดล้อมและประสบการณ์ของบุคคลนั้น” ปัญหาในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มี ความหลากหลาย ประกอบกับการที่ครูผู้สอนยึดติดกับรูปแบบการสอนเฉพาะที่ตนเองถนัด อาจเกิด ความไม่สอดคล้องหรือการไม่สอดคล้องกับรูปแบบเทคนิควิธีการสอนของครูและวิธีการเรียนรู้ของ ผู้เรียนดังกล่าว อย่างไรก็ตามการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนมุ่งเน้นให้ผู้เรียน สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสังคมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดย Trill & Fadel (2009) อ้างอิงจาก วิจารณ์ พานิช (2555: 106) กล่าวว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการออกแบบการเรียนรู้ให้กับ ผู้เรียนได้อย่างยืดหยุ่น มีความเข้าใจในตัวผู้เรียนและสามารถจัดการเรียนการสอนให้มีความ สอดคล้องและเหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนให้ เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละรูปแบบการรู้นั้นถือเป็นการพัฒนาศักยภาพมนุษย์อย่างหนึ่งนั่นเอง

จากงานวิจัยที่ทำการศึกษเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ทำการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะทั่วไปที่ยังไม่ได้มีลักษณะเฉพาะของ รูปแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่ควรมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ในวิชาอื่นๆ (ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์ (2543); จินตนา เดชะประทุมวัน (2548); อนันต์ แก้วตาดีบ (2548); วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549); กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551); Phantharakphong (2012); สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช และ อวยพร เรื่องตระกูล (2556); Moenikia and Zahed-Babelan (2010); & Tulbure (2012) ซึ่งจากผล การศึกษาของกลุ่ม ศกุนตนา (2552) ที่ศึกษาผลความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ของ ผู้เรียนกับรูปแบบการสอนของผู้สอนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการ เรียนมากกว่า 1 รูปแบบและแปรเปลี่ยนไปตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เรียน ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ ในกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาจมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชา อื่นๆ อย่างไรก็ตามยังมีงานวิจัยบางส่วนที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้เฉพาะในกลุ่มสาระวิชา ภาษาอังกฤษ (วรสิริ สิงหสิริ; และคณะ. 2547; Willing. 1998; Wong & Nunan. 2011) แต่งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องดังกล่าวเกือบทั้งหมดยังเป็นเพียงการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะของการ ศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์หรือการทำนาย ซึ่งหัวใจสำคัญของการพัฒนาและ

ส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ที่สำคัญคือการศึกษาวิจัยเชิงทดลองเพื่อให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นจึงไม่ค่อยพบงานวิจัยเชิงทดลองที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากนัก อีกทั้งจากการทบทวนเอกสาร วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องพบว่ามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลากหลายรูปแบบ (Wong; & Nunan. 2011; Willing. 1998) และผู้เรียนหนึ่งคนอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเอง อีกทั้งรูปแบบการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้เมื่อมีการเข้าสู่สังคมหรือสามารถสอนกันได้จากการที่ครูเป็นต้นแบบในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ (Sternberg. 1999: 83-90) ดังนั้นการเรียนการสอนในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนมีความจำเป็นที่จะต้องปรับวิธีการสอนของตนให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีความหลากหลายของรูปแบบการเรียนรู้หรือไม่และต้องทำอย่างไร หรือผู้เรียนควรที่จะต้องปรับรูปแบบการเรียนรู้ของตนให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของผู้สอนหรือไม่อย่างไร เนื่องจากผู้เรียนอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเองและสามารถเลือกดึงเอารูปแบบบางอย่างมาใช้ให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนส่วนมากได้ เป็นต้น นอกจากนี้ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่ามีจำนวน 4 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร (Communicative style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete style) (Willing. 1998) แต่กลับพบว่าลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบมีส่วนของข้อคำถามหรือองค์ประกอบที่ค่อนข้างทับซ้อนกัน ผู้วิจัยจึงไม่แน่ใจว่าองค์ประกอบเชิงทฤษฎีที่ได้นี้จะสามารถอธิบายลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาไทยได้แน่ชัดหรือไม่ เพราะนักศึกษาไทยมีลักษณะหรือเอกลักษณ์เฉพาะ โดยเฉพาะความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ดังนั้นทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing และรายละเอียดขององค์ประกอบจึงอาจไม่สามารถอธิบายรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยได้อย่างชัดเจนมากนัก

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิผลที่สุดตามทัศนะของนักวิชาการนั้นไม่สามารถระบุได้ว่าวิธีการเรียนการสอนรูปแบบใดเป็นรูปแบบที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตามจากการทบทวนเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหลักการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่าในปัจจุบันวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เป็นที่นิยมที่สุดและได้ผลดีที่สุดกับผู้เรียนคือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร (Communicative language teaching –CLT) โดยเป็นการเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาในการสื่อสาร ผ่านกิจกรรมทางภาษา เกม สถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น โดยมีหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พยายามให้มีความใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ให้มากที่สุดซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมายมากกว่าการท่องจำ (Richards; & Rodgers. 2002); (Hedge. 2008) & (Celce- Murcia. 2001) ดังนั้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารจึงอาจเป็นวิธีการสอนภาษาที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร (Communicative style) ตามแนวคิดทฤษฎีของ Willing ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้จากการลงนามในประกาศของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ(ศธ.) เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2557 โดยสถานศึกษาจะต้องปรับการเรียนการสอนใหม่ให้เป็นการสอนภาษาที่เป็นธรรมชาติหรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ข่าวสด. 2557, 20 มีนาคม: 23) ดังนั้นรูปแบบวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงนับเป็นวิธีการสอนภาษาที่ได้รับความนิยมมากที่สุด

เมื่อกล่าวถึงรูปแบบวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่นับเป็นวิธีการสอนภาษาที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ย่อมมีความสอดคล้องกับการสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือการที่สามารถนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทักษะการฟังและการพูดจึงเป็นทักษะสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทักษะการฟัง (Listening skill) เป็นทักษะหนึ่งที่อยู่ในจำพวกของทักษะการรับภาษา (Receptive skills) เช่นเดียวกับทักษะการอ่าน การฟังเป็นกระบวนการรับรู้ภาษาอย่างมีความหมายจากสิ่งที่ได้ยินได้ฟังในฐานะปัจจัยนำเข้าของข้อมูล แล้วทำการประมวลและเชื่อมโยงข้อมูลกับประสบการณ์ที่ตนมีอยู่ เมื่อเกิดความเข้าใจจากสิ่งที่ได้ยินแล้ว จึงเกิดกระบวนการผลิตภาษาออกไปเพื่อทำการโต้ตอบ ซึ่งในที่นี้คือเกิดกระบวนการพูดนั่นเอง (Nunan. 2003) ในส่วนของทักษะการพูด (Speaking skill) เป็นทักษะหนึ่งที่อยู่ในจำพวกของทักษะการผลิตภาษาออกไป (Productive skills) เช่นเดียวกันกับทักษะการเขียน การพูดเป็นการออกเสียงหรือส่งเสียงของตนออกมาเพื่อให้คู่สนทนาหรือผู้ฟังเข้าใจในมโนภาพ (Create an image) หรือสิ่งที่ผู้พูดต้องการ การพูดเป็นการใช้ความเร็ว (Speed) การหยุด (Pausing) ระดับเสียงสูง-ต่ำ (Pitch) ระดับความดังของเสียง (Volume) และท่วงทำนองเสียง (Intonation) ผสมผสานเข้าด้วยกันเสียงที่ออกมาจากการพูดนั้นเป็นเสียงที่มีความหมายและเป็นที่ยอมรับได้ (Meaningful) นอกจากนี้ การพูดเพื่อสื่อความหมายและสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นมาตรฐานที่สำคัญมากกว่าการพูดเพื่อให้มีสำเนียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (Native-like accent) ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีความเชื่อในวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Louma. 2003) ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะสำคัญที่เป็นจุดเน้นในรูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งนับเป็นวิธีการสอนภาษาที่ได้รับความนิยมมากที่สุด อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาของอาทิตย์ อินตะแก้ว (2555) และลดดาพร สระกาง (2556) พบว่านักศึกษาไทยส่วนใหญ่มีปัญหาในเรื่องของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาไทยส่วนใหญ่เน้นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสอบแข่งขัน การท่องจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษามากกว่าการเรียนภาษาเพื่อนำเอาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้เองจึงส่งผลให้นักศึกษาไทยมีปัญหาในด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาและทบทวนเอกสาร วรรณกรรม ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้อังกฤษจากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นยังพบว่ามีช่องว่างของวิจัยที่ได้มีการศึกษาไปแล้ว ได้แก่ งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้อังกฤษในรูปแบบทั่วไปที่ไม่เฉพาะเจาะจงในเรื่องของวิธีการเรียนรู้อังกฤษของผู้เรียน แต่พบเพียงบางงานวิจัยที่ศึกษารูปแบบการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงในเรื่องของวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนแต่งงานวิจัยดังกล่าว กลับเป็นเพียงงานวิจัยเชิงสำรวจเท่านั้นที่ไม่ได้มีการนำไปพัฒนาต่อยอดหรือส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนแต่อย่างใด อีกทั้งจากองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ มีลักษณะขององค์ประกอบแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ที่ทับซ้อนกัน และอาจไม่สอดคล้องหรือไม่สามารถอธิบายลักษณะเฉพาะของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในบริบทของไทยได้ชัดเจนมากนัก ในส่วนของงานวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น พบในงานวิจัยของจินตนา เดชะประทุมวัน (2548) และ Tulbure (2012) แต่งานวิจัยดังกล่าวกลับเป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในรูปแบบทั่วไปที่ไม่เฉพาะเจาะจงในเรื่องของวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน อีกทั้งในขั้นตอนของการออกแบบการวิจัยเชิงทดลองไม่มีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่ชัดเจนมากนัก อาจทำให้คำตอบจากผลของรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้จากการศึกษาทดลองนั้นไม่แน่ชัดมากนัก ซึ่งการศึกษาวิจัยเชิงทดลองที่มีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนได้เป็นอย่างดีจะทำให้ผู้วิจัยสามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่างแน่ชัดมากยิ่งขึ้น ซึ่งวิธีการควบคุมตัวแปรในการวิจัยเชิงทดลองได้แก่ (1) การจัดกระทำแบบสุ่ม (2) การนำตัวแปรควบคุมมาเป็นตัวแปรอิสระที่สนใจศึกษา (3) การทำให้ตัวแปรควบคุมคงที่ (4) การปรับค่าทางสถิติ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2533: 12) ทั้งนี้ตัวแปรที่นักวิจัยสามารถควบคุมได้ อาจได้แก่ ตัวแปรห้องเรียน เวลาที่ใช้สอน เนื้อหาที่ใช้สอน ครูผู้สอน แต่ตัวแปรบางประเภทนักวิจัยไม่สามารถควบคุมได้จึงอาจต้องใช้วิธีการควบคุมทางสถิติ นอกจากนี้งานวิจัยเชิงทดลองที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นเพียงการศึกษาเชิงทดลองที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้กลับพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ยังส่งผลต่อความสุขของผู้เรียน อาทิ ในงานวิจัยของกานต์ฤทัย ชลวิทย์ (2554); และคู่บุญ ศกุนตนาค (2552) ที่ระบุผลการวิจัยว่ารูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์และส่งผลต่อความสุขในการเรียนของผู้เรียนอีกด้วย โดยความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาวการณ์รับรู้และทัศนะของผู้เรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การมีความคิดและความรู้สึกเชิงบวกที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนการปฏิบัติและการแสดงออกถึงความรักและความกระตือรือร้นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยผลการศึกษาเรื่องความสุขในงานวิจัยของคู่บุญ ศกุนตนาค (2552) พบว่าผู้เรียนมีความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยที่สุดเมื่อทำการเปรียบเทียบกับความสุขของผู้เรียนในวิชาอื่นๆ ฉะนั้นปัญหาเรื่องภาวะความสุขของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรมองข้ามที่นักวิจัยควรให้ความสำคัญ ดังนั้นการศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการศึกษาเรื่องความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนควบคู่ไปพร้อมๆกันนั้น ย่อมทำให้ผู้วิจัยสามารถค้นพบคำตอบการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัยและช่องว่างของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ได้นำเสนอแล้วข้างต้น ทำให้เห็นว่าการนำเข้าแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของ Willing แต่เพียงอย่างเดียวโดยที่ไม่ได้มีการทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับตัวผู้เรียน

ชาวไทยเอง อาจทำให้ผู้วิจัยไม่ได้เกิดความเข้าใจในมุมมองและทัศนะเชิงลึกเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยได้อย่างแท้จริงเลย อีกทั้งแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของ Willing เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นมาแล้วเป็นเวลากว่า 20 ปี ด้วยความก้าวหน้าและการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี สังคม ตลอดจนวัฒนธรรม ย่อมทำให้วิถีแห่งการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนเปลี่ยนแปลงไปได้ จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษารูปแบบการเรียนรู้เฉพาะในวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยทำการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทของนักศึกษาไทยเป็นสำคัญ เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติเพียงภาษาเดียวและไม่มีภาษาต่างประเทศอื่นใดเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นลักษณะของนักศึกษาไทยในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจึงอาจมีสภาพหรือลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างไปจากการเรียนภาษาแม่และผู้เรียนชาวตะวันตกก็เป็นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา เนื่องจากเห็นว่าผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นก่อนที่จะเข้าสู่โลกของการแข่งขันทางอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ผู้เรียนกลุ่มนี้ยังมีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งในบริบทของการทำงานและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปอีกด้วย โดยการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยอันหลากหลายเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศการวิจัยรอบด้านเกี่ยวกับความหมาย มุมมองและทัศนะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา และผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยเน้นการปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันของประเทศ ไทย โดยผลการศึกษาที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้บริหารการศึกษาในวางแผนนโยบายการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษในโรงเรียน ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้สอดคล้องและเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่แตกต่างกันได้ อีกทั้งผู้ปกครองหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของบุตรหลานของตนตามรูปแบบและแนวทางที่ถูกต้องได้

คำถามการวิจัย

1. ความหมาย ทัศนะและความเชื่อเกี่ยวกับกระบวนการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนระดับอุดมศึกษาทั้งชาวไทยและต่างชาติ รวมทั้งลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาลักษณะใดบ้างที่สอดคล้องเหมาะสมกับรูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

2. ผลจากการค้นพบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทย การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหรือไม่
 - 2.1 นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหรือไม่ หลังจากการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง
 - 2.2 นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติหรือไม่
 - 2.3 นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงเป็นรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้หรือไม่หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว
 - 2.4 นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีความสุขหรือไม่อย่างไร ทั้งก่อน หลัง และขณะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะยังคงมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคงอยู่ต่อไปได้หรือไม่ เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

2. เพื่อศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ค้นพบจากการศึกษาระยะที่ 1 ที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง และเมื่อไม่มีการจัดการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ
 - 2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการจัดการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเพื่อตรวจสอบและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดของรูปแบบ (Styles) ของ Sternberg
 - 2.4 เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งขณะและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 เพื่อศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง เมื่อไม่มีการจัดการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวอีกต่อไป

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา สารสนเทศเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและความสุขของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ตลอดจนข้อมูลสารสนเทศจากการศึกษาวิจัยเพื่อเสนอแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันให้มีผลสัมฤทธิ์และความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นต่อไป โดยข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการศึกษานี้ทั้งหมดจะเป็นประโยชน์ต่อ (1) ผู้บริหารสถานศึกษาในการกำหนดนโยบายการจัดการเรียนการสอน การคัดสรรบุคลากรทางการสอนภาษาอังกฤษ การจัดสรรห้องเรียนพิเศษสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ (2) ผู้สอนเกิดความเข้าใจในลักษณะปัจเจกบุคคลของผู้เรียน สามารถจัดการ

เรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม หรือการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้เป็นที่มุ่งหวัง และ (3) เป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครองหรือบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในการหาทางจัดกระบวนการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ทางด้านภาษาของบุตรหลานหรือผู้เรียนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง/กรณีศึกษา

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

กรณีเฉพาะในการศึกษาวิจัย

การดำเนินการวิจัยในระยะที่ 1 ดำเนินการโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (การศึกษารายกรณี) โดยมุ่งตอบคำถามการวิจัยหลักข้อที่ 1 คือการทำความเข้าใจสภาพการณ์ เหตุการณ์ ความหมาย ทักษะและความเชื่อเกี่ยวกับกระบวนการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้สอน และผู้เรียนระดับอุดมศึกษา โดยมีขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลของการศึกษาในระยะที่ 1 ดังนี้

กรณีศึกษาที่เลือกมาศึกษาในครั้งนี้คือนักศึกษาปริญญาตรีสาขาวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 14 คน และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จำนวน 6 คน จากสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 สังกัดโดยทำการคัดเลือกสถาบันอุดมศึกษาของรัฐจำนวน 1 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐจำนวน 1 แห่ง และสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจำนวน 1 แห่ง เพื่อให้ครอบคลุมประเภทหรือสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

การวิจัยระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยเชิงสำรวจเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 3,201 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจำนวน 34 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling)

ตัวแปรและเหตุการณ์ที่ศึกษา

การวิจัยระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

เหตุการณ์หรือสภาพการณ์ที่ต้องการศึกษาเชิงลึกจากกรณีศึกษา เป็นการทำความเข้าใจความหมาย ทักษะและความเชื่อของทั้งผู้สอนและผู้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาต่อกระบวนการเรียนการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเหตุการณ์ สภาพการณ์หรือกระบวนการที่ต้องการทำความเข้าใจเชิงลึกประกอบด้วย

1. ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
2. ลักษณะวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนระดับอุดมศึกษา
3. ความสอดคล้องของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนกับลักษณะวิธีการสอนของอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

การวิจัยระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและวิธีการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา หมายถึง วิธีการและการปฏิบัติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนเทคนิคการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในด้านทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน

ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอน หมายถึง มุมมองและทักษะของผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ตลอดจนเทคนิคหรือกลวิธีในการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนระดับอุดมศึกษา

ความสอดคล้องของลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนและลักษณะการสอนของผู้สอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความกลมกลืนและเหมาะสมระหว่างเทคนิคหรือกลวิธีการสอนของผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษกับเทคนิคหรือกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ไปเป็นในทิศทางเดียวกันหรือสอดคล้องกัน

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English learning styles) หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้พฤติกรรมหรือการกระทำของนิสิตนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา เป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ภาษาอังกฤษจากการที่นักศึกษาได้ฟัง พูด อ่าน และเขียน ตลอดจนการฝึกปฏิบัติทางภาษาต่างๆทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ประกอบด้วย

1. **รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Learning Style)** หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่มีคุณลักษณะที่สามารถวัดได้ด้วยข้อคำถามบ่งชี้พฤติกรรมหรือการกระทำของนิสิตนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษใน 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) เป็นผู้เรียนที่ศึกษาและทำความเข้าใจภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์ การจำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษา (2) เป็นผู้เรียนที่ใช้ภาษาไทยมาช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ เช่น การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระหว่างภาษา การแปลความหมายแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยค (3) เป็นผู้เรียนที่จดจำภาษาอังกฤษในลักษณะของสูตรสำเร็จ การท่องจำกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นต่างๆทางภาษา และ (4) เป็นผู้เรียนที่เน้นความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษามากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. **รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style)** หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่มีคุณลักษณะที่สามารถวัดได้ด้วยข้อคำถามบ่งชี้พฤติกรรมหรือการกระทำของนิสิตนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษใน 5 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) เป็นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียนหรือจากเหตุการณ์จริงนอกชั้นเรียน (2) เป็นผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆทั้งในและนอกชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี (3) เป็นผู้เรียนที่มองภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารมากกว่าสูตรสำเร็จหรือกฎเกณฑ์ การท่องจำเพื่อการทดสอบและประเมินผล (4) เป็นผู้เรียนที่เรียนรู้และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษของตนจากคู่สนทนา โดยไม่ได้คำนึงถึงการใช้ภาษาไทยมาเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจ และ (5) เป็นผู้เรียนที่เน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษา

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) โดยใช้ขั้นตอน 3P ได้แก่ ขั้นก่อนสอน (Presentation) ขั้นสอนและฝึกปฏิบัติทางภาษา (Practice) และขั้นผลิตภาษา (Production) และการใช้ชุดแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นการส่งเสริมและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอื่นๆไปสู่รูปแบบการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือรูปแบบการเรียนรู้ผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม โดยชุดแผนกิจกรรมดังกล่าวประกอบด้วยหลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนและการประเมินผลที่มุ่งพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เน้นการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทหรือสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เน้นภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารและการสนทนาในชีวิตประจำวันเพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษา และหลักไวยากรณ์

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยาย (lecture) ของผู้สอนให้กับผู้เรียนในชั้นเรียนระดับอุดมศึกษา เป็นการสอนโดยใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษช่วยในการพูด อธิบายและบรรยายเนื้อหาให้นักศึกษาได้เข้าใจในบทเรียน เน้นการบรรยายให้เข้าใจเนื้อหาในตำราบทเรียนมากกว่าการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในบริบทหรือสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น เน้นความเข้าใจในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างและกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาแบบบูรณาการ (integrated skills) โดยวัดจากแบบทดสอบการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ โดยวัดจากการกำหนดเรื่องราวหรือสถานการณ์ให้นักศึกษาได้ฟังเพื่อความเข้าใจ จากนั้นให้พูดโต้ตอบหรือเป็นการทดสอบการพูดแบบคู่สนทนา มีการกำหนดระดับของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษด้วยเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (speaking rubrics) โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (speaking rubric) ของ Common European Framework of Reference (CEFR)

ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ (happiness in learning English) หมายถึง การรับรู้และความรู้สึกของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา การมีความคิดและความรู้สึกเชิงบวกที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนการปฏิบัติและการแสดงออกถึงความรักและความกระตือรือร้นต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ความรู้สึกพึงพอใจกับการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาได้เป็นธรรมชาติ การรับรู้ว่าคุณเองไม่รู้สึกลำบากและไม่รู้สึกว่า เป็นการบังคับหรือการฝืนใจตนเอง ความรู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลินของผู้เรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความกดดันน้อยกว่าความสุขโดยรวมที่ได้รับ โดยประเมินจากการเขียนแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ (Reflective learning logs)

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษที่สูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ
3. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองสามารถปรับเปลี่ยนไปเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์แตกต่างกัน แม้ว่าจะไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

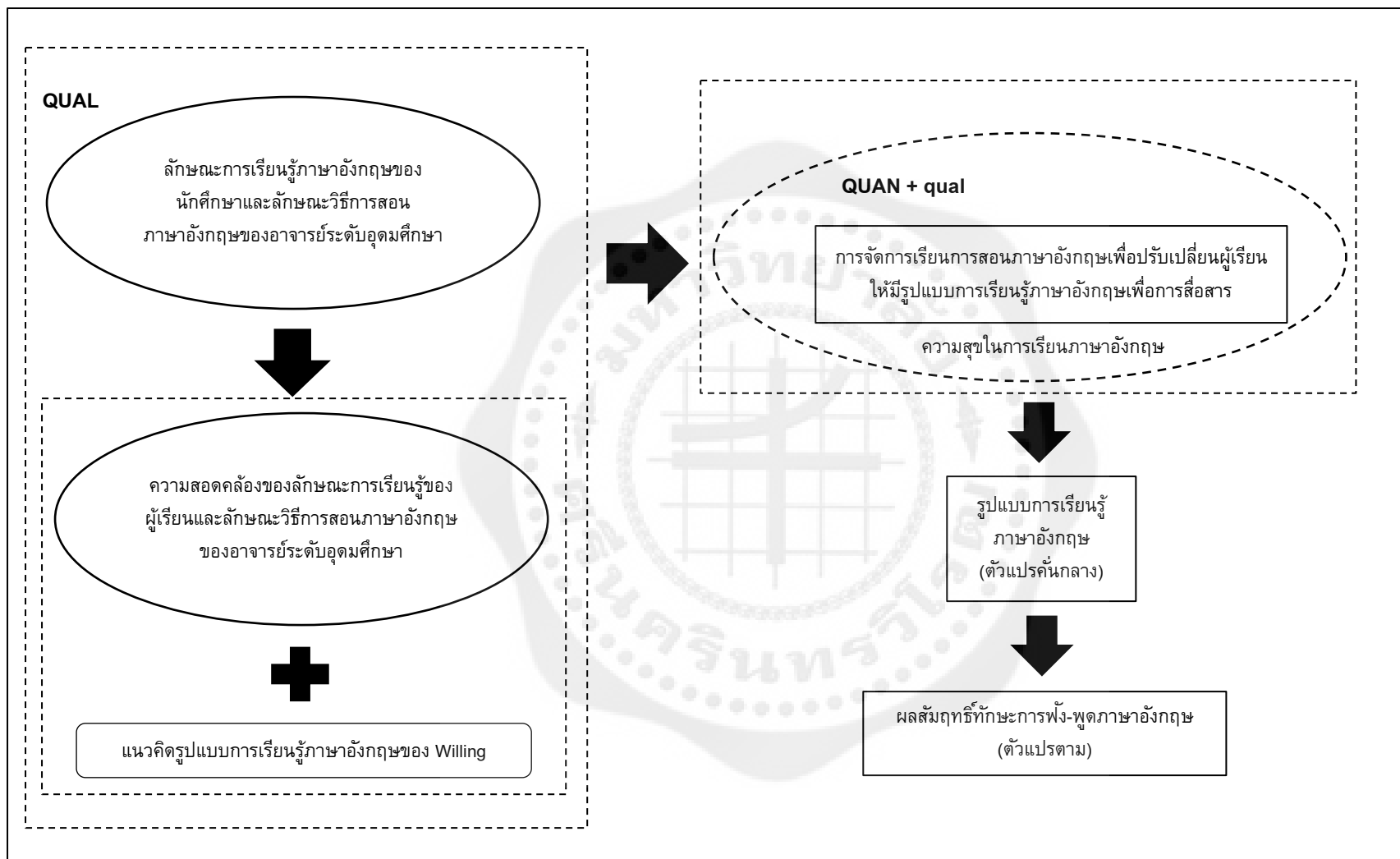
แนวคิดของการวิจัยนี้เริ่มต้นจากการที่ผู้วิจัยได้ค้นพบงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและทำการศึกษาทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing (1998) ซึ่งเป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้อพยพลี้ภัยในประเทศออสเตรเลีย ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนผู้ใหญ่ชาวไทยหรือนักศึกษาระดับอุดมศึกษา (Adult learners) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนและปัญหาในเรื่องของทักษะหรือสมรรถนะทางภาษา (Language skills and competence) ของผู้เรียนชาวไทย นับเป็นประเด็นปัญหาสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบัน โดยเหตุผลของการนำทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing มาเป็นทฤษฎีตั้งต้นในการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในงานวิจัยนี้เนื่องจากเหตุผลสำคัญ 2 ประการ ได้แก่

(1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ค้นพบโดย Willing นั้นเป็นรูปแบบการเรียนรู้เฉพาะสำหรับผู้ที่ยื่นภาษาอังกฤษเท่านั้นโดยรูปแบบการเรียนรู้ไม่ได้หมายความว่าหรืออ้างอิงไปถึงรูปแบบการเรียนรู้ในรายวิชาอื่นๆ ซึ่งทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ นั้นใช้อ้างอิงลักษณะการเรียนรู้โดยทั่วไปในหลากหลายศาสตร์หรือสาขาวิชาโดยไม่ได้มีรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจงเช่นเดียวกับทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing ดังกล่าว

(2) ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing นั้นเป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้อพยพที่เดินทางลี้ภัยเข้าไปอาศัยอยู่ใน

ประเทศออสเตรเลียโดยที่บุคคลเหล่านั้นมิได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง (First language) หรือภาษาแม่ (The mother tongue) ของตนเองมาก่อนแต่ผู้อพยพพลัดถิ่นเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (Second language) ที่ต้องใช้ในการติดต่อสื่อสารและการดำรงชีวิตอยู่ในประเทศออสเตรเลียนั่นเอง ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ค้นพบและจำแนกประเภทของแต่ละรูปแบบไว้โดย Willing นั้นจึงมีความใกล้เคียงกันกับผู้เรียนชาวไทยที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่แต่ผู้เรียนชาวไทยมีความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign language) นั่นเอง

อย่างไรก็ตามเนื่องจากทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing นั้นเป็น การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ทำการศึกษามานานแล้วว่า 19 ปีหรือเกือบกว่าสอง ทศวรรษ ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศต่างๆในการเรียนรู้ ปัจจุบันอาจให้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเปลี่ยนไปได้ ประกอบกับการนำเข้าทฤษฎี รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากตะวันตกมาใช้เพียงอย่างเดียวอาจไม่มีความเหมาะสมหรือ สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แท้จริงของผู้เรียนชาวไทยหรือชาวตะวันออก โดยเฉพาะในเรื่องของความกล้าแสดงออก ความเชื่อ จารีต ขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆที่ซ่อนอยู่ ในการหล่อหลอมผู้เรียนชาวไทยขึ้นมา งานวิจัยนี้จึงเริ่มต้นด้วยการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษเชิงลึกของผู้เรียนชาวไทยก่อน โดยกรอบแนวคิดการวิจัยเริ่มต้นจากการศึกษาในระยะ ที่ 1 เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี) เกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนและลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนระดับอุดมศึกษา ศึกษาความสอดคล้องของ ลักษณะการเรียนรู้และลักษณะการสอนดังกล่าว จากนั้นนำลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จาก การศึกษาเชิงคุณภาพในบริบทไทยมาศึกษาเปรียบเทียบกับแนวคิดตะวันตกเกี่ยวกับรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาของ Willing (1998) ที่ค้นพบจำนวน 4 รูปแบบของการเรียนรู้ทางภาษาได้แก่ รูปแบบ การเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ รูปแบบการเรียนรู้เชิงคำสั่งหรือ กฎเกณฑ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม เพื่อจัดกลุ่มลักษณะหรือรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวไทยต่อไป นำผลที่ได้ส่งต่อไปยังการศึกษาในระยะที่ 2 เป็น การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ) เพื่อพัฒนาแบบวัด รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชาวไทย และทำการศึกษาเชิงทดลองเพื่อมุ่ง ส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร(ตัวแปรต้นกลาง) ให้กับผู้เรียนที่ ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ(ตัวแปรตาม) และศึกษาความสุขของผู้เรียนด้วยวิธีการเชิง คุณภาพในขณะที่ทำการศึกษาทดลองควบคู่กันไป ด้วยวิธีการเขียนแบบบันทึกสะท้อนความสุขใน การเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากมีงานวิจัยที่ศึกษาพบว่ารูปแบบการเรียนรู้มี ความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อความสุขในการเรียนภาษาอีกด้วย (กานต์ฤทัย ชลวิทย์. 2554 และบุญญ ศกุนตนาค. 2552) รายละเอียดของกรอบแนวคิดในการวิจัยแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและทบทวนเอกสาร ทฤษฎีและวรรณกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทต่างๆ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา เทคนิคกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยทำการรวบรวมเนื้อหาสาระและแบ่งการนำเสนอออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ภาษาอังกฤษกับการศึกษา (English and education)

- 1.1 ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อโลกและภูมิภาค
- 1.2 พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษ
- 1.3 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
- 1.4 บทบาทของครูในการสอนภาษาอังกฤษ
- 1.5 ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

ตอนที่ 2 ธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา (Nature of language learning)

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาแม่ ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ
(Concepts of the first and second language acquisition)
- 2.2 ความแตกต่างของผู้เรียนภาษา (Difference in language learners)

ตอนที่ 3 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้ (Cognitive and learning styles)

- 3.1 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้ (Cognitive and learning styles)
- 3.2 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ (Learning strategies)
- 3.3 แนวคิดการสอนภาษาต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน
(Language teaching methods towards language learning styles)

ตอนที่ 4 ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (English listening and speaking skills)

ตอนที่ 5 ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ (Happiness in English learning)

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Related studies)

ตอนที่ 7 ข้อเสนอแนะจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

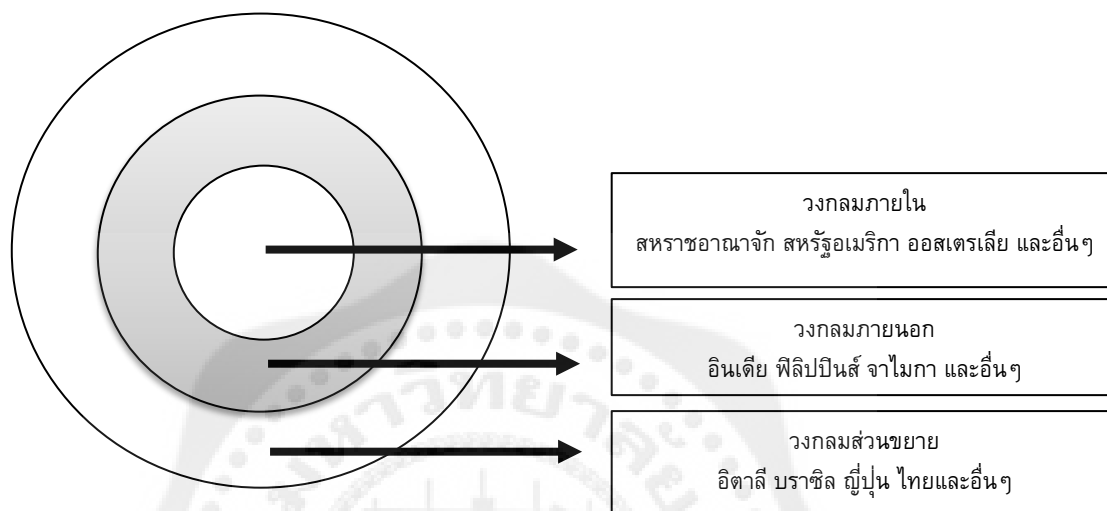
ตอนที่ 1 ภาษาอังกฤษกับการศึกษา (English and education)

1.1 ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อโลกและภูมิภาค

หลังจากการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี การค้าและการพาณิชย์เริ่มมีบทบาทสำคัญต่อโลก ซึ่งทำให้คนชาติต่างๆ ทั่วทุกมุมโลกมีความต้องการเป็นอย่างยิ่งในการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน ในเชิงพาณิชย์ ก่อปรกฏในช่วงปลาย ค.ศ. 1970 ประเทศมหาอำนาจทางตะวันตกได้มีบทบาทสำคัญอย่างมากต่อเศรษฐกิจของโลก ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญในฐานะเป็นสื่อกลางทางการสื่อสารระหว่างนานาชาติประเทศ (Hutchinson; & Walters. 1994) สอดคล้องกับ Hasman (2004) ที่กล่าวว่าปัจจัยที่ทำให้ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับประกอบด้วย 3 ปัจจัยหลักคือ ภาษาอังกฤษถูกใช้กันอย่างกว้างขวางในวงการธุรกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ความสามารถของภาษาอังกฤษในการรับเอาคำศัพท์จากภาษาต่างๆ เข้ามาและการยอมรับภาษาถิ่นในภาษาอังกฤษทั่วโลก

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้ใช้เป็นจำนวนมากทั่วโลก จึงมีการเรียกภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของคนทั้งโลกในหลากหลายมุมมอง อาทิ ภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (English as an international language) ที่ผู้คนทุกชาติทุกภาษาต่างใช้ภาษานี้เป็นสื่อในการติดต่อกัน ภาษาอังกฤษโลก (World Englishes) เป็นความหลากหลายของภาษาอังกฤษที่มีผู้ใช้อยู่ทั่วทุกมุมโลก ทำให้ภาษาอังกฤษมีลักษณะการใช้งานที่แตกต่างกันออกไป อาทิ ภาษาอังกฤษของชาวสิงคโปร์ ภาษาอังกฤษของชาวอินเดีย เป็นต้น ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง (English as a second language) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศที่มีภาษาแม่ของตนเป็นภาษาที่หนึ่ง และมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่ใช้กันในประเทศเพื่อการศึกษา การทำงานหรือการดำเนินชีวิตในสังคม โดยอาจเป็นประเทศที่เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศทางตะวันตก เช่น สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ เป็นต้น หรือชนกลุ่มน้อยหรือผู้อพยพ (Minor groups or immigrants) ที่พูดภาษาแม่ของตน เมื่อมาอาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษจึงต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของตนเอง เป็นต้น ส่วนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศที่มีภาษาแม่ของตนเป็นภาษาที่หนึ่งเพียงภาษาเดียว และไม่มีภาษาที่สองอื่นใดที่ใช้พูดกันในประเทศนั้นๆ เป็นประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในบริบททางสังคมของตนมากนัก แต่อาจมีจุดประสงค์การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเดิน การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม หรือการศึกษาภาษาอังกฤษเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระบบโรงเรียนซึ่งไม่ได้มีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในสังคมทันที อาทิ ประเทศญี่ปุ่น ไทย เป็นต้น หรือแม้แต่การเรียกภาษาอังกฤษว่าเป็น ลิงกัวฟรอนกา (Lingua franca) ซึ่งหมายถึงภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของชนทุกชนชาติเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน (อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ. 2555: 11; & Saville-Troike. 2012: 4)

Kachru (1992) ได้แบ่งและแยกประเภทของการใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลกออกเป็น 3 ประเภท ตามลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษของคนแต่ละชาติ โดยแสดงเป็นแผนภาพวงกลมแสดงความสัมพันธ์ของการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วย พื้นที่วงกลมภายใน พื้นที่วงกลมภายนอก และพื้นที่วงกลมส่วนขยาย ดังแสดงในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 วงกลมการใช้ภาษาอังกฤษของคนทั่วโลก (Kachru, 1992: 94)

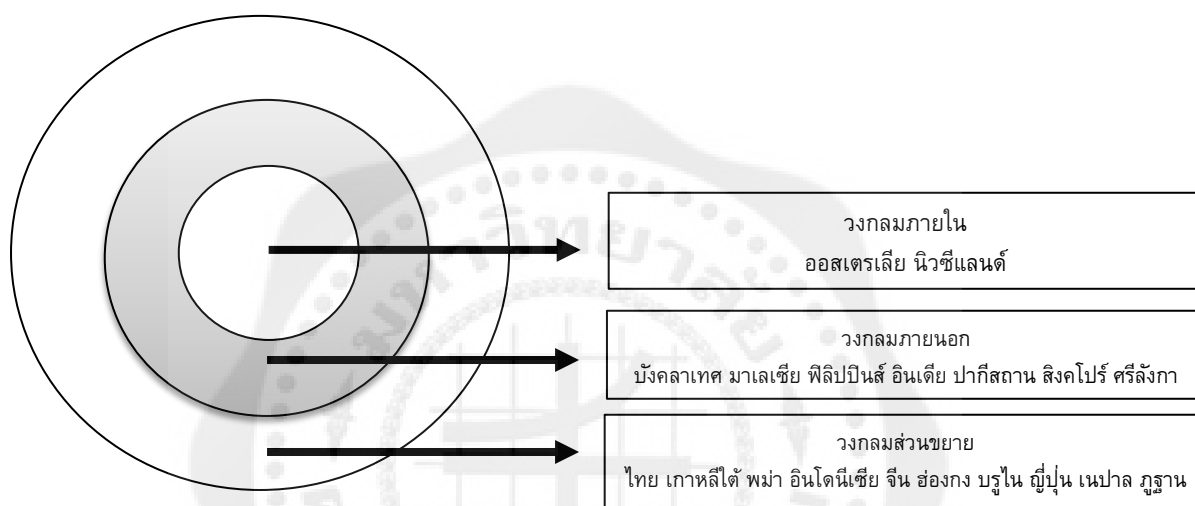
ที่มา: Kachru, B. (1992). *The Other Tongue*. 2nd edition. Urbana and Chicago: University of Illinois Press.

จากภาพประกอบ 2 เป็นภาพวงกลมแสดงการใช้ภาษาอังกฤษของ Kachru เห็นว่าในส่วนของวงกลมภายใน (The inner circle) เป็นส่วนของคนที่อยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (The mother tongue) เช่น ประเทศสหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย เป็นต้น ในส่วนของวงกลมภายนอก (The outer circle) เป็นส่วนของคนที่อยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ (An official language) แต่ไม่ได้ใช้เป็นภาษาแม่ เช่น ประเทศอินเดีย จาไมกา และฟิลิปปินส์ เป็นต้น สำหรับวงกลมส่วนขยาย (The expanding circle) นั้นเป็นส่วนของคนที่อยู่ในประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (The foreign language) ซึ่งได้แก่ ประเทศอิตาลี ญี่ปุ่น บราซิลและประเทศไทย เป็นต้น

แม้ว่าบทบาทการใช้ภาษาอังกฤษของแต่ละประเทศจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป อันเนื่องมาจากการมีภาษาประจำชาติของตน อิทธิพลทางวัฒนธรรม การเคยตกเป็นเมืองอาณานิคมของประเทศตะวันตก เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามจากแผนภาพวงกลมการใช้ภาษาอังกฤษของ Kachru ข้างต้น ทำให้เราเห็นว่าภาษาอังกฤษนั้นนับเป็นภาษาหลักของบรรดาทุกๆประเทศในโลกที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันทั้งทางด้านการทูต การค้าและเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และ

เทคโนโลยี หรือแม้แต่การท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งแม้แต่บรรดาประเทศในเอเชียเอง ภาษาอังกฤษก็กลายเป็นภาษาสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกันเอง

สำหรับบทบาทของภาษาอังกฤษในภูมิภาคเอเชียนั้น Kachru (1997) ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในภูมิภาคเอเชียนั้น ได้กลายเป็นภาษาอังกฤษในฐานะภาษาเอเชียไปแล้ว (English as an asian language) ซึ่งประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเซียต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันซึ่ง Kachru ได้แบ่งวงกลมการใช้ภาษาอังกฤษของประเทศในเอเซียได้ตั้งภาพประกอบ 3 ดังนี้

ภาพประกอบ 3 วงกลมการใช้ภาษาอังกฤษในเอเซีย (Kachru, 1992: 95)

ที่มา: Kachru, B. (1992). *The Other Tongue*. 2nd edition. Urbana and Chicago: University of Illinois Press.

จากภาพเห็นว่าวงกลมภายในคือประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ได้แก่ ประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ในขณะที่วงกลมภายนอกคือประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทของการศึกษา (An institutionalized additional language) ได้แก่ ประเทศอินเดีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ เป็นต้น และวงกลมส่วนขยายคือประเทศในเอเซียที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น ประเทศจีน อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น ฮองกงและประเทศไทย เป็นต้น ซึ่งทำให้เห็นได้ว่าแม้แต่ในภูมิภาคเอเซียของเราเองนั้น ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในทุกๆ ประเทศสมาชิกของเอเซีย และในปี 2558 เป็นปีที่ประเทศไทยจะเข้าสู่การเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economics Community- AEC) นั้น บทบาทของภาษาอังกฤษยิ่งมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นหรืออาจกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษจะเป็นเครื่องมือทางภาษาหนึ่งที่ประเทศสมาชิกอาเซียนต้องใช้ในการประสานความร่วมมือในการพัฒนากับประเทศสมาชิกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

โดย 1 ใน 3 โครงการความร่วมมือหลักของสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Socio-cultural community) โดยเน้นหนักที่ให้ประชากรในประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นศูนย์กลาง สร้างสรรค์สังคมที่เอื้ออาทรและแบ่งปัน ทำให้ประชากรอาเซียนมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีและมีการพัฒนาในทุกด้านเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน ส่งเสริมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน โดยมี แผนปฏิบัติการด้านสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนข้อหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนามนุษย์ (Human Development) ที่มุ่งสนับสนุนให้พลเมืองของแต่ละประเทศสมาชิกอาเซียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างพลเมืองของแต่ละประเทศสมาชิกและความร่วมมือนานาชาติระหว่างประเทศสมาชิก รวมถึงการส่งเสริมให้มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษารุกิจนานาชาติในทุกภาคส่วน (The use of English as an international business language) (The Association of Southeast Asian Nations. 2009: 2-3) จากความสำคัญของภาษาอังกฤษที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ชี้ให้เห็นว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อโลกเป็นอย่างมาก การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจึงถือเป็นหัวใจสำคัญในฐานะเป็นกระบวนการการพัฒนาทักษะทางภาษาให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ในภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะได้นำเสนอหัวข้อเกี่ยวกับ แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางการสอนภาษาอังกฤษในหัวข้อต่อไป

1.2 พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษ

อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ (2555: 17) ได้นำเสนอพัฒนาการของแนวการสอนหรือวิธีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน โดยได้นำเสนอช่วงของพัฒนาการดังกล่าวออกเป็น 3 ช่วงเวลา ได้แก่ แนวการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงก่อนทศวรรษที่ 1940 และแนวการสอนภาษาอังกฤษในช่วงทศวรรษที่ 1940 ถึงปลายทศวรรษที่ 1960 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เน้นแนวการสอนในเรื่องของระบบภาษา (Systemic approach) ที่เน้นให้ผู้เรียนนำระบบของภาษาที่ได้เรียนรู้ให้นำมาใช้ในการสื่อสาร และแนวการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เน้นแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.2.1 แนวการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่อดีตจนถึงก่อนทศวรรษที่ 1940

เมื่อประมาณ 500 กว่าปีที่แล้วภาษาละตินและกรีกเป็นภาษากลาง (Lingua franca) ของคนยุโรปใช้ในการติดต่อสื่อสารกันและมีวิธีการสอนภาษาละตินและกรีกดังกล่าวจากการศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างและหลักภาษาเป็นสำคัญ หลังจากนั้นเมื่อภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทมากยิ่งขึ้นในสังคมโลกตะวันตก ทำให้ภาษาละตินและภาษากรีกถูกลดบทบาทลงไปในที่สุด กระนั้นก็ตามวิธีการสอนภาษาละตินและกรีกแบบดั้งเดิมก็ยังคงได้รับความนิยมในการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆ รวมถึงการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนั้นด้วย (Richards; & Rodgers. 2002;

& Marianne. 2001) แนวการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนี้จึงเน้นหนักหรือให้ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษที่ให้ผู้เรียนมีความรอบรู้ในเรื่องของหลักการ กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์และโครงสร้างทางภาษา เนื่องจากแนวการสอนภาษาอังกฤษนี้มีความเชื่อว่าเมื่อผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของระบบไวยากรณ์และหลักทางภาษาแล้ว ย่อมทำให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพทางภาษา (Language proficiency) ได้ในที่สุด โดยวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นความสำคัญกับหลักภาษาและไวยากรณ์ในช่วงนี้ประกอบด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษ 2 วิธี ได้แก่ วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (Grammar- translation teaching method) และวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตรง (Direct teaching method)

วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล (Grammar- translation teaching method) เป็นวิธีการสอนภาษาแบบดั้งเดิมของภาษาละตินและกรีก ซึ่งวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปลนี้ยังคงเป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ยังคงนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน แม้แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันก็ยังใช้วิธีการสอนนี้อยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากผู้สอนไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษาและไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว อีกทั้งวิธีการสอนลักษณะนี้สามารถใช้สอนได้กับผู้เรียนจำนวนมากๆ เนื่องจากผู้สอนเป็นผู้บรรยายแต่เพียงผู้เดียว จึงประหยัดทั้งเวลาและแรงงานในการจัดการเรียนการสอน Richards & Rodgers (2002); & Marianne (2001); และอรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ (2555) อธิบายว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล เป็นวิธีการเรียนภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์ระบบของภาษา เรียนรู้ภาษาจากระบบกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ ผู้สอนจะให้ผู้เรียนจดจำหลักและกฎทางภาษาต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ ผู้สอนจะสอนหลักไวยากรณ์แก่ผู้เรียนด้วยวิธีนัย (Deductive) กล่าวคือ การอธิบายหลักการใช้ กฎเกณฑ์ของหลักภาษานั้นๆ ก่อนแล้วจึงตามด้วยตัวอย่างของภาษาที่ตรงตามกฎข้อนั้นๆ การให้คำอธิบายเรียกคำศัพท์เฉพาะต่างๆ ทางไวยากรณ์ อาทิ การให้ท่อนส่วนแห่งคำพูดหรือชนิดของคำพูด (Part of speech) การให้ท่อนจำกาล เวลา (Tense) เป็นต้น คำศัพท์ที่สอนจะเป็นคำศัพท์ที่พบในบทความที่อ่านเป็นหลัก การศึกษาคำศัพท์จากพจนานุกรม และการท่องจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมากๆ โดยเน้นจำความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เป็นคำแปลในภาษาแม่ของผู้เรียน การเรียนการสอนด้วยวิธีนี้ใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นหลักในการเรียนเพื่อเน้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในตัวหลักภาษาและระบบไวยากรณ์อย่างถ่องแท้ และต้องใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนแปลภาษาอังกฤษกลับมาเป็นภาษาของผู้เรียนและการแปลจากภาษาแม่ของผู้เรียนไปสู่ภาษาอังกฤษ ในด้านการวัดและประเมินผลสำหรับวิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปลจะเน้นที่ความจำในเรื่องของระบบ กฎเกณฑ์ทางหลักภาษา ความหมายของคำศัพท์และการแปลจากภาษาอังกฤษไปยังภาษาแม่ของตนหรือจากภาษาของตนไปยังภาษาอังกฤษ เป็นต้น การสอนด้วยวิธีนี้เน้นที่ทักษะการอ่านและการเขียนทำให้ผู้เรียนอาจขาดทักษะทางการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งวิธีการสอนวิธีนี้อาจถูกมองว่ามีลักษณะที่ผิดไปจาก

ธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากไม่ได้เน้นหนักในเรื่องของทักษะการฟังและการพูด และการเรียนภาษาโดยวิธีการแปลเทียบเคียงกับความหมายในภาษาแม่ของผู้เรียนบางครั้งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนหรืออาจไม่ได้ความหมายที่แท้จริงของเนื้อหาสาระนั้นๆ

วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตรง (Direct teaching method) เป็นวิธีการสอนที่เกิดขึ้นในยุโรประหว่าง ค.ศ. 1850-1900 ที่เน้นการสอนภาษาที่ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ (Natural approach) มากกว่าวิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล Richards & Rodgers (2002); & Marianne (2001); และอรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ (2555) กล่าวว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตรงนี้เป็นวิธีการสอนที่พยายามแก้ไขปัญหาผู้เรียนที่ไม่สามารถสื่อสารออกมาทางภาษาได้ ผู้สอนภาษาต้องเป็นเจ้าของภาษาและใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนในชั้นเรียน การสอนด้วยวิธีนี้เน้นที่การฟังและการพูด ฝึกผู้เรียนให้รู้จักกับระบบเสียง สามารถแยกแยะเสียงฝึกฟังความหมายในประโยค การเชื่อมโยงคำ วลีและประโยคให้เข้ากับความหมาย โดยใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง เรื่องราวหรือบทสนทนาในชีวิตประจำวันหรืออาจใช้การกระทำการแสดงท่าทางและภาพในการสื่อความหมายประกอบด้วยก็ได้ ผู้สอนจะเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาจากความหมายที่ผู้เรียนเข้าใจและสรุปออกมาเป็นกฎเกณฑ์ของตนเองหรือที่เรียกว่าวิธีอุปนัย (Inductive) การสอนคำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม (Concrete vocabulary) จะมาจากการสาธิต การใช้สิ่งของหรือรูปภาพในชีวิตประจำวันรอบตัวของผู้เรียน ส่วนการสอนคำศัพท์ที่เป็นนามธรรม (Abstract vocabulary) จะใช้วิธีการจากแนวความคิดของผู้เรียน (Association of ideas) และผู้สอนมีการแก้ไขในเรื่องของการออกเสียงและระบบไวยากรณ์ของผู้เรียน การสอนการอ่านด้วยวิธีนี้อาจเป็นเนื้อเรื่องที่ได้มีการพูดคุยกันในห้องเรียนแบบปากเปล่าแล้ว อาจให้ผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงและหาความหมายจากบริบทของเรื่องที่อ่าน ผู้สอนอาจใช้วิธีการถามตอบเพื่อวัดความเข้าใจจากการอ่านของผู้เรียน ส่วนการสอนเขียนด้วยวิธีนี้เริ่มจากการฝึกเขียนประโยคสั้นๆ ง่ายๆ จากที่ผู้เรียนเคยได้ยินได้ฟังหรือพูดในชั้นเรียนมาแล้ว และพัฒนาต่อมาเป็นการฝึกเขียนในเรื่องที่ได้อ่านหรือที่ได้พูดคุยอภิปรายกันแล้วในห้องเรียน เป็นต้น วิธีการสอนนี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้นและเป็นวิธีการสอนที่ใช้กิจกรรมทางภาษาต่างๆ มากระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกสนุกสนานในการเรียนภาษาและผู้สอนสามารถสอดแทรกเนื้อหาทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเข้าไปได้อีกด้วย วิธีนี้เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังและพูดที่คล่องแคล่ว แต่วิธีการสอนนี้อาจไม่เน้นหนักในเรื่องของทักษะการอ่านและการเขียนมากนัก

1.2.2 แนวการสอนภาษาอังกฤษในช่วงทศวรรษที่ 1940 ถึงปลายทศวรรษที่

1960

แนวการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนี้เน้นหนักหรือให้ความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษที่อิงกับหลักการหรือทฤษฎีทางภาษาและทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ อาทิ วิธีการสอน

ภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูด (Audio-lingual teaching method) ที่ได้รับอิทธิพลมาจากกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) และวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดแบบเน้นปริชาน (Cognitive approach) ที่มีแนวคิดมาจากกลุ่มพุทธิปัญญาและนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลต์ (Gestalt psychology) เป็นต้น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูด (Audio-lingual teaching method) เป็นวิธีการสอนภาษาที่เกิดขึ้นประมาณปี ค.ศ. 1950 ในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกาต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านวิธีวิทยาการเทคนิคการสอนภาษาใหม่ๆ ให้กับพลเมืองในประเทศของตนเพื่อให้ทันกับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์กับนานาชาติประเทศ ถึงกับจัดสรรทุนให้กับบุคลากรในการศึกษาและวิเคราะห์ภาษาใหม่ๆ (Modern languages) ตลอดจนการพัฒนาสื่อการสอนและการฝึกอบรมครู (Richards; & Rodgers. 2002) วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูด เป็นวิธีการสอนที่ได้รับอิทธิพลความเชื่อตามแนวกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ของมนุษย์มาจากการที่ได้ฝึกฝนและการเสริมแรง (Reinforcement) การฝึกฝนและการเสริมแรงนี้จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมและอุปนิสัยที่พึงประสงค์ จึงได้มีการนำทฤษฎีนี้มาประยุกต์ใช้กับหลักการเรียนรู้ภาษา เช่น เมื่อเด็กอาศัยอยู่กับพ่อแม่ เด็กจะเริ่มจำและฝึกการเลียนแบบเสียงเป็นคำๆ เมื่อพ่อแม่มีการเสริมแรงให้เด็ก เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้การใช้คำนั้นๆ ในขณะเดียวกันพ่อแม่ก็จะค่อยๆ แก่ไขและฝึกฝนให้เด็กใช้คำได้อย่างถูกต้อง จนเด็กสามารถจำและค่อยๆ ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและสามารถเรียนรู้ความหมายได้จากการเชื่อมโยงคำและวัตถุสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูดจึงอาศัยหลักการเช่นเดียวกันกับที่เด็กเรียนรู้ภาษาแม่นี้ในการนำมาประยุกต์เป็นวิธีการสอนโดยผู้สอนจะให้ผู้เรียนฝึกการพูดจากบทสนทนา (Dialogues) ให้ได้ก่อนโดยที่ผู้เรียนยังไม่เห็นตัวอักษรหรือรูปแบบการเขียน ผู้เรียนเลียนแบบการออกเสียงจนสามารถฟังได้อย่างเข้าใจ จากนั้นจึงเริ่มเรียนทักษะพูด อ่านและเขียนตามลำดับ อย่างไรก็ตามวิธีการสอนนี้ยังเน้นหนักที่ทักษะการฟังและการพูดเป็นสำคัญ มีการจดจำบทสนทนา การฝึกสนทนา การฝึกการออกเสียง การเน้นเสียงสูงต่ำ ฝึกอุปประโยคจนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว มีการจัดลำดับเนื้อหาที่จะเรียนมาก่อนและหลังทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนทางภาษาอย่างเป็นระบบ จดจำและฝึกซ้ำๆจนเป็นนิสัย (Habit formation) อาทิ วิธีการฝึกแบบประเภทแทนที่ (Substitution drill) คือการฝึกการนำคำหรือวลีมาแทนที่ช่องว่างในประโยค การฝึกแบบประเภทเปลี่ยนรูป (Transformation drill) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โครงสร้างของภาษา และสามารถนำรูปแบบของภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างอัตโนมัติ นอกจากนี้ผู้สอนอาจมีกิจกรรมทางภาษาอื่นๆ เสริมให้ผู้เรียนได้ลองฝึกใช้ภาษาในรูปแบบนั้นๆ เพิ่มเติมได้อีกด้วย มีการสอนไวยากรณ์ตามลำดับขั้นตอนโดยวิธีนัย (Inductive) ดังนั้นผู้สอนจึงต้องมีความเชี่ยวชาญในเรื่องของโครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์เป็นสำคัญ เนื่องจากวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ภาษานี้มีลักษณะค่อนข้างเป็นแบบแผนทางภาษาที่รัดกุม (Controlled learning activities and teaching) (อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ. 2555; Richards; & Rodgers. 2002; & Marianne. 2001)

วิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดแบบเน้นปริชาณ (Cognitive approach) เป็นวิธีการสอนที่ได้รับอิทธิพลความเชื่อตามแนวกลุ่มพุทธิปัญญาที่มีแนวคิดที่แตกต่างไปจากแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม โดยเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ไม่ได้มาจากการฝึกปฏิบัติภาษาจนเป็นนิสัย (Habit formation) แต่การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์มีความสลับซับซ้อนมากกว่านั้นอันเกิดจากกระบวนการทำงานต่างๆภายในสมองของมนุษย์ด้วย เช่น ความคิด ความรู้ ความเข้าใจ เป็นต้น และเกิดจากกลไกในการเรียนภาษา (Language acquisition device) ในสมองของมนุษย์ที่สามารถทำให้มนุษย์สามารถแยกแยะหรือสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ นอกจากนี้วิธีการสอนแนวนี้ยังได้รับอิทธิพลจากนักจิตวิทยากลุ่มเกสตัลต์ (Gestalt psychology) ที่เชื่อว่าความรู้ส่วนย่อยทางภาษาต่างๆสามารถรวมกันทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษานั้นๆได้ในภาพกว้างในที่สุดและเชื่อว่าสติปัญญาและแรงจูงใจของผู้เรียนก็เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ภาษาเช่นกัน ดังนั้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดแบบเน้นปริชาณจะเน้นการสอนภาษาเป็นรายบุคคล (Individual) โดยเริ่มจากการที่ผู้สอนให้ความสำคัญกับระดับสติปัญญาหรือสมองของผู้เรียนก่อนเป็นลำดับแรก โดยพิจารณาจากพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียน รวมถึงวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายทางการเรียนภาษาของผู้เรียนแต่ละคนเสียก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงจัดการเรียนการสอนให้มีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถและสติปัญญาของผู้เรียนให้มากที่สุด โดยเมื่อผู้เรียนมีความรู้ในภาษานั้นแล้ว (Competence) ผู้เรียนก็จะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว (Performance) (อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ. 2555) กล่าวกันว่าวิธีการสอนนี้ได้รับการพัฒนามาจากการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปลที่นำรูปแบบทางภาษาและโครงสร้างภาษามาให้ผู้เรียนได้ศึกษาและทำการวิเคราะห์ การสอนไวยากรณ์ด้วยวิธีนี้อาจใช้ได้ทั้งวิธีอุปนัยและวิธีนรนัย มีการเน้นในเรื่องของการสอนคำศัพท์โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับกลางถึงขั้นสูง การสอนด้วยวิธีนี้เน้นการฝึกทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะไปพร้อมกัน ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกการใช้ทักษะภาษาต่างๆได้ครบทุกทักษะ ในด้านผู้สอนของวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดแบบเน้นปริชาณไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษา แต่ต้องเป็นผู้ที่มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษและมีทักษะในการวิเคราะห์ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี (Marianne. 2001)

1.2.3 แนวการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา

แนวการสอนภาษาอังกฤษในช่วงนี้เชื่อว่าความสามารถของมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความถูกต้องของระบบภาษาและหลักการทางภาษาที่มนุษย์ใช้แต่อย่างเดียว แต่ขึ้นอยู่กับทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย (อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ. 2555 อ้างอิงจาก Hymes. 1970; & Newmark. 1979) โดยแนวคิดของ Dell Hymes นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมชาวอเมริกันเกี่ยวกับสามัตถิยะทางการสื่อสาร (Communicative competence) เกี่ยวข้องกับการเน้นให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสังคมได้ ในขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้พูดนั้นได้รับความรู้ทางภาษาและทักษะทางภาษาไปในเวลาพร้อมๆกันอีก

ด้วย (Richards; & Rodgers. 2002: 159) ดังนั้นแนวคิดของ Dell Hymes จึงเป็นพื้นฐานสำคัญของ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) ในยุคนี้ โดยแนวการสอน ดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching) เป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ถือเป็นช่วงของการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ครั้งสำคัญของการ การสอนภาษาต่างประเทศในศตวรรษที่ 20 ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารนี้ยังเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบัน วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เริ่มเกิดขึ้นเมื่อประมาณปลาย ค.ศ. 1960 ซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการสอนภาษาใน อังกฤษ (British language teaching tradition) นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ชาวอังกฤษต่างมีความเห็น ว่าควรมีการมุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการสื่อสาร (Communicative proficiency) มากกว่าการสอนภาษาเพื่อความรอบรู้เฉพาะโครงสร้างทางภาษา (Mastery of structures) ในปี ค.ศ. 1971 ได้มีกลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลายท่านที่พยายามพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาเพื่อให้ สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนภาษายุโรป (Needs of European language learners) จนใน ปี ค.ศ. 1972 Wilkins ได้นำเสนอนิยามความหมายของภาษาเพื่อการใช้งานและการสื่อสาร (Functional or communicative definition of language) ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญอย่างยิ่งต่อการ พัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยการเขียนหนังสือที่ชื่อว่า Notional syllabuses จากการเขียนหนังสือเพื่อนำเสนอแนวคิดดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลง วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดังกล่าวเป็นอย่างมาก แนวคิดของ Wilkins ได้มีส่วนช่วยให้ เห็นถึงความหมายของการสื่อสารที่แท้จริงที่ผู้เรียนควรมีความเข้าใจและสามารถสื่อสารออกมาได้ นอกเหนือจากการเรียนรู้ภาษาผ่านระบบของไวยากรณ์และคำศัพท์แบบดั้งเดิม หลังจากนั้นเป็นต้น มาก็มีนักเขียนและผู้เชี่ยวชาญอีกหลายท่านที่เห็นพ้องกับแนวคิดดังกล่าวจึงได้เขียนหนังสือและ ตำราต่าง ๆ ออกมามากมาย จนทำให้แนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นที่ยอมรับ กันอย่างรวดเร็วในวงการนักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษ ศูนย์พัฒนาหลักสูตรการเรียนรู้ หรือแม้แต ภาครัฐเองด้วยก็ตาม จนในตอนกลางของ ค.ศ. 1970 แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้แผ่ขยายครอบคลุมไปทั้งอังกฤษและอเมริกา โดยเรียกการสอนแนวนี้ว่าเป็น หลักการสอน (An approach) มากกว่าวิธีการสอน (A method) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญของการสอน 2 ประการได้แก่ (1) เพื่อสร้างสามัคคีทางภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative competence) และ (2) เพื่อพัฒนากระบวนการและวิธีการสอนภาษาทั้งสี่ทักษะเพื่อเชื่อมโยงภาษาและการสื่อสาร เข้าด้วยกัน (Richards; & Rodgers. 2002)

หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นใน เรื่องของความหมาย (Meaning) มากกว่าโครงสร้างทางภาษา เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสนทนาจาก สถานการณ์จริงโดยเน้นบริบทของภาษาเป็นสำคัญแต่ไม่เน้นการท่องกฎเกณฑ์ทางภาษาหรือ ไวยากรณ์ เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเทียบเท่ากับการเรียนรู้โครงสร้าง เสียงและคำศัพท์ มี

การทำแบบฝึกหัดทางภาษา (Drill) แต่ไม่ได้เน้นหนักมาเหมือนวิธีการสอนแบบตรงและแบบเน้นไวยากรณ์ เน้นการการออกเสียงได้อย่างถูกต้องมากกว่าการพยายามออกเสียงให้เหมือนกับเจ้าของภาษา มีการฝึกการใช้ภาษาครบทั้งสี่ทักษะเพื่อการสื่อสาร เน้นที่ประสิทธิภาพของการสื่อสาร (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีการแก้ไขในเรื่องของข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน (Error) โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แก้ไขภาษาด้วยตนเอง ผู้สอนมีการกระตุ้นโดยการสร้างสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารออกมาให้ได้มากที่สุด Littlewood (1981) อ้างอิงจาก รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549) กล่าวว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งประเภทของกิจกรรมเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 กิจกรรม ได้แก่ (1) กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Functional communication activity) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาและใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารความหมายตามหน้าที่ของภาษา และ (2) กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social interaction activity) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนพัฒนาและใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับบุคคลในสังคม อาทิ กิจกรรมการสนทนา การโต้เถียง การอภิปราย การแสดงละครหรือบทบาทสมมติ เป็นต้น

1.2.3 แนวการสอนภาษาอังกฤษอื่น ๆ

หลังจากที่แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นที่ยอมรับในวงการสอนภาษาในช่วง ค.ศ. 1970 ทำให้เกิดแนวคิดการสอนภาษาแบบอื่นๆตามมามากมาย อาทิ แนวการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response: TPR) แนวการสอนภาษาแบบเงียบ (The silent way) การสอนภาษาแบบชักชวน (Suggestopedia) และแนวการสอนภาษาแบบอื่นๆ แต่เนื่องจากแนวการสอนภาษาเหล่านี้มีข้อจำกัดหลายประการและแนวการสอนบางวิธีอาจต้องใช้แนวการสอนภาษาหลักอื่นๆที่นำเสนอมาแล้วข้างต้นมาสอนประกอบควบคู่กันไป (Richards; & Rodgers. 2002: 72) รายละเอียดพอสังเขปของแนวการสอนภาษาอังกฤษแบบอื่นๆนี้พอจะนำเสนอเพียงบางประเภทที่น่าสนใจ (Richards; & Rodgers. 2002) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

แนวการสอนภาษาแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response: TPR) เป็นแนวการสอนภาษาที่เหมาะสมสำหรับเด็กโดยเน้นที่ทักษะการฟัง-พูดและการเรียนรู้ภาษาจากท่าทาง การเคลื่อนไหวและการแสดงออกทางร่างกายด้วยวิธีต่างๆ เปรียบเสมือนเด็กที่เรียนรู้ภาษาแม่จากพ่อแม่ด้วยวิธีการสั่งให้ปฏิบัติหรือกระทำสิ่งต่างๆในชีวิตประจำวัน จนทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษานั้นๆจากการได้ยินได้ฟังและลงมือปฏิบัติ เพราะเชื่อว่าทักษะการฟังเป็นทักษะแรกของเด็กก่อนที่จะมีการพัฒนาทักษะการพูดและทักษะอื่นๆของเด็กต่อไป แนวการสอนนี้มีความเชื่อว่าการเรียนภาษาแบบใช้ท่าทาง (Physical action) จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้จากสิ่งที่ได้กระทำ (Comprehensible input) เป็นแนวการสอนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาไม่เกิดความเครียดในการเรียนภาษา (Stress reduction) ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

แม้ที่ผู้เรียนเรียนภาษาแบบผ่อนคลายเป็นมีกระบวนการการเรียนรู้แบบธรรมชาติแบบซึมซับโดยไม่รู้ตัว (Subconscious) วิธีการสอนในชั้นเรียนจะใช้วิธีการฝึกฝนภาษาแบบซ้ำๆที่เป็นคำสั่ง (Imperative drills) โดยการฟังคำสั่งจากนั้นมีการเคลื่อนไหวโดยใช้ร่างกายและทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในที่สุด ผู้สอนในแนวการสอนนี้จึงมีบทบาทสำคัญในการเลือกสรรและควบคุมการใช้ภาษาในชั้นเรียน (Control the language input) มีการแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนน้อย เนื่องจากอาจเป็นการขัดขวางพัฒนาการขั้นแรกของการเรียนรู้ภาษาในเด็ก (Richards; & Rodgers. 2002; และรูปทอง กว้างสวัสดิ์. 2549 อ้างอิงจาก Finocchiaro; & Brumfit. 1983)

แนวการสอนภาษาแบบเงียบ (The silent way) ริเริ่มโดย Caleb Gattegno ในปี ค.ศ. 1963 เป็นแนวการสอนที่เน้นการเรียนรู้โดยตัวผู้เรียนเองเป็นสำคัญในการสร้างความรู้ความเข้าใจโดยผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่คอยช่วยเหลือในการเรียนรู้ของผู้เรียนเท่านั้น การสอนผู้สอนพยายามที่จะไม่ใช้เสียงหรือพูดให้น้อยที่สุด แต่จะใช้ท่าทางการแสดงออก ตลอดจนสื่อการสอนต่างๆ ประกอบแทน อาทิ แผนภูมิสีเพื่อช่วยในการออกเสียง แท่งไม้ที่เรียกว่า Cuisiniere rod คือชุดของแท่งไม้ที่มีสีและความยาวที่แตกต่างกันที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนพูด โดยผู้สอนจะเริ่มจากการสอนคำศัพท์ที่ง่ายและพัฒนาไปสู่ประโยคที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ผู้สอนจะพยายามพูดให้น้อยที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นการฝึกปฏิบัติทางภาษาของตนเองและไม่ถูกควบคุมหรือแทรกแซงจากผู้สอน โดย Gattegno เชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพอันเกิดจากความรับผิดชอบของผู้เรียน กระบวนการเรียนรู้ การค้นหาข้อผิดพลาดและการแก้ไขด้วยตนเองของผู้เรียน

การสอนแบบชักชวน (Suggestopedia) พัฒนาขึ้นมา โดยนักจิตวิทยาการศึกษาชาวบัลแกเรียชื่อ Georgi Lozanov เน้นเทคนิคในการชักชวนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ การใช้จังหวะและดนตรี และการใช้เทคนิคการบำบัดทางจิตวิทยาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและเกิดการเรียนรู้ เป็นต้น

ตาราง 1 ตารางสังเคราะห์แนวการสอนภาษาอังกฤษวิธีหลักตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

	อดีต – ค.ศ. 1940		ค.ศ. 1940- 1960		ค.ศ. 1970 – ปัจจุบัน
	วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล	วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบตรง	วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูด	วิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวคิดแบบเน้นปฏิฐาน	วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ความมุ่งหมายหลัก	เน้นการจดจำหลักภาษาไวยากรณ์ คำศัพท์	เน้นการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ	เน้นโครงสร้างทางภาษา (structures)	เน้นเรื่องสติปัญญาทางภาษา และแรงจูงใจของแต่ละบุคคล	เน้นในเรื่องของความหมาย (meaning)
การใช้ภาษา	เน้นความถูกต้องของภาษาและการแปลระหว่างภาษาแม่และภาษาอังกฤษ	เน้นสื่อสารภาษาจากการฟัง-พูด	เน้นการใช้ภาษาที่ชำนาญจากการฝึกฝน ฝึกหัดซ้ำๆ	เน้นที่ระดับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนแต่ละบุคคล	เน้นใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
การออกเสียง	เน้นออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา	เน้นออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา	เน้นออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา	เน้นออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา	เน้นออกเสียงได้ถูกต้อง
ทักษะภาษา	เน้นการอ่าน-เขียน	เน้นการฟัง-พูด	เน้นการฟัง-พูด	เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน	เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน
ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา (error)	ผู้สอนมีการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นในทันที	ผู้สอนมีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงและไวยากรณ์ของผู้เรียน	ผู้สอนมีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน	ผู้สอนมีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียน	ผู้สอนมุ่งที่การสื่อความหมายของผู้เรียนมากกว่าข้อผิดพลาด
หลักการสอน	วิธีอุปนัย (deductive)	วิธีนिरนัย (inductive)	วิธีนिरนัย (inductive)	วิธีอุปนัยและ/หรือวิธีนिरนัย	วิธีนिरนัย (inductive)
สื่อ/กิจกรรม	ตำรา บทอ่าน การท่องจำ พจนานุกรม	เรียนรู้จากสิ่งที่เห็นจริง (real-life objects) และสื่อรูปภาพ (visual materials)	กิจกรรมฝึกปฏิบัติ การฝึกฝน (drills and pattern practice)	กิจกรรมฝึกปฏิบัติ การฝึกฝนภาษาที่มีความหมาย (meaningful drills)	กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ภาพ วีดีโอ บัตรคำ สื่อต่างๆ
ภาษาที่ใช้สอน	ภาษาแม่ของผู้เรียน	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ / ภาษาแม่ของผู้เรียน (เมื่อจำเป็น)
จำนวนผู้เรียน	จำนวนมาก	จำนวนน้อย	จำนวนน้อย	จำนวนน้อย	จำนวนน้อย
ผู้สอน	ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษา	เจ้าของภาษา	เจ้าของภาษา	ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษา	เจ้าของภาษา
จุดด้อย	ไม่เน้นทักษะการฟัง-พูด ผู้เรียนใช้ภาษาไม่เป็นธรรมชาติ	ไม่เน้นทักษะการอ่าน-เขียน การสอนอ่าน-เขียนและศัพท์มีข้อจำกัด	ไม่เน้นทักษะการอ่าน-เขียน แบบแผนภาษาที่ฝึกท่องจำ บางครั้งไม่มีความหมาย (meaningless drills)	สอนได้กับผู้เรียนจำนวนน้อย เนื่องจากเน้นความแตกต่างทางความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล	ไม่เหมาะกับการสอนที่มีผู้เรียนจำนวนมาก

จากการนำเสนอแนวทางการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนอันหลากหลายวิธีดังกล่าว อาจไม่มีวิธีใดที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นแนวการสอนภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด ทั้งนี้การที่ผู้สอนได้เรียนรู้แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในแบบต่างๆย่อมมีประโยชน์หลายด้าน อาทิ (1) ทำให้ผู้สอนได้เห็นพัฒนาการของแนวการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นเรื่อยๆ (2) ทำให้ผู้สอนสามารถนำแนวการสอนภาษาแบบต่างๆมาใช้และปรับการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและบริบทที่เหมาะสมได้ และ (3) ทำให้ผู้สอนมีประสบการณ์ในการสอนด้วยแนวทางหรือวิธีการสอนหลากหลาย จนสั่งสมเป็นทักษะการสอนที่สามารถปรับเหมาะให้มีประสิทธิภาพแก่การสอนของตนได้ (Richards; & Rodgers. 2002: 16) อนึ่งนอกจากแนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรอบรู้ในภาษาและสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารได้แล้วนั้น การจัดการหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งเช่นกันที่ส่งผลต่อความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งรายละเอียดของหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบัน ได้นำเสนอไว้ในหัวข้อถัดไป

1.3 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบัน

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษานั้น วิชาภาษาอังกฤษยังคงเป็นวิชาบังคับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาในทุกๆคณะและสาขาวิชา โดยวิชาภาษาอังกฤษอาจถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไปหรือวิชาพื้นฐาน หรือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก (Major) สำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ในลักษณะของหลักสูตรวิชาชีพ เช่น สาขาการสอนภาษาอังกฤษ ในคณะครุศาสตร์ และหลักสูตรวิชาชีพทั้งวิชาการ เช่น สาขาภาษาอังกฤษ ในคณะอักษรศาสตร์ มนุษยศาสตร์หรือศิลปศาสตร์ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์. 2557: 33) นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2555) ยังเล็งเห็นถึงการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ทางภาษาที่ดีเลิศและต้องการตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน จึงได้อนุมัติให้เปิดสอนหลักสูตรและสาขาวิชาต่างๆเป็นภาษาอังกฤษ (English programs) ในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ภายใต้การนโยบายและแนวปฏิบัติของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอีกด้วย

อย่างไรก็ตามภายหลังจากที่มีการปฏิรูปการศึกษาโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ เน้นการให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้รอบข้างเพื่อพัฒนาสมรรถนะทางการสื่อสาร (Communicative competence) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นสื่อการสอนจริง (Authentic materials) เพื่อกระตุ้นการใช้ภาษาของผู้เรียน แต่ผลจากงานวิจัยหลายเรื่องกลับยังพบปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระบบโรงเรียนไทย ซึ่งปัญหาที่พบได้แก่ (1) งานวิจัยทางด้านการเรียนการสอนภาษายังมีน้อย (2) ปัญหาเรื่องการสอนภาษาจากทฤษฎีสู่หลักปฏิบัติ (3) ปัญหาเรื่องการออกแบบหลักสูตรภาษาเพื่อการสื่อสาร (4) ปัญหาเรื่องการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (5) ปัญหาเรื่องการขาดการวินิจฉัยปัญหาการเรียนรู้อาษาของผู้เรียน (6) การขาดเทคนิค

และวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร เช่น การแสดงบทบาทสมมติหรือกิจกรรมเกมส์ทางภาษา (7) ปัญหาเรื่องการขาดทักษะในการสร้างแบบทดสอบเพื่อการสื่อสาร (Constructing communicative tests) (Prapaisit de Segovia; & Hardison. 2009: 156) นอกจากนี้ยังพบปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งในระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยคือ ผู้สอนชาวไทยยังคงใช้ภาษาไทยในการสอนภาษาอังกฤษเป็นส่วนมากในชั้นเรียนอันเนื่องมาจากผู้สอนมีความชำนาญทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ (Low English proficiency) ความกังวลในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้สอน (Language anxiety) และผู้เรียนส่วนใหญ่มุ่งเน้นการเรียนหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อการสอบแข่งขันมากกว่าการเรียนเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจึงต้องเน้นการสอนหรือการอธิบายหลักไวยากรณ์เป็นภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจ (Prapaisit de Segovia; & Hardison. 2009 อ้างอิงจาก Unyakiat. 1991) ดังนั้นจากปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นดังกล่าวพบว่า ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างมากต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ซึ่งบทบาทและหน้าที่ของครูนั้นได้นำเสนอในหัวข้อถัดไป

1.4 บทบาทของครูในการสอนภาษาอังกฤษ

Klem & Connell (2004) ได้ทำการศึกษาถึงบทบาทของการให้ความช่วยเหลือของครูต่อนักเรียน (Teacher support) พบว่าบทบาทของครูในการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนนั้นส่งผลต่อความมุ่งมั่นแน่วแน่ของนักเรียน (Student engagement) และผลสัมฤทธิ์เป็นอย่างมาก ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากครูผู้สอนเป็นอย่างดีส่งผลต่อการมาเรียนของนักเรียนและผลคะแนนสอบของนักเรียนด้วย ดังนั้นครูผู้สอนนั้นจึงนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างมากในการเรียนการสอน นอกจากนี้ Dudley- Evans; & St. John (2000) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนไว้ดังนี้ 1.ครูในฐานะผู้สอน (Teacher) ซึ่งเป็นบทบาทที่ครูต้องให้ความสนใจและใส่ใจในความต้องการของผู้เรียนและมีความยืดหยุ่นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภายในห้อง

1. ครูในฐานะผู้ออกแบบรายวิชาและจัดเตรียมสื่อการสอน (Course designer and material provider) เป็นบทบาทที่ครูต้องเป็นผู้จัดหาสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด หรืออาจจะมีความสามารถในการประยุกต์ใช้หรือปรับเปลี่ยนสื่อการสอนที่มีอยู่แล้วให้เข้ากับความต้องการในการสอน ตลอดจนสามารถสร้างสรรค์สื่อการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ครูในฐานะนักวิจัย (Researcher) ครูมีบทบาทสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน และใช้กระบวนการของนักวิจัยในการค้นคว้าหาคำตอบเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจึงเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งของครูผู้สอน

3. ครูในฐานะผู้ให้ความร่วมมือ (Collaborator) ในบางครั้งครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษอาจจำเป็นต้องทำงานร่วมมือกับครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ในการดำเนินการสอนร่วมกัน เช่น

ในรายวิชาการสอนชีววิทยาเป็นภาษาอังกฤษ โดยครูผู้สอนวิชาชีววิทยาสอนเนื้อหาของรายวิชาชีววิทยา ในขณะที่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในวิชาชีววิทยา เป็นต้น

4. ครูในฐานะผู้ประเมิน (Evaluator) ครูมีบทบาททั้งเป็นผู้ที่ทำการประเมินรายวิชาที่สอน สื่อการสอน และยังรวมไปถึงการประเมินทักษะทางภาษาและการเรียนรู้ของนักเรียนอีกด้วย

สำหรับหน้าที่ของครูผู้สอนนั้น ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ด้านกฎหมายเพื่อการปฏิรูปการศึกษาไทย หมวดที่ 4 กล่าวว่าหน้าที่ของครู คือ (1) วางแผนและเตรียมการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ (2) จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาโดยผสมผสานความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลรวม ทั้ง รวมทั้งปลูกฝังค่านิยมที่ดีงาม ลักษณะนิสัยที่ดีงามคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ศิษย์ด้วย (3) จัดเนื้อหาความรู้และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียนที่แตกต่างกัน (4) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง และฝึกปฏิบัติให้ทำได้ ทำเป็น และทำได้ดี (5) จัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและผู้เรียนมีความสุข (6) ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การประยุกต์ใช้ และการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ด้วยวิธีการใหม่ๆ พร้อมทั้งรู้จักการป้องกันปัญหาให้แก่ผู้เรียน (7) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ในทุกเวลาและทุกสถานที่ (8) ประสานความร่วมมือกับบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง และชุมชนทุกฝ่ายเพื่อพัฒนาผู้เรียนร่วมกัน (9) พัฒนาผู้เรียนทุกคนให้มีปัญญาสูงขึ้น และถึงจุดสูงสุดของแต่ละคน (10) ทำวิจัยเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนอยู่ตลอดเวลา (11) ตรวจสอบความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล และโดยรวมเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง และ (12) ประเมินผลการสอนของตนอย่างสม่ำเสมอจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และความรู้ความสามารถที่นักเรียนมี และจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย ซึ่งได้แก่จากนักเรียน เพื่อนร่วมงาน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง เป็นต้น

จากบทบาทและหน้าที่ของครูที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า บทบาทและหน้าที่ของครูนั้นมีลักษณะที่เหมือนกันหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการสอน การจัดเตรียมเนื้อหาวิชา การเป็นนักวิจัย การประสานความร่วมมือกับครูและบุคลากรในภาคส่วนต่างๆ ตลอดจนการประเมินผลการเรียนการสอน

Prapaisit de Segovia & Hardison (2009) กล่าวว่าหลังจากที่ได้มีการออกพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทอันสำคัญของครูในฐานะผู้สอนจากเดิมที่ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ได้กลายเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner- centered instruction) ซึ่งหมายรวมถึงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษด้วยสอดคล้องกับ วิไล นาควงษ์ (2549) ที่ได้กล่าวว่าในปัจจุบันนี้บทบาทและหน้าที่ของครูผู้สอนนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งบทบาทของครูผู้สอนที่มีหน้าที่สอนหรือถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ให้แก่ศิษย์ได้มีบทบาทที่เปลี่ยนไป ซึ่งจากตารางที่ 2 เห็นได้ว่าบทบาทของครูในการทำหน้าที่สอนหรือถ่ายทอดเนื้อหาความรู้เพียงอย่างเดียวได้เปลี่ยนแปลงไป

และทำให้บทบาทของครูในการเรียนการสอนมีหลายบทบาทมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคม ระบบการปฏิรูปการศึกษา และตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติของประเทศ จากการทบทวนเอกสารข้างต้นทำให้เราทราบถึงบทบาทอันหลากหลายของครูในชั้นเรียนที่เปลี่ยนไป ซึ่งมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน และกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนอีกด้วย

ตาราง 2 บทบาทของครูที่เปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมทางสังคม

บทบาทเดิม	บทบาทใหม่
ผู้ถ่ายทอด เนื้อหาความรู้ (ผู้สอน) 	1. ผู้จัดการ จัดประสบการณ์ให้เกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้
	2. ผู้ให้การสนับสนุน ชักนำให้อยากเรียนรู้ ชี้แนะแหล่งข้อมูลและประสานงานให้เกิดการเรียนรู้
	3. นักสร้างสรรค์ พัฒนา คิดค้นวิธีการสอน กิจกรรมการสอน เพื่อให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น
	4. นักจิตวิทยา การเรียนรู้เพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้เกิดการเรียนรู้ และผู้เรียนมีความสุขในการเรียน
	5. นักเทคโนโลยีสารสนเทศ เรียนรู้การใช้สื่อการสอนสมัยใหม่ เช่น อินเทอร์เน็ต E-learning
	6. ผู้เชี่ยวชาญการสอนแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เต็มศักยภาพ
	7. ผู้สนองตอบการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
	8. ผู้ให้คำปรึกษา เมื่อผู้เรียนเกิดปัญหาและแก้ไขด้วยตนเองไม่ได้
	9. นักประเมินผล การศึกษาเรียนรู้วิธีการวัดและประเมินผลแบบใหม่ๆ เพื่อสะท้อนความสามารถของผู้เรียนอย่างแท้จริง ฯลฯ
	10. นักวิจัย ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขและพัฒนา

ที่มา: วิไล นาควงษ์. (2549). ความรู้เบื้องต้นสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

1.5 ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเป็นปัญหาที่ผู้สอนภาษารวมทั้งวงการการสอนภาษาไทยในปัจจุบันกำลังเป็นปัญหาโดยเฉพาะปัญหาในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้พบว่าประมาณ

90% ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยเน้นการเรียนภาษาอังกฤษแบบท่องจำคำศัพท์และเน้นการเรียนไวยากรณ์มากกว่าการเรียนเพื่อการสื่อสาร (เนชั่นสุดสัปดาห์. 2556, 04 ตุลาคม: 74) สอดคล้องกับผลการศึกษาของอาทิตย์ อินทะแก้ว (2555) ที่พบว่านักศึกษาระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากนักศึกษาไม่มีความรู้เกี่ยวกับคลังคำศัพท์ทางภาษา การเลือกใช้คำที่เหมาะสมและไม่สามารถเรียบเรียงคำพูดให้ถูกต้องตามหลักภาษาอังกฤษได้อันเนื่องมาจากความไม่รอบรู้ในเรื่องของระบบไวยากรณ์ มีการสอดแทรกของระบบไวยากรณ์ภาษาแม่เข้าไปในการใช้ภาษาอังกฤษ แม้ว่าระบบการเรียนภาษาอังกฤษของไทยจะเน้นในเรื่องการเรียนคำศัพท์และไวยากรณ์เป็นสำคัญก็ตาม

นอกจากนี้ค่านิยมของคนไทยในการเรียนมุ่งเน้นที่ความต้องการเรียนเพื่อให้ตนเองมีสถานะเทียบเท่ากับบุคคลอื่นในสังคมมากกว่าความสามารถที่ตนจะได้รับจากการศึกษาอย่างแท้จริง เช่นเดียวกันกับการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยที่มุ่งเน้นการทำข้อสอบให้ได้หรือการสอบให้ผ่านมากกว่าการเรียนรู้อังกฤษเพื่อการสื่อสารและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (มติชน. 2556, 10 กันยายน: 21) สอดคล้องกับผลการศึกษาของลดาพร สระกาง (2556) ที่ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ตำราเรียนของอาจารย์ภาษาอังกฤษชาวไทยว่า อาจารย์ฝ่ายที่ไม่เลือกใช้ตำราเรียนภาษาอังกฤษเห็นว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษไปเพียงเพื่อการสอบเข้าศึกษาต่อหรือการสอบแข่งขันมากกว่าการเรียนภาษาเพื่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพราะตำราเรียนภาษาอังกฤษจากสำนักพิมพ์ต่างประเทศมีเนื้อหาที่มุ่งเน้นภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ไม่ได้เน้นการอธิบายในรายละเอียดของไวยากรณ์มากนัก รวมถึงไม่มีโจทย์การฝึกทำข้อสอบ ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการเรียนการฝึกทำโจทย์หรือข้อสอบภาษาอังกฤษ และเห็นว่าเนื้อหาในตำราเรียนภาษาอังกฤษปรากฏในข้อสอบแข่งขันเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย ทำให้ตำราเรียนภาษาอังกฤษจากสำนักพิมพ์ต่างประเทศไม่สามารถตอบโจทย์ความต้องการของผู้เรียนชาวไทยที่มีความต้องการเรียนภาษาอังกฤษไปเพื่อการสอบให้ผ่านหรือเพื่อการสอบแข่งขันได้ในที่สุด นี่จึงเป็นปัญหาสำคัญอีกปัญหาหนึ่งของระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่นักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาอังกฤษ (English proficiency index) ประจำปี 2556 โดยสถาบันสอนภาษาระดับโลก (Education First) ที่ได้ทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาภาษาอังกฤษของผู้เรียนในประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในกว่า 60 ประเทศทั่วโลก พบว่านักเรียนไทยมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในลำดับที่ 55 จาก 60 ประเทศทั่วโลก โดยนักเรียนไทยถูกจัดอยู่ในประเภทนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำหรืออยู่ในกลุ่มที่แย่ที่สุด ซึ่งผลการสำรวจนี้ยังสอดคล้องกับผลการทดสอบโครงการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ (PISA) ที่นักเรียนไทยมีคะแนนลดลงอีกด้วย (ผู้จัดการรายวัน. 2557, 28 มกราคม: 9) เนื่องจากการรวมตัวของประเทศสมาชิกอาเซียน ดังนั้นปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยเป็นปัญหาที่

ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเพื่อให้ทรัพยากรบุคคลอันสำคัญของประเทศไทยเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้ทันและทัดเทียมกับนานาประเทศสมาชิกโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการพัฒนาความร่วมมือได้

ตอนที่ 2 ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา (Nature of language learning)

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาแม่และภาษาที่สอง

มีผู้นิยามความหมายของคำว่า การรับรู้ภาษา (Acquisition) และการเรียนรู้ภาษา (Learning) ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของมนุษย์ ซึ่ง Richards & Schmidt (2002: 284) ได้ให้นิยามของสองคำนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า

“Language acquisition, also language learning, is the learning and development of a person’s language. The learning of a native language is called first language acquisition, and of a second or foreign language, second language acquisition. Some theorists use “learning” and “acquisition” synonymously. Others maintain a contrast between the two terms, using “learning” to mean a conscious process involving the study of explicit rules of language and monitoring one’s performance, as is often typical of classroom learning in a foreign language context, and using “acquisition” to refer to a nonconscious process of rule internalization resulting from exposure to comprehensible input when the learner’s attention is on meaning rather than form, as is more common in second language context. Still others use “acquisition” only with reference to the learning of one’s first language”.

จากนิยามข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า การรับรู้ภาษา (Acquisition) เป็นกระบวนการรับและเข้าใจภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ ที่ได้มาจากการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายจริง ในสถานการณ์หรือบริบททางภาษาจริง ในขณะที่การเรียนรู้ภาษา (Learning) นั้น คือการศึกษาภาษาในชั้นเรียน การท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษา หรือการจดจำรูปแบบทางภาษาเพื่อให้ผู้เรียนจดจำและเข้าใจภาษาจากสิ่งที่ถูกป้อนให้ แต่อย่างไรก็ตามคำสองคำนี้ก็ยังมีความหมายที่ใกล้เคียงกันที่สามารถสื่อได้ถึงกระบวนการหรือพัฒนาการการเข้าถึงภาษาที่หนึ่ง ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนได้

นักภาษาศาสตร์ นักจิตวิทยาพัฒนาการ และนักจิตภาษาศาสตร์ (Psycholinguists) เป็นกลุ่มนักวิชาการกลุ่มแรกเริ่ม ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาที่หนึ่ง (First language acquisition) ของมนุษย์ โดยพยายามทำการศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงกระบวนการที่เด็กสามารถเรียนรู้ที่จะพูดและเข้าใจภาษาได้ รวมถึงปัจจัยตัวป้อนทางภาษา (Linguistic input) ที่เด็กได้รับการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง และความสามารถทางไวยากรณ์ตามธรรมชาติของมนุษย์ (Natural aptitude for grammar) ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์มีในการเรียนรู้ภาษา (Richards & Schmidt.

2002: 203) เมื่อกล่าวถึงภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่นั้น เป็นภาษาที่เด็กได้รับรู้และเกิดกระบวนการเรียนรู้จากการที่มีผู้พูดภาษานั้นๆในสิ่งแวดล้อมที่เด็กกำลังเติบโตอยู่โดยเฉพาะในช่วงสามขวบปีแรกของเด็ก ซึ่งเป็นภาษาที่เด็กไม่ได้รับการสอนหรือเรียนรู้อย่างเป็นระบบในห้องเรียน แต่เป็นการเรียนรู้ภาษาแม่จากบุคคลรอบข้าง อาทิ พ่อแม่ ผู้ใหญ่หรือเพื่อนๆ ได้อย่างซึมซับโดยไม่รู้ตัว (Unconscious) เป็นการได้เข้าถึงภาษานั้นๆของเด็กอย่างเต็มที่ (Massive exposure) เด็กจะใช้สัญชาตญาณของตน (Instinct) ในการรับรู้ภาษาและทำการเปลี่ยนถ่ายภาษานั้นมาเป็นความรู้ทางภาษา (Knowledge of language) และทักษะในการพูดของตน ภาษาแรกที่เด็กได้เรียนรู้นี้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ภาษาแรกที่เป็นภาษาใดก็ตามก็จะมีช่วงอายุการเรียนรู้ภาษาที่เท่ากัน (Same age) นั่นคือในช่วงของวัยสามขวบแรกและพัฒนาการเรียนรู้ภาษานั้นๆได้จนถึงอายุประมาณ 7 ขวบ ดังนั้นภาษาแรกที่เด็กได้เรียนรู้จึงเป็นภาษาที่เด็กสามารถใช้ได้ตั้งแต่ก่อนเข้าศึกษาในระบบของโรงเรียนมาก่อนแล้ว โดยภาษาที่ว่านี้อาจเรียกได้ว่าเป็นภาษาที่หนึ่ง (First language) ภาษาพื้นเมือง (Native language) ภาษาหลัก (Primary language) หรือแม้แต่ที่เรียกว่าภาษาแม่ (Mother tongue) ของเด็ก นั่นเอง (Saville- Troike. 2012: 4, 12; & Harmer. 2007: 49)

ส่วนเด็กที่สามารถเรียนรู้ภาษาพร้อมๆกันได้หลายภาษาในช่วงวัยเด็ก (Early childhood) จะเรียกว่าเด็กนั้นมีภาวะของการรู้หลายภาษาพร้อมกัน (Simultaneous multilingualism) ซึ่งอาจหมายถึงเด็กที่สามารถพูดภาษาแม่ได้สองภาษา (Bilingualism) พร้อมกัน นอกจากนี้เมื่อเด็กมีพัฒนาการทางภาษาของตนเองดีแล้ว และมีการรับรู้ภาษาอื่น (Additional languages) เพิ่มเข้ามาอีกในช่วงวัยเด็ก ก็อาจเรียกเด็กนั้นได้ว่ามีภาวะของการรู้ภาษาหลายภาษาตามลำดับกัน (Sequential multilingualism) เป็นต้น (Saville- Troike. 2012: 4, 12) จากที่ได้กล่าวมาแล้วว่าเด็กที่สามารถพูดภาษาแม่ได้หลายภาษานั้นเรียกว่ามีพหุภาษา (Multilingualism) ส่วนเด็กที่พูดภาษาแม่ได้สองภาษานั้นเรียกว่ามีสองภาษา (Bilingualism) และเด็กที่พูดภาษาแม่ได้เพียงภาษาเดียวนั้นเรียกว่า Monolingualism อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนที่พูดได้เพียงภาษาแม่ของตนเพียงภาษาเดียว บางครั้งอาจมีเหตุปัจจัยอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้องทำให้ผู้เรียนนั้นมีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กนั้นสามารถแบ่งแยกจากการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งได้อย่างชัดเจนจากลำดับเวลาของการเรียนรู้ภาษานั้นๆ โดยเหตุปัจจัยต่างๆที่ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนในแต่ละบริบท (Saville-Troike. 2012: 10) มีดังนี้

1. เกิดจากการรุกรานของประเทศมหาอำนาจและชัยชนะของประเทศเหล่านั้นเหนือประเทศอาณานิคม โดยประเทศมหาอำนาจนั้นใช้ภาษาอื่นๆที่มีใช้ภาษาของประเทศในอาณานิคมนั้น (Invasion or conquest of one's country by speakers of another language or other specific domains)

2. เกิดจากความต้องการในการใช้ภาษาเพื่อติดต่อทางการค้าและจุดประสงค์อื่นกับประเทศที่ใช้ภาษาแตกต่างกัน (A need or desire to contact speakers of other languages in economic or other specific domains)
3. เกิดจากการอพยพย้ายถิ่นไปยังประเทศที่มีการใช้ภาษาอื่นที่มีใช้ภาษาแม่ของตน (Immigration to a country where use of a language other than one's first language is required)
4. เกิดจากการปรับเปลี่ยนทางความเชื่อและการปฏิบัติทางศาสนาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอื่น ๆ (Adoption of religious beliefs and practices which involve use of another language)
5. เกิดจากความต้องการบรรลุถึงเป้าหมายของการศึกษาโดยใช้ความเชี่ยวชาญของภาษาอื่น ๆ ในการแสวงหาความรู้ (A need or desire to pursue educational experiences where access requires proficiency in another language)
6. เกิดจากความต้องการเรียนรู้ภาษาเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพและสังคม (A desire for occupational or social advancement which is furthered by knowledge of another language)
7. เกิดจากความสนใจในการเรียนรู้เรื่องราวของผู้คน วัฒนธรรม การเข้าถึงเทคโนโลยี ตลอดจนภาษาและวรรณกรรมของชนชาตินั้น ๆ (An interest in knowing more about people of other cultures and having access to their technologies or literatures.)

จากเหตุปัจจัยต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second language) โดยเฉพาะผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว (Adult learners) การเรียนรู้ภาษาที่สองดังกล่าวนับว่าเป็นความท้าทายต่อผู้เรียนเป็นอย่างมากและการเรียนรู้ภาษาที่สองดังกล่าวจะมีลักษณะกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างไปจากการรับรู้อาษาแม่ของตน เช่น ผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองอาจไม่มีสามัตติยะทางหลักภาษาที่เหมือนกับเจ้าของภาษา (Native like grammatical competence) โดยเฉพาะการออกเสียงที่อาจมีข้อผิดพลาดในเรื่องของหน่วยเสียง (Morphological errors) ซึ่งจะแตกต่างจากการออกเสียงของเด็กที่เรียนภาษานั้นเป็นภาษาแม่ ผู้เรียนผู้ใหญ่อาจมีความผิดพลาดในการวางตำแหน่งลำดับคำ (Word order errors) และไวยากรณ์ (Grammatical errors) โดยเฉพาะในช่วงตอนต้นของการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Early in their development) และที่สำคัญผู้เรียนผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาที่สองจะมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาแบบฝังใจหรือใช้ภาษาผิดแบบซ้ำ ๆ (Fossilization) เนื่องจากผู้เรียนมีภาษาแม่เป็นพื้นฐานทางความคิดแล้ว ทำให้บางครั้งผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาที่เรียนเหล่านี้ได้ (Fromkin; et all. 2007: 346)

Spratt, Pulverness; & Williams (2007: 48) ได้ให้รายละเอียดความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองโดยจำแนกพิจารณาใน 3 ด้านได้แก่ ด้านอายุ ด้านวิธีการเรียนรู้ภาษา และด้านบริบทในการใช้ภาษาไว้ว่า (1) ด้านอายุ เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งจะสามารถใช้ภาษาที่หนึ่งนั้นได้ตั้งแต่วัยก่อนเข้าศึกษา ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษานั้นเป็นภาษาที่สองจะเริ่มเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นเมื่อเข้าสู่โรงเรียนหรืออาจเริ่มเรียนภาษานั้นเมื่อตอนเป็นผู้ใหญ่แล้ว (2) ด้านวิธีการเรียนรู้ เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่หนึ่งนั้นในชีวิตประจำวัน มีบุคคลรอบข้างของตนที่พยายามใช้ภาษาที่หนึ่งนั้นกับเด็กอยู่ตลอดเวลา ทำให้เด็กมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งได้เป็นอย่างดี ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษานั้นเป็นที่ภาษาที่สองจะมีโอกาสที่ได้ใช้ภาษาที่สองนั้นน้อยกว่าในสังคมรอบตัวของเด็ก ส่วนมากจะเรียนรู้ภาษาที่สองนี้จากครูผู้สอนในชั้นเรียน และ (3) ด้านบริบท เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งจะมีบริบทหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่มีแต่บุคคลใช้ภาษาที่หนึ่งนั้นกับตนอยู่ตลอดเวลา มีการเสริมแรงหรือให้กำลังใจกับเด็กในการใช้ภาษา และไม่เข้มงวดหรือจับผิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่หนึ่งของเด็กอย่างเข้มงวด แต่เน้นการใช้ภาษาที่หนึ่งของเด็กอย่างเป็นธรรมชาติ และเรียนรู้ภาษาอย่างเข้าใจ ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษานั้นเป็นภาษาที่สองจะมีบริบทหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่มีการใช้ภาษานั้นน้อยกว่าภาษาที่หนึ่ง ทำให้บุคคลที่ใช้ภาษาที่สองกับเด็กนั้นใช้ระดับภาษาที่ไม่ยากมากนัก และมีการเสริมแรงหรือให้กำลังใจกับเด็กในการใช้ภาษาที่สองนั้นน้อยกว่า อีกทั้งครูผู้สอนมีความเข้มงวดในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษาที่สองของเด็กอีกด้วย อย่างไรก็ตามในบางประเทศที่มีการใช้ภาษาที่สองในชีวิตประจำวันหรือในสังคมทั่วไป เด็กอาจสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นได้ดีเทียบเท่ากับภาษาที่หนึ่งนั้นได้ ยกเว้นเพียงแต่ว่าเด็กคนนั้นอาจไม่ค่อยได้มีโอกาสในการใช้ภาษาที่สอง (Less exposure) ในบริบทนอกชั้นเรียนหรือสังคมและอาจขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้และใช้ภาษาที่สองนั้น เป็นต้น

ลักษณะความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองดังกล่าว สามารถนำเสนอเป็นตาราง เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 3 ตารางการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

	การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง	การเรียนรู้ภาษาที่สอง (ในชั้นเรียน)
อายุ (age)	1. เด็กทารกจนถึงเด็กก่อนวัยเรียน (young child)	1. ส่วนมากจะเป็นเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาและ/หรือมัธยมศึกษา หรืออาจเริ่มเรียนรู้ได้ในวัยผู้ใหญ่ (adulthood)
วิธี การเรียนรู้ (ways of learning)	1. มีการได้ใช้ภาษาออกไปและได้รับภาษากลับมา (exposure and picking up the language) 2. มีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษานั้นในการสื่อสาร และมีแรงจูงใจในการใช้ภาษานั้น (communication and motivation) 3. มีการใช้ภาษาเพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์กับคนในครอบครัวและเพื่อน (interaction) 4. เด็กใช้ภาษาในการพูดเพื่ออธิบายสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว (childing surrounding) 5. มีช่วงที่เด็กรับหรือฟังภาษานั้นๆ เป็นเวลาหลายเดือนก่อนที่จะเริ่มใช้ภาษาของตนเองอย่างแท้จริง เรียกช่วงเวลานั้นว่า ช่วงเงียบ (silence period) 6. มีการได้ฝึกใช้ภาษาและทำการทดลองภาษาใหม่ๆ นั้นเรื่อยๆ ในเด็ก (playing and experimenting)	1. มีการได้ใช้ภาษาออกไปบ้างครั้งคราว แต่จะได้อาจมาจากการเรียนภาษาแบบเฉพาะเจาะจงจากครูบ่อยครั้ง (being taught specific language) 2. อาจมีแรงจูงใจในการใช้ภาษาที่มาก น้อยหรืออาจไม่มีแรงจูงใจเลย (strong, little or no motivation) 3. มีการใช้ภาษาเพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์กับครูและกับเพื่อนเป็นครั้งคราว (interaction) 4. มีการใช้ภาษานั้นในการพูดเพื่ออธิบายสิ่งต่างๆ รอบตัวนอกชั้นเรียนบ่อยๆ (often) 5. เมื่อได้รับการสอนภาษา บ่อยครั้งเด็กอยากที่จะใช้ภาษานั้นให้เร็วที่สุดทันที 6. มีการใช้ภาษานั้นในกิจกรรมทางภาษาที่เป็นลักษณะการฝึกหัดแบบควบคุม (controlled practice activities)
บริบท (context)	1. เด็กได้ยินภาษานั้นรอบๆ ตัวของเด็กตลอดเวลา 2. บุคคลในครอบครัวและเพื่อนมีการใช้ภาษาเพื่อแสดงปฏิสัมพันธ์กับเด็กคนนั้นอย่างมาก 3. เด็กมีโอกาสได้ทดลองใช้ภาษาอย่างรู้ผิดรู้ถูก 4. บุคคลที่ดูแลเลี้ยงดูเด็กมีการให้คำชมและการเสริมแรงให้กับเด็กในการใช้ภาษา 5. บุคคลที่ดูแลเลี้ยงดูเด็กมีการปรับภาษาของตนให้ง่ายขึ้นเพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจได้ (simplify) 6. บุคคลที่ดูแลเลี้ยงดูเด็กแทบจะไม่ (rarely) มีการแก้ไขเรื่องรูปแบบและความถูกต้องของภาษาของเด็กเมื่อเวลาที่เด็กพูดในทันทีทันใด (obvious way)	1. ผู้เรียนไม่ค่อยได้ใช้ภาษาที่สองมากนัก ซึ่งบ่อยครั้งอาจไม่เกินสามชั่วโมงต่อสัปดาห์ 2. ครูผู้สอนมักจะปรับภาษาที่สองนั้นให้สอดคล้องกับความเข้าใจของผู้เรียน 3. ครูผู้สอนมีการให้คำชมและการเสริมแรงให้กับผู้เรียนภาษาที่สองแตกต่างกันไป (vary) 4. ผู้เรียนได้รับการเอาใจใส่จากครูผู้สอนภาษาที่สองน้อย (little individual attention) 5. ครูผู้สอนมีการแก้ไขรูปแบบและความถูกต้องในการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียนอย่างมาก (a lot)

ที่มา: Spratt, M. & Pulverness, A. & Williams, M. (2007: 48). The TKT Teaching Knowledge Test Course. UK: Cambridge University Press.

2.2 ความแตกต่างของผู้เรียนภาษา (Difference in language learners)

Saville-Troike (2012: 87- 98) กล่าวว่าผู้เรียนภาษามีความแตกต่างกันโดยมีเหตุปัจจัยหลาย ๆ อย่างที่แตกต่างกันเช่นกัน โดยในแง่ของจิตวิทยาการรับรู้ภาษาที่สอง (The psychology of second language acquisition) ความแตกต่างของผู้เรียนภาษาสามารถพิจารณาจำแนกออกเป็นรายด้าน ได้แก่ อายุ (Age) เพศ (Sex) ความถนัด (aptitude) แรงจูงใจ (Motivation) บุคลิกภาพ (Personality) รูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) และกลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 ความแตกต่างด้านอายุ (Age)

มีความเชื่อกันมาตลอดว่าผู้เรียนในวัยเด็กจะสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้เรียนผู้ใหญ่ แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานหรืองานวิจัยใดที่อธิบายได้อย่างแน่ชัด เนื่องจากประเด็นในเรื่องของอายุกับการเรียนรู้ภาษาที่สองยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่เป็นเวลาหลายทศวรรษ จากงานการศึกษาของนักวิจัยจำนวน 3 ท่านได้แก่ Bailey (1974); Fathman (1975); & Cazden (1975) เกี่ยวกับเรื่องของช่วงวัยอายุของผู้เรียนต่อการเรียนรู้ภาษา พบว่าผู้เรียนทุกคนต่างก็มีการเรียนภาษาที่ไม่แตกต่างกัน (process linguistic data in the same way) ไม่ว่าผู้เรียนนั้นจะมีช่วงอายุเท่าใดก็ตาม ยิ่งผู้เรียนได้มีโอกาสได้รับรู้และใช้ภาษาที่สอง (exposure) นั้นมากเท่าไร ผู้เรียนก็就会有คล่องแคล่วและชำนาญในภาษาที่สองนั้นมากขึ้นเท่านั้น (Ellis, 1991: 105) นอกจากนี้ Saville-Troike (2012: 88) ได้แสดงข้อได้เปรียบของการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนในวัยเด็กและผู้ใหญ่นี้

ข้อได้เปรียบของผู้เรียนภาษาที่สองในวัยเด็ก ได้แก่ ผู้เรียนในวัยเด็กจะมีช่วงเวลาที่สำคัญที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี ง่ายและรวดเร็วที่เรียกว่าช่วงสำคัญของเด็ก (Critical period) ซึ่งเด็กจะมีช่วงเวลาของอายุเพียงไม่กี่ปีในการเรียนรู้ภาษา ถ้าไม่มีการเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นกับเด็กในช่วง Critical period นี้ เด็กก็จะถูกสภาวะการเปลี่ยนแปลงทางสรีระวิทยา (Physiological changes) เข้ามาทำให้สมองสูญเสียความสามารถในการรับหน้าที่ในการเรียนรู้ภาษา (Brain plasticity) ซึ่ง Saville-Troike (2012: 88) ได้ยกตัวอย่างของเด็กหญิงคนหนึ่งชื่อ Genie ที่ถูกทารุณกรรมโดยการถูกกักขังโดดเดี่ยวและไม่ได้เรียนรู้และใช้ภาษากับผู้ใดตั้งแต่วัยเด็กจนถึงอายุ 13 ปี จากความช่วยเหลือทางด้านภาษาให้กับเธอปรากฏว่าเธอสามารถรับรู้ภาษาได้จากสิ่งรอบตัวเรียนรู้คำศัพท์ หน่วยเสียง วากยสัมพันธ์ได้ แต่เป็นลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างไปจากการเรียนรู้ภาษาแบบมนุษย์ทั่วไป (Not do so in a normal way) ในขณะที่ข้อได้เปรียบของผู้ใหญ่ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ความสามารถในการเรียนรู้ (Learning capacity) โดยเฉพาะเรื่องความจำคำศัพท์ (Better memory for vocabulary)

ผู้เรียนวัยเด็กมีข้อได้เปรียบในการเรียนรู้ภาษาแบบไม่เป็นทางการและเรียนรู้แบบเป็นธรรมชาติ (Informal and naturalistic learning context) โดยใช้กระบวนการที่ไม่ต้องมีการคิดวิเคราะห์ (Non- analytic processing mode) ซึ่งทำให้เด็กสามารถพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์

ได้เหมือนเจ้าของภาษาที่ดีกว่า ส่วนข้อได้เปรียบในวัยผู้ใหญ่ นั้น ผู้ใหญ่จะมีทักษะการคิดวิเคราะห์ที่ดีเยี่ยมกว่าเด็ก โดยสามารถทำความเข้าใจและสามารถประยุกต์กฎไวยากรณ์ไปใช้ได้ แม้บางครั้งอย่างน้อยก็เป็นความสามารถระยะสั้นของผู้ใหญ่ก็ตาม (At least in the short run)

ผู้เรียนวัยเด็กนั้นจะมีสิ่งที่เข้ามารบกวนหรือคุกคามการเรียนรู้ภาษาของเด็กน้อยกว่า (Fewer inhibitions) เมื่อเทียบกับวัยผู้ใหญ่ มีการระบุตัวตนที่น้อยกว่า (Weaker group identity) ต่อบุคคลรอบข้างที่พูดภาษาเดียวกับเด็ก ยกเว้นกับบุคคลในครอบครัวที่ใกล้ชิดและผู้ดูแล และบุคคลมักจะใช้ภาษาที่ง่าย ๆ ในการสื่อสารกับเด็ก (Simplified input) ซึ่งส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ในขณะที่ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่จะมีทักษะในการใช้ภาษาในทุกบริบทในระดับสูง (Pragmatic skills) มีความรู้ในภาษาเป็นอย่างดีเยี่ยมที่สามารถส่งผลทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Transfer positively to L2 use) และยังมีความรู้ในโลกแห่งความเป็นจริง (Real-world knowledge) ที่ผู้ใหญ่สามารถนำมาใช้ในกิจกรรมทางภาษาที่มีความซับซ้อนได้แม้ว่าวัยผู้ใหญ่จะมีข้อจำกัดในเรื่องของทรัพยากรทางภาษา (Linguistic resource) ก็ตาม จากความแตกต่างของอายุของผู้เรียนภาษาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น สามารถนำเสนอเป็นตารางเพื่อความเข้าใจที่ง่ายขึ้นได้ดังนี้

ตาราง 4 ความแตกต่างของอายุผู้เรียนในการรับรู้ภาษาที่สอง

ข้อได้เปรียบของผู้เรียนวัยเด็ก (younger advantages)	ข้อได้เปรียบของผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ (older advantages)
มีช่วงเวลาที่สำคัญที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดี ง่ายและรวดเร็ว (brain plasticity)	มีความสามารถในการเรียนรู้ (learning capacity) ได้ดี โดยเฉพาะเรื่องการจดจำคำศัพท์
มีกระบวนการที่ไม่ต้องมีการคิดวิเคราะห์ (non-analytic processing mode) ทำให้เด็กสามารถพัฒนาการเรียนรู้ไวยากรณ์ได้เหมือน เจ้าของภาษาได้ดีกว่า	มีทักษะการคิดวิเคราะห์ที่ดีกว่าเด็ก (analytic ability)
มีสิ่งที่เข้ามารบกวนหรือคุกคามการเรียนรู้ภาษา น้อยกว่า (fewer inhibitions)	มีทักษะในการใช้ภาษาในทุกบริบทในระดับสูง (pragmatic skills)
มีการระบุตัวตนที่น้อยกว่า (weaker group identity) ต่อบุคคลรอบข้าง ที่พูดภาษาเดียวกัน	มีความรู้ในภาษาเป็นอย่างดีเยี่ยม (greater knowledge of first language)
บุคคลใช้ภาษาที่ง่าย ๆ ในการสื่อสารกับเด็ก (simplified input) ซึ่ง ส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น	มีความรู้ในโลกแห่งความเป็นจริง (real-world knowledge)

ที่มา: Saville-Troike. M. (2012: 82). *Introducing Second Language Acquisition*. 2nd edition. United Kingdom: Cambridge University Press.

2.2.2 ความแตกต่างด้านเพศ (Sex)

มีความเชื่อทางวัฒนธรรมตะวันตกที่ว่าเพศหญิงนั้นสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าเพศชาย ซึ่งความเชื่อนี้อาจมีพื้นฐานมาจากแนวคิดเชิงสังคม (Social construct) โดย Saville-Troike กล่าวว่าจากหลักฐานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศและการเรียนรู้ภาษาที่สองยังพบว่า ผลของงานวิจัยหลายเรื่องยังให้อัศจรรย์ที่ผสมผสานกันไป (Mixed) อาทิ งานวิจัยของ Kimura ที่พบว่าเพศหญิงสามารถทำแบบทดสอบความคล่องแคล่วทางการพูดได้ดีกว่าเพศชาย อาทิ การหาคำที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร และเพศหญิงจะมีทักษะการออกเสียงและการเคลื่อนไหว (Articulatory and motor ability) ที่ดีพร้อมกับระดับของฮอร์โมนเอสโตรเจนที่สูงในช่วงที่เพศหญิงมีรอบประจำเดือน (Higher levels of estrogen during the menstrual cycle) ซึ่งตัวแปรด้านฮอร์โมน โดยเฉพาะระดับของฮอร์โมนเอสโตรเจนมีส่วนสัมพันธ์กับทักษะการตีความและภาษา (Semantic/interpretive skills) และระดับฮอร์โมนแอนโดรเจนมีส่วนสัมพันธ์กับทักษะอัตโนมัติ (Automatized skills) (Saville-Troike, 2012: 90 อ้างอิงจาก Mack, 1992) นอกจากนี้ Saville-Troike ยังได้นำเสนอผลการศึกษาเรื่องเพศต่อการเรียนรู้ภาษาของ Halpern ที่พบว่าเพศหญิงนั้นมีความจำในเรื่องรูปแบบทางภาษาที่ซับซ้อน (Complex forms) ได้ดีกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายนั้นมีความสามารถในการเรียบเรียงภาษา (Computing compositional rules) อีกด้วย นอกจากนี้ จากการศึกษา Oxford, Nyikos, & Ehrman (Zafar; & Meenakshi. 2012 อ้างอิงจาก Oxford, Nyikos, & Ehrman. 1988) พบว่าเพศหญิงมีแรงจูงใจและความสามารถในการเรียนภาษาที่สูงกว่าเพศชาย ตลอดจนมีความสามารถในการใช้กลวิธีในการเรียนทางภาษาและปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่มากกว่าเพศชาย สอดคล้องกับการศึกษาของลาเซนฟรีแมนและลอง (Zafar & Meenakshi. 2012 อ้างอิงจาก Larsen-Freeman; & Long. 2000; & Zhuanglin. 1989) ที่เชื่อว่าเพศหญิงมีกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาที่ดีกว่าเพศชายโดยเฉพาะในขั้นแรกของการเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาในวัยเด็ก เพศหญิงจะมีข้อได้เปรียบทางการเรียนรู้ภาษาโดยเริ่มเรียนรู้การฝึกพูดได้ดีก่อนเพศชาย เรียนรู้และจดจำได้รวดเร็วกว่าเพศชาย เป็นต้น จากการศึกษาในภาพรวมเกี่ยวกับความแตกต่างด้านเพศที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนพอที่จะระบุให้เห็นว่าเพศหญิงมีแนวโน้มในการเรียนภาษาได้ดีกว่าเพศชาย อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถทางสติปัญญา (Cognitive abilities) ระหว่างเพศชายและหญิง จากการศึกษาวิจัยของ Ormrod (Arends. 2007 อ้างอิงจาก Ormrod. 2000) ที่ทำการรวบรวมและสรุปผลการศึกษาเรื่องความแตกต่างด้านเพศต่อสติปัญญาในรอบ 30 ปีที่ผ่านมาพบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีระดับสติปัญญาที่ค่อนข้างใกล้เคียงกัน ในขณะที่เพศหญิงอาจมีความสามารถในด้านทักษะการพูด ส่วนเพศชายอาจมีความสามารถในด้านมิติสัมพันธ์ (Visual-spatial skills) ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจพบความแตกต่างเพียงเล็กน้อยระหว่างเพศที่ค่อนข้างจะใกล้เคียงกัน เป็นต้น

2.2.3 ความแตกต่างด้านความถนัด (Aptitude)

ปัจจุบันมีการพัฒนาแบบวัดความถนัดทางภาษาที่เป็นมาตรฐานมากมาย อาทิ แบบทดสอบภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (Test of English as a Foreign Language- TOEFL) แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ (International English Language Testing System- IELTS) และ แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ (Test of English for International Communication- TOEIC) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อวัดและประเมินความถนัดทางภาษาของผู้เข้าสอบสำหรับใช้ในการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพ แต่อย่างไรก็ตามมีนักวิชาการหลายท่านเห็นว่า การวัดความถนัดทางภาษาจากแบบสอบเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะตัดสินทักษะความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคลได้ ซึ่งอาจต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย อาทิ บุคลิกภาพ แรงจูงใจ รูปแบบการเรียนรู้ เป็นต้น (Zafar; & Meenakshi, 2012) สำหรับนิยามของความถนัดทางภาษาของ Carroll (Sheen. 2007 อ้างอิงจาก Carroll. 1981) ได้นิยามองค์ประกอบความถนัดทางภาษาว่าประกอบไปด้วย 4 ส่วนสำคัญได้แก่ (1) ความสามารถในการถอดรหัสเสียง (Phonemic coding ability) เป็นความสามารถในการแยกเสียงในภาษา (2) ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical sensitivity) เป็นความรู้หน้าที่ของคำต่างๆในประโยค (3) ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีอุปนัย (Inductive language learning ability) เป็นการเรียนรู้ที่หาข้อสรุปจากตัวอย่างหรือการใช้ภาษาในบริบทจริง และ (4) ความสามารถในการท่องจำ (Rote learning ability) เป็นความสามารถในการจดจำคำ วลี ประโยคต่างๆระหว่างภาษาแม่และภาษาต่างประเทศที่เรียน

ความแตกต่างในด้านความถนัดทางภาษาของผู้เรียนส่งผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาที่แตกต่างกันของผู้เรียนด้วยเช่นกัน โดยในงานวิจัยของนฤมล กอริ (2529) ที่ทำการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของออร์แกไนเซอร์ก่อนการสอนกับระดับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา โดยให้นักเรียนทั้งหมดฟังแบบทดสอบวัดความถนัดทางถนัดทางภาษา (TLAT) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มที่มีระดับความถนัดทางภาษาสูง และกลุ่มที่มีระดับความถนัดทางภาษาดำ จากนั้นให้ออร์แกไนเซอร์ก่อนการสอนที่แตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม หลังจากนั้นให้ฟังเทปเนื้อเรื่อง แล้วทดสอบความเข้าใจในการฟัง ผลการวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความถนัดทางภาษาสูงมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการฟังที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความถนัดทางภาษาดำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของออร์แกไนเซอร์ก่อนการสอนกับระดับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการฟังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความถนัดทางภาษาของผู้เรียนยังพบในงานวิจัยของถนอมขวัญ รัตนผล (2531) ที่ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบจุดประสงค์การเรียนรู้กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความถนัดทางภาษาสูงมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่จำแนกตามรูปแบบจุดประสงค์การเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความถนัดทางภาษาดำในทุกๆจุดประสงค์การเรียนรู้ แต่จากการวิเคราะห์ความ

แปรปรวนแบบสองทางไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบจุดประสงค์การเรียนรู้กับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน นอกจากนี้อาทิตย์ อินตะแก้ว (2555) ทำการศึกษาระดับของความเจ็บและพัฒนาทฤษฎีฐานรากเกี่ยวกับความเจ็บของนักศึกษาปริญญาตรีในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาเปรียบเทียบในภาพรวมโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวพบว่านักศึกษาในกลุ่มที่เรียนวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษและกลุ่มที่เรียนวิชาเอกสาขาอื่น ๆ มีระดับความเจ็บที่แตกต่างกัน โดยนิสิตนักศึกษาในกลุ่มที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ มีระดับความเจ็บที่สูงกว่ากลุ่มนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการศึกษาเปรียบเทียบในภาพรวมยังพบว่านิสิตนักศึกษาในกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมากมีระดับความเจ็บสูงกว่านิสิตนักศึกษาในกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางและสูง อีกทั้งนิสิตนักศึกษาในกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมีระดับความเจ็บสูงกว่านิสิตนักศึกษาในกลุ่มที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางและสูงอีกด้วย แสดงว่านักศึกษาที่มีความถนัดทางภาษาที่เลือกเรียนวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษและกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงจะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหรือการกล้าแสดงออกในชั้นเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอื่น ๆ และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่ต่ำกว่าลดหลั่นกันลงไป ซึ่งชี้ให้เห็นว่าความถนัดหรือความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกันทำให้ผู้เรียนมีระดับของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพูดที่แตกต่างกันด้วย

2.2.4 ความแตกต่างด้านแรงจูงใจ (Motivation)

Saville- Troike (2012) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากแรงจูงใจเป็นตัวกำหนดระดับความเพียรพยายามและความเอาใจใส่ในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน Davies & Pearse (2008: 13-14) ระบุว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมีแรงจูงใจหรือเป้าหมายในการเรียนที่แตกต่างกัน อาทิ ผู้เรียนบางคนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อหวังที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนหรือการทำงานในอนาคตของตน ผู้เรียนบางคนเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากมีแรงจูงใจในการอยากทำความเข้าใจในบทเพลง ภาพยนตร์หรืองานวรรณกรรมที่เป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนบางคนอาจรู้สึกไม่เต็มใจที่จะต้องเรียนภาษาอังกฤษ เพียงแต่รู้ว่าตนต้องใช้ภาษาอังกฤษในอนาคตข้างหน้า แม้กระทั่งผู้เรียนบางคนที่ไม่อยากเรียนภาษาอังกฤษ แต่ถูกบังคับให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จะเห็นได้ว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สูงจะช่วยส่งเสริมกระบวนการเรียนการสอนและกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี ในขณะที่ผู้เรียนประเภทสุดท้ายที่ไม่รู้สึกชอบภาษาอังกฤษ แต่ถูกบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ อาจเป็นความท้าทายของผู้สอนเป็นอย่างมากในการทำให้ผู้เรียนเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของภาษาอังกฤษในอนาคต แนวคิดเรื่องความแตกต่างของแรงจูงใจในการเรียนภาษาของ Davies และ Pearse มีความสอดคล้องใกล้เคียงกันกับแนวคิดเรื่องแรงจูงใจของ Gardner และ Lambert (zafar; & Meenakshi.

2012 อ้างอิงจาก Gardner & Lambert. 1972) ที่แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ (1) แรงจูงใจเชิงสังคม (integrative motivation) เป็นลักษณะความต้องการของผู้เรียนในการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ชุมชนหรือวัฒนธรรมนั้นๆ ดังนั้นการที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจเชิงสังคมจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความพยายามในการเรียนรู้ภาษาเพื่อที่ตนจะสามารถเข้ามาอยู่ร่วมและมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆในสังคมได้ และ (2) แรงจูงใจเชิงใช้ประโยชน์ (Instrumental motivation) เป็นความต้องการของผู้เรียนในการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ต่างๆ อาทิ การประกอบธุรกิจ การเลื่อนสถานะทางวิชาชีพ เป้าหมายทางการศึกษา ในส่วนของการศึกษาเรื่องความแตกต่างของแรงจูงใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษพบในงานวิจัยของกุลณัฐ ศรีทองคำ (2555) ที่ทำการศึกษเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยแบ่งตามเกรดเฉลี่ยผลการเรียนสะสมของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยผลการเรียนสะสม 2.5 ขึ้นไปมีระดับแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีเกรดเฉลี่ยผลการเรียนสะสมต่ำกว่า 2.5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจากผลการศึกษานี้อาจสรุปได้ว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงในการเรียนภาษาอังกฤษย่อมทำให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นตามไปด้วย ในขณะที่ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยย่อมทำให้ผลการเรียนภาษาอังกฤษของตนน้อยกว่า เป็นต้น

2.2.5 ความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ (Personality)

Ehrman (1996) ระบุถึงความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจนระหว่างบุคลิกภาพกับการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยมีความเกี่ยวเนื่องกับความรู้สึกสะดวกใจที่จะปฏิบัติหรือทำสิ่งใด (Feel comfortable with) กล่าวคือผู้เรียนมักเลือกที่จะปฏิบัติหรือทำในสิ่งที่ตนเองรู้สึกสบายใจที่จะทำหรือได้รับผลดีจากการลงมือกระทำสิ่งนั้น ดังนั้นในการเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนจึงเลือกกลวิธีและทักษะในการเรียนต่างๆที่เหมาะสมกับการปฏิบัติหรือการประพฤติของตนเองมากที่สุด ส่งผลให้เกิดความหลากหลายทางด้านกลวิธีในการเรียนภาษาและบุคลิกภาพของผู้เรียนอันหลากหลายในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ

การศึกษาเรื่องของความแตกต่างด้านบุคลิกภาพของผู้เรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบในงานวิจัยของผกาทิพย์ ศุขวัฒน์ (2529) ที่ศึกษาผลของบุคลิกภาพกับเพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแบบแสดงตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยกลุ่มบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว นอกจากนี้บุคลิกภาพของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัยอายุอาจมีการแสดงออกหรือการปฏิบัติที่ต่างกันอย่างชัดเจนซึ่งอาจส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้ทางภาษาที่ต่างกันอย่างอีกด้วย Spratt, Pulverness, & Williams

(2007) จึงได้เสนอตารางแสดงลักษณะความแตกต่างกันของบุคลิกภาพและการแสดงออกของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัยที่ส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 5

ตาราง 5 ความแตกต่างของบุคลิกภาพและการแสดงออกของผู้เรียนในแต่ละช่วงวัย

ผู้เรียนวัยเด็ก	ผู้เรียนวัยรุ่น	ผู้เรียนวัยผู้ใหญ่
ต้องการการเคลื่อนไหว	นั่งได้ระดับหนึ่ง แต่ต้องมีการเคลื่อนไหวบ้าง	นั่งได้เป็นระยะเวลานาน
มีสมาธิในการเรียนสั้น	มีพัฒนาการของสมาธิในการเรียน ได้นานขึ้น	มีสมาธิการเรียนได้นาน
เรียนรู้ผ่านประสบการณ์	เริ่มมีการเรียนรู้ผ่านสิ่งที่ป็นนามธรรม	เรียนรู้ผ่านสิ่งที่ป็นนามธรรมได้
ไม่สามารถควบคุมและกำหนด พฤติกรรมของตนเองได้	เริ่มมีการควบคุมและกำหนด พฤติกรรมของตนเองได้	สามารถควบคุมและกำหนด พฤติกรรมของตนเองได้เป็นส่วน ใหญ่
ไม่รู้สึกกลัวต่อการเสี่ยงหรือการ ทำผิดพลาด	อาจรู้สึกกังวลต่อการเสี่ยงหรือการทำ ผิดพลาดว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรกับตน	ไม่กลัวที่จะเสี่ยงหรือกระทำผิด
ไม่ตระหนักต่อการกระทำของ ตนเอง	บางครั้งรู้สึกตระหนักและไม่สบายใจ ต่อการกระทำของตนเอง	รู้สึกตระหนักต่อการกระทำของ ตนเอง
ให้ความสนใจต่อความหมาย (meaning) ของภาษา	ให้ความสนใจต่อความหมาย (meaning) ของภาษาและเริ่มให้ความ สนใจกับรูปแบบ (form) ของภาษา	ให้ความสนใจต่อความหมาย (meaning) และรูปแบบ (form) ของ ภาษา
มีประสบการณ์ชีวิตน้อย	กำลังเริ่มต้นสัมผัสประสบการณ์	มีประสบการณ์ชีวิต

ที่มา: Spratt, M. & Pulverness, A. & Williams, M. (2007: 53). The TKT Teaching Knowledge Test Course. UK: Cambridge University Press.

2.2.6 ความแตกต่างด้านรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) และกลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies)

ความแตกต่างของผู้เรียนภาษาในด้านรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) และกลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) เป็นจุดเน้นที่สำคัญของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ซึ่งเป็นการนำไปสู่การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) และกลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) แยกไว้ในตอนที่ 3 เพื่อต้องการนำเสนอแนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด ซึ่งจะได้นำกล่าวถึงในลำดับต่อไป

ตอนที่ 3 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและลีลาการเรียนรู้ (Cognitive and Learning Styles)

3.1 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้ (Cognitive and learning styles)

3.1.1 แบบ ลีลาหรือสไตล์ (Styles)

ก่อนที่จะนำเสนอเกี่ยวกับแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยขอแนะนำผู้อ่านให้มีความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับคำว่ารูปแบบ (Styles) เสียก่อน ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2555: 330) ได้นิยามศัพท์ภาษาไทยให้กับคำว่า Learning style ไว้สองคำได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้และลีลาการเรียนรู้ โดยมีนิยามความหมาย คือ

“วิธีการเรียน วิธีการคิด วิธีการแก้ปัญหาที่แต่ละบุคคลชอบหรือถนัดใช้เป็นส่วนใหญ่ บุคคลมีรูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน เนื่องจากมีความแตกต่างด้านพันธุกรรม ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม การรับรู้ และการประมวลผลข้อมูลทางสมอง นักการศึกษาจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ไว้หลากหลายแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่ใช้ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสม และฝึกฝนการใช้รูปแบบการเรียนรู้อื่นๆซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาศักยภาพในการเรียนรู้ของตน”

Sternberg (1999: 8) นิยามความหมายของรูปแบบไว้ว่าเป็นวิถีทางที่บุคคลหนึ่งคิดหรือแสดงออกในวิถีทางที่ตนเองปรารถนา ในขณะที่ Riding; & Rayner (1999: 5) ได้ให้นิยามความหมายของรูปแบบไว้ว่าเป็นลักษณะของการบ่งบอกถึงคุณลักษณะเฉพาะบุคคล (Individual qualities) กิจกรรมหรือพฤติกรรมของแต่ละบุคคล รูปแบบยังเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของมนุษย์ขั้นพื้นฐาน เพื่อระบุความเป็นตัวตนและความเป็นแก่นแท้ของแต่ละบุคคลอีกด้วย มีการศึกษาโครงสร้างของรูปแบบ (Style constructs) ในหลากหลายสาขาวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาจิตวิทยาที่ทำการศึกษเกี่ยวกับรูปแบบในด้าน บุคลิกภาพ การรับรู้จดจำ การสื่อสาร แรงจูงใจ การรับรู้ หรือแม้แต่พฤติกรรมและการเรียนรู้ ซึ่งการศึกษาเรื่องรูปแบบในส่วนของจิตวิทยาการศึกษานั้นจะเน้นหนักไปที่เรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้ เป็นต้น

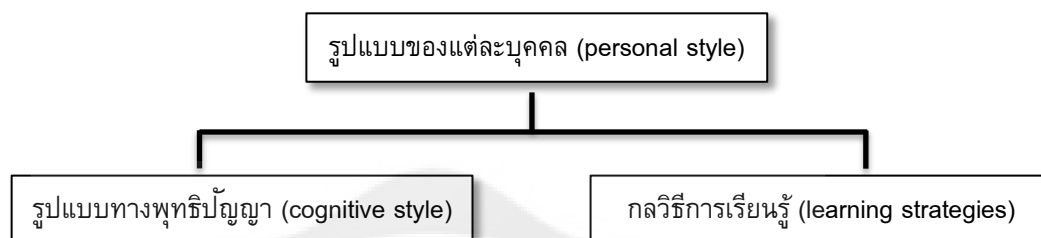
Richards & Schmidt (2002: 85) ได้นิยามความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ในการเรียนภาษาเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนไว้ว่า

“Learning style is the particular way in which a learner tries to learn something.

In second or foreign language learning, different learners may prefer different solutions to learning problems. For example, some may want explanations for grammatical rules; others may not need explanations. Some may feel writing down words or sentences helps them to remember them. Other may find they remember things better if they are associated with pictures. Different in learning styles are thought to affect how learners approach learning tasks and may affect success on those tasks”.

Riding & Rayner (1999: 7) กล่าวว่ารูปแบบของแต่ละบุคคล เป็นลักษณะที่บุคคลนั้นๆแสดงหรือปฏิบัติออกมาในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ประกอบด้วยส่วนสำคัญสอง

ส่วนได้แก่ 1) รูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) คือ วิธีทางหรือแนวทางที่แต่ละคนคิด และ 2) กลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) คือ กระบวนการหรือวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรายละเอียดของกลวิธีการเรียนรู้จะนำไปในตอนที่ 3.2 ต่อไป สำหรับรูปแบบของแต่ละบุคคลตามแนวคิดของ Riding & Rayner (1999) สามารถนำเสนอเป็นภาพประกอบเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจแสดงในภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 ความเชื่อมโยงของรูปแบบ (Riding & Rayner, 1999: 7)

ที่มา: Riding, R. & Rayner, S. (1999). Cognitive Styles and learning Strategies: Understanding Style Differences in Learning and Behavior. UK: the Cromwell Press Limited.

จากการทบทวนเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ (Styles) พบว่ามีข้อโต้แย้งหรือแนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะบางประการของรูปแบบที่เห็นแย้งต่างกัน โดย Riding & Rayner (1999: 7) เห็นว่ามีความเป็นไปได้ที่รูปแบบได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว (In-built and fixed) ในตัวของแต่ละบุคคลตั้งแต่เกิดและมีอยู่ตลอดช่วงชีวิตของบุคคลนั้นๆ ที่ใช้เพื่อแสดงออกในบริบทหรือสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) ของแต่ละบุคคลก็ค่อนข้างที่จะ (Relatively) เป็นตัวกำหนดสามมิติยะในการเรียนรู้ และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลอีกด้วย ในขณะที่ Sternberg (1999: 83-90) เห็นว่ามนุษย์เรานั้นอาจมีหลากหลายรูปแบบอยู่ในคนคนเดียว (Patterns of styles) และมนุษย์สามารถเลือกใช้แต่ละรูปแบบที่ตนเองมีในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไปได้ รูปแบบจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ในแต่ละบริบทนั่นเอง ด้วยความที่มนุษย์เรามีรูปแบบที่หลากหลายนี้เองทำให้มนุษย์เรามีความยืดหยุ่นของรูปแบบที่แตกต่างกัน กล่าวคือบุคคลใดที่มีความชอบหรือความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดมากก็จะมีแนวโน้มที่จะมีรูปแบบที่เอื้ออำนวยให้กับสิ่งนั้นมาก (Preference) ซึ่งจะเห็นได้ว่าบุคคลมีรูปแบบที่แตกต่างกันจากพื้นฐานความชอบที่เอื้ออำนวยต่างกันนั่นเอง ในขณะที่เดียวกันถ้าบุคคลใดมีความยืดหยุ่นมากกว่าบุคคลผู้นั้นก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายได้มากเช่นเดียวกัน จากการที่ Sternberg เชื่อว่ามนุษย์เรามีหลากหลายรูปแบบในตัวนั้น รูปแบบอันหลากหลายนี้ยังปรับเปลี่ยนไปได้ตามการเข้าสังคม (Socialized) โดย Sternberg ได้ยกตัวอย่างเด็กนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดจากการเป็นแบบอย่าง (Role model) จากครูผู้สอน ซึ่ง

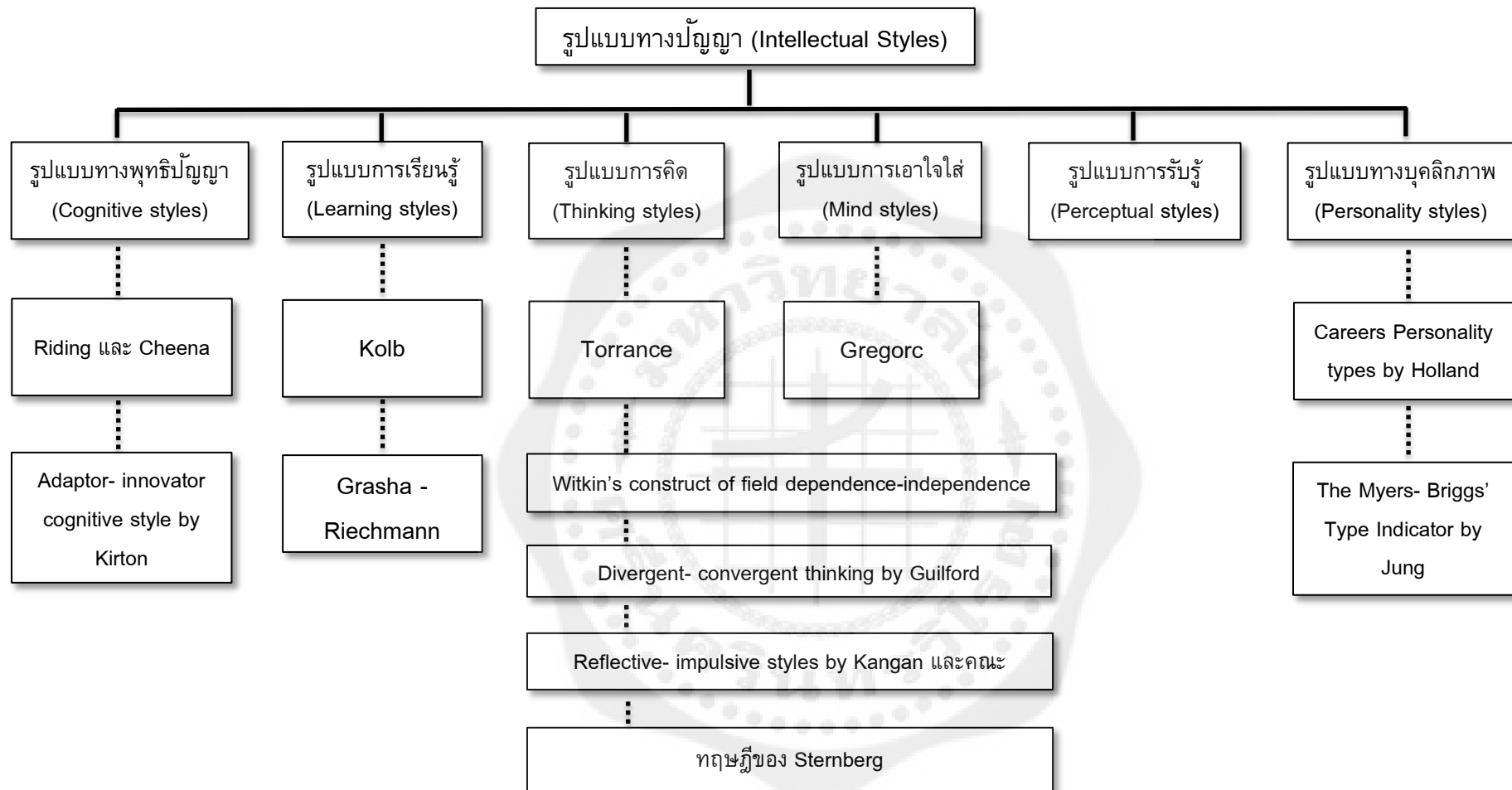
การที่ครูผู้สอนพยายามเป็นแบบอย่างให้นักเรียนมีรูปแบบการคิดนั้นๆมากเท่าไร หรือมีการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสได้ทำหรือแสดงออกด้วยรูปแบบนั้นๆมาก นักเรียนก็มีแนวโน้มที่จะมีความยืดหยุ่นกับรูปแบบการคิดนั้นๆมากยิ่งขึ้นเช่นกัน รูปแบบอันหลากหลายนี้ยังสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามช่วงชีวิตของมนุษย์ด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของตนเองอาจเกิดจากแหล่งปัจจัยที่ได้กล่าวมาแล้วเบื้องต้นและรูปแบบของมนุษย์ยังอาจเปลี่ยนแปลงไปได้อีกเมื่อตนเองค้นพบว่าตนเองมีลักษณะความชอบหรือวิถีทางที่เปลี่ยนแปลง ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งที่ Sternberg ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับรูปแบบอันหลากหลายของมนุษย์ก็คือ รูปแบบเป็นสิ่งที่สามารถสอนกันได้ (Styles are teachable) ซึ่งวิธีการสอนก็อาศัยหลักการเรียนรู้รูปแบบจากการเข้าสังคมและกิจกรรมที่ครูผู้สอนให้กับผู้เรียนเพื่อพัฒนาส่งเสริมรูปแบบนั้นๆ ซึ่ง Sternberg เสริมว่ายิ่งผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้หรือแสดงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมากๆ ผู้เรียนก็จะเริ่มคุ้นชินและจะสามารถใช้รูปแบบนั้นได้ (The more use a particular style, the more comfortable they become with its use) หรือแม้แต่การสอนทฤษฎีเรื่องรูปแบบให้ผู้เรียนทราบเลยว่ามีอะไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวกับรูปแบบที่หลากหลายที่ซ่อนอยู่ของแต่ละบุคคลเพื่อเป็นทางเลือกให้กับผู้เรียนในการเลือกใช้รูปแบบได้อย่างถูกต้องเหมาะสม แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบที่กล่าวว่า เป็นสิ่งที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้และรูปแบบเป็นสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ทำการสรุปเป็นภาพประกอบเพื่อความเข้าใจแสดงในภาพประกอบที่ 5

เมื่อกล่าวถึงรูปแบบ (Styles) ในบริบทการวิจัยทางการศึกษาโดยส่วนใหญ่แล้ว นักวิจัยส่วนใหญ่มักคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับคำว่ารูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive styles) รวมถึงรูปแบบอื่นๆที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับคำดังกล่าว อาทิ รูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) รูปแบบการคิด (Thinking styles) รูปแบบการเอาใจใส่ (Mind styles) หรือรูปแบบการรับรู้ (Perceptual styles) ในหนังสือชื่อ Handbook of Intellectual Styles ที่รวบรวมในปี ค.ศ. 2012 โดย Zhang, Sternberg และ Rayner กล่าวว่าได้เริ่มมีการใช้คำว่ารูปแบบทางปัญญา (Intellectual styles) มาใช้เป็นคำใหญ่ (Umbrella terms) สำหรับคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับรูปแบบของผู้เรียนทางการศึกษาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยคำว่ารูปแบบทางปัญญานี้เริ่มใช้โดย Zhang และ Sternberg ในปี ค.ศ. 2005 เป็นต้นมา และมีการประเมินรูปแบบทางปัญญาต่างๆที่เคยมีผู้ทดลองใช้มาแล้ว โดยสามารถสรุปเป็นภาพประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ง่ายขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกันของรูปแบบในภาพประกอบ 6 (Zhang, Sternberg; & Rayner. 2555: 110-111)

รูปแบบ (styles)

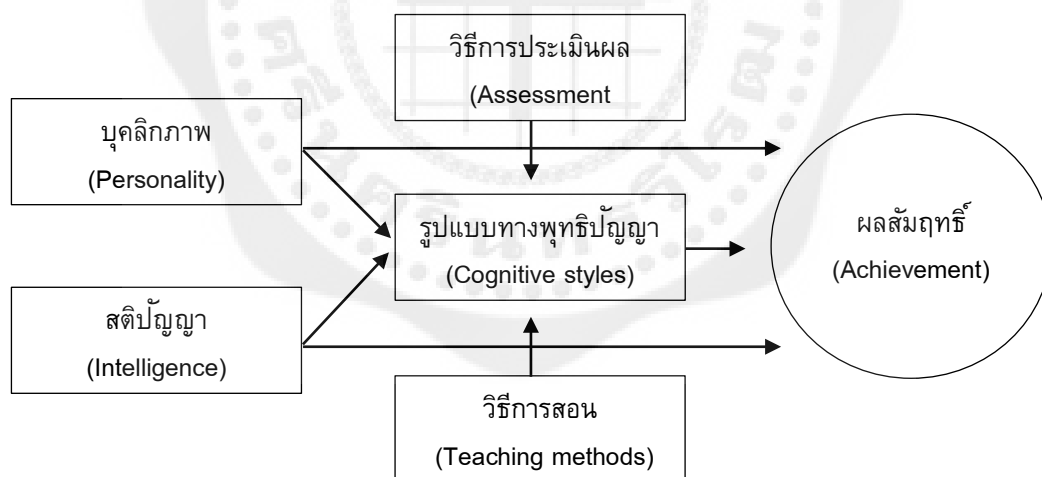
ภาพประกอบ 5 สรุปแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ (Styles)

ภาพประกอบ 6 สรุปรูปแบบทางปัญญาต่างๆ (Intellectual styles)

3.1.2 รูปแบบทางพุทธิปัญญาและการเรียนรู้

จากที่ได้นำเสนอเบื้องต้นแล้วว่ารูปแบบ (Styles) นั้นประกอบด้วยรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive styles) และกลวิธีในการเรียนรู้ ดังนั้นจึงมีการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบทางพุทธิปัญญาในบริบททางการศึกษาโดยศึกษารูปแบบดังกล่าวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน (Duff, 2004 อ้างอิงจาก Furnham, 1995) กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Learning Styles- CLS) เป็นตัวแปรส่งผ่านที่มีความสำคัญที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ บุคลิกภาพ การเรียนรู้ ความจำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดย Furnham ได้นำเสนอแผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา บุคลิกภาพ รูปแบบทางพุทธิปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกล่าวว่า บุคลิกภาพและสติปัญญาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน นอกจากนี้บุคลิกภาพและสติปัญญายังส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา (Cognitive Learning Style) และทำให้รูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญาเป็นตัวแปรส่งผ่านจากบุคลิกภาพและสติปัญญาไปยังผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อีกด้วย นอกจากนี้จากภาพประกอบ 7 เห็นได้ว่ารูปแบบการสอนและรูปแบบการประเมินของครูผู้สอนมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญาอย่างเป็นอิสระ โดยรูปแบบการสอนและรูปแบบการประเมินของครูผู้สอนหลายรูปแบบอาจมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมกับลักษณะความชอบของผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญาที่แตกต่างกันไปก็ได้

ภาพประกอบ 7 ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา บุคลิกภาพ รูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ Furnham

ที่มา: Duff, A. (2004). The role of cognitive learning styles in accounting education: developing learning competencies. *Journal of Accounting Education*. 22(1): 29-52

ดังนั้นเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้เชิงพุทธิปัญญาหรือรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งปัจจุบันมีผู้จำแนกรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนตามเกณฑ์และทัศนะที่หลากหลาย โดยเกณฑ์การจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ของทิสนา แชมมณี (2551) เป็นการจำแนกรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้เกณฑ์ในการจำแนกออกเป็น 4 ด้าน ทำให้สามารถเข้าใจรูปแบบการเรียนรู้แต่ละประเภทได้อย่างชัดเจน ได้แก่ (1) รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามช่องทางการรับรู้ (2) รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามลักษณะหรือกระบวนการคิด (3) รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามลักษณะพฤติกรรม และ (4) รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามบริบทหรือสภาพแวดล้อม ซึ่งแต่ละด้านที่แบ่งจำแนก ประกอบด้วยรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของนักวิชาการต่างๆ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตาราง 6 รูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามคุณลักษณะ 4 ประการ

แบบการเรียนรู้	ลักษณะของแบบการเรียนรู้
1. แบบการเรียนรู้จำแนกตามช่องทางการรับรู้	แบบเรียนรู้จากสายตา (visual), แบบเรียนรู้ทางโสตประสาทหรือหู (auditory), แบบเรียนรู้ทางประสาทสัมผัส (tactile), แบบเรียนรู้ทางการเคลื่อนไหว (kinesthetic)
2. แบบการเรียนรู้จำแนกตามลักษณะหรือกระบวนการคิด	
2.1 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Witkin	แบบพึ่งพิง/ไม่เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม (field dependence), แบบอิสระ / เป็นอิสระจากสภาพแวดล้อม (Field independence),
2.2 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Kolb	แบบอเนกนัย (divergent), แบบซึมซับ (assimilative), แบบเอกนัย (convergent), แบบประยุกต์ใช้ (accommodative)
2.3 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ McCarthy	แบบถนัดจินตนาการ แบบถนัดคิดวิเคราะห์ แบบถนัดใช้สามัญสำนึก แบบถนัดปฏิบัติเผชิญสถานการณ์
3. แบบการเรียนรู้จำแนกตามลักษณะพฤติกรรม	
3.1 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman	แบบแข่งขัน (competitive), แบบร่วมมือ (collaborative), แบบหลีกเลี่ยง (avoidant), แบบมีส่วนร่วม (participant), แบบพึ่งพา (dependent), แบบอิสระ (independent)
3.2 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Canfield	แบบอิงสังคม (social style), แบบอิสระ (independent style), แบบคิดเชิงมโนทัศน์ (conceptual style), แบบประยุกต์ใช้ (applied style), แบบสังคมเชิงประยุกต์ใช้ (social applied style), แบบสังคมเชิงมโนทัศน์ (social conceptual style), แบบอิสระเชิงประยุกต์ใช้ (independent applied style), แบบอิสระเชิงมโนทัศน์ (independent conceptual style), แบบเป็นกลาง (neutral preference)
4. รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามบริบทหรือสภาพแวดล้อม	
4.1 แบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Dunn และ Dunn	แบบพึ่งพิงบริบทหรือสภาพแวดล้อม ทั้ง 5 ด้านได้แก่ (1) ด้านกายภาพ: เสียง แสง อุณหภูมิ ห้องเรียน สถานที่ (2) ด้านอารมณ์: แรงจูงใจ ช่วงสมาธิ ความมุ่งมั่นในการเรียน ความรับผิดชอบ ความรู้สึกเกี่ยวกับกรอบการทำงาน (3) ด้านสังคม: การทำงานเป็นรายบุคคล เป็นคู่ การทำงานกับกลุ่มเด็กเล็ก กับกลุ่มผู้ใหญ่ การทำงานกับครู (4) ด้านร่างกาย: การรับรู้ ความต้องการสิ่งกระตุ้นขณะเรียนรู้ เวลา ความต้องการเคลื่อนไหวร่างกาย (5) ด้านจิตวิทยา: กระบวนการคิด ความถนัดในการใช้สมองซีกซ้าย-ขวา บุคลิกลักษณะ

ที่มา: ทิสนา แชมมณี. (2551: 5). สีลาการเรียนรู้-ลีลาการสอน (Learning- teaching styles). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1.3 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

จากรูปแบบการเรียนรู้ตามทัศนะหรือแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านที่ได้นำเสนอไปแล้วข้างต้นพบว่า ส่วนใหญ่เป็นรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยทั่วไป ที่สามารถใช้อ้างอิงกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในรายวิชาหรือกิจกรรมใดๆทั่วไปได้ แต่ยังมีไม่ค่อยมีความเฉพาะเจาะจงกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษามากนัก (Skehan, 1998) อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษแล้วนั้น ได้มีนักวิชาการบางท่านได้อาศัยแนวคิดของรูปแบบการเรียนรู้ที่จำแนกตามลักษณะหรือกระบวนการคิดมาเป็นแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะเฉพาะด้านในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยในรายงานของ Willing (1998) และ Wong & Nunan (2011) ได้แนะนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English learning styles) ของผู้เรียนภาษาที่เป็นผู้ลี้ภัยอพยพ (Migrant learners) เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศออสเตรเลียและเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นมีความเชื่อมโยงเข้ากับรูปแบบการคิด (Cognitive models) ที่พัฒนามาจากศาสตร์ทางจิตวิทยาของ Kolb และท่านอื่นๆ โดยมีตัวแปรสำคัญที่ทำหน้าที่แบ่งแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ได้แก่ 1) รูปแบบการคิด (Cognitive styles) ประกอบด้วย รูปแบบการคิดแบบพึ่งพา (Field dependent cognitive style) และรูปแบบการคิดแบบอิสระ (Field independent cognitive style) และ 2) บุคลิกภาพ (Personality) ประกอบด้วย บุคลิกภาพแบบตื่นตัว (Active personality) และบุคลิกภาพแบบเฉยๆไม่ตื่นตัว (Passive personality) ซึ่งการนำแบบการคิดและบุคลิกภาพของผู้เรียนมาลงแผนภาพรวมกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทำให้สามารถเห็นช่องว่างของแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 4 แบบใน 2 มิติ Skehan (1998) ได้เสริมรายละเอียดของรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษานี้ว่า บุคคลคนหนึ่งอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่ตกอยู่ในพื้นที่ส่วนใดส่วนหนึ่ง บางคนอาจตกอยู่ในพื้นที่ก้ำกึ่งของแต่ละแบบหรืออาจเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ไปในแต่ละพื้นที่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ได้รับการฝึกปฏิบัติและบริบทการเรียนอันหลากหลาย

ผลจากการศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing (1998) ทำให้ได้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในงานวิจัยดังกล่าว ดังนี้

(1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร (Communicative learning style)

เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดแบบอิสระ (Field independent cognitive style) กล่าวคือ มีการรับรู้และจดจำข้อมูลข่าวสารแบบวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างข้อมูลที่มีอยู่เดิมกับสิ่งที่ได้รับใหม่ จัดระเบียบข้อมูลข่าวสารตามความเข้าใจของตน มีทักษะทางสังคมน้อย ตัดสินใจโดยใช้ความคิดของตนเองเป็นหลัก ชอบเรียนรู้ตามลำพังหรือรายบุคคล และตอบสนองต่อการเสริมแรงภายนอกมากกว่าภายใน แต่เป็นคนที่มีบุคลิกภาพแบบตื่นตัว (Active personality) เป็นผู้เรียนที่มุ่งเน้นการนำภาษาไปใช้จริง ชอบกิจกรรมนอกชั้นเรียน การแสดงออกถึงความเป็นอิสระทางสังคมและความมั่นใจและกล้าที่จะเสี่ยง มีความสุขในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริงใน

ชีวิตประจำวัน โดยที่ไม่ต้องคอยได้รับคำชี้แนะจากครูผู้สอน เรียนภาษาเพื่อเน้นถึงความหมายของภาษา ในด้านของการเป็นคนที่มีมองในภาพรวม (Holistic) ทำให้เป็นคนที่มีความสามารถอันหลากหลาย เน้นการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูดด้วยการใช้ภาษา

(2) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical learning style)

เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดแบบอิสระ (Field independent cognitive style) กล่าวคือ มีการรับรู้และจดจำข้อมูลข่าวสารแบบวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างข้อมูลที่มีอยู่เดิมกับสิ่งที่ได้รับใหม่ จัดระเบียบข้อมูลข่าวสารตามความเข้าใจของตน มีทักษะทางสังคมน้อย ตัดสินใจโดยใช้ความคิดของตนเองเป็นหลัก เป็นผู้เรียนที่มีทักษะการคิดวิเคราะห์สามารถคิดแยกส่วนประกอบต่างๆ ได้ รวมถึงการคิดเชื่อมโยงส่วนต่างๆ เข้าด้วยกัน ชอบเรียนรู้ตามลำพังหรือรายบุคคล ไม่ชอบกิจกรรมกลุ่มหรือชั้นเรียน มีความมั่นใจในการคิดของตนเอง ชอบกำหนดลักษณะโครงสร้างการเรียนรู้ต่างๆ ให้กับตนเอง เรียนภาษาเสมือนเป็นเครื่องมือหรือวัตถุหนึ่งมากกว่าการเรียนรู้ภาษาเพื่อการนำไปใช้ มีการตอบสนองต่อการเสริมแรงภายในมากกว่าภายนอก แต่เป็นคนที่มีความบุคลิกภาพแบบเฉยๆ ไม่ตื่นตัว (Passive personality)

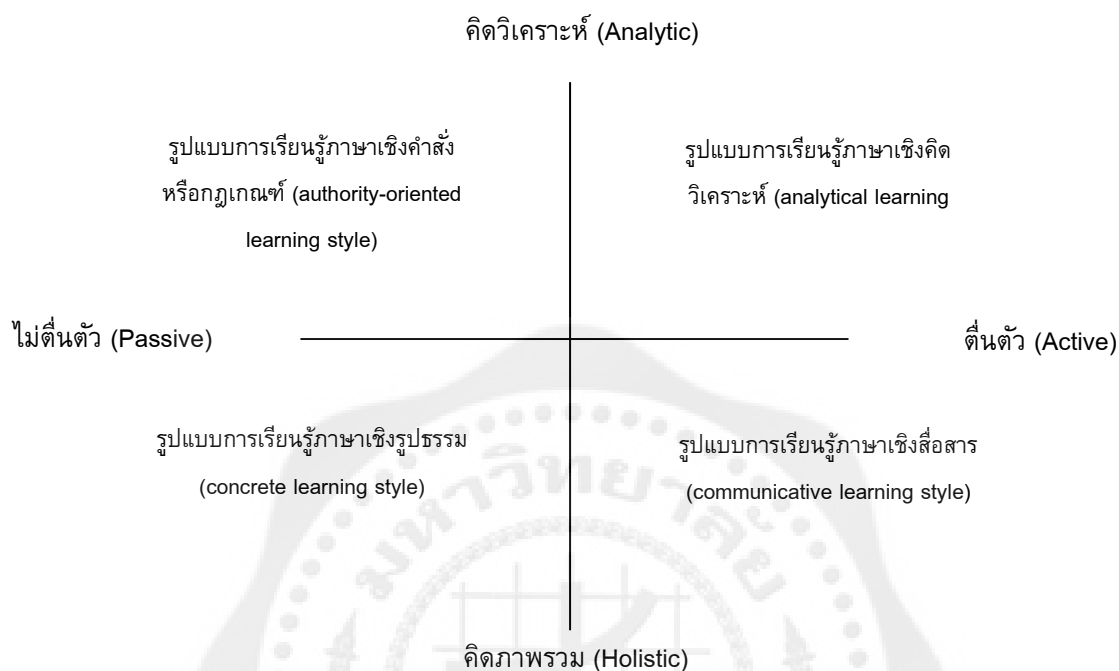
(3) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented learning style)

เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดแบบพึ่งพา (Field dependent cognitive style) กล่าวคือ มีการรับรู้และจดจำข้อมูลข่าวสารในลักษณะคงสภาพข่าวสารไว้ดังเดิม มองภาษาในลักษณะของการวิเคราะห์ เน้นการเรียนรู้ที่ตัวภาษาเพื่อใช้ทำกิจกรรมหรืองานที่ได้รับมอบหมาย มากกว่าการนำภาษาไปใช้ มีทักษะการสังคมที่ดี สามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี ชอบเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนและครู เชื่อถือผู้อื่น ยึดติดและเคารพผู้ที่ตนคิดว่าเป็นผู้มีอำนาจ ไม่มีความมั่นใจในความคิดของตนเอง มีความสุขที่ได้ทำตามผู้อื่นบอกหรือทำกิจกรรมทางภาษาตามคำสั่งในแบบเรียน ชอบการเรียนรู้โดยใช้ประสาทสายตา มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ ต้องการการเสริมแรงภายนอกและต้องการผู้สอนที่เป็นคนมีระเบียบ (Well-organized) ที่มีระบบการจัดการชั้นเรียนและแผนการสอนที่ดี เป็นผู้เรียนที่มีความบุคลิกภาพแบบเฉยๆ ไม่ตื่นตัว (Passive personality)

(4) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete learning style)

เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดแบบพึ่งพา (Field dependent cognitive style) กล่าวคือ มีการรับรู้และจดจำข้อมูลข่าวสารในลักษณะคงสภาพข่าวสารไว้ดังเดิม มีลักษณะบางประการที่คล้ายกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ คือชอบชั้นเรียนหรือแบบการเรียนรู้ที่มีลักษณะที่กำหนดเอาไว้ ชอบคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ แต่ผู้เรียนรูปแบบดังกล่าวจะชอบชั้นเรียนที่ประกอบไปด้วยสังคมของเพื่อน หรือกลุ่มคนที่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ชอบเรียนรู้แบบมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนและครู มีทักษะทางสังคมที่ดี สามารถทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ ชอบการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ชอบเรียนภาษาเพื่อการนำไปใช้และติดต่อสื่อสารมากกว่าการเรียนรู้เรื่องระบบโครงสร้างของภาษา ชอบเล่นเกมส์ทางภาษา

กิจกรรมทางภาษาเป็นกลุ่ม หรือกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาที่
หลากหลาย ต้องการการเสริมแรงภายนอก และมีบุคลิกภาพแบบตื่นตัว (Active personality)

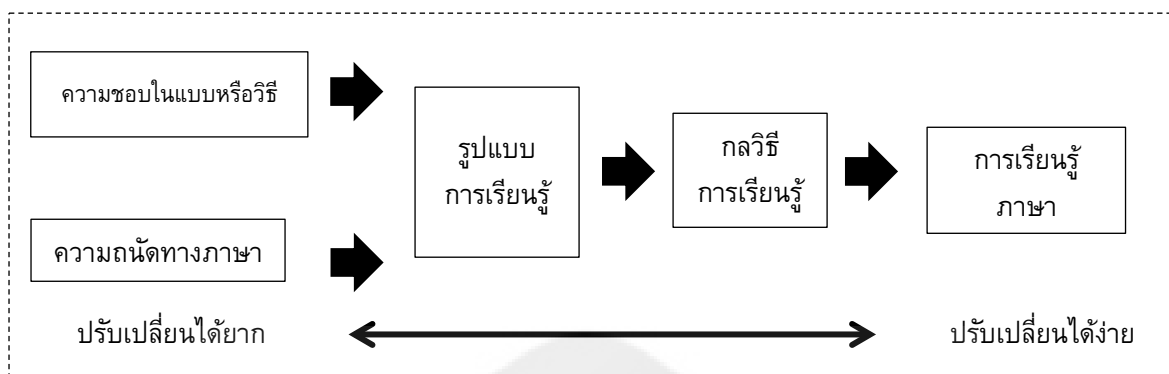

ภาพประกอบ 8 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing (Willing, 1998)

ที่มา: Willing, K. (1998). Learning Styles in Adult Migrant Education. Adelaide: National Curriculum Resource Centre.

จากการนำเสนอเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความแตกต่างของผู้เรียนทางภาษา ความถนัดทางภาษา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงของปัจจัยดังกล่าว Skehan (1998) ได้เสนอโมเดลตั้งต้นรูปแบบความสัมพันธ์ของความแตกต่างของผู้เรียนทั้งสี่ประการที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา โดยเริ่มจากความชอบในแบบหรือวิธี (Modality preferences) ที่ผู้เรียนบางคนอาจชอบวิธีการเรียนโดยเน้นการใช้สายตาหรือการมองเห็น ในขณะที่ผู้เรียนบางคนชอบวิธีการเรียนจากการฟังหรือผู้เรียนบางคนอาจชอบเรียนจากการที่ได้เคลื่อนไหว ประการต่อมาได้แก่ความถนัดทางภาษา (Foreign language aptitude) โดยความชอบในรูปแบบหรือวิธีในการเรียนและความถนัดทางภาษาส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา และรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา

ส่งผลต่อกลวิธีการเรียนทางภาษา และในที่สุดกลวิธีการเรียนทางภาษานั้นก็ส่งผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาในที่สุด แนวคิดดังกล่าวแสดงในภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 ความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ภาษาของ Skehan (1998: 164)

ที่มา: Skehan, P. (1998). A Cognitive Approach to Language Learning. Hong Kong: Oxford University Press.

Skehan กล่าวว่ารูปแบบความสัมพันธ์จากซ้ายไปขวานี้แสดงให้เห็นถึงระดับความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันของผู้เรียนทางภาษา โดยในระดับของกลวิธีการเรียนทางภาษาเป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนแปลงและปรับเปลี่ยนได้มากที่สุดเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนการสอนในชั้นเรียน ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนอาจปรับเปลี่ยนได้น้อยกว่า แต่ทั้งนี้ผู้เรียนก็ยังสามารปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้เช่นกัน ในขณะที่ความถนัดทางภาษาเป็นความสามารถที่ตายตัว (More fixed endowment of abilities) และความชอบในแบบหรือวิธีก็ค่อนข้างตายตัว (Fairly fixed) โดยธรรมชาติที่สะท้อนให้เห็นถึงความชอบในการประมวลผลการเรียนรู้ทั่วไป กล่าวคือจากภาพประกอบ 9 ซี่ให้เห็นว่าจากปัจจัยด้านซ้ายมือนั้นค่อนข้างจะปรับเปลี่ยนได้ค่อนข้างยากและค่อยๆ ไล่มาถึงรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่อาจปรับเปลี่ยนได้ตามวิธีการเรียนการสอน จนมาถึงด้านขวาสุดคือกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สามารถปรับเปลี่ยนไปได้หลากหลายวิธีการเพื่อสอดคล้องกับการเรียนรู้จนนำไปสู่การเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนนั่นเอง

จากแนวคิดของ Skehan เห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนยังสามารถที่จะปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนการสอนของผู้สอนในชั้นเรียนได้ ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับ Sternberg (1999: 83-90) ที่กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้ของมนุษย์มีหลากหลายรูปแบบและยืดหยุ่นได้ในตนเอง โดยสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามการเข้าสังคม ตามช่วงวัยของชีวิตและรูปแบบการเรียนรู้นั้นสามารถสอนเพื่อปรับเปลี่ยนกันได้

ในส่วนของกลวิธีการเรียนภาษาตามแนวคิดของ Skehan ที่กล่าวว่ากลวิธีการเรียนของผู้เรียนนั้นมีความหลากหลายและสามารถปรับเปลี่ยนใช้ได้ตามวิธีการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน กลวิธีการเรียนจึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่ผู้สอนควรตระหนักและให้ความสำคัญต่อความหลากหลายของกลวิธีการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในชั้นเรียน ซึ่งกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้นำเสนอในหัวข้อถัดไป

3.2 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน (Learning Strategies)

กลวิธีการเรียนเป็นยุทธวิธีหรือชั้นเชิงที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน และกลวิธีทางสติปัญญา (Cognitive strategies) เป็นเพียงกลวิธีเดียวที่ผู้เรียนใช้ในการประกอบการเรียนรู้ของตน กลวิธีการเรียนเป็นชุดของทักษะความสามารถที่ใช้ในการเรียนที่อยู่ใจของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการดูแลกำกับแต่ละสถานการณ์การเรียนรู้และสามารถโต้ตอบกลับได้ โดยเริ่มจาก (1) การประเมินสถานการณ์การเรียนรู้ (2) การคิดวางแผน (3) การเลือกใช้ชุดของทักษะที่เหมาะสม (4) การจัดเรียงลำดับชุดของความสามารถที่เลือกใช้ (5) การประสานชุดของความสามารถที่เลือกใช้ (6) การประเมินประสิทธิภาพและปรับเปลี่ยนยุทธวิธีที่เลือกใช้ เป็นต้น ผู้เรียนบางครั้งอาจใช้กลวิธีการเรียนในขณะที่ตนเองตระหนักและรู้ตัวว่ากำลังใช้อยู่ (Consciously) และบางครั้งผู้เรียนเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังใช้กลวิธีนั้นๆ ในการเรียนอยู่ นอกจากนี้ กลวิธีการเรียนรู้บางอย่างยังสามารถสังเกตได้ อาทิ การออกเสียงคำศัพท์นั้นอีกครั้งดังๆ หรือกลวิธีการเรียนรู้บางอย่างก็ไม่สามารถสังเกตได้ อาทิ การพยายามคิดตามกฎหรือการนึกคิดต่างๆ ในสมอง สรุปคือ กลวิธีการเรียนคือ ยุทธวิธีหรือเทคนิคที่ผู้เรียนเลือกมาใช้ในการเรียนตามจุดประสงค์หรือเป้าหมายในการเรียนนั้นๆ (Williams & Burden. 1997)

ประเภทของกลวิธีการเรียนนั้นมีผู้จำแนกไว้มากมายโดยการใช้เกณฑ์และระบบการจำแนกที่หลากหลาย โดยผลการจำแนกประเภทนี้ขึ้นอยู่กับผลจากกลุ่มตัวอย่างที่นักวิจัยได้ทำการศึกษา บริบทและจากความแหม่มความสนใจของนักวิจัย ในส่วนของกลวิธีการเรียนรู้ทางภาษานั้น เนื่องจากการเรียนภาษามีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นการใช้ทักษะสติปัญญาเพียงอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ จึงต้องอาศัยทักษะการสื่อสารและทักษะทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ภาษาด้วย ด้วยเหตุนี้ Rubin (Williams & Burden. 1997 อ้างอิงจาก Rubin. 1981 & 1987) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียนออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ กลวิธีการเรียนรู้ กลวิธีการสื่อสาร และกลวิธีทางสังคม โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. กลวิธีการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 กลวิธีย่อยในการเรียนรู้ภาษาโดยตรงของผู้เรียน ได้แก่ (1) การทำให้กระจ่างชัด (Clarification/verification) เป็นวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตนกับกฎหรือระบบของภาษาว่ามีความถูกต้องหรือไม่ (2) การเดาหรือการสรุปแบบอุปนัย (Guessing/inductive inferencing) เป็นวิธีการคาดเดาหรือตั้งสมมติฐานของผู้เรียนว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เลือกใช้ข้อมูลที่เหมาะสม นึกถึงข้อมูลสำคัญๆ มาประกอบ ตลอดจนการเลือกใช้ข้อมูล

จากบริบทหรือความรู้ในโลกของความเป็นจริงและตัวอย่างของภาษาที่เคยเรียนมาคาดเดาประกอบกันเพื่อสร้างข้อสรุป (3) การให้เหตุผลเชิงสรุปจากกฎเกณฑ์ (Deductive reasoning) คือเทคนิคการใช้ข้อสรุปหรือกฎเกณฑ์ที่มีมาทำความเข้าใจหรือสร้างสรรค์ภาษา (4) การฝึกหัด (Practice) การนำความรู้ทางภาษารวมถึงกลวิธีการเรียนรู้ต่างๆที่เก็บไว้ในสมองออกมาฝึกใช้ ซ้ำๆ (5) การจำ (Memorization) เกี่ยวข้องกับการเก็บรวบรวมและนำเสนอสารสนเทศความรู้ที่มีมาใช้ รวมถึงวิธีการจัดการกับข้อมูลที่เก็บสะสมไว้เป็นความจำ (6) การดูแลตรวจสอบ (Monitoring) เป็นการที่ผู้เรียนตรวจสอบผลการปฏิบัติหรือการเรียนรู้ของตน รวมถึงการสังเกตข้อผิดพลาดทางภาษา (Errors) ของตน เป็นต้น

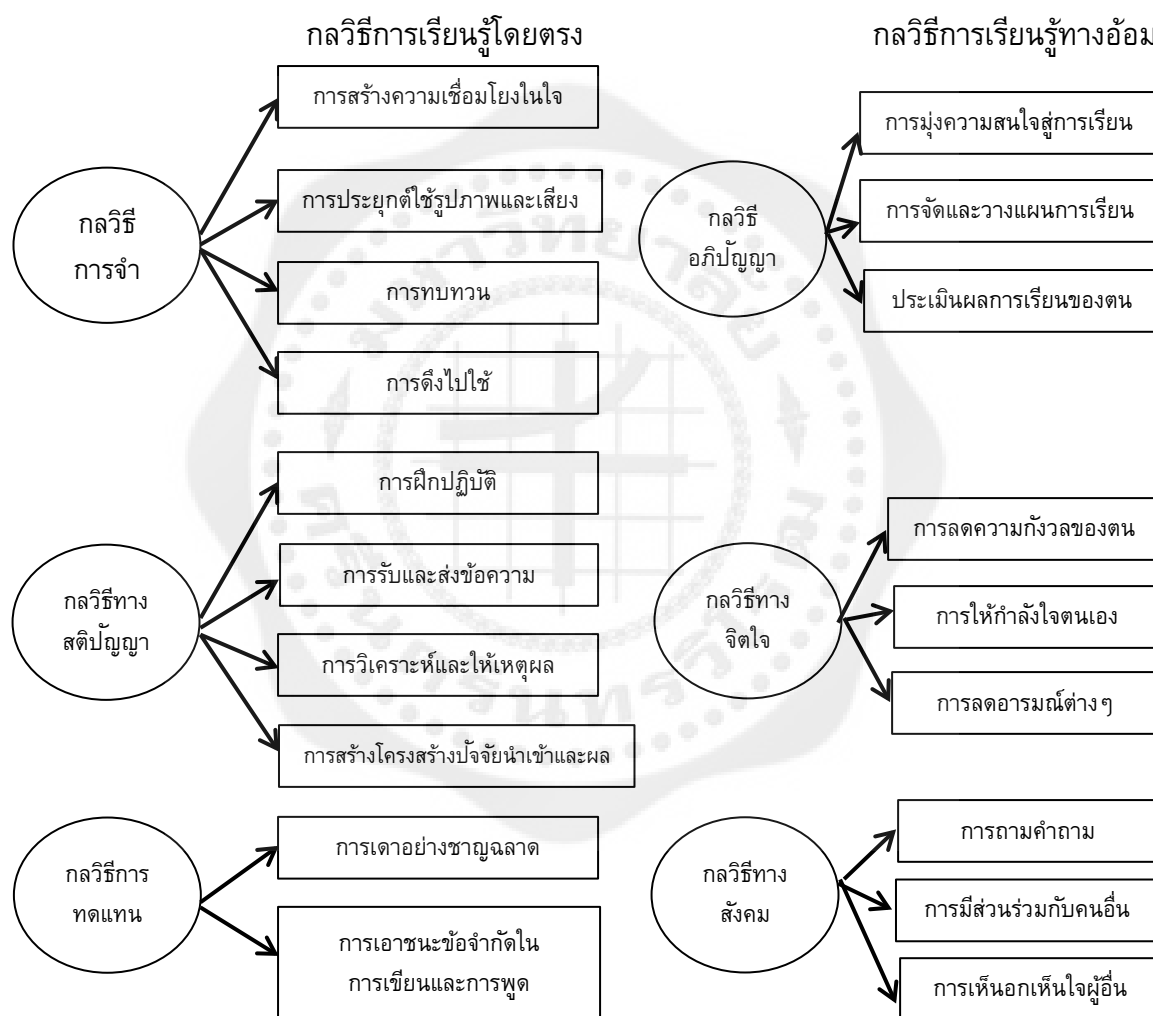
2. กลวิธีการสื่อสาร เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อตนเองพบอุปสรรคในการสื่อสาร เนื่องจากการขาดความรู้ในเรื่องคำศัพท์หรือความรู้ด้านภาษา โดยผู้เรียนจะพยายามหาทางหรือวิธีการต่างๆเพื่อที่จะให้การสื่อสารนั้นยังคงอยู่ต่อไปหรือไม่ทำให้ขาดการสื่อสารระหว่างกันนั่นเอง อาทิ การที่ผู้เรียนไม่รู้คำศัพท์คำศัพท์หนึ่งแต่ต้องการสื่อสารต่อผู้รับสารอยู่ในขณะสนทนา ผู้เรียนอาจพยายามใช้คำอื่น ๆ มาเพิ่มอธิบายขยายความเพื่อสื่อให้คู่สนทนาทราบว่าตนเองกำลังหมายถึงคำศัพท์คำนี้ เป็นต้น หรือแม้แต่การพูดออกไปแล้วผู้เรียนหยุดเว้นช่องว่างเอาไว้เพื่อให้คู่สนทนาช่วยตอบก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างของกลวิธีการสื่อสารทางภาษาที่ผู้เรียนใช้ เป็นต้น

3. กลวิธีทางสังคม เป็นวิธีหรือกิจกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติเพื่อให้ตนเองเกิดการเรียนรู้และฝึกการใช้ภาษาให้ได้มากที่สุด อาทิ การฝึกพูดภาษาอังกฤษกับผู้อื่น การดูภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศหรือการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เป็นต้น

Oxford (1990:17) ได้นำเสนอแผนภาพแสดงกลวิธีในการเรียนรู้ทางภาษาออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาโดยตรงและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อมโดยประกอบด้วยกลวิธีย่อยๆทั้งหมด 6 กลวิธี 19 เทคนิค โดย Oxford เสนอว่ากลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ช่วยผู้เรียนในการกำกับควบคุมการเรียนรู้ของผู้เรียน กลวิธีทางจิตใจ (Affective strategies) เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน อาทิ ความรู้สึกมั่นใจของผู้เรียน กลวิธีทางสังคม (Social strategies) ช่วยให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์การใช้ภาษากับผู้อื่นในสังคมมากขึ้น กลวิธีทางสติปัญญา (Cognitive strategies) เป็นกระบวนการภายใน (Mental) ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษา กลวิธีการจำ (Memory strategies) เป็นกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลความรู้ต่างๆเอาไว้ใช้ และกลวิธีการทดแทน (Compensation strategies) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองข้ามช่องว่างของความรู้ที่ผู้เรียนไม่ทราบเพื่อให้การสื่อสารทางภาษานั้นยังคงอยู่หรือไม่ทำให้การติดต่อสื่อสารนั้นขาดหายไปได้ แผนภาพแสดงกลวิธีในการเรียนรู้ทางภาษาของ Oxford แสดงในภาพประกอบที่ 10

Stern (นิศากร ประครองชาติ. 2554 อ้างอิงจาก Stern. 1992) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนออกเป็น 5 กลวิธี ดังนี้ กลวิธีการจัดการและการวางแผน (Management and planning strategies) คือเป้าหมายของผู้เรียนในการเรียนรู้ กลวิธีการสติปัญญา (Cognitive strategies) คือขั้นตอนที่ใช้ในการเรียนรู้หรือเพื่อการแก้ปัญหา โดยอาศัยขั้นตอนการวิเคราะห์ การ

ส่งผ่าน หรือการสังเคราะห์สื่อการเรียนการสอน กลวิธีประสบการณ์จากการสื่อสาร (Communicative-experiential strategies) เป็นเทคนิควิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อทำให้การสื่อสาร ณ ขณะนั้นยังคงอยู่ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถพูดต่อไปได้เนื่องจากการไม่รู้ศัพท์หรือคำที่ต้องการจะสื่อสาร อาทิ การพูดอ้อมไปมา การแสดงท่าทาง การพูดถอดความอีกครั้ง การขอให้พูดซ้ำอีกครั้ง หรือการอธิบายให้รายละเอียดเพิ่มเติม กลวิธีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal strategies) และ กลวิธีทางจิตใจ (Affective strategies) เกี่ยวข้องกับทัศนคติในการเรียน อารมณ์ แรงจูงใจและบุคลิกภาพ เป็นต้น

ภาพประกอบ 10 กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาแบบ 2 กลุ่ม 6 กลวิธี 19 เทคนิค (Oxford, 1990:17)

ที่มา: Oxford, R. L. (1990). Language learning strategies: What every teacher should know. New York: Newbury House Publications.

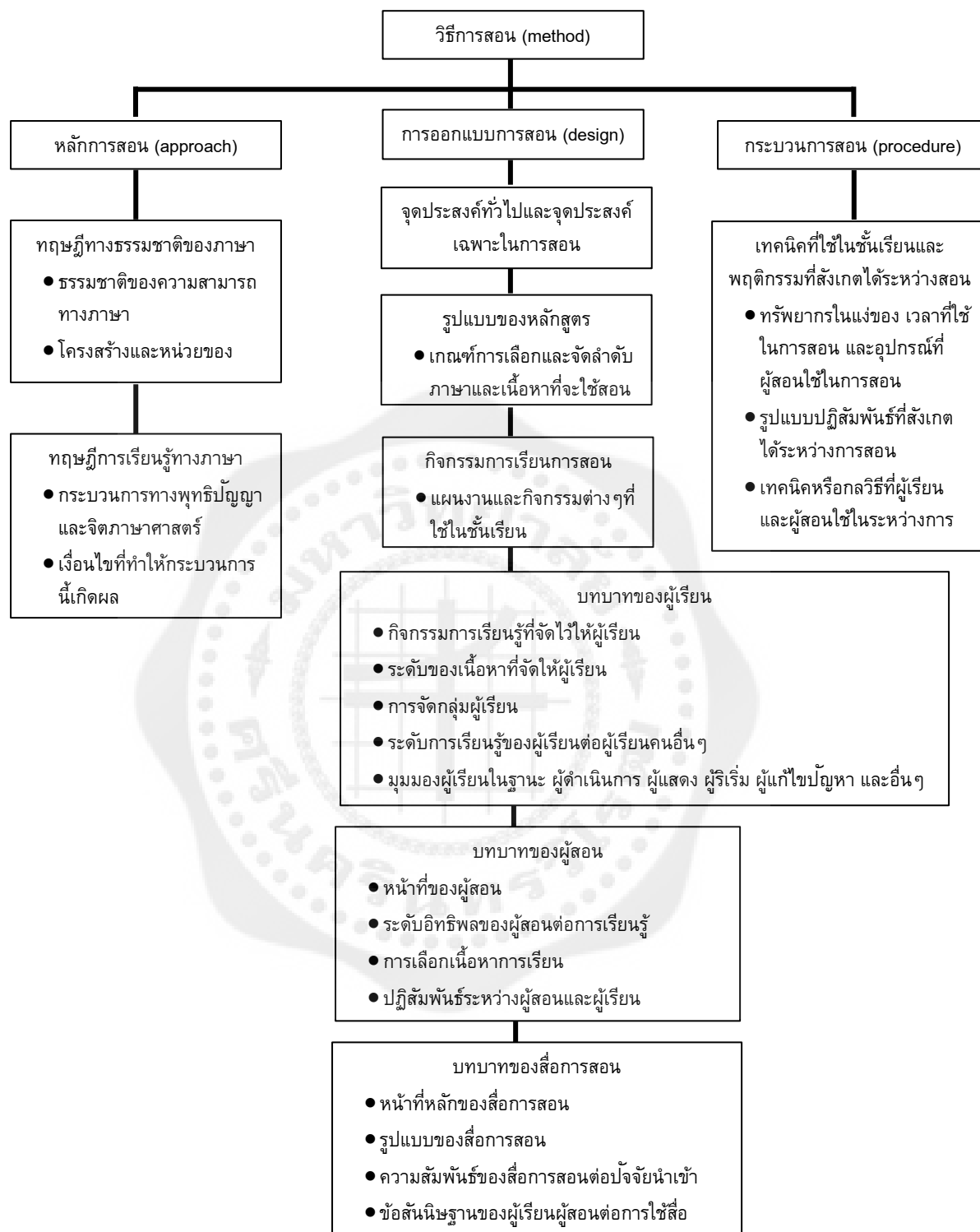
ในส่วนของการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนทางภาษาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น พบในการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ นิศากร ประครองชาติ (2554) จำนวน 10 งานวิจัยและงานวิจัยของ พิทักษ์ นิลนพคุณ (2539) ที่ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวคิดประเภทกลวิธีการเรียนของ Oxford (1990) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เส้นทาง (Path analysis) ซึ่งผลการวิจัยพบว่าตัวแปรกลวิธีการเรียนมีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ผลการศึกษางานวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Skehan (1998) ที่ได้เสนอโมเดลตั้งต้นความสัมพันธ์ของรูปแบบไว้ว่า ความชอบในแบบหรือวิธีและความถนัดทางภาษาส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา และรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาส่งผลต่อกลวิธีการเรียนการรู้ และท้ายที่สุดคือกลวิธีการเรียนการรู้ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาในที่สุด

3.3 แนวคิดการสอนภาษาต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน

Richards & Rodgers (2002: 178-190) ได้เสนอกรอบในการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยแบ่งหลักการวิเคราะห์วิธีการสอนออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ๆ ได้แก่

1. การพิจารณาหลักการสอน (Approach) ได้แก่ การพิจารณาคำนิยามถึงทฤษฎีของภาษา ธรรมชาติของการเรียนรู้ทางภาษา กระบวนการทางพุทธิปัญญาและจิตภาษาศาสตร์
2. การพิจารณาการออกแบบการสอน (Design) คือ การคำนึงถึงการสร้างระบบการเรียนการสอน ที่ประกอบไปด้วย 6 ส่วนย่อย ได้แก่ การพิจารณาในเรื่องของจุดประสงค์การเรียนรู้ ทั้งจุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เฉพาะในการสอน ซึ่งถือเป็นเป้าหมายของการเรียนรู้ รูปแบบของหลักสูตร เกี่ยวข้องกับการคัดสรรและการจัดเรียงลำดับเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน เกี่ยวข้องกับแผนงานกิจกรรมต่างๆที่ใช้ในชั้นเรียน บทบาทของผู้เรียน บทบาทผู้สอน และบทบาทของสื่อการสอน
3. การพิจารณากระบวนการสอน (Procedure) คือ การคำนึงถึงเทคนิคที่ผู้สอนใช้ในชั้นเรียน พฤติกรรมที่สังเกตได้ระหว่างการสอน ทรัพยากรที่ใช้ในการสอน อาทิ เวลาที่ใช้ในการสอน ขนาดห้องเรียน อุปกรณ์ที่ครูผู้สอนใช้ในการสอน รวมถึงรูปแบบปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน เป็นต้น

Tudor (1996:119) ได้นำเสนอกรอบการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนของ Richards; & Rodgers (2002) ดังกล่าวเพื่อให้ง่ายต่อการนำเสนอดังภาพประกอบ 11

ภาพประกอบ 11 วิธีการสอนภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน

ที่มา: Richards, J. & Rodgers, T. (2002: 33). Approaches and Methods in Language Teaching. 2nd edition. Cambridge University Press: USA

จากกรอบการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนนั้น ผู้สอนภาษาอังกฤษอาจนำมาเป็นกรอบหรือเกณฑ์ในการเลือกพิจารณาวิธีการสอน ตลอดจนเทคนิคและสื่อการสอนที่ใช้ในการเรียนการสอนต่างๆ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับความต้องการหลายของผู้เรียนในชั้นเรียนได้ นอกจากนี้ในเรื่องของแนวคิดการสอนภาษาต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนยังมีข้อค้นพบจากงานวิจัยของ พิไลวรรณ พุ่มขจร (2556) ที่ศึกษาวิเคราะห์ ผลของความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการคิดของนักเรียน รูปแบบการเรียนของนักเรียน และรูปแบบการสอนของครูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน พบว่าผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ความสอดคล้องของรูปแบบการคิด รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนและรูปแบบการสอนของครูออกได้เป็น 13 กลุ่ม และผลของความสอดคล้องของกลุ่มนักเรียนที่จำแนกตามกลุ่มความสอดคล้องของรูปแบบการคิด รูปแบบการเรียนรู้และรูปแบบการสอนของครูนั้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันในบางกลุ่ม โดยนักเรียนในกลุ่มที่มีรูปแบบการคิดแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและได้รับรูปแบบการสอนจากครูผู้เชี่ยวชาญมีคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีรูปแบบการคิดแบบใส่ใจรายละเอียดและรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือซึ่งได้รับรูปแบบการสอนจากครูผู้อำนวยความสะดวก ในขณะที่นักเรียนกลุ่มอื่นๆที่จำแนกตามกลุ่มความสอดคล้องของรูปแบบการคิด รูปแบบการเรียนรู้ และรูปแบบการสอนของครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ความไม่สอดคล้องของรูปแบบการเรียนและรูปแบบการสอนพบในผลการศึกษาของคณุตศกุนตนา (2552) ที่ศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการเรียนของผู้เรียนกับรูปแบบการสอนของผู้สอนของนักเรียนชาวไทย โดยมุ่งวิเคราะห์ความสอดคล้องและผลของความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการเรียนกับรูปแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนของผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีความสอดคล้องกับรูปแบบการสอนของครูในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ และนักเรียนมีระดับความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อยที่สุดในบรรดาทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยผลการศึกษาของคณุตศกุนตนา ยังพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้มากกว่า 1 รูปแบบและสามารถแปรเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ไปตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ตนเองเรียน ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาจมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาอื่นๆก็ได้ ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ที่รูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนอาจเกิดความไม่สอดคล้องกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนในชั้นเรียนก็ได้ ดังนั้นการค้นหารูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ เพื่อที่ผู้สอนจะได้นำสารสนเทศจากการค้นหารูปแบบการเรียนรู้ทางภาษานี้ไปพิจารณาประกอบการคัดเลือกวิธีการสอนที่สอดคล้องกับผู้เรียนในชั้นเรียนต่อไป

อย่างไรก็ตามจากรูปแบบการสอนภาษาที่เป็นที่นิยมในปัจจุบันได้แก่ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจากการลงนามในประกาศของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับประกาศ ศธ. เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2557

โดยสถานศึกษาจะต้องปรับการเรียนการสอนใหม่ให้เป็นการสอนภาษาที่เป็นธรรมชาติหรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ข่าวสด. 2557, 20 มีนาคม: 23) ดังนั้นรูปแบบวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงนับเป็นวิธีการสอนภาษาที่ได้รับความนิยมมากที่สุดที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือการที่สามารถนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ดังนั้นทักษะการฟังและการพูดจึงเป็นทักษะสำคัญที่เน้นหนักอย่างหนึ่งในวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีรายละเอียดของการนำเสนอในตอนถัดไป

ตอนที่ 4 ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (English listening and speaking skills)

ทักษะทางภาษาแบ่งออกเป็น ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน นอกจากนี้ทักษะทางภาษาทั้งสี่สามารถจัดประเภทตามรูปแบบของการรับและส่งภาษาได้ ดังนี้คือ (1) ทักษะการรับภาษา (Receptive skills) ประกอบด้วยทักษะการฟังและการอ่าน และ (2) ทักษะการผลิตภาษาออกไป (Productive skills) ประกอบด้วยทักษะการพูดและการเขียน (Nunan. 2003) Hughes (2006) กล่าวว่าทักษะการฟังและการพูดถือเป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและมีความสำคัญในกระบวนการสื่อสารทางวาจา (Oral interaction) เพื่อเป็นการเน้นทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รายละเอียดแนวคิดเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนวิธีการวัดและประเมินทักษะดังกล่าวจึงได้ถูกนำเสนอ มีรายละเอียด ดังนี้

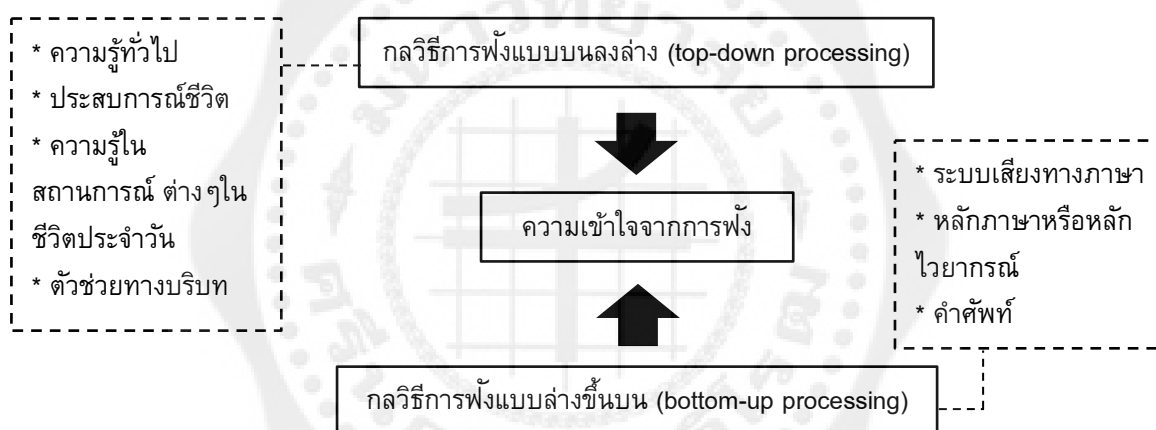
4.1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

4.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับทักษะการฟังและการสอนการฟังภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังเป็นกระบวนการทำความเข้าใจความหมายของการพูดในภาษานั้นๆ หรือจากสิ่งที่มนุษย์ได้ยิน ทักษะการฟังนั้นประกอบด้วยกลวิธีการฟังสำคัญ 2 กลวิธีการ ได้แก่ (1) กลวิธีการฟังแบบล่างขึ้นบน (Bottom-up processing) เป็นกลวิธีการฟังเพื่อความเข้าใจโดยอาศัยหลักการพื้นฐานทางภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง อาทิ ระบบเสียงทางภาษา เป็นการแยกแยะระบบเสียงในภาษา การวิเคราะห์คำ วลี อนุประโยค ประโยค รูปแบบของน้ำเสียง (Intonation) หลักภาษา หรือหลักไวยากรณ์ คำศัพท์ เป็นการนำเอาข้อมูลทางภาษาทั้งหมดที่มีมาประมวลเข้าด้วยกันเพื่อพยายามทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่กำลังฟัง ผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้กลวิธีการฟังแบบล่างขึ้นบนนี้เป็นส่วนมาก โดยเฉพาะในชั้นเรียนทางภาษาที่มีการสอนทักษะการฟังที่เน้นในเรื่องของส่วนประกอบต่างๆ ของภาษา ข้อดีของการใช้กลวิธีการฟังนี้คือ ทำให้ผู้ฟังสามารถฟังเพื่อหารายละเอียดต่างๆ ได้อย่างชัดเจน แต่อาจขาดรายละเอียดของภาพรวม (Overall view) จากเรื่องที่ฟัง และ (2) กลวิธีการฟังแบบบนลงล่าง (Top-down processing) เป็นกลวิธีการฟังเพื่อความเข้าใจโดยอาศัยความรู้ทั่วไป ประสบการณ์ชีวิตหรือจากความรู้ในสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของผู้ฟัง ตัวช่วยทางบริบท (Contextual clues) มาทำการเชื่อมโยงกันระหว่างภาษาพูดและประสบการณ์เดิมอันหลากหลายที่มี และประมวลเข้าด้วยกันเพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ได้ยินหรือฟัง

ข้อดีของการใช้กลวิธีการฟังนี้คือทำให้เข้าใจรายละเอียดของภาพรวมของเรื่องที่ฟังได้ทั้งหมดแต่อาจขาดรายละเอียดประเด็นย่อยๆจากสิ่งที่ฟัง (Hedge. 2008; & Nunan. 2003) รายละเอียดของกลวิธีการฟังแสดงในภาพประกอบ 12

ผู้สอนสามารถเลือกใช้ประเภทของสื่อการฟังชั้นเรียนได้อย่างหลากหลาย อาทิ เสียงบันทึก (Record listening) ซีดีหรือดีวีดีเสียงที่มาพร้อมกับตำราเรียน ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศ รายการวิทยุ เสียงการสนทนาทางโทรศัพท์ การประกาศ การบรรยายของผู้สอน บทสนทนาระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การสัมภาษณ์ตัวต่อตัว การอ่านบทความให้ฟังจากตำราเรียน โคลงกลอน หรือการแสดงละคร เป็นต้น สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับการสอนการฟังภาษาอังกฤษตามแนววิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น สามารถแบ่งขั้นตอนการสอนทักษะการฟังออกเป็น 3 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นการนำเสนอหรือขั้นการเริ่มต้น (Presentation) ขั้นการฝึกหัด (Practice) และขั้นการผลิตภาษา (Production) โดยมีรายละเอียดของแต่ละขั้นตอน ดังนี้ (Harmer. 2012)

ภาพประกอบ 12 กลวิธีการฟัง (Nunan. 2003: 27)

ที่มา: Nunan, D. (2003). Practical Language Teaching. Singapore: McGraw-Hill Companies.

ขั้นการนำเสนอหรือขั้นการเริ่มต้น (Presentation) เป็นขั้นตอนการอุ่นเครื่อง (Warm up stage) หรือการนำเข้าสู่บทเรียน ผู้สอนอาจใช้วิธีการนำเข้าสู่บทเรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย อาทิ การให้ผู้เรียนอ่านข้อคำถามที่กำลังจะได้ฟังแล้วให้ผู้เรียนคาดเดาคำตอบจากสิ่งที่จะได้ฟัง การให้ผู้เรียนดูรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังจะได้ฟังแล้วให้ผู้เรียนคาดเดาเรื่องที่กำลังจะได้ฟัง การให้คำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้ฟัง ให้ผู้เรียนเดาและหรือบอกความหมายของคำศัพท์และสำนวนนั้นๆ การให้แบบฟอร์มหรือใบกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้ฟัง แล้วให้ผู้เรียนคาดเดาคำตอบหรือเรื่องที่กำลังจะได้ฟัง การที่ผู้สอนเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณเรียนกำลังจะได้ฟัง จากนั้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและร่วมกันหาคำตอบ เป็นต้น

ขั้นการฝึกหัด (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟัง ผู้สอนอาจใช้วิธีการสอนการฟังหลากหลายวิธีที่ขึ้นอยู่กับผู้เรียน อาทิ ให้ผู้เรียนฟังทีละตอนแล้วหยุด แล้วให้อาจอให้ผู้เรียนคาดเดาสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป การให้ผู้เรียนฟังแล้วลองจับคู่บุคคลกับเรื่องหรือสิ่งที่โปรดปราน ให้ฟังแล้วจดประเด็นสำคัญเป็นรายข้อ ให้ฟังแล้วเลือกภาพที่ตรงกับสิ่งที่ได้ฟัง ให้ฟังแล้วระบุความแตกต่างของสิ่งที่ได้ฟังและข้อความที่พิมพ์เอาไว้ ให้ฟังและกรอกรายละเอียดในแบบฟอร์มที่กำหนด ในขั้นต่อไปอาจให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งเพื่อรายละเอียด อาทิ ชื่อ นามสกุล อายุหมายเลขโทรศัพท์ ข้อความที่เป็นจริง เวลา เป็นต้น ในขั้นนี้ผู้สอนอาจทำการสอนหลักภาษาและคำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือเนื้อหาได้เพิ่มเติมในเรื่องที่นักศึกษา กำลังฟัง

ขั้นการผลิตภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนต้องแสดงออกถึงความสามารถในการใช้ภาษาในทักะนั้น ผู้สอนอาจเลือกใช้วิธีการสอนได้หลายวิธี อาทิ ให้ผู้เรียนฟังอีกครั้งแล้วสามารถเขียนสรุปออกมาได้ ให้ผู้เรียนฟังแล้วสามารถพูดหรือเล่าเรื่องราวที่ได้โดยสรุป ให้ผู้เรียนฟังแล้วพูดหรือเขียนออกมาโดยให้มีข้อผิดพลาด (Errors) ในการใช้ภาษาแล้วให้ผู้เรียนคนอื่นๆ จับผิดข้อผิดพลาดนั้นๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้สอนอาจมีกิจกรรมการฝึกทักษะการฟังนอกเวลาให้ผู้เรียนได้ลองฝึกปฏิบัติ นอกเหนือจากในชั้นเรียนได้ อาทิ การให้ผู้เรียนแนะนำแหล่งการฟังภาษาอังกฤษที่ดีให้เพื่อนในชั้นเรียน การให้ผู้เรียนดาวน์โหลดไฟล์เสียงต่างๆ ในเว็บไซต์ การมอบหมายการบ้านเกี่ยวกับการฟังรายการวิทยุหรือโฆษณาต่างๆ แล้วสรุปหรือนำเสนอเป็นผลงานเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนในชั้นเรียนได้ เป็นต้น

ในส่วนของปัญหาการสอนการฟังภาษาอังกฤษ สุจินต์ หนูแก้ว (2554: 45-47) และ Robin (1994) อ้างถึงจากสุตารัตน์ พญาพรหม (2543) ได้สรุปปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนว่าเกิดจากปัจจัยต่างๆ ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านผู้ฟัง ประกอบด้วย ความสามารถทางภาษาของผู้ฟัง การตั้งใจฟัง เพศ ความรู้เดิม ระดับความสามารถทางด้านวัฒนธรรม ความสามารถด้านการใช้กลวิธีการฟัง (2) ปัจจัยด้านผู้พูด ประกอบด้วย อัตราความเร็วของผู้พูด สำเนียงการพูด เนื้อหาสาระของการพูด (3) ปัจจัยด้านลักษณะของข้อความ ประกอบด้วย การเรียบเรียงของข้อความ ความคุ้นเคยในเรื่องที่ฟัง ความชัดเจนของข้อความ และ (4) รูปแบบของข้อความ เช่น การบรรยาย การเล่าเรื่อง การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

4.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

Hughes (2006) กล่าวว่าในการวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรระบุเป้าหมายว่าเมื่อทำการฝึกฟังไปแล้ว ผู้เรียนควรที่จะมีความสามารถในทักษะการฟังด้านใดบ้าง ประกอบด้วย 2 ส่วนที่ผู้สอนควรพิจารณาในการวัดผลทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ด้านเนื้อหาของเรื่องที่ฟัง (Content) ว่าต้องการให้ผู้เรียนฟังแล้วสามารถจับใจความสำคัญได้ (Obtain the gist) ฟังแล้วสามารถทำตามข้อโต้แย้งนั้นได้ (Follow an

argument) การฟังเพื่อประเมินทัศนคติหรือท่าทีของผู้พูดได้ (Recognize the attitude of the speaker) นอกจากนี้ผู้สอนอาจเลือกวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนสำหรับการวัดทักษะการฟังของผู้เรียนในแต่ละมิติ ดังแสดงในตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 มิติด้านเนื้อหาการวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ (Hughes. 2006: 161-162)

มิติด้านเนื้อหาการวัดทักษะการฟัง	วัตถุประสงค์ที่จะวัด
มิติด้านข้อมูล (informational)	การฟังเพื่อหาข้อเท็จจริง การทำตามคำสั่ง การเข้าใจการร้องขอข้อมูล การเข้าใจเรื่องการแสดงออกถึงความต้องการ การเข้าใจการร้องขอความช่วยเหลือ การเข้าใจการร้องขออนุญาต การเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการขอโทษ การลำดับเหตุการณ์ การทำความเข้าใจความคิดเห็น การเข้าใจเรื่องของการเปรียบเทียบ การรู้และเข้าใจเรื่องคำแนะนำ การรู้และเข้าใจเรื่องการแสดงออกถึงความชอบ การรู้และเข้าใจเรื่องของการร้องเรียน
มิติด้านการมีปฏิสัมพันธ์ (interactional)	การเข้าใจในเรื่องการทักทายและแนะนำตนเอง การเข้าใจในเรื่องการเห็นพ้อง การเข้าใจในเรื่องการไม่เห็นพ้อง การเข้าใจจุดหมายของผู้พูด การรู้และสามารถระบุความไม่แน่นอน การเข้าใจการร้องขอความกระจ่าง การร้องขอความคิดเห็น การแสดงความเข้าใจการแสดงความคิดเห็นและความเข้าใจ การเข้าใจในความพยายามชักจูงผู้อื่น

ที่มา: Hughes, A. (2006). Testing for Language Teachers. 2nd edition. UK: Cambridge University Press.

ด้านตัวบทของเรื่องที่ฟัง (Texts) เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกตัวบทฟังที่นำมาทำการทดสอบผู้เรียน ประกอบด้วย (1) ประเภทของตัวบทฟัง (Text type) อาทิ บทพูดคนเดียว บทสนทนาของคนสองคนหรือหลายคน บทประกาศ การพูดหรือการบรรยาย การสอนหรือการบอกทิศทาง เป็นต้น (2) รูปแบบของตัวบทฟัง (Text forms) อาทิ เป็นการบรรยายหรือพรรณาคำอธิบายอย่างละเอียด การกล่าวโต้แย้ง คำสั่ง เป็นต้น (3) ความยาวของเรื่องที่ฟัง (Length) (4) ความเร็วของการพูด (Speed of speech) (5) การใช้ภาษาถิ่นภาษาอังกฤษ (Dialects) และ (6) สำเนียงภาษาอังกฤษ (Accents)

การสร้างข้อคำถามวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษ Hughes ได้นำเสนอเทคนิคการสร้างข้อคำถาม ได้แก่ ข้อคำถามชนิดแบบเลือกตอบ (Multiple choice) การตอบคำถามแบบสั้นๆ (Short answer) การเติมคำลงในช่องว่าง (Gap filling) การถ่ายโอนข้อมูล (Information transfer) การจดบันทึกรายละเอียด (Note taking) การเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial dictation) การถอดความ (Transcription) โดยมีรายละเอียดวิธีการสร้างข้อคำถามดังนี้ (Hughes. 2006; Brown; & Abeywickrama. 2010: 162-178)

ก. ข้อคำถามชนิดแบบเลือกตอบ (Multiple choice)

เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฟังเรื่องที่กำหนดให้แล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามโดยเลือกคำตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ โดยจะมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ข้อคำถามชนิดตัวเลือกสำหรับการวัดทักษะการฟัง ความยาวของข้อความตัวเลือกในแต่ละข้อควรกระชับและไม่ควรยาวจนเกินไป เนื่องจากผู้เข้ารับการทดสอบต้องใช้สมาธิในการฟังและการพิจารณาตัวเลือกในแต่ละข้อไปพร้อมๆ กันด้วย

ข. การตอบคำถามแบบสั้น ๆ (Short answer)

เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฟังเรื่องที่กำหนดให้แล้วให้ผู้เรียนตอบคำถามโดยการเขียนตอบแบบสั้นๆ ลักษณะการสร้างข้อคำถามนี้จะใช้ได้ดีเมื่อข้อคำถามที่ฟังไม่ยาวจนเกินไปและถามตรงไปตรงมาและมีความถูกต้อง ในขณะเดียวกันคำตอบที่ถูกต้องควรมีลักษณะเฉพาะ (Unique) และสามารถตรวจสอบหรือเห็นพ้องต้องกันได้ (Obvious)

ค. การเติมคำลงในช่องว่าง (Gap filling)

เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฟังเรื่องที่กำหนดให้แล้วให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลีที่ขาดหายไป หรือการเติมคำลงในช่องว่างระหว่างประโยคเพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องสมบูรณ์ตรงตามเรื่องที่ได้ฟัง ตัวอย่างของข้อคำถามแบบให้เติมคำในช่องว่าง มีดังนี้

The woman asks the man if he can _____ her but he has to visit his _____.

ง. การถ่ายโอนข้อมูล (information transfer)

เป็นลักษณะของข้อคำถามที่เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการทดสอบทักษะการฟัง เนื่องจากเป็นข้อคำถามที่มีกระตุ้นให้ผู้เข้าสอบได้ใช้ทักษะการผลิตทางภาษา (Productive skills) ในรูปแบบของการเขียนตอบข้อคำถามอาจใช้แผนภาพ รูปภาพ การให้ผู้เข้าสอบกรอกแบบฟอร์มจากเรื่องที่ฟัง การเขียนบันทึก การฟังและสามารถบอกทิศทางหรือเส้นทางได้ถูกต้อง การอธิบายแผนที่ เป็นต้น

จ. การจดบันทึกรายละเอียด (Note taking)

เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนได้ฟังเรื่องที่กำหนดให้ แล้วให้ผู้เรียนเขียนสรุปหรือจดบันทึกในสำคัญของเรื่องที่ได้อ่านเป็นประเด็นหรือตามรายชื่อที่กำหนด ผู้สอนควรเลือกเนื้อเรื่องที่ง่ายและสามารถจดย่อหรือสรุปรายละเอียดได้อย่างชัดเจนเพื่อที่จะใช้สำหรับการทดสอบทักษะการฟัง เนื่องจากเมื่อมีความชัดเจนและง่ายต่อการจดบันทึกหรือสรุป ย่อมทำให้ง่ายต่อการให้คะแนนการสอบด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ข้อคำถามประเภทนี้ควรเขียนหรือสร้างข้อคำถามให้ตรงกับประเด็นที่ผู้เข้าทดสอบจะสามารถเขียนสรุปออกมาเป็นรายชื่อหรือรายประเด็นต่างๆได้

ฉ. การเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial dictation)

เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนฟังเรื่องที่ผู้สอนอ่าน แล้วให้ผู้เข้าทดสอบเขียนตามที่ผู้อ่านกำลังอ่าน แต่เนื่องจากการทดสอบโดยการเขียนตามคำบอกด้วยวิธีการแบบดั้งเดิมด้วยการให้ผู้เข้าทดสอบเขียนตามทุกคำและประโยคตามผู้อ่าน ย่อมเป็นการยากในการให้คะแนน ดังนั้นการเขียนตามคำบอกบางส่วนจึงเป็นที่นิยมมากกว่าเนื่องจากมีความง่ายในการให้คะแนนมากขึ้น โดยผู้เรียนจะได้รับบทความเรื่องที่จะได้ฟัง แต่จะมีช่องว่างในบางประโยคให้ผู้เข้ารับการทดสอบเติมคำหรือวลีที่ขาดหายไป ข้อดีของการทดสอบด้วยวิธีการนี้ทำให้ผู้สอนทราบถึงทักษะความสามารถในการสะกดคำหรือการเรียงประโยคของผู้เข้ารับการทดสอบอีกด้วย นอกจากนี้ในส่วนของการพัฒนาข้อสอบชนิดเขียนตามคำบอกบางส่วนนี้ ผู้สร้างแบบทดสอบอาจให้ผู้เข้ารับการทดสอบเติมคำเดี่ยวๆ วลีหรือเติมประโยคก็ได้ขึ้นอยู่กับระดับพื้นฐานความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ ยิ่งข้อความที่ต้องเติมมีความยาวมากเท่าใด ผู้พัฒนาแบบทดสอบต้องมีความชัดเจนในการให้คะแนนมากขึ้นเท่านั้นด้วย ตัวอย่างของการเขียนตามคำบอกบางส่วน มีดังนี้

(บทความที่ผู้เข้ารับการทดสอบเห็นก่อนการเขียนตามคำบอก)

It was a perfect day. The sun _____ in a clear blue sky and Diana felt that all was _____ with the world. It wasn't just the weather that made her feel this way. It was also the fact that her husband had _____ agreed to a divorce. More than that, he had agreed to let her keep the house and to pay her a small fortune every month. Life _____ be better.

(บทความที่ผู้สอนหรือผู้ทดสอบเป็นผู้อ่าน)

It was a perfect day. The sun shone in a clear blue sky and Diana felt that all was right with the world. It wasn't just the weather that made her feel this way. It was also the fact that her husband had finally agreed to a divorce. More than that, he had agreed to let her keep the house and to pay her a small fortune every month. Life couldn't be better.

4.2 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

4.2.1 แนวคิดเกี่ยวกับทักษะการพูดและการสอนการพูดภาษาอังกฤษ

Nunan (2003) กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นหนึ่งในทักษะการผลิตภาษาออกไป (Productive skills) เป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียงออกมาเป็นคำพูด (Verbal utterance) ที่มีความหมาย Nunan ได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมโดยสนับสนุนแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ทางภาษาโดยอ้างอิงจากผลการวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ที่อ้างว่าการพูดของมนุษย์ไม่ได้มาจากการเรียนรู้ส่วนประกอบย่อยๆ ของภาษา แล้วนำมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นคำพูด แต่ทว่าทรมมีการรับรู้ภาษาหรือผู้เรียนภาษาที่สองเรียนรู้การพูดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้าง ดังนั้นจึงเป็นที่มาของแนวคิดวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ ในขณะที่เดียวกันวิธีการสอนดังกล่าวอาจสอนให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างหรือส่วนประกอบของภาษาด้วยเช่นกัน แต่เน้นที่การมีกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญในชั้นเรียน

ในการพูดนั้นประกอบด้วยส่วนประกอบสำคัญๆ ทางภาษาหลายส่วน โดยเริ่มตั้งแต่ หน่วยเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) คำ (Word) วลี (Phrase) อนุประโยค (Clause) ประโยค (Utterance) และตัวบท (Text) โดยส่วนประกอบเหล่านี้อาจจัดประเภทตามหลักการทางภาษาศาสตร์ออกได้เป็น สัทวิทยา (Phonology) ประกอบด้วยศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของหน่วยเสียง หน่วยคำและคำ วิทยาหน่วยคำ (Morphology) ประกอบด้วยศาสตร์ที่ว่าเรื่องของหน่วยคำและคำ วากยสัมพันธ์ (Syntax) คือศาสตร์ที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค ประกอบด้วยเรื่องของคำ วลี อนุประโยค ประโยคและตัวบท และวาทกรรม (Discourse) คือศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบของความคิดหรือกรอบความคิดเกี่ยวกับการพูดและการเขียนประกอบด้วยศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของอนุประโยค ประโยค ตัวบท ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่มีส่วนประกอบทางภาษาดังที่ได้กล่าวมาแล้วหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นหน่วยของภาษาพูด (Units of spoken language) แผนภาพหน่วยของภาษาพูดแสดงในภาพประกอบ 13

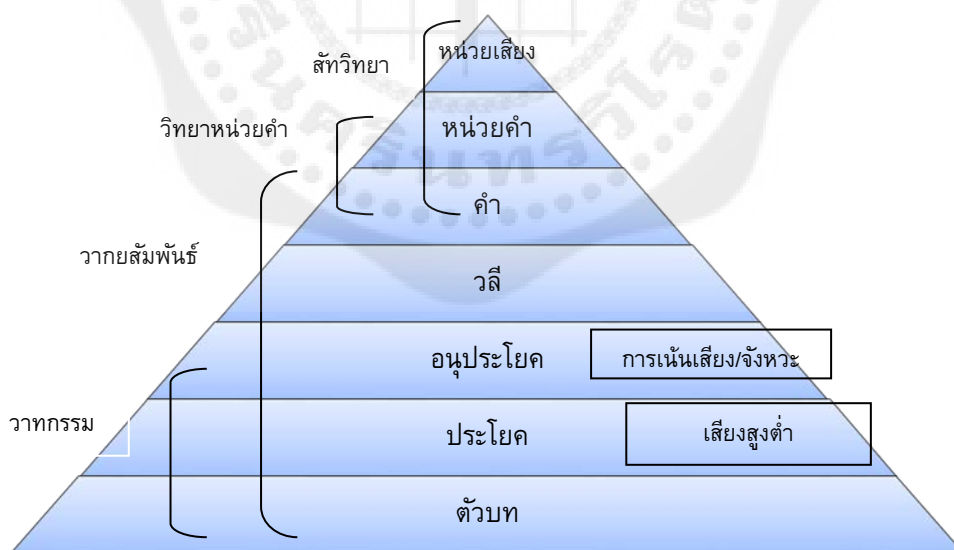
หลักการหรือวิธีการสอนการพูดภาษาอังกฤษตามแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร Nunan (2003) กล่าวว่าผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ สำหรับบริบทการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจะมีความแตกต่างจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อาทิ การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยหรือญี่ปุ่น การสอนการพูดนับเป็นความท้าทายสำหรับผู้สอนเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสดูได้ใช้ภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อยในสังคมหรือนอกชั้นเรียน

2. การให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกการพูดโดยการเน้นที่ความคล่องแคล่วและความถูกต้องของภาษา ในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรเน้นเน้นการพัฒนาความคล่องแคล่ว (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) ในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนขณะพูด เนื่องจากข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นธรรมชาติของการเรียนรู้ใหม่ๆ อยู่แล้ว

3. การเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดโดยผ่านกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมคู่และผู้สอนควรพูดให้น้อยลง

4. การวางแผนกิจกรรมการฝึกพูดที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในความหมายขณะที่พูด เน้นการให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในการพูด กระตุ้นให้ผู้เรียนพยายามทำความเข้าใจของสิ่งที่กำลังสื่อสารกับคู่สนทนา การเช็คความเข้าใจ การถามเพื่อความกระจ่างอีกครั้ง การอธิบายขยายความ เป็นต้น

ภาพประกอบ 13 พีระมิดหน่วยของภาษาพูด ของ Longman (Nunan. 2003: 51)

ที่มา: Nunan, D. (2003). Practical Language Teaching. Singapore: McGraw-Hill Companies.

สำหรับเทคนิคหรือสื่อตลอดจนกิจกรรมในการเรียนการสอนพูดภาษาอังกฤษ Harmer (2012) & Nunan (2003) กล่าวว่าในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผู้สอนสามารถนำสื่อและกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการพูดภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ดังนี้

1. เทคนิคการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันโดยเมื่อคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่พอเพียง ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน (Information gap) เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ต่างฝ่ายต่างพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบถามข้อมูลที่ตนไม่มีเพียงพอ เพื่อตอบคำถามหรือกรอกลงในแบบฟอร์ม แผนกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ โดยในการทำกิจกรรมนี้ไม่อนุญาตให้ใช้ภาษาแม่ในขณะที่ทำกิจกรรม

2. จิ๊กซอกิจกรรม (Jigsaw activities) เป็นกิจกรรมการพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกิจกรรม information gap อาจจัดเป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มก็ได้ โดยผู้เรียนคนหนึ่งจะมีข้อมูลที่เพื่อนคนอื่นๆ ไม่มีข้อมูล ผู้เรียนทุกคนต้องช่วยกันนำเอาข้อมูลที่ตนเองมีมาประกอบเข้าด้วยกันให้สมบูรณ์ ห้ามมิให้มีการให้อ่านข้อมูลและการรวบรวมประติประต่อข้อมูลร่วมกันนั้นต้องมาจากการใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวในชั้นเรียนเท่านั้น

3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role-play) เป็นกิจกรรมการฝึกทางภาษาที่มีประสิทธิภาพมากในชั้นเรียน โดยผู้เรียนถูกกำหนดบทบาทสมมติในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งแล้วให้ผู้เรียนพูดหรือแสดงบทบาทนั้นโดยใช้ภาษาอังกฤษ

4. การใช้เหตุการณ์จำลอง (Simulations) เป็นกิจกรรมที่มีความใกล้เคียงกับกิจกรรมบทบาทสมมติ แต่เหตุการณ์จำลองจะมีการใช้วัสดุหรืออุปกรณ์จริงที่มาจากบริบทหรือสถานการณ์จริง อาทิ การสมมติสถานการณ์เป็นร้านอาหาร ผู้สอนมีการนำเมนูอาหารจริงมาใช้ มีอาหารบางส่วนที่เป็นของจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทเป้าหมายได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

5. การสัมภาษณ์ ผู้สอนอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้เรียนเป็นภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ได้ หรืออาจใช้วิธีการสัมภาษณ์โดยใช้รูปภาพ โดยให้ผู้เรียนดูรูปภาพแล้วลองตอบคำถามหรืออธิบายสิ่งที่ได้เห็น เป็นต้น

6. การอภิปราย (Discussions) เป็นกระบวนการฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความคิดเห็นเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปหรือสาระประเด็นที่กำหนด

7. การเล่านิทาน (Telling stories) ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนดูรูปภาพเกี่ยวกับเรื่องราวของนิทาน จากนั้นให้ผู้เรียนจับกลุ่มกันเพื่อเล่าเรื่องราวจากภาพที่แต่ละได้เห็นจากผู้สอน พูดคุยแลกเปลี่ยนกันเพื่อพยายามเชื่อมโยงหรือเล่าเรื่องราว จากนั้นอาจให้แต่ละกลุ่มออกมานำเสนอเรื่องราวและเปรียบเทียบเรื่องราวของแต่ละกลุ่ม เป็นต้น

8. การนำเสนอปากเปล่า (Oral presentation) ผู้สอนอาจให้เวลาผู้เรียนในการเตรียมการนำเสนอ ในขณะเดียวกันผู้สอนก็ต้องเตรียมกิจกรรมสำหรับการฟังไว้สำหรับ

ผู้เรียนคนอื่นๆ ที่ต้องฟังการนำเสนอของเพื่อนด้วย ผู้สอนอาจนำเสนอหัวข้อหรือเรื่องที่จะนำเสนอให้ผู้เรียนมีโอกาสนำเสนอปากเปล่าตามความสนใจได้ ผู้สอนอาจสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนในเรื่องการใช้คำขึ้นต้นการนำเสนอ การดำเนินเรื่องและลำดับขั้นตอนการนำเสนอและการกล่าวสรุป เป็นต้น

ในส่วนของปัญหาการสอนการพูดภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยของมิ่งขวัญ บุญยพันธ์ (2546) และอาทิตย์ อินตะแก้ว (2555) พบที่จะสามารถสรุปปัญหาหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยได้ 5 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านผู้เรียน ประกอบด้วย ความรู้ด้านเนื้อหาที่จะพูด ความรู้ทางภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อารมณ์ความรู้สึก วิธีการเรียนรู้หรือนิสัยในการเรียน ความเชื่อมั่นในตนเอง ทศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ และปัญหาด้านสุขภาพร่างกาย (2) ด้านผู้สอน ประกอบด้วย พฤติกรรมการสอนของผู้สอน การให้โอกาสพูด การให้ความสนใจของผู้สอน การให้เวลาคิดตอบ ภาพลักษณ์และบุคลิกภาพของผู้สอน และสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน (3) ด้านเพื่อน ประกอบด้วย การกลัวเสียหน้า การถูกเพื่อนเยาะเย้ย การไม่อยากเป็นจุดเด่น และสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน (4) ด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในชั้นเรียน ประกอบด้วย บรรยากาศของห้องเรียน จำนวนผู้เรียน การจัดที่นั่งในชั้นเรียน การมีส่วนร่วมของห้องเรียน และความแตกต่างด้านวัฒนธรรม และ (5) ด้านครอบครัว ประกอบด้วย สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ตามลำดับ นอกจากนี้จากการศึกษาของ อัญทิการ์ โรงสะอาด (2545) เกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในชั้นเรียนพบว่า ด้วยชนบทธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของคนไทยที่สอนให้ผู้เรียนรู้จักเชื่อฟัง เคารพและปฏิบัติตามผู้ใหญ่ โดยที่ไม่ต้องพูดหรือแสดงความคิดเห็นนั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่จึงตีความและมีค่านิยมที่จะไม่พูดภาษาอังกฤษหรือแสดงออกในชั้นเรียนมากนัก

ทักษะการพูดของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as foreign language learners) อาจมีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาที่ตนเองถนัดหรือไม่ใช่ภาษาที่ตนเองพูดในชีวิตประจำวัน ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษดังกล่าวประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) ความหวาดวิตกในการสื่อสาร (Communication apprehension) ผู้เรียนรู้สึกกังวลว่าผู้ฟังจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด หรือตนเองอาจจะไม่เข้าใจและไม่สามารถโต้ตอบกับคู่สนทนาได้ (2) ความกังวลเรื่องการถูกทดสอบ ผู้เรียนมักกลัวการที่ต้องถูกทดสอบให้พูดหรือเพื่อการประเมินทดสอบผลบางอย่าง อาจนำไปสู่ความกังวลใจและไม่อยากพูด และ 3) ความกลัวในผลการประเมินเชิงลบ (Fear of negative evaluation) ผู้เรียนอาจรู้สึกกังวลไม่อยากพูด เนื่องจากภาวะความกลัวในผลตอบรับที่จะกลับมาเป็นเชิงลบหรือเชิงติเตียน (Horwitz, 1998 อ้างถึงจาก Liu, 2006)

4.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จุดมุ่งหมายสำคัญของการสอนทักษะการพูดคือการมุ่งพัฒนาทักษะความสามารถของผู้เรียนให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา โดยเกี่ยวข้องกับความเข้าใจและความสามารถในการผลิตภาษาออกไป (Production) อย่างไรก็ตามเมื่อกล่าวถึงการวัดประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น สิ่งสำคัญที่ผู้สร้างแบบทดสอบการพูดควรคำนึงถึงคือ (1) การออกแบบกิจกรรมการทดสอบ (Tasks) การพูดภาษาอังกฤษที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบต้องสามารถแสดงความสามารถทางภาษาออกมาได้ (2) กิจกรรมการทดสอบนั้นต้องสามารถดึงพฤติกรรม (Elicit behavior) ด้านการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบออกมาให้ได้ และ (3) พฤติกรรมการพูดที่แสดงออกมานั้นควรที่จะสามารถให้คะแนนได้อย่างเที่ยงและเชื่อมั่น (Will be scored validly and reliably) (Hughes, 2006)

เช่นเดียวกับการวัดทักษะการฟัง ผู้สอนอาจต้องพิจารณาปัจจัยในการเลือกกิจกรรมทดสอบการพูด ได้แก่ (1) ประเภทของตัวบท (Types of text) อาทิ การให้ผู้เรียนนำเสนอผลงาน (Presentation or monologue) การอภิปราย การสนทนา การสมมติบทบาทการพูดในงานบริการต่างๆ (Service encounter) และการสัมภาษณ์ เป็นต้น (2) หัวข้อหรือหัวเรื่องที่ใช้ในการทดสอบการพูด ควรเป็นหัวข้อหรือประเด็นที่ผู้รับการทดสอบมีความคุ้นเคยหรือมีความสนใจ (3) การพิจารณาในเรื่องของการใช้ภาษาถิ่นภาษาอังกฤษ (4) การใช้สำเนียง (5) รูปแบบของการพูด อาทิ เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (6) ระดับการใช้คำศัพท์ เช่น การใช้คำศัพท์ทางด้านเทคนิค เป็นต้น และ (7) อัตราความเร็วในการพูด ซึ่งอาจแปรเปลี่ยนไปตามกิจกรรมการพูดต่างๆ

ในการวัดหรือประเมินทักษะการพูดทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้น อาจมุ่งเน้นในเรื่องของทักษะ (Skills) อาทิ ทักษะทางข้อมูลสารสนเทศ (Informational skills) ทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ (Interactional skills) และทักษะการจัดการต่อปฏิสัมพันธ์ (Skills in managing interactions) โดยจุดมุ่งหมายแต่ละด้านย่อยๆ ในการวัดทักษะการพูดแสดงในตาราง 8

สำหรับเทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูดนั้น มีเทคนิควิธีการทดสอบทักษะการพูดหลายรูปแบบซึ่งสามารถสังเคราะห์ได้ ดังนี้ รูปแบบการสัมภาษณ์ (Interview) รูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน (Interaction with fellow candidates) และรูปแบบการพูดโต้ตอบกับคลิปเสียงหรือวิดีโอ (Response to audio-or video- recording) โดยในแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดเทคนิควิธีย่อยที่สามารถนำไปใช้ในการวัดทักษะการพูดของผู้เรียนได้ ดังนี้ (Hughes. 2006; & Brown; & Abeywickrama. 2010: 162-178)

1. รูปแบบการสัมภาษณ์ (interview)

เน้นการใช้คำถามที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดให้ได้มากที่สุด โดยหลีกเลี่ยงประโยคคำถามแบบ yes/no questions รูปแบบการสัมภาษณ์นี้ประกอบด้วยเทคนิคย่อยๆ ที่กระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดภาษาอังกฤษออกมาให้ได้มากที่สุด

ตาราง 8 จุดมุ่งหมายและจุดประสงค์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (Hughes. 2006: 114-115)

ทักษะ	จุดประสงค์การวัด
ทักษะทางข้อมูลสารสนเทศ (Informational skills)	การพูดเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเอง
	การอธิบายลำดับเหตุการณ์
	การพูดสั่งหรือให้คำแนะนำ
	การพูดเปรียบเทียบ
	การอธิบาย
	การพูดโต้แย้ง
	การพูดให้ข้อมูลสนับสนุน
	การพูดแสดงความต้องการ
	การขอความช่วยเหลือ
	การขออนุญาต
	การกล่าวขอโทษ
	การพูดแสดงความคิดเห็น
	การร้องเรียน
	การพูดเชิงวิเคราะห์
	การพูดแก้ต่าง (make excuse)
	การพูดตามนัย (paraphrase)
ทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ (Interactional skills)	การพูดสรุป
	การพูดเชิงวิจารณ์
	การพูดแสดงทัศนะหรือท่าที
	การพูดแสดงออกถึงความมุ่งหมาย
	การเข้าใจจุดมุ่งหมายการพูดของผู้อื่น
	การพูดแสดงความเห็นพ้องและไม่เห็นพ้อง
	การพูดขยายคำพูดหรือข้อวิจารณ์
	การพูดเพื่อชักจูงผู้อื่น
ทักษะการจัดการต่อปฏิสัมพันธ์ (Skills in managing interactions)	การพูดเพื่อแก้ไขความตึงเครียดระหว่างการสนทนา (repair breakdowns in interaction)
	สามารถเช็คความเข้าใจของผู้ฟังได้
	การพูดเพื่อขอความกระจ่าง (clarification)
	การพูดเริ่มต้นการสนทนา (initiate interaction)
	การพูดเพื่อเปลี่ยนหัวเรื่อง
	การให้โอกาสผู้อื่นได้พูด
	การพูดเพื่อการตัดสินใจ
	การพูดเพื่อต้องการจบการสนทนา

ที่มา: Hughes, A. (2006). Testing for Language Teachers. 2nd edition. UK: Cambridge University Press.

1.1 การตั้งคำถามและขอข้อมูล (Questions and requests for information)

ก. การขอร้องให้ขยายใจความ (Requests for elaboration) อาทิ การใช้คำถาม What exactly do you mean? Can you explain that in a little more detail? What would be a good example of that? Tell me more.

ข. การแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน (Appearing not to understand) ในกรณีที่บางครั้งผู้สัมภาษณ์เกิดความไม่แน่ใจหรือเข้าใจในประเด็นของผู้พูดมากนัก อาจใช้รูปแบบวิธีการนี้เข้ามาช่วยได้ เช่น I'm sorry, but I don't quite follow you.

ค. การเชื้อเชิญให้ผู้รับการทดสอบถามคำถามกลับ (Invitation to ask questions) เช่น Is there anything you'd like to ask me?

ง. การขัดจังหวะ (Interruption) เพื่อสังเกตว่าผู้เข้ารับการทดสอบการพูดมีการแก้ไขปัญหเฉพาะหน้าอย่างไร

จ. การเปลี่ยนหัวเรื่องสนทนา (Abrupt change of topic) เพื่อสังเกตว่าผู้เข้ารับการทดสอบการพูดมีการแก้ไขปัญหเฉพาะหน้าอย่างไร

1.2 การใช้รูปภาพ การใช้รูปภาพเพียงภาพเดียว หรือรูปภาพหลายๆภาพที่มีลักษณะเป็นฉากหรือตอน สามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดบรรยายสิ่งที่เห็นได้อย่าง

1.3 การแสดงบทบาทสมมติ เป็นการกำหนดบทบาทในแต่ละสถานการณ์แล้วให้ผู้รับการทดสอบพูด

1.4 การพูดแปลหรือการล่าม (Interpreting) การทดสอบด้วยวิธีการนี้อาจไม่ได้มีความมุ่งหวังให้ผู้เข้ารับการทดสอบต้องสามารถทำการพูดแปลได้อย่างมีล่ามมืออาชีพ แต่ทั้งนี้อาจมุ่งหวังเพียงให้สามารถพูดถ่ายทอดออกมาได้อย่างเข้าใจแบบง่ายๆ ซึ่งวิธีการนี้จะเป็นการวัดได้ทั้งความเข้าใจในการฟังและวัดทักษะการพูดของผู้รับการทดสอบอีกด้วย

1.5 การพูดนำเสนอแบบเตรียมการ (Prepared monologue) เป็นการให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตรียมการนำเสนอในเรื่องหรือประเด็นที่กำหนดหรือที่สนใจ

2. รูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน (Interaction with fellow candidates)

2.1 การอภิปราย คือการถกปัญหาหรือประเด็นที่กำหนดระหว่างผู้เรียนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งนี้ผู้สอนสามารถเพิ่มระดับความยากของกิจกรรมที่นอกจากการอภิปราย มาเป็นขั้นการตัดสินใจระหว่างกลุ่มก็สามารถทำได้เช่นกัน

2.2 การแสดงบทบาทสมมติ ผู้เข้าร่วมการทดสอบจะได้รับบทบาทสมมติในการพูดในสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น และผู้สอนเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์ ในบางกรณีการที่ผู้สอนเข้าไปมีบทบาท

ในบางสถานการณ์ก็อาจทำให้การพูดและแสดงบทบาทสมมติของผู้เข้ารับการทดสอบนั้นมีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น

3. รูปแบบการพูดโต้ตอบกับคลิปเสียงหรือวิดีโอ (Response to audio-or video-recording)

3.1 สถานการณ์ที่มีการอธิบายให้ทราบล่วงหน้าแล้ว (Described situations) เป็นการให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นเหตุการณ์สมมติ จากนั้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดตอบกลับในสถานการณ์ที่ได้ยินในทันทีหรืออาจเวลาเตรียมเพียงเล็กน้อย เป็นต้น

3.2 การสนทนาแบบจำลองเหตุการณ์ (Simulated conversation) เป็นการให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้รับเอกสารที่มีเฉพาะบทพูดของคู่สนทนาฝ่ายตรงข้าม และผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องพูดโต้ตอบกลับอีกฝ่ายเองเมื่อเสียงสนทนาเริ่มขึ้น โดยการสนทนาต้องมีความสอดคล้องกับคำตอบของอีกฝ่าย อาจให้เวลาผู้เข้ารับการทดสอบครั้งละประมาณ 10 วินาทีในการเตรียมตัวพูดโต้ตอบกลับ เป็นต้น

ในด้านของการวัดหรือตัดสินทักษะการพูดของผู้เรียน Luoma (2004) กล่าวว่าอาจใช้วิธีการวัดจากการให้คะแนนที่เป็นตัวเลขหรืออาจเป็นการประเมินจากคำคุณศัพท์ที่ใช้บรรยายความสามารถทางภาษาของผู้เข้ารับการทดสอบก็ได้ อาทิ ดีเยี่ยม ดี ปานกลาง เป็นต้น ในแง่ของการวัดทักษะการพูดในเชิงปริมาณที่เป็นตัวเลข Luoma กล่าวว่าสเกลการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 2 แบบคือ สเกลการให้คะแนนการพูดแบบองค์รวม (Holistic scale) และสเกลการให้คะแนนการพูดแบบรายย่อย (Analytic scale) โดยมีรายละเอียดของสเกลการให้คะแนนทั้งสองแบบ ดังนี้

ก. สเกลการให้คะแนนการพูดแบบองค์รวม (Holistic scale)

เป็นการให้คะแนนหรือการประเมินทักษะการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบในภาพรวมทั้งหมด เป็นลักษณะมาตรประเมินค่า (rating scale) ตามระดับคะแนนและความสามารถในการพูดในภาพรวมในแต่ละสเกลการวัด ข้อความอธิบายความสามารถทางการพูดในแต่ละคะแนน ต้องกระชับ เข้าใจง่ายและไม่ใช้คำหรือภาษาที่ยากต่อความเข้าใจ

ข. สเกลการให้คะแนนการพูดแบบรายด้าน (Analytic scale)

เป็นการให้คะแนนหรือการประเมินทักษะการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบในรายด้าน และมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ค่อนข้างมากและละเอียด เป็นแบบตารางประกอบด้วยเกณฑ์การให้คะแนนประมาณ 3-5 เกณฑ์และในแต่ละเกณฑ์จะมีตัวบ่งชี้หรือการให้รายละเอียดเกี่ยวกับระดับความสามารถในการพูดที่ลดหลั่นกันลงไป ผู้ให้คะแนนจะทำการให้คะแนนการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบเป็นรายด้านตามเกณฑ์ที่ระบุ

ค.สเกลการให้คะแนนการพูดตามกรอบมาตรฐานของ CEFR (CEFR speaking rubric)

สหภาพยุโรป (2559) ได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment: CEFR) ซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประชากรของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป เพื่อให้สถาบันการศึกษาต่างๆในแต่ละประเทศที่เป็นชาติสมาชิกในสหภาพยุโรปได้เนนการจัดการเรียนการสอนตลอดจนการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษได้อย่างมีมาตรฐานและเท่าเทียมกัน จนปัจจุบัน CEFR ได้กลายเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานสำหรับการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคลรวมถึงการเป็นที่ยอมรับในมาตรฐานของ CEFR ในประเทศไทย โดยรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ได้แบ่งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษไว้จำนวน 6 ระดับใน 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นพื้นฐาน (Basic User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ A1 และ A2 ชั้นกลาง (Independent User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ B1 และ B2 และ ชั้นเชี่ยวชาญ (Proficient User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ C1 และ C2 ตามลำดับ ในส่วนของการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานของ CEFR ได้ใช้เกณฑ์ความสามารถทางภาษาอังกฤษในจำนวน 6 ระดับ 3 ชั้น โดยพิจารณามิติการพูดภาษาอังกฤษในด้านของการเรียบเรียงเนื้อหา (Range) ความถูกต้อง (Accuracy) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ปฏิสัมพันธ์ กิริยาท่าทาง (Interaction) และความสัมพันธ์เชื่อมโยง (Coherence)

ดังนั้นในการศึกษาเชิงทดลองในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้สเกลการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานของ CEFR ในการให้คะแนนการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยรายละเอียดของสเกลการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐานของ CEFR ได้นำเสนอไว้ในภาคผนวก และจากการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษตลอดจนวิธีการวัดผลทักษะทางภาษาทั้งสองแล้วนั้น สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียนก็คือความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั่นเอง เนื่องจากมีงานวิจัยจำนวนหนึ่งพบว่าความสุขในการเรียนรู้นั้นเป็นปัจจัยสำคัญหนึ่งที่ผู้สอนภาษาควรให้ความสนใจ ซึ่งรายละเอียดของความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษได้นำเสนอในหัวข้อถัด

ตอนที่ 5 ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ (Happiness in English learning)

มีงานวิจัยที่ทำการศึกษาผลของความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และความสุขของผู้เรียน ซึ่งพบว่ามีผลสอดคล้องสัมพันธ์กัน อาทิ งานวิจัยของกานต์ฤทัย ชลวิทย์ (2554) ที่มุ่ง

วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนรู้ ความสุขในการเรียนและทักษะการเรียนรู้ เพื่อการเรียนรู้ ใช้วิธีการวิเคราะห์ไขว้ สถิติทดสอบไคสแควร์ พบว่ารูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสุขในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของผู้เรียน มีผลต่อความสุขของผู้เรียนที่แตกต่างกันด้วย และงานวิจัยของ ลัดดา หวังภษิต (2557) ที่ศึกษา และค้นหารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้ ผลการศึกษาเรื่องความสุขในงานวิจัยของกลุ่ม ศกุนตนาค (2552) พบว่าผู้เรียนมีความสุขในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยที่สุดเมื่อทำการเปรียบเทียบกับความสุขของผู้เรียนในวิชาอื่นๆ ดังนั้น ปัญหาเรื่องภาวะความสุขของผู้เรียนกับการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรมองข้ามที่ นักวิจัยควรให้ความสำคัญ ความสุขในการเรียนจึงเป็นตัวแปรที่มีส่วนสัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตัวแปรความสุขในการเรียนมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอทฤษฎี หลักการ แนวคิดและองค์ประกอบของความสุข ดังมีรายละเอียด ดังนี้

5.1 ความหมายของความสุขในการเรียนรู้

นักวิชาการรวมทั้งนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายหรือนิยามของความสุขในการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

ความสุขในการเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนมีการเรียนรู้อย่างมีความสุข มีความสนุกสนานกับการเรียนการสอน มีความรักและการเห็นคุณค่าของรายวิชาที่เรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2540)

การเรียนรู้มีความสุขเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย มีความเป็นห่วงเป็นใยซึ่งกันและกัน การยอมรับในความแตกต่าง การเชื่อมั่นในศักยภาพของผู้เรียน แต่ละคน ตลอดจนการเปิดโอกาสให้กับผู้เรียน รวมทั้งการเสริมแรงสนับสนุนให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตนเอง และมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น (บพิตร อิสระ. 2550 อ้างอิงจาก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541)

ความสุขในการเรียนคือ สภาวะที่ผู้เรียนมีความรู้สึกดีและมีความสนใจในการเรียนรู้นั้นๆ ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย มีแรงจูงใจในการเรียน เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียน การที่ผู้เรียนมีสภาพจิตใจร่าเริงแจ่มใส (พิณพนธ์ คงวิจิตต์. 2556)

ความสุขในการเรียนคือ การที่ผู้เรียนมีภาวะความรู้สึกพึงพอใจและความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน มีการตอบสนองต่อการเรียนรู้นั้นๆในทางบวก โดยอาจมาจากปัจจัยคุณลักษณะภายในตัวของผู้เรียนเองและจากปัจจัยภายนอกต่างๆที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนรายวิชานั้นๆ (บพิตร อิสระ. 2550)

ความหมายโดยสรุปคือ ความสุขในการเรียนรู้ คือการที่ผู้เรียนมีสภาวะจิตใจที่เป็นสุข มีอารมณ์และความคิดในเชิงบวกต่อการเรียนการสอนในรายวิชานั้นๆ การมีแรงเสริมและแรงจูงใจในการเรียนรู้เชิงบวกในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆในชั้นเรียนนั้นๆ

5.2 องค์ประกอบของความสุขในการเรียนรู้

มีนักวิจัยและข้อมูลจากเอกสารการรายงานได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสุขในการเรียนรู้ ดังนี้

บพิตร อิสระ (2550) ศึกษาพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้ที่มีความสุข โดยพัฒนาแบบวัดการเรียนรู้ที่มีความสุขที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) ความรู้สึกต่อการเรียนการสอน หมายถึงการแสดงออกถึงความรู้สึกและทัศนคติที่ดีของนักเรียนต่อการเรียนการสอนทั้งในและนอกชั้นเรียน อาทิ การมีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการเรียน การอยากมาเรียน และรู้สึกสนุกสนานต่อการเรียน (2) ความรู้สึกต่อบุคคลอื่น หมายถึงการแสดงออกถึงความรู้สึกและทัศนคติที่ดีของนักเรียนต่อครูผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนในระหว่างการทำกิจกรรมการเรียนการสอน อาทิ การรู้สึกอยากทำกิจกรรมกับเพื่อนและผู้สอน และ (3) ความรู้สึกต่อสภาพแวดล้อมในโรงเรียน หมายถึงการแสดงออกถึงความรู้สึกและทัศนคติที่ดีของนักเรียนต่อสิ่งแวดล้อมทั้งภายในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนของนักเรียน อาทิ การมีสิ่งแวดล้อมภายในสถานศึกษาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ บรรยากาศในชั้นเรียนที่ส่งเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีความสุข เป็นต้น

กิตติยวดี บุญเชื้อและคณะ (กิตติยวดี บุญเชื้อและคณะ. 2541 อ้างอิงจาก พิณพนธ์ คงวิจิตร (2556) ได้เสนอองค์ประกอบที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนรู้ได้ ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) นักเรียนได้รับการยอมรับว่าเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่มีหัวใจ เป็นการที่ผู้เรียนได้รับการยอมรับในเรื่องของความแตกต่างของความคิด ความถนัด ความสนใจจากบุคคลรอบข้าง ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้รับการยอมรับจะทำให้ผู้เรียนมีความสุขและสุขภาพจิตที่ดี (2) ครูมีความเมตตาและความจริงใจต่อนักเรียนทุกคน คือการที่ครูรู้จักเอาใจใส่ มีความรักความเมตตา การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดและความสามารถของตน รู้จักช่วยเหลือ ชื่นนำผู้เรียนไปในทางที่ดี (3) นักเรียนเห็นคุณค่าและภูมิใจในตนเอง คือการรู้จักตนเอง การมองเห็นทั้งจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง สามารถปรับตนเองให้อยู่ในสังคมและมีความเข้าใจความรู้สึกของบุคคลอื่นๆที่มีต่อตนเองได้ (4) นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจของตนเอง การที่ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจของตนย่อมทำให้ผู้เรียนเห็นในศักยภาพของตนเองที่มีอยู่ ก่อให้เกิดกำลังใจและความสุขในการที่จะกระทำการสิ่งใด ๆ ให้เกิดผลสำเร็จ (5) กิจกรรมการเรียนรู้สนุกสนานแปลกใหม่ ใ้ใจให้ศึกษาเพิ่มเติม เป็นการจัดการเรียนการสอนและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้น่าสนใจสำหรับผู้เรียน และ (6) สิ่งที่เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง การที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้แล้วนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ชีวิตจริงได้ ย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความมุ่งมั่นหมายและมีนัยสำคัญของการเรียนรู้นั้นๆ

ลัดดา หวังภษิต (2557) ศึกษาและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน และได้สังเคราะห์องค์ประกอบความสุขในการเรียนรู้ออกเป็น 4 องค์ประกอบ จากนั้นทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจเพื่อจัดโครงสร้างของแต่ละองค์ประกอบอีกครั้ง ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสุขในการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ

ได้แก่ (1) องค์ประกอบที่ 1 องค์ประกอบด้านผู้เรียน หมายถึงการที่ผู้เรียนได้รับการพัฒนาอย่างสมดุลทั้งทางกายและใจ การเห็นคุณค่าของตนเองและการเรียน การมีความรักและศรัทธาในการเรียน สามารถอธิบายความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 10.93 (2) องค์ประกอบที่ 2 องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ หมายถึงการที่ผู้เรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อครูผู้สอน เพื่อน บุคลากรในสถานศึกษา บุคคลในครอบครัวและสังคม สามารถอธิบายความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 14.43 (3) องค์ประกอบที่ 3 องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการปรับตัวให้เข้าสิ่งแวดล้อมทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนเพื่อให้เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของตน สามารถอธิบายความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 8.80 และ (4) องค์ประกอบที่ 4 องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ หมายถึงการปฏิบัติหรือลงมือทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆที่สอดคล้องความสามารถและความถนัดของตน ตลอดจนความสามารถในการปรับและประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง สามารถอธิบายความสุขในการเรียนรู้ได้ร้อยละ 29.18

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545) ได้เสนอแนวคิดการเรียนรู้ 6 แนวคิดที่ได้มาจากการเรียนเชิญคณะผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คณะ โดยได้ร่วมกันสร้างแนวคิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข 6 แนวคิด ดังนี้

1. แนวคิดการสร้างความรักและศรัทธา (Love and respect) เป็นการสร้างความรักและศรัทธาและความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้เรียน ผู้สอนและรายวิชาที่เรียน การให้กำลังใจ การยอมรับ การให้โอกาสและความช่วยเหลือกัน การรักษามิตรภาพ การมีบทเรียนที่น่าสนใจและสนุกสนานเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน การจัดบรรยากาศในการเรียน

2. การเห็นคุณค่าในการเรียน (Learning appreciation) เป็นการเรียนที่มีความหมาย รู้ว่าเรียนไปทำไม เรียนแล้วได้อะไร การเห็นประโยชน์และความสำคัญต่อวิชาที่เรียน การนำประโยชน์ที่ได้จากการเรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ประสบผลสำเร็จและอาจเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นในสังคม

3. การเปิดประตูสู่ธรรมชาติ (Naturalization) เป็นการเปิดโอกาสการเรียนรู้นอกชั้นเรียนเพื่อช่วยเสริมสร้างทักษะในการเรียนและเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น การเรียนรู้หรือการประสบพบเจอของจริง มุมมองความคิดต่างๆนอกเหนือจากตำรา การมีส่วนร่วมของชุมชนและสังคมต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

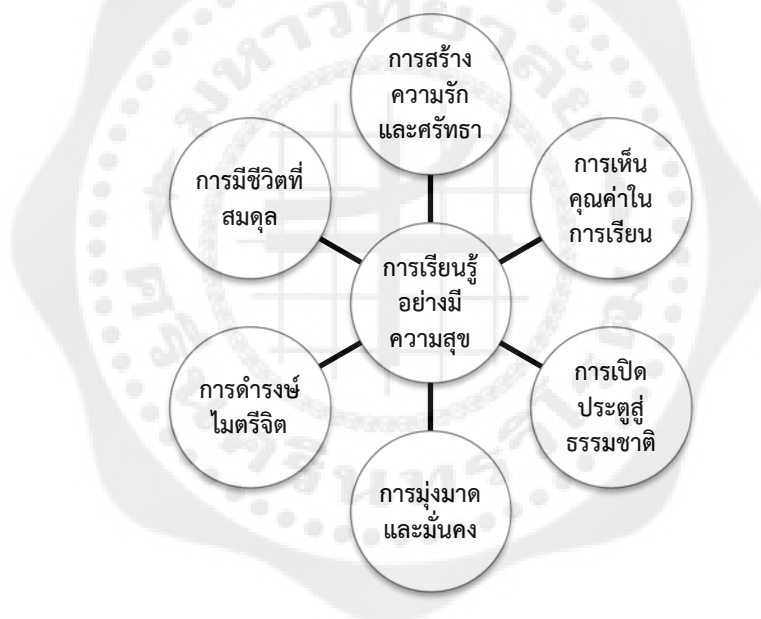
4. การมุ่งมั่นและมั่นคง (Willing and firm) เกี่ยวข้องกับการรู้จักตัวเอง การรู้จักจุดเด่นจุดด้อยของตน การรับฟังผู้อื่นและพร้อมที่จะปรับปรุงและพัฒนาตนเอง การรู้จักควบคุมอารมณ์ การเห็นคุณค่าของตนเอง การมีเป้าหมายที่ชัดเจนและการได้รับการส่งเสริมและสนับสนุน รู้จักการรับรู้ การแยกแยะ การไตร่ตรอง การเชื่อมโยงและการตัดสินใจอย่างมีหลักการ เมื่อผู้เรียนมีสิ่งเหล่านี้แล้วย่อมนำพาให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจที่ส่งผลต่อความสุขในการเรียนรู้ในที่สุด

5. การดำรงไมตรีจิต (Friendship) เป็นการที่ผู้เรียนรู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่น การทำงานกับผู้อื่นโดยปราศจากอคติและมีความรู้สึกที่ดี การยอมรับความแตกต่าง ความคิดเห็นของ

ผู้อื่น การมองโลกในแง่ดี การให้อภัยและให้โอกาสผู้อื่น การสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีความสุภาพอ่อนโยน จริใจให้เกียรติกัน

6. การมีชีวิตที่สมดุล (Equilibrium of life) คือ การปรับหรือทำให้ตนเองมีความพอเหมาะพอดี การมีความสุขทางกายและใจ มีการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ คือการเรียนรู้เพื่อให้รู้ เพื่อให้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เป็นหรือเข้าใจธรรมชาติของสรรพสิ่งนั้น ผู้เรียนใดที่ปฏิบัติได้เช่นนี้ ย่อมนำมาซึ่งความสุขในการเรียนรู้นั่นเอง

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสุขในการเรียนที่ได้นำเสนอมาแล้วนั้นผู้วิจัยขอปรับการนำเสนอองค์ประกอบของความสุขเป็นภาพประกอบแสดงในภาพประกอบ 14 และผู้วิจัยได้เลือกศึกษาความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษผู้เรียนระดับอุดมศึกษาด้วยวิธีการเชิงคุณภาพแบบในการศึกษาเชิงทดลองเพื่อศึกษาภาพการรับรู้และความรู้สึกของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ทั้งก่อน หลังและขณะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ภาพประกอบ 14 แนวคิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยความสุข. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิชย์ สำราญราษฎร์

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่าม้งงานวิจัยที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนในหลากหลายสาขาวิชา ผู้วิจัยจึงเลือกนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้ (1) เป็น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนเท่านั้น (2) เป็นงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษา (3) เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่หลากหลาย อาทิ งานวิจัยเชิงสำรวจ งานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ และงานวิจัยเชิงทดลองและ (3) เป็นงานวิจัยที่ทำการศึกษามาแล้วในช่วงระยะเวลาไม่เกิน 15 ปีย้อนหลัง เว้นแต่ งานวิจัยเจ้าของแนวคิดรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของ Willing (1998) โดยนำเสนอแยกเป็นงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ และเรียงลำดับปีที่ทำการศึกษาเพื่อแสดงให้เห็นมุมมองพัฒนาการหรือแนวโน้มของการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์(2543) ทำการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อทำความเข้าใจและสามารถวางแผนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามสำรวจสไตล์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่พัฒนาขึ้นโดย professor John M. Reid แห่ง University of Wyoming เป็นแบบสอบถามประเภท Likert scale 5 ระดับและได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้พัฒนาในการนำมาใช้ในงานวิจัยแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) จากนิสิตในหลายคณะจำนวน 327 คน ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดของ Reid และ Oxford พบว่านิสิตส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic learning) มากที่สุดถึงร้อยละ 18.55 และมีรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการทำงานเป็นกลุ่ม (Group learning) รูปแบบการเรียนรู้โดยการฟัง (Auditory learning) รูปแบบการเรียนรู้โดยการกระทำ (Tactile learning) รูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual learning) และรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individual learning) ร้อยละ 17.83 17.80 17.73 17.13 และ 14.80 ตามลำดับ

วรีสิริ สิงหสิริ; พรณภิส ดาราสว่าง; และวิลักษณ์ ศรีมาวิน (2547) ทำการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อค้นหารูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าธนบุรี เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาและการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่พัฒนามาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของ Willing เนื่องจากแบบวัดของ Willing นั้นเป็นแบบวัดที่มุ่งทำการศึกษากับผู้ลี้ภัยในประเทศออสเตรเลีย ดังนั้นจึงมีการปรับข้อคำถามเพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทของนักศึกษาไทยและยังคงไว้ซึ่งความหมายและจุดมุ่งหมายของแบบวัดต้นฉบับ แบบวัดที่พัฒนาขึ้นเป็นแบบวัดชนิดประมาณค่า 4 ระดับ (Rating scale) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 30 ข้อที่ระบุรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 รูปแบบ อันได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร

(Communicative learning style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical learning style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented learning style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete learning style) แบบวัดที่พัฒนาขึ้นได้รับการแปลและได้ทดลองให้นักศึกษาเป็นผู้ตอบ จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 เป็นผู้ตอบแบบสอบถามในสัปดาห์ของการเปิดภาคเรียนที่ 2 โดยให้ทำแบบวัดและส่งคืนผู้สอนในชั้นเรียน ผลการสำรวจพบว่านักศึกษาโดยส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete learning style) สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาของนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ที่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนและเรียนรู้กันเป็นกลุ่มและนักศึกษาชอบเรียนภาษาโดยใช้กิจกรรมทางภาษาและสื่อประกอบการสอนอื่นๆประกอบ นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่านักศึกษาแต่ละคนยังมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษามากกว่า 1 รูปแบบในตนเองอีกด้วย

จินตนา เตชะประทุมวัน (2548) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและจัดการสอนอ่านเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 47 คน จำนวน 1 ห้องเรียนที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ-เขียน เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวของ Grasha and Reichman ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยรูปแบบการเรียนรู้จำนวน 6 รูปแบบและมีข้อคำถามในแต่ละรูปแบบ รูปแบบละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ โดยมีการค่าคุณภาพของเครื่องมือทางด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) แผนการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน จำนวน 5 แผน โดยแต่ละแผนการสอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีจำนวนมากที่สุดและรองลงไปเรื่อยๆในทุกแผนการสอน และสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีจำนวนน้อยไว้ในบางแผนการสอน แบบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบวัดเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษที่ใช้วัดทั้งก่อนและหลังการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant learning style) มากที่สุดร้อยละ 34.04 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning style) ร้อยละ 27.66 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent learning style) ร้อยละ 10.64 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent learning style) ร้อยละ 6.38 รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant learning style) ร้อยละ 4.26 รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive learning style) ร้อยละ 4.26 และรูปแบบการเรียนรู้ที่มีมากกว่า 1 แบบร้อยละ 12.76 ผลการจัดกิจกรรมการทดลองโดยใช้วิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนพบว่านักเรียนความเข้าใจจากการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังจากได้รับวิธีการสอนดังกล่าว

อนันต์ แก้วตาดีบ (2548) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อการรูปแบบการเรียนรู้ และสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง แบบวัดระดับการคิดแท้ แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ แบบวัดความเป็นผู้นำ แบบวัดความวิตกกังวล และแบบวัดพฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งตนเอง (Self-reliance learning style) มากที่สุด รองลงมาได้แก่ แบบกำหนดความคิด (Conceptualization learning style) แบบแลกเปลี่ยน (Exchange learning style) แบบเพิ่มพูนปัญญา (Increase of intellectual style) แบบสร้างโอกาส (Creation of opportunity style) แบบหลบหลีก (Avoidance learning style) และแบบผู้นำ (Leadership learning style) ตามลำดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความฉลาดทางอารมณ์ ความเป็นผู้นำด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พฤติกรรมกล้าแสดงออกในชั้นเรียน ความเป็นผู้นำด้านความรับผิดชอบ ความเป็นผู้นำด้านความเฉลียวฉลาด การคิดระดับพินิจ ความเป็นผู้นำด้านความมีมนุษยสัมพันธ์ และเพศ ซึ่งสามารถร่วมกันพยากรณ์รูปแบบการเรียนรู้ได้ร้อยละ 29.7 และผลการวิจัยสามารถสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้โดยภาพรวม และตามรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 7 รูปแบบในภาพรวมทั้งมหาวิทยาลัยและแยกตามคณะวิชา โดยได้สมการพยากรณ์ในรูปแบบของคะแนนมาตรฐาน

วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) ศึกษาลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในจังหวัดเชียงใหม่จำนวน 100 คน แบ่งเป็นชาวตะวันออกจำนวน 50 คนและชาวตะวันตกจำนวน 50 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือวิจัยได้แก่ แบบสอบถามเพื่อประเมินลักษณะการเรียนรู้ภาษา (Style orientation scale for language learning) แบบสอบถามเพื่อประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Strategy inventory for language learning) ที่แปลและเรียบเรียงจากแบบสอบถามของ รีเบคคา แอล อ็อกฟอร์ด (Rebecca L. Oxford) และแบบสัมภาษณ์ 1 ชุด ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนต่างชาติที่เป็นชาวตะวันออกมีการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศลักษณะแบบเก็บตัว ซินอัยและชอบทำงานตามลำพัง (Introverted learning style) มากที่สุด รองลงมาคือลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์ที่มีต่อการใช้ประสาทสัมผัสโดยสายตาในการรับรู้ (Visual learning style) ในขณะที่ผู้เรียนต่างชาติที่เป็นชาวตะวันตกมีการเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศลักษณะแบบชอบเปิดตัว ชอบมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Extroverted learning style) มากที่สุด รองลงมาคือลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์ที่มีต่อการใช้ประสาทสัมผัสโดยสายตาในการรับรู้เช่นเดียวกัน (Visual learning style) ในด้านกลวิธีการเรียนภาษาของผู้เรียนต่างชาติชาว

ตะวันออกและตะวันตกส่วนใหญ่ใช้กลวิธีทางสังคมและการเสริมแรง (Social and compensation learning strategies) มาใช้มากที่สุด และใช้กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Memory learning strategy) มาใช้เป็นครั้งคราวสำหรับผู้เรียนทั้งชาวตะวันออกและตะวันตก

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ชั้นปี และกลุ่มวิชา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตที่เรียนวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 132 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งระดับชั้น (Stratified random sampling) เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบ Likert scale 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถามที่สอบถามรูปแบบการเรียนรู้ภาษา 6 รูปแบบ แต่ละแบบมีข้อคำถาม 5 ข้อ รวมทั้งหมดจำนวน 30 ข้อ โดยแบบสอบถามนี้พัฒนามาจากแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของกรasha และไรช์แมน (Grasha and Riechmann) มีค่าความเชื่อมั่น .89 ผลการศึกษาพบว่านิสิตที่เรียนวิชาภาษาจีนคณะมนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant learning style) มากที่สุด รองลงมาได้แก่รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent learning style) รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning style) รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent learning style) และรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive learning style) ในระดับปานกลาง และรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant learning style) ในระดับน้อย เมื่อจำแนกตามเพศและชั้นปี พบว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก และเมื่อจำแนกตามกลุ่มวิชาพบว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากถึงระดับมากที่สุด จากการศึกษานี้พบว่าการเปรียบเทียบพบว่าทั้งนิสิตชายและหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน นิสิตชั้นปีที่ 1-4 มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยงและแบบพึ่งพาแตกต่างกัน และนิสิตที่มีกลุ่มวิชาต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยงและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน

Phantharakphong (2012) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถาม VARK ที่พัฒนาโดย Fleming และ Mills ประกอบด้วยข้อคำถามชนิดแบบมีตัวเลือกจำนวน 16 ข้อ (a 16-item multiple choice questionnaire) โดยแปลข้อคำถามเป็นภาษาไทยและตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อความจากต้นฉบับโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน 311 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จากนั้นมีการสัมภาษณ์รายบุคคล (Individual interview) เพื่อประกอบผลการวิจัยเชิงสำรวจด้วยแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic learning) มากที่สุดถึงร้อยละ 28.62 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลากหลาย (Multimodal learning) รูปแบบการเรียนรู้จากการอ่านและเขียน (Read/Write learning) รูปแบบการเรียนรู้โดยการฟัง (Auditory learning) และมีรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual learning) ร้อยละ 28.30 22.83 14.47 และ 5.79 ตามลำดับ เมื่อจำแนก

นักศึกษาตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้โดยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (Kinesthetic learning) มากที่สุด และมีรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual learning) น้อยที่สุด ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลากหลาย (Multimodal learning) มากที่สุด และมีรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้สายตา (Visual learning) น้อยที่สุดเช่นกัน และจากการสัมภาษณ์เชิงคุณภาพยังให้ผลสนับสนุนการศึกษาเชิงสำรวจที่ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ชอบเรียนรู้ภาษาจากการได้ฝึกปฏิบัติผ่านกิจกรรมทางภาษาและกิจกรรมการเคลื่อนไหวต่างๆ นอกจากนี้นักศึกษาอยากให้ผู้สอนมีกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษาหรือสื่อทางภาษาต่างๆ ตลอดจนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) เข้ามาช่วยในการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้นและนำภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช และอวยพร เรืองตระกูล (2556) ศึกษาองค์ประกอบ จำแนกรูปแบบการเรียนรู้และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ระหว่างนักเรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้ สังกัดโรงเรียน และขนาดโรงเรียน แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 3,382 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 4 วิชา คือ วิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และแบบสำรวจสไตล์การเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า (1) องค์ประกอบของสไตล์การเรียนรู้ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ 17 ตัว แบ่งเป็นตัวบ่งชี้ของสไตล์การเรียนรู้แบบนักกิจกรรม จำนวน 4 ตัว นักทฤษฎี จำนวน 4 ตัว นักคิดวิเคราะห์จำนวน 4 ตัว และนักปฏิบัติ จำนวน 5 ตัว (2) กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3,382 คน มีสไตล์การเรียนรู้แบบนักกิจกรรม จำนวน 814 คน (24.07%) นักทฤษฎี จำนวน 803 คน (23.74%) นักคิดวิเคราะห์ จำนวน 883 คน (26.11%) และนักปฏิบัติ จำนวน 882 คน (26.08%) และ (3) นักเรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกันเรียนในโรงเรียนสังกัดและขนาดที่แตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุดทั้ง 4 วิชา คือนักเรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้แบบนักทฤษฎี และที่นักเรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้แบบนักกิจกรรม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมต่ำที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

Willing (1998) นำเสนอผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English learning styles) ของผู้เรียนภาษาที่เป็นผู้ลี้ภัยอพยพ (Migrant learners) โดยเป็นผลการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่จัดทำขึ้นโดยหน่วยงานบริการการศึกษาแก่ผู้ลี้ภัย (Adult Migrant Education Service –AMES) แห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ลี้ภัยอพยพที่มีความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ สังคม วัฒนธรรมและพื้นฐานทางการศึกษา ที่เข้ามาอาศัยอยู่

ในประเทศออสเตรเลียและเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 517 คน แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 45 ข้อ แบ่งเป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ (Learning strategies) จำนวน 15 ข้อและข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) จำนวน 30 ข้อ ในส่วนของข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ได้แบ่งย่อยออกเป็น ข้อคำถามที่ 1-7 ถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชื่นชอบในห้องเรียน ข้อคำถามที่ 8-12 ถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้สอน ข้อคำถามที่ 13-17 ถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ระหว่างบุคคลของผู้เรียน (Interpersonal aspect of learning) ข้อคำถามที่ 18-20 ถามเกี่ยวกับวิชาที่ชอบเรียน ข้อคำถามที่ 21-23 ถามเกี่ยวกับ ความรู้สึกที่ผู้เรียนชื่นชอบ (Sensory preference) ข้อที่ 24-30 ถามเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนรู้นอกชั้นเรียน จากผลการศึกษาสามารถจัดประเภทการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้เชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical style) และรูปแบบการเรียนรู้เชิงรูปธรรม (Concrete style) ซึ่งผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นผู้ลี้ภัยอพยพในออสเตรเลียมีรูปแบบการเรียนรู้ในสองลักษณะแรกนี้ประมาณเพียงร้อยละ 10 ในแต่ละรูปแบบ นอกจากนี้ผู้เรียนที่เป็นผู้ลี้ภัยมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเชิงสื่อสาร (Communicative style) ร้อยละ 40 และมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) ร้อยละ 30 ตามลำดับ

Moenikia และ Zahed-Babelan (2010) ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้และบทบาทของผู้เรียนชาวอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย Payame Noor ประเทศอิหร่านจำนวน 112 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างมีระบบ ประกอบด้วยนักศึกษาชายจำนวน 40 คน นักศึกษาหญิงจำนวน 72 คน เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style questionnaire) ชนิดมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดรูปแบบการเรียนรู้ 7 รูปแบบ 10 ข้อคำถาม รวมทั้งสิ้นจำนวน 70 ข้อ มีการหาคุณภาพของเครื่องมือในด้านความเชื่อมั่น มีการใช้คะแนนสอบภาษาอังกฤษมาตรฐาน TOEFL ที่แบ่งผลคะแนนการสอบของนักศึกษาออกเป็น 4 ทักษะได้แก่ คะแนนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาชายส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง (Solitary style) มากที่สุดร้อยละ 27.5 และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบการเคลื่อนไหว (Physical style) น้อยที่สุดร้อยละ 2.5 ในขณะที่นักศึกษาเพศหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ผ่านการฟัง (Aural style) มากที่สุดร้อยละ 31.9 และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาตนเอง (Solitary style) น้อยที่สุดร้อยละ 1.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะทางภาษาอังกฤษ 4 ทักษะของนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันด้วยการวิเคราะห์ one way ANOVA พบว่าคะแนนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันนั้นมีความแตกต่างกันทุกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต่างกันนั่นเอง

Wong และ Nunan (2011) ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 110 คนในฮ่องกง โดยกลุ่มตัวอย่างได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่กลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (More effective learners) และกลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพน้อย (Less effective learners) ซึ่งใช้เกณฑ์คะแนนการสอบภาษาอังกฤษมาตรฐาน (A standardized public English examination) ก่อนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของผู้เรียนเป็นตัวแบ่งกลุ่ม จากนั้นให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถามออนไลน์ที่ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนที่ 2 ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 30 ข้อเพื่อสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผลการศึกษาพบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (More effective learners) มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร (Communicative style) ตามด้วยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ (Analytical style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงรูปธรรม (Concrete style) ตามลำดับ ส่วนผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพน้อย (Less effective learners) มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) มากที่สุด ตามด้วยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร (Communicative style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ (Analytical style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงรูปธรรม (Concrete style) ตามลำดับ จากการทดสอบโดยสถิติทดสอบไคว์สแควร์ พบว่ากลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ (More effective learners) และกลุ่มผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพน้อย (Less effective learners) มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าไคว์สแควร์เท่ากับ 11.986 และ df เท่ากับ 3 และจากการศึกษายังพบว่ากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนแต่ละคน (Strategy preferences) ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Learning styles) ของผู้เรียนอีกด้วย

Tulbure (2012) ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา กลวิธีการสอนที่เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มนักศึกษาดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิชาชีพครูวิชาเอกวิทยาศาสตร์ศึกษากับวิชาเอกเศรษฐศาสตร์ จำนวน 182 คน จากมหาวิทยาลัยโรมาเนีย (Romanian University) โดยกลุ่มตัวอย่างอาสาที่เข้าร่วมการวิจัยมาจากความสมัครใจ และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์ผู้สอนจำนวน 2 คนจากภาควิชาวิทยาศาสตร์การศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามชนิดการเขียนรายงานตนเอง (Self-report questionnaire) ซึ่งให้นักศึกษาเขียนรายงานเกี่ยวกับวิธีการเรียนของตนเองเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ส่วนผู้สอนได้รับการมอบหมายให้จัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนทั้ง 5 แบบได้แก่ การเรียนการสอนโดยใช้กราฟนำเสนอข้อมูล (The graphical organization of information) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (The

cooperative learning) การเรียนรู้แบบสืบเสาะ (The investigation) การเรียนรู้แบบโต้แย้ง (The debate) และการเรียนรู้แบบการแก้ไขปัญหา (The problem solving) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์การศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบแบบดูดซึม (Assimilator) ร้อยละ 31 รูปแบบการเรียนรู้แบบอเนกนัย (Diverger style) ร้อยละ 28 รูปแบบการเรียนรู้แบบเอกนัย (Converger) ร้อยละ 23 และรูปแบบการเรียนรู้แบบปรับปรุง (Accommodator) ร้อยละ 18 ในขณะที่นักศึกษาสาขาเศรษฐศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแบบเอกนัย (Converger) ร้อยละ 36 รูปแบบการเรียนรู้แบบแบบดูดซึม (Assimilator) ร้อยละ 25 รูปแบบการเรียนรู้แบบอเนกนัย (Diverger style) ร้อยละ 20 และรูปแบบการเรียนรู้แบบปรับปรุง (Accommodator) ร้อยละ 19 ตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาทั้งสองวิชาเอกพบว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (the cooperative learning) ทำให้นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบเอกนัย (Converger) ทั้งสองวิชาเอกแตกต่างกันโดยนักศึกษาเอกวิทยาศาสตร์ศึกษามีคะแนนสูงกว่า และนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอเนกนัย (Diverger style) ทั้งสองวิชาเอกแตกต่างกันโดยนักศึกษาเอกเศรษฐศาสตร์มีคะแนนสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสืบเสาะ (The investigation) ทำให้นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบปรับปรุง (Accommodator) ทั้งสองวิชาเอกแตกต่างกันโดยนักศึกษาเอกเศรษฐศาสตร์มีคะแนนสูงกว่า และผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบการแก้ไขปัญหา (The problem solving) ทำให้นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบปรับปรุง (Accommodator) ทั้งสองวิชาเอกแตกต่างกันโดยนักศึกษาเอกวิทยาศาสตร์ศึกษามีคะแนนสูงกว่า

ตอนที่ 7 ข้อสรุปผลการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้สามารถนำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบของตารางสังเคราะห์งานวิจัยได้ในตารางที่ 9 ซึ่งจากการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ข้อสรุปผลการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนตามทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ในหลากหลายประเภทและในหลากหลายศาสตร์สาขาวิชา ทำให้เห็นว่ามีจำนวนรูปแบบการเรียนรู้โดยทั่วไปมากมายและหลากหลายตามทัศนะของผู้วิจัย ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรงนั้นเป็นการศึกษาตามแนวคิดและการทำวิจัยในบริบทของทางตะวันตกซึ่งยังขาดงานวิจัยด้านการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทของประเทศไทยเป็นอย่างมาก นอกจากนี้เห็นได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้โดยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเพียงเท่านั้นซึ่งหัวใจสำคัญของการพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษคือการศึกษาวิจัยเชิงทดลองเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งไปรวมทั้งการสำรวจ พัฒนาและส่งเสริมศักยภาพด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบของผู้เรียนย่อมถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทางด้านภาษาได้เช่นเดียวกัน

ตาราง 9 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน

รูปแบบการเรียนรู้	งานวิจัยภายในประเทศ							งานวิจัยต่างประเทศ				
	ปัญชลี (2543)	วรสิริ และคณะ (2547)	จินตนา (2548)	อนันต์ (2548)	วรพงษ์ (2549)	กนกพร (2551)	Phatchara (2012)	สุนทรพจน์ และ อวยพร (2556)	Willing (1994)	Moenikia and Zahed- Babelan (2010)	Wong and Nunan (2011)	Tulbure (2012)
visual learning style	✓				✓		✓			✓		
auditory learning style	✓				✓		✓			✓		
tactile learning style	✓											
kinesthetic learning style	✓						✓			✓		
individual learning style	✓											
group learning style	✓											
multimodal learning style							✓					
read/Write learning style							✓					
participant learning style			✓			✓						
independent learning style			✓			✓						
dependent learning style			✓			✓						
collaborative learning style			✓			✓						
competitive learning style			✓			✓						
avoidant learning style			✓	✓		✓						
communicative learning style		✓							✓			✓
authority- oriented learning style		✓							✓			✓
analytical learning style		✓							✓			✓
concrete learning style		✓							✓			✓
activist learning style								✓				
theorist learning style								✓				
realistic learning style								✓				
pragmatist learning style								✓				
introverted learning style					✓							
extroverted learning style					✓							
introverted and extroverted style					✓							

ตาราง 9 การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (ต่อ)

รูปแบบการเรียนรู้	งานวิจัยภายในประเทศ									งานวิจัยต่างประเทศ		
	ปัญชลี (2543)	วรสิริ และคณะ (2547)	จินตนา (2548)	อนันต์ (2548)	วรวงศ์ (2549)	กนกพร (2551)	Phatchara (2012)	สุนทรพจน์ และ อวยพร (2556)	Willing (1994)	Moenikia and Zahed- Babelan (2010)	Wong and Nunan (2011)	Tulbure (2012)
self- reliance learning style				✓								
conceptualization learning style				✓								
exchange learning style				✓								
increase of intellectual style				✓								
creation of opportunity style				✓								
leadership learning style				✓								
diverger style												✓
Accommodator style												✓
Assimilator style												✓
Converger style												✓
verbal (linguistic) style										✓		
logical (mathematical) style										✓		
social (interpersonal) style										✓		
solitary (intrapersonal) style										✓		
ประเภทของงานวิจัย												
งานวิจัยเชิงสำรวจ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	
งานวิจัยเชิงทดลอง			✓									✓
งานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์				✓								

ดังนั้นผู้วิจัยจึงยึดทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของ Willing (1998) เป็นกรอบแนวคิดการวิจัยเบื้องต้นหรือเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยเบื้องต้นนำไปสู่การค้นหาสถาปัตยกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีความเฉพาะและสอดคล้องกับบริบทของนิสิตนักศึกษาชาวไทยด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ จากนั้นนำมาศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับแนวคิดทางตะวันตกของ Willing อีกครั้ง เพื่อพัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชาวไทย และศึกษาผลการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับนักศึกษาต่อไปตามลำดับ โดยรายละเอียดดังกล่าวได้นำเสนอในบทถัดไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and development) เพื่อส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย โดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (Mixed- methods research) แบบ Exploratory sequential และ Embedded design โดยมีจุดมุ่งหมายการวิจัยแบ่งตามระยะการศึกษา ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

มีความมุ่งหมายเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย แบ่งเป็นจุดมุ่งหมายการวิจัยย่อย ดังนี้คือ (1) เพื่อทำความเข้าใจมุมมองและทัศนะของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาต่อวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (2) เพื่อทำความเข้าใจมุมมองและทัศนะของผู้สอนชาวไทยและต่างประเทศต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษ และ (3) เพื่อศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของวิธีการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา

ผู้วิจัยเริ่มจากการศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดแนวทางและขอบเขตของเรื่องที่ต้องการศึกษา จากนั้นนำข้อมูลสารสนเทศที่ได้จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ มาสร้างแนวข้อคำถามสำหรับการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยใช้วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพในการเก็บข้อมูลในระยะนี้ ได้แก่ การสัมภาษณ์นักศึกษารายบุคคลและการสนทนากลุ่มนักศึกษา

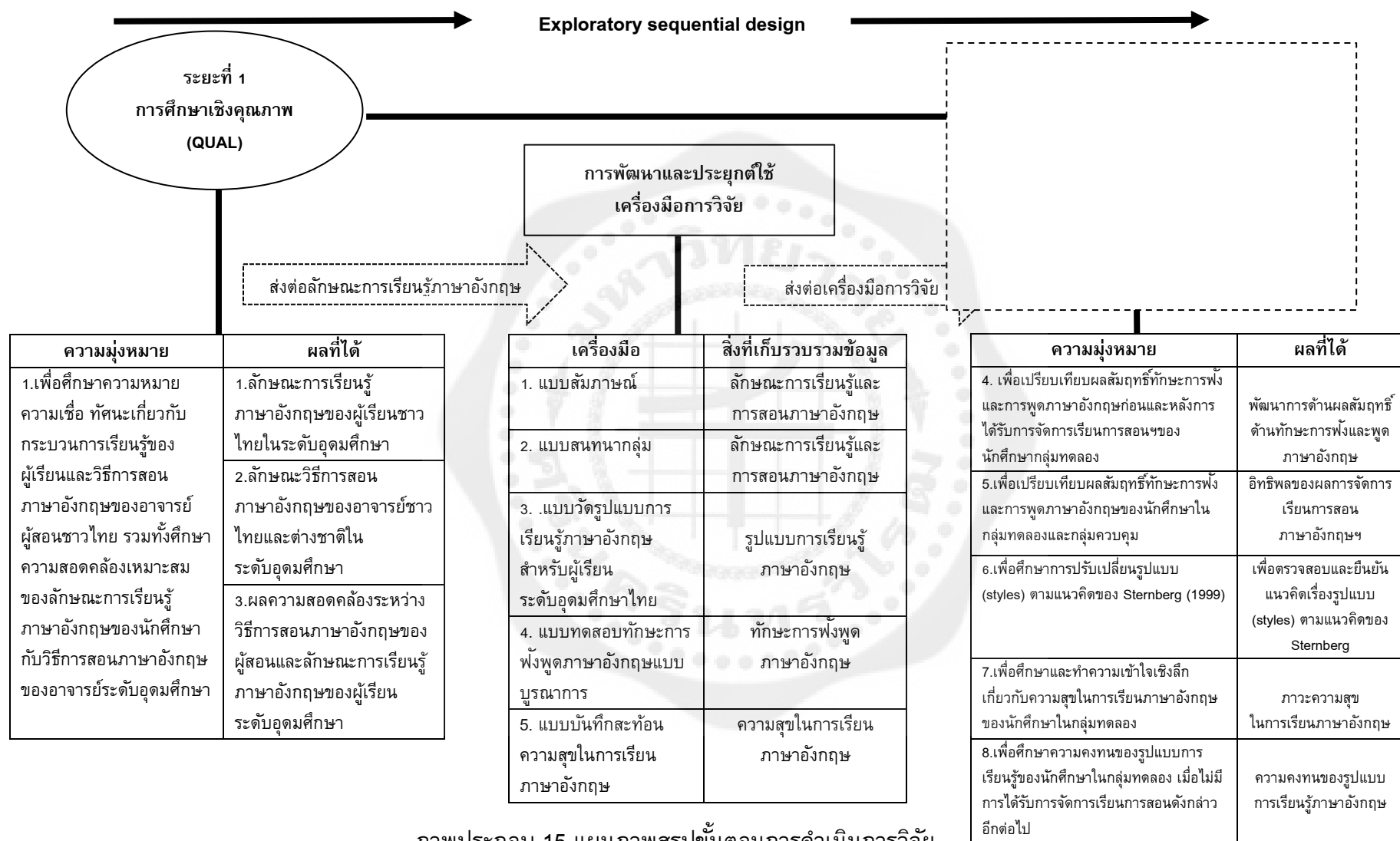
ระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบ่งเป็นจุดมุ่งหมายการวิจัยย่อย ดังนี้คือ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ (3) เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเพื่อตรวจสอบและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดเรื่องรูปแบบ (styles) ของ Sternberg (1999) ที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้สามารถปรับเปลี่ยนได้จากการเข้าสู่สังคมและจากการสอน (4) เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งก่อน หลังและขณะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (5) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองก่อนและหลังเรียน และ (6) เพื่อศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง เมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวอีกต่อไป

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการนี้แสดงในภาพประกอบ 15

ภาพประกอบ 15 แผนภาพสรุปขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

รายละเอียดของขั้นตอนการวิจัยทั้ง 2 ระยะ สามารถนำเสนอในรายละเอียดเชิงลึกได้ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

ความมุ่งหมายของการศึกษาในระยะนี้คือ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับมุมมอง ทักษะและความเชื่อของผู้สอนชาวไทยและต่างชาติเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ ทำความเข้าใจมุมมองและทักษะของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ตลอดจนกลวิธีและเทคนิคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้มาซึ่งลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา และการหาความสอดคล้องระหว่างวิธีการสอนของผู้สอนและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากผู้วิจัยเชื่อว่าการทำความเข้าใจผู้เรียนอย่างลึกซึ้งเป็นขั้นตอนแรกของการเข้าใจ เข้าถึงเพื่อที่จะสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนไปในทิศทางที่ถูกต้องได้ โดยรายละเอียดของการศึกษาเชิงคุณภาพ มีดังนี้

การเลือกกรณีศึกษา

ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีเกณฑ์การเลือกกรณีศึกษา คือเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีความน่าเชื่อถือและคุณภาพทางวิชาการและยินดีให้ความร่วมมือในการวิจัย โดยทำการคัดเลือกสถาบันอุดมศึกษาของรัฐจำนวน 1 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐจำนวน 1 แห่ง และสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจำนวน 1 แห่ง เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าจะทำให้ได้ข้อมูลอันหลากหลายเกี่ยวกับกลวิธีและเทคนิคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่หลากหลาย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 สังกัด รวมจำนวน 7 คน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษและวิชาเอกอื่นๆ ที่ไม่ใช่วิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อให้เห็นลักษณะกลวิธีและเทคนิคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่หลากหลายและแตกต่างกัน

2. เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีตั้งแต่ชั้นปีที่ 3 เป็นต้นไป เนื่องจากนักศึกษาในช่วงชั้นปีดังกล่าวได้ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะเฉพาะด้านมาแล้ว อาทิ การฟังเพื่อความเข้าใจ การพูดภาษาอังกฤษ การอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีและเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษของตนในแต่ละทักษะจากรายวิชาที่ได้เรียนมาแล้วหรือกำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาปัจจุบันได้อย่างชัดเจน

3. เป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดีและอ่อน (Intrinsic case study) โดยให้ผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ทำการคัดเลือกและแนะนำกลุ่มตัวอย่างให้กับผู้วิจัย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 สังกัด ได้แก่ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐจำนวน 1 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐจำนวน 1 แห่ง และ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจำนวน 1 แห่ง โดยคัดเลือกอาจารย์จากสถาบันอุดมศึกษาดังกล่าวแห่งละ 2 ท่าน รวมจำนวน 6 คน

2. เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปี

3. เป็นอาจารย์ผู้สอนชาวไทย สถาบันในสังกัดละ 1 ท่านและอาจารย์ชาวต่างชาติ สถาบันในสังกัดละ 1 ท่าน

เพื่อให้เกิดภาพความเข้าใจในภูมิหลังของผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาเชิงคุณภาพ ดังกล่าว ขอเสนอข้อมูลภูมิหลังของผู้ให้ข้อมูลอย่างคร่าวๆ ดังนี้

ภัทร (นักศึกษาชายจากมหาวิทยาลัยของรัฐ) ภัทรเป็นนักศึกษาจากต่างจังหวัดที่เข้ามาศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งหนึ่งในเขตปริมณฑล ปัจจุบันกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ภัทรมีความชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมาเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษที่นี่

เค้ก (นักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัยของรัฐ) เธอเป็นคนกรุงเทพฯ ที่ชอบและอยากเก่งภาษาอังกฤษแต่เธอคิดว่าภาษาอังกฤษของเธอยังไม่ค่อยดีมากนักแม้จะเรียนอยู่ปีที่ 3 แล้วก็ตามปัจจุบันเธอกำลังเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร

อาร์ต (นักศึกษาชายจากมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ) อาร์ตสอบติดและได้เข้าเรียนในวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร อาร์ตคิดว่าภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ในระดับปานกลางเมื่อเทียบกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน

ปาล์ม (นักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ) เธอสอบติดและได้เข้าเรียนในวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษที่เดียวกันกับอาร์ต เธอมีความมุ่งมั่นที่อยากจะพัฒนาภาษาอังกฤษของตนเองเพื่อให้ได้งานที่ดีในอนาคตเพราะเธอเป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ

บอล (นักศึกษาชายจากมหาวิทยาลัยเอกชน) บอลเป็นนักศึกษาที่ค่อนข้างกระตือรือร้นไปทางเพศหญิงทั้งการพูดจาและการแสดงออก แม้ว่าบอลจะเรียนวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ 3 แล้วแต่บอลยังไม่สามารถสื่อสารหรือใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกับชาวต่างชาติได้มากนัก

ก๊ิบ (นักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัยเอกชน) เธอดูเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองสูง ร่าเริงและสดใส เธอเลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษเพราะเนื่องจากเห็นว่าสาขานี้เมื่อจบมาน่าจะมีความโอกาสในการทำงานได้สูงทั้งๆ ที่เธอเองมีพื้นฐานภาษาอังกฤษปานกลางถึงอ่อนแต่เนื่องจากเธอต้องการพัฒนาทักษะทางภาษาจึงทำให้เธอตัดสินใจมาเรียนที่นี่ทั้งที่ค่าเทอมที่นี่ค่อนข้างแพง

ตุ๋ (นักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัยเอกชน) ตุ๋เป็นเพื่อนสนิทกับก๊ิบที่รู้จักกันมาตั้งแต่เรียนปี 2 ด้วยกัน ตุ๋เป็นคนต่างจังหวัดที่เข้ามาเรียนที่นี่แต่ตนเองย้ายวิชาเอกจากสาขาการ

ห้องที่เข้ามาเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษและได้รู้จักกับกับ ตูคิดว่าภาษาอังกฤษของตนเองยังไม่ดีพอเมื่อเทียบกับเพื่อนๆคนอื่น ๆ ในวิชาเอกเดียวกัน

อาจารย์แอร์ (อาจารย์ชาวไทยจากมหาวิทยาลัยของรัฐ) อาจารย์แอร์เป็นคนขอนแก่น จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นและจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์แอร์สอนภาษาอังกฤษอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครมากกว่า 5 ปีแล้ว

อาจารย์ลอเรนซ์ (อาจารย์ต่างชาติจากมหาวิทยาลัยของรัฐ) อาจารย์ลอเรนซ์เป็นอาจารย์ชาวฟิลิปปินส์จบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่งงานและมีครอบครัวอยู่ที่ประเทศไทยและสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลแห่งหนึ่งในปริมณฑลมาแล้ว 9 ปี

อาจารย์ยุทธ (อาจารย์ชาวไทยจากมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ) อาจารย์ยุทธจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นในฐานะภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร มีประสบการณ์ในการสอนมาแล้ว 5 ปี

อาจารย์นิโคล (อาจารย์ต่างชาติจากมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ) อาจารย์นิโคลเป็นอาจารย์ชาวอเมริกันจบการศึกษาในระดับปริญญาโททางด้านภาษาศาสตร์และสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาศาสตร์ให้กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐแห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร มีประสบการณ์ในการสอนมาแล้วกว่า 10 ปี

อาจารย์สมศักดิ์ (อาจารย์ชาวไทยจากมหาวิทยาลัยเอกชน) อาจารย์สมศักดิ์มีพื้นเพเป็นคนจังหวัดสุรินทร์ จบการศึกษาระดับปริญญาตรีทางด้านภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและและจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาและการสื่อสารจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ อาจารย์สมศักดิ์ชื่นชอบการศึกษาทางด้านระบบไวยากรณ์และการแปลภาษาอังกฤษ ปัจจุบันสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครมากกว่า 8 ปี

อาจารย์ธีรชัย (อาจารย์ชาวไทยจากมหาวิทยาลัยเอกชน) เป็นคนจังหวัดพะเยาจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงและจบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปัจจุบันสอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในเขตปริมณฑลมีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา 3 ปี

อาจารย์เดวิด (อาจารย์ชาวต่างชาติจากมหาวิทยาลัยเอกชน) อาจารย์เดวิดเป็นอาจารย์จากสหราชอาณาจักรจบการศึกษาทางด้านเศรษฐศาสตร์แต่เข้ารับการอบรมประกาศนียบัตรทางการสอนภาษาอังกฤษ สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตปริมณฑลแห่งหนึ่งมีประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามาแล้วจำนวน 2 ปี

ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยตนเองทั้งหมดโดยอาศัยตัวผู้วิจัยเองเป็นเครื่องมือหนึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยมีภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดเชียงราย สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีทางด้านภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงและปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หลังสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท เมื่อปี พ.ศ. 2555 ผู้วิจัยได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาเอกควบคู่กับการเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วกว่า 5 ปีในหลากหลายประเภทของมหาวิทยาลัย อาทิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อาทิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ อาทิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สถาบันราชภัฏภาคย์ มหาวิทยาลัยรังสิตและมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ตาราง 10 วิธีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพและจำนวนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่ใช้ในการศึกษาระยะที่ 1

วิธีการเก็บข้อมูล/กลุ่มตัวอย่าง	มหาวิทยาลัยรัฐ		มหาวิทยาลัย ในกำกับของรัฐ		มหาวิทยาลัย เอกชน		รวม (คน)
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
การสัมภาษณ์นักศึกษารายกรณี	1	1	1	1	1	2	7
	ชาว ไทย	ต่างชาติ	ชาว ไทย	ต่างชาติ	ชาว ไทย	ต่างชาติ	
การสัมภาษณ์ผู้สอนรายกรณี	1	1	1	1	2	1	7
การสนทนากลุ่มนักศึกษา				6			6
	รวม (คน)						20

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยตนเองทั้งหมดโดยอาศัยตัวผู้วิจัยเองเป็นเครื่องมือหนึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนรายกรณี และการสนทนากลุ่มกับนักศึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

การสัมภาษณ์นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนรายกรณี

ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal interview) และการสัมภาษณ์พูดคุยแบบเป็นกันเอง (Casual interview) กับนักศึกษากรณีศึกษา (Intrinsic case study) ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับดี ปานกลาง และนักศึกษาที่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนเป็นผู้ทำการคัดเลือกและแนะนำให้ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์รายกรณีดังกล่าว ประเด็นที่สัมภาษณ์จะเกี่ยวข้องกับเทคนิคและวิธีการในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้ผลดีต่อนักศึกษา ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยทำการ

สัมภาษณ์นักศึกษารายกรณีจากมหาวิทยาลัยใน 3 สังกัดๆละ 2 คน รวม 6 คน และทำการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการและการพูดคุยแบบเป็นกันเองกับอาจารย์ผู้สอนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมจำนวน 6 คน

การสนทนากลุ่มนักศึกษา

การทำการสนทนากลุ่มกับนักศึกษาไทยมีความมุ่งหมายเพื่อต้องการค้นหาเทคนิคและวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้ผลในบริบทของนักศึกษาไทย ใช้วิธีการสนทนากลุ่มแบบไม่เป็นทางการ (Informal focus group) โดยแนวประเด็นคำถามหรือหัวข้อในการสนทนากลุ่มมาจากการสรุปและรวบรวมจากการศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพที่ผู้วิจัยกำหนดไว้อย่างคร่าวๆ โดยผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยเอกชน เป็นผู้ทำการคัดเลือกและนัดหมายนักศึกษามาทำการสนทนากลุ่มแบบสมัครใจจำนวน 6 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาวิชาเอกทางการจัดการการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 3 และนักศึกษากลุ่มดังกล่าวได้ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในแต่ละทักษะเฉพาะด้านมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมถึงรายวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะด้าน อาทิ ภาษาอังกฤษเพื่อการโรงแรม ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ภาษาอังกฤษในงานอุตสาหกรรมบริการ ฯลฯ นักศึกษากลุ่มดังกล่าวต่างก็มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีเนื่องจากต่างรู้จักกันและเรียนร่วมชั้นกันมาตั้งแต่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ทำให้บรรยากาศในการสนทนากลุ่มของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มมีลักษณะเป็นพลวัตรที่ต่างฝ่ายต่างกล้าที่จะเสนอความคิดเห็นและความรู้สึกของตนในการสนทนากลุ่มออกมา และกลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกมาทำการสนทนากลุ่มเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมที่แตกต่างกันออกไป ทำให้ได้ความหลากหลายของข้อมูลที่มีความเป็นพลวัตร หลังจากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายกรณีจากมหาวิทยาลัยเอกชนเพิ่มเติมอีก 2 ท่านด้วยความสมัครใจในฐานะเป็นอาจารย์เพื่อนร่วมงานกับผู้วิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเชิงคุณภาพ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และแบบสนทนากลุ่มโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ ใช้สำหรับการสัมภาษณ์นักศึกษาและผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อคำถามชนิดปลายเปิด โดยเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนเอกสารและวิจัยเบื้องต้น เป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับความเชื่อ มุมมองและทัศนะของนักศึกษาและผู้สอนต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและลักษณะการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนระดับอุดมศึกษา รายละเอียดของแนวคำถามในแบบสัมภาษณ์อยู่ในภาคผนวก

2. แบบสนทนากลุ่ม ใช้สำหรับการสนทนากลุ่มนักศึกษาประกอบด้วยข้อคำถามชนิดปลายเปิดที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ มุมมองและทัศนะของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ สภาพและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา โดยรายละเอียดของแนวคำถามในแบบสนทนากลุ่มแสดงไว้ในภาคผนวก

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยเชิงคุณภาพในระยะที่ 1 ได้แก่ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษารายกรณี และข้อมูลจากการสนทนากลุ่มนักศึกษา ผู้วิจัยจะนำข้อมูลเชิงคุณภาพทั้งหมดมาทำการวิเคราะห์ตามวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการจำแนกประเภทข้อมูล (Typological analysis) ซึ่งเป็นวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดกลุ่ม หรือแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็นประเภท จำพวกหรือชนิดตามคุณลักษณะของข้อมูลนั้นๆ ที่มีอยู่ร่วมกันนั่นเอง ข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิควิธีที่นักศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามทักษะการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษา อาทิ เทคนิคการเรียนรู้การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการเรียนคำศัพท์ และใช้วิธีการวิเคราะห์สรุปอุปนัย (Analytic induction) ซึ่งเป็นวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพทุกเรื่อง ทั้งนี้เพราะการวิเคราะห์สรุปอุปนัยเป็นการพิจารณาลักษณะร่วมกันของข้อมูลรูปธรรมเพื่อสรุปรวมลักษณะดังกล่าว การหาความจริงจากข้อเท็จจริง ส่วนย่อยหลาย ๆ ส่วนที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมแล้วสรุปความจริงชุดใหญ่ที่มีลักษณะเป็นนามธรรมครอบคลุมข้อเท็จจริงส่วนย่อยเหล่านั้นทั้งหมด (สุภางค์ จันทวานิช. 2554 และเอื้อมพร หลินเจริญ. 2555)

การตรวจสอบความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูล

ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการศึกษาในระยะที่ 1 ได้แก่ ข้อมูลการสัมภาษณ์รายกรณี นักศึกษา ข้อมูลการสัมภาษณ์รายกรณีอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งชาวไทยและต่างชาติ ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มนักศึกษา ซึ่งข้อมูลที่ได้ทั้งหมดสะท้อนให้เห็นถึงมุมมอง ทัศนะและความเชื่อของทั้งผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้ดังกล่าวมีความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูล ผู้วิจัยจึงเลือกใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูล ดังนี้ (องอาจ นัยวัฒน์. 2554: 348)

- (1) วิธีการเชื่อมโยงแบบสามเส้าระหว่างข้อมูลที่ได้จาก 3 แหล่งวิธีการ (Data triangulation) และการตรวจสอบโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง (Member checks) ได้แก่ นักศึกษาและผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นผู้รับรองข้อมูล เพื่อให้ข้อมูลที่วิเคราะห์ได้มีความวางใจ (Credibility)
- (2) วิธีการพรรณนารายละเอียดอย่างหนาแน่นและการเลือกตัวอย่างแบบอิงจุดมุ่งหมาย ทำให้นักวิจัยเชื่อมั่นได้ว่าข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์และตีความมีการถ่ายโอน (Transferability)

(3) วิธีการตรวจสอบโดยศึกษาจากทัศนะของนักวิจัย (Investigator's position) โดยเป็นการตรวจสอบท่าทีหรือจุดยืนของผู้วิจัยที่มีต่อกระบวนการศึกษาเชิงคุณภาพ ตั้งแต่ ปัญหาการวิจัย กระบวนการค้นหาความรู้ความจริง กรอบแนวคิดทฤษฎี วิธีการได้มาซึ่งความรู้ความจริง การเลือกตัวอย่างและการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์และตีความหมาย โดยเป็นการเปิดเผยจุดยืนทางทัศนะของนักวิจัยเพื่อการประเมินความเชื่อถือ (Dependability) โดยผู้ตรวจสอบภายนอกหรือผู้อ่านงานวิจัย

(4) วิธีการตรวจสอบร่องรอย (Audit trail) เป็นการตรวจสอบข้อมูลและหลักฐานต่างๆ ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้สืบค้นหาร่องรอยความเชื่อมโยงของเนื้อหาและประเด็นที่ทำการวิเคราะห์และตีความ ในที่นี้คือการตรวจสอบร่องรอยกับ แบบบันทึกการสัมภาษณ์รายกรณีและการสนทนากลุ่ม วิดีโอบันทึกเสียงการสัมภาษณ์และการสนทนากลุ่ม และร่องรอยการจดบันทึกในสมุดของนักศึกษา

ตาราง 11 แสดงเกณฑ์การประเมินความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูลเชิงคุณภาพในการศึกษาระยะที่ 1

ตาราง 11 เกณฑ์การประเมินความถูกต้องเชื่อถือได้ของข้อมูลเชิงคุณภาพ
(องอาจ นัยพัฒน์. 2554: 348)

เกณฑ์	พจน์ดั้งเดิม แบบปฏิฐานนิยม	พจน์ทางเลือกใหม่ แบบตีความ	เทคนิคการเพิ่มค่าความถูกต้องเชื่อถือได้ ของข้อมูล
ค่าความจริง	ความเที่ยงตรงภายใน (Internal validity)	ความวางใจ (Credibility)	วิธีการเชื่อมโยงแบบสามเส้าระหว่าง ข้อมูลที่ได้จาก 3 แหล่งวิธีการ (data triangulation) และการตรวจสอบโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง (member checks)
การประยุกต์	ความเที่ยงตรงภายนอก (External validity)	การถ่ายโอน (Transferability)	วิธีการพรรณนารายละเอียดอย่าง หนาแน่นและการเลือกตัวอย่างแบบอิง จุดมุ่งหมาย
ความคงเส้น คงวา	ความเชื่อมั่น (Reliability)	ความเชื่อถือ (Dependability)	วิธีการตรวจสอบโดยศึกษาจากทัศนะของ นักวิจัย (investigator's position)
ความเป็นกลาง	ความเป็นปรนัย (Objectivity)	ความรับรอง (Confirmability)	วิธีการตรวจสอบร่องรอย (audit trail)

ที่มา: องอาจ นัยพัฒน์. (2554). การออกแบบการวิจัย: วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพและผสมผสานวิธีการ. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

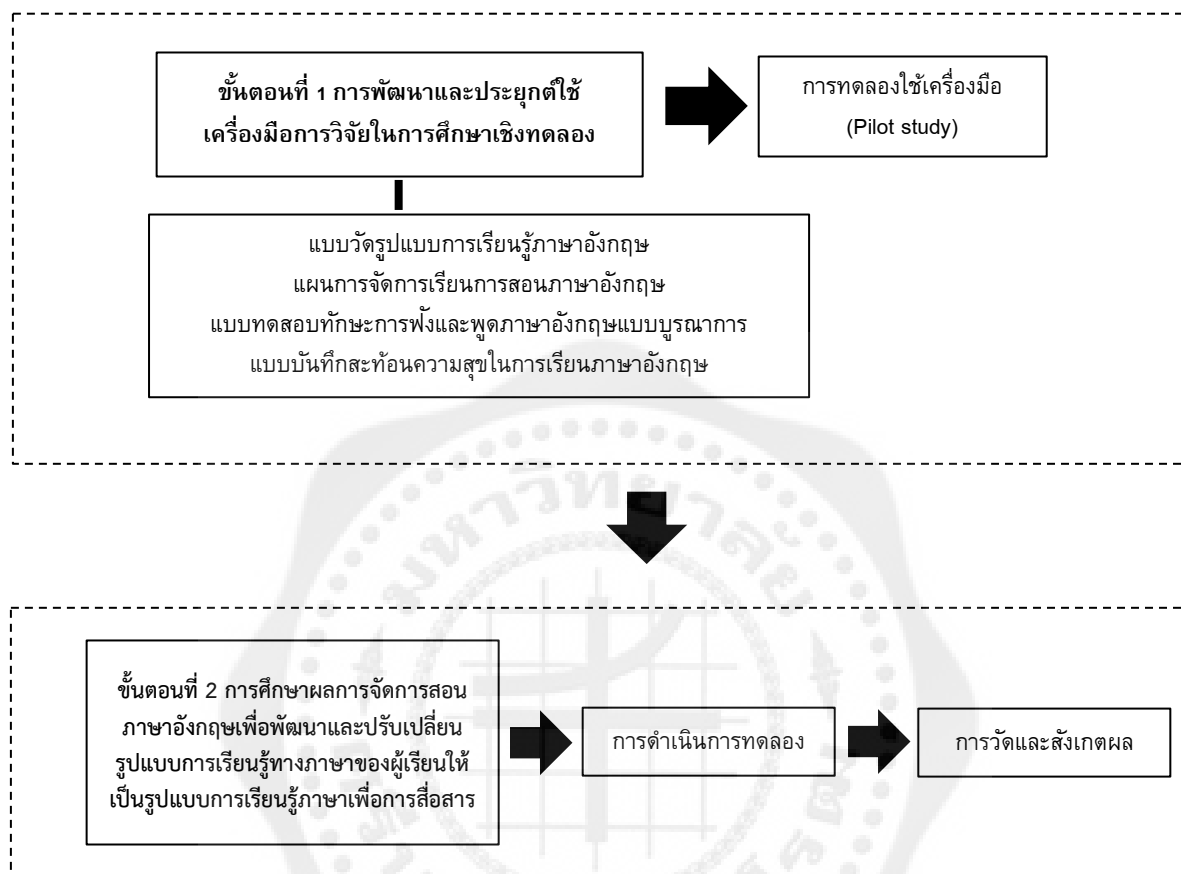
วัตถุประสงค์ของการวิจัยในระยะนี้เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ (3) ศึกษาการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเพื่อตรวจสอบและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดเรื่องรูปแบบ (styles) ของ Sternberg (1999) ที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้สามารถปรับเปลี่ยนได้จากการเข้าสู่สังคมและจากการสอน (4) ศึกษาและทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งก่อน หลังและขณะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ (5) ศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง เมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวอีกต่อไป

การศึกษาเชิงทดลองในระยะที่ 2 นี้เป็นการศึกษาวิจัยโดยการใช้วิธีวิทยาการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (A mixed methods research) ประเภท Exploratory sequential design โดยการนำสารสนเทศที่ได้เกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาไทยในขั้นตอนการศึกษาในระยะที่ 1 ส่งต่อมาศึกษาเปรียบเทียบกับแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของ Willing และขั้นรูปสังเคราะห์เป็นลักษณะหรือรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย จากนั้นส่งต่อผลที่ได้ไปสู่การพัฒนาเครื่องมือวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชาวไทย เพื่อนำไปใช้วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในขั้นตอนการศึกษาเชิงทดลองในระยะ 2 ต่อไป

นอกจากนี้การศึกษาเชิงทดลองในระยะที่ 2 นี้ยังเป็นการใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (A mixed methods research) ประเภท Embedded design โดยเน้นศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ขณะเดียวกันทำการศึกษาความสุขของผู้เรียนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพแบบแนบในควบคู่ไปกับการศึกษาเชิงทดลอง

วิธีดำเนินการศึกษาในระยะที่ 2 สามารถแบ่งขั้นตอนการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและประยุกต์ใช้เครื่องมือการวิจัยในการศึกษาเชิงทดลอง และ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังแสดงในภาพประกอบ 17

ภาพประกอบ 17 ขั้นตอนการดำเนินการศึกษาเชิงทดลอง

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและประยุกต์ใช้เครื่องมือการวิจัยในการศึกษาเชิงทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเชิงทดลองในระยะที่ 2 ประกอบด้วย (1) แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (2) แผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (3) แบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (A test of integrated listening and speaking skills) (4) เกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking rubric) และ (5) แบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดขั้นตอนการพัฒนาแต่ละเครื่องมือการวิจัย ดังนี้

1. แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาไทย ก่อนการดำเนินการทดลอง และใช้วัดหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการทดลองเพื่อ ศึกษาการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังได้รับการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังใช้วัดรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาอีกครั้งหลังจากการเว้นระยะการได้รับการ จัดการเรียนการสอนดังกล่าว เพื่อศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาอีกครั้ง ข้อมูลสารสนเทศที่ได้เกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยจากการศึกษาเชิง คุณภาพในระยะที่ 1 ได้ถูกส่งต่อผลการศึกษามายังขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดนี้ ซึ่งการพัฒนาแบบ วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นการประยุกต์ใช้แนวคิดและรูปแบบการพัฒนาเครื่องมือ รูปแบบการคิด (Thinking styles) ของ Sternberg ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำผลการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไทยจากการศึกษาเชิงคุณภาพในระยะที่ 1 มาเปรียบเทียบกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิด ตะวันตกของ Willing (1998) จากนั้นขึ้นรูป (To form) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ในบริบทไทย โดยผลการศึกษาเชิงคุณภาพในระยะที่ 1 พบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาไทยจำนวน 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Learning Style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ เป็น รูปธรรม (Concrete Language Learning Style) ตามลำดับ

ขั้นที่ 2 ศึกษาคู่มือการพัฒนาแบบวัดรูปแบบการคิด (Thinking style inventory manual) ของ Sternberg เกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการสร้างคำถาม การกำหนดมาตรวัดและการหา คุณภาพของแบบวัด โดยเป็นข้อคำถามที่ประกอบด้วยมาตรวัด 7 ระดับ โดยผู้ตอบเลือกระดับ 7 เมื่อเห็นว่าข้อความในข้อนั้นตรงกับการกระทำหรือการปฏิบัติของตนมากที่สุด หรือเลือก 1 เมื่อเห็น ว่าข้อความในข้อนั้นไม่ตรงกับการกระทำหรือการปฏิบัติของตน

ตาราง 12 ระดับคะแนนและความหมายของการให้คะแนนในแบบวัด

คะแนน	ความหมาย
7	นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมากที่สุด
6	นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมาก
5	นักศึกษาค่อนข้างมีกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น
4	นักศึกษาไม่แน่ใจในการกระทำหรือการปฏิบัติในข้อนั้น
3	นักศึกษาค่อนข้างไม่กระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น
2	นักศึกษาแทบจะไม่มีกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น
1	นักศึกษาไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น

ตาราง 13 ช่วงคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์การแปลผลของแบบวัด

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	การแปลผล
5.81 – 7.00	นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด
4.61 – 5.80	นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก
3.41 – 4.60	นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง
2.21 – 3.40	นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 2.20	นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ขั้นที่ 3 พัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยสร้างและประยุกต์ใช้ข้อคำถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing และสร้างมาตรวัดตามแบบวัดรูปแบบการคิดของ Sternberg ชนิดมาตรวัด 7 ระดับในแต่ละข้อคำถามภายใต้แต่ละรูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม จำนวน 15 ข้อ โดยเป็นข้อคำถามเลขคี่ และข้อคำถามที่วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เป็นข้อคำถามเลขคู่ รวมทั้งหมด 30 ข้อ

ตาราง 14 โครงสร้างของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตอนที่	เนื้อหาที่วัด	จำนวนข้อ	ข้อที่
1	ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบวัด	4	1-4
2	วิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ		
2.1	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม	15	1,3,5,7,9,11,13,15,17,19,21,23,25,27,29
2.2	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์	15	2,4,6,8,10,12,14,16,18,20,22,24,26,28,30

ขั้นที่ 4 นำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม พิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบ ดำเนินการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ขั้นที่ 5 นำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 4 ท่านและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดผลการศึกษาจำนวน 1 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากนั้นดำเนินการปรับแก้ไขแผนการสอนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ(รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก)

ตาราง 15 จำนวนข้อคำถามของแบบวัดหลังการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

	ผ่านเกณฑ์ IOC (ข้อ)	ร้อยละ	ไม่ผ่านเกณฑ์แต่ ปรับข้อคำถาม (ข้อ)	ร้อยละ	ไม่ผ่านเกณฑ์ IOC และตัดทิ้ง (ข้อ)	ร้อยละ
ตอนที่ 1 (4 ข้อ)	4	100	0	0	0	0
ตอนที่ 2 (30 ข้อ)	18	60	12	40	0	0

ขั้นที่ 6 นำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างการทดลอง (Try out) จำนวน 10 คน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมด้านการใช้ภาษาและความไม่กำกวมของข้อคำถาม พบว่านักศึกษามีความเข้าใจในข้อคำถามทุกข้อเป็นอย่างดี

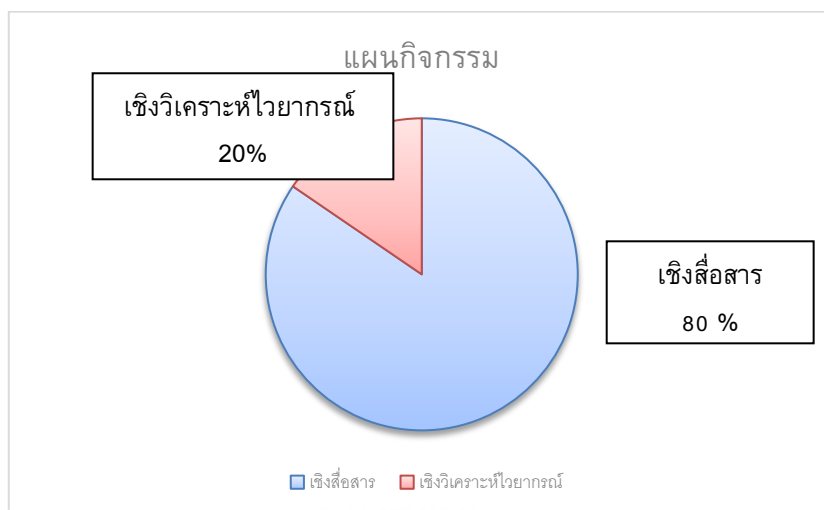
ขั้นที่ 7 นำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปทดลองใช้กับนักศึกษา (Try out) จำนวน 300 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดในด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) และค่าความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามนั้นๆ กับข้อคำถามที่เหลือ (Corrected item-total correlation) ในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ ผลการหาคุณภาพของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านดังนี้ ด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .919 ด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922 และแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .957 ในส่วนของค่าความเชื่อมั่นด้านความสอดคล้องภายในของข้อคำถามในแบบวัด (The reliability in terms of an internal consistency) ได้นำเสนอไว้ในภาคผนวก

ตาราง 16 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบวัดจำแนกตามรูปแบบการเรียนรู้

ตอนที่	เนื้อหาที่วัด	จำนวนข้อ	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
2	วิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ		
2.1	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม	15	.922
2.2	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์	15	.919
	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ		.957

2. แผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแผนกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมที่ค้นพบจากการศึกษาเชิงคุณภาพมีความสอดคล้องและใกล้เคียงกันกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั่นเอง จากการทบทวนเอกสาร งานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และการสอนภาษาอังกฤษ พบว่าในปัจจุบันหลักการการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) เป็นหลักการสอนที่ได้รับความนิยมและมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการนี้มากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ และมีการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้กว่าการเรียนรู้แบบท่องจำ หรือวิธีการสอนภาษาแบบอื่นๆ (Hedge, 2008) สอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ได้ลงนามในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2557 โดยสถานศึกษาจะต้องปรับการเรียนการสอนใหม่ให้เป็นการสอนภาษาที่เป็นธรรมชาติหรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ข่าวสด. 2557, 20 มีนาคม: 23) นอกจากนี้ผลการศึกษาของ วิไลลักษณ์ เดชะ (2549) ที่ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของทั้งโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนทั่วไปที่มีการปฏิบัติที่ดีเป็นเลิศนั้น พบว่าโรงเรียนทั้ง 2 ประเภทเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ โดยการดำเนินการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใช้หลักการ 3Ps คือ ช้แนะนำเสนอ (Presentation) ช้ฝึกปฏิบัติ (Practice) และช้นำไปใช้ (Production) ตามลำดับ ดังนั้นใน 1 แผนกิจกรรมการสอน ผู้วิจัยจึงได้สร้างแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในอัตราส่วนที่มากที่สุด เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม ตามด้วยกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษในเชิงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตามลำดับในสัดส่วนที่น้อยกว่า เพื่อมุ่งเน้นและปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของจินตนา เดชะประทุมวัน (2548) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนและจัดการสอนอ่านเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียน โดยสร้างแผนการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียน จำนวน 5 แผน โดยแต่ละแผนการสอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีจำนวนมากที่สุดก่อนและรองลงไปเรื่อยๆ ในทุกแผนการสอน และสอดแทรกรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีจำนวนน้อยไว้ในบางแผนการสอน

ภาพประกอบ 18 เนื้อหาของแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม)

การสร้างแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นยึดหลักการหรือทฤษฎีของ Sternberg (1995: 83-90) ที่กล่าวว่ามนุษย์นั้นมีรูปแบบ (Styles) ที่หลากหลายอยู่ในตนเองซึ่งไม่ได้มีเพียงด้านเดียว และรูปแบบอันหลากหลายนี้สามารถเปลี่ยนแปลงและยืดหยุ่นได้ไปตามกิจกรรม (Tasks) และสถานการณ์ต่างๆ การที่ครูพยายามเป็นแบบอย่าง (Role model) ให้กับผู้เรียนให้มีรูปแบบการคิดนั้นๆ ย่อมทำให้รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนปรับเปลี่ยนไปตามที่ครูต้องการได้จากการสอนในชั้นเรียน (Styles are socialized) นอกจากนี้ Sternberg (1995: 90) ยังกล่าวอีกว่ารูปแบบยังเป็นสิ่งที่สามารถสอนหรือพัฒนากันได้ (Styles are teachable) โดยการให้ผู้เรียนได้ฝึกหรือใช้รูปแบบที่ครูต้องการพัฒนาในกิจกรรมหรือสถานการณ์การเรียนรู้ต่างๆ ที่ครูได้จัดขึ้น ยิ่งผู้เรียนได้ฝึกการใช้รูปแบบใดมากๆ ผู้เรียนก็จะเกิดความเคยชินในการใช้รูปแบบนั้นๆ (The more that people use a particular style, the more comfortable they become with its use) หรือแม้แต่การที่ครูพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ก็ยังเป็นการทำให้ผู้เรียนตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองว่า ตนเองนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายซ่อนอยู่และทำให้ตนเองกลับมีทางเลือกในรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายมากยิ่งขึ้นนั่นเอง

ดังนั้นการสร้างแผนกิจกรรมการสอนภาษาจะมุ่งเน้นไปที่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารหรือรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการและเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบัน ขั้นตอนการพัฒนาแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการ

สื่อสาร ใช้วิธีการพัฒนาหลักสูตรหรือแผนกิจกรรมการสอน ตามขั้นตอนและวิธีการของ เนลิมพล สวัสดิ์พงษ์ (2551) โดยมี 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

เป็นการศึกษาทบทวนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับหลักการและวิธีการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) และการศึกษาจาก เอกสารหลักสูตรปริญญาบัณฑิตที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาศึกษาทั่วไป ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐานและสภาพการจัดการศึกษาตามหลักสูตร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นพื้นฐานในการวางแผน กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร

ขั้นที่ 2 การพัฒนาแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 มาเป็นแนวทางในการพัฒนาแผนกิจกรรมการ สอน โดยกำหนดหลักการจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและการ ประเมินผล โดยในส่วนของเนื้อหาในแผนกิจกรรมนั้นยึดตามแบบเรียนภาษาอังกฤษ *Person to Person 1* ที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดให้เป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษมาตรฐานที่ใช้ภายใน มหาวิทยาลัยทั้งหมด รายละเอียดของเนื้อหาแสดงในตารางที่ 17

ตาราง 17 หัวเรื่องในแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้	หัวเรื่อง
1	Nice to meet you. / Could I have your name, please?
2	Do you know where it is? / What does it look like?
3	See you then! / How do I get there?
4	How do you like the city? / I love sight- seeing!
5	How about coming with us? / Why don't we meet there?
6	Could you help me? / This sweater is more stylish.
7	What would you like? / Would you care for any dessert?
8	Could I borrow that? / Could you change my room?
9	Have you ever been to Japan? / Which city do you like better?
10	What are you going to do? What do you want to do?

เมื่อพัฒนาแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ได้นำแผนการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน เป็นผู้พิจารณา ความถูกต้องเหมาะสมของแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ (Content validity) พร้อมปรับปรุง

แก้ไขร่างแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ โดยในส่วนของการประเมินร่างแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญเป็นการประเมินความเหมาะสมของแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษโดยพิจารณาถึงหลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนและการประเมินผล ว่ามีความเหมาะสมกับนักศึกษาเพียงใด โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสมของแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ โดยปรับปรุงแบบประเมินจากงานวิจัยของ เณลิมพล สวัสดิ์พงษ์ (2551) และกำหนดความหมายของระดับคะแนนและเกณฑ์การแปลผลของแบบประเมินความเหมาะสมของแผนกิจกรรม ดังนี้

ตาราง 18 ความหมายของระดับคะแนนและเกณฑ์การแปลผลของแบบประเมินความเหมาะสม

ระดับคะแนน		เกณฑ์การแปลผล	
คะแนน	ความหมาย	ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
5	เหมาะสมมากที่สุด (ร้อยละ 80-100)	4.50 - 5.00	แผนกิจกรรมมีความเหมาะสมมากที่สุด
4	เหมาะสมมาก (ร้อยละ 60-79)	3.50 - 4.49	แผนกิจกรรมมีความเหมาะสมมาก
3	เหมาะสมปานกลาง (ร้อยละ 40-59)	2.50 - 3.49	แผนกิจกรรมมีความเหมาะสมปานกลาง
2	เหมาะสมน้อย (ร้อยละ 20-39)	1.50 - 2.49	แผนกิจกรรมมีความเหมาะสมน้อย
1	เหมาะสมน้อยที่สุด (ร้อยละ 0-19)	1.00 - 1.49	แผนกิจกรรมมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินความเหมาะสมโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ พบว่าด้านหลักการและจุดมุ่งหมายของแผนกิจกรรมการสอนมีความเหมาะสมมากที่สุด นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญบางท่านได้ให้ความเห็นในส่วนของหลักการและจุดมุ่งหมายในแผนการจัดการเรียนรู้ว่าค่อนข้างกว้าง แต่ยังอยู่ในขอบเขตของแผนกิจกรรมการสอนที่ยอมรับได้ ในส่วนของการประเมินความเหมาะสมโดยรวมด้านหัวข้อเรื่องของเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อประกอบการสอน การวัดและประเมินผลนั้นมีความเหมาะสม ส่วนผลการประเมินความเหมาะสมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 10 หน่วยการเรียนรู้ส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่มีความเหมาะสมมากโดยได้นำเสนอรายละเอียดของผลการประเมินความเหมาะสมในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ไว้ในภาคผนวกแล้ว

ตาราง 19 ผลการประเมินความเหมาะสมโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	หลักการและจุดมุ่งหมายของแผนกิจกรรมการสอน	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2	หัวข้อเรื่องของเนื้อหา	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
3	กิจกรรมการเรียนการสอน	4	3	4	3.67	เหมาะสมมาก
4	การเลือกใช้สื่อประกอบการสอน	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
5	การวัดและประเมินผล	4	4	3	3.67	เหมาะสมมาก

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Pilot study)

วัตถุประสงค์ของขั้นนี้คือการนำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 2 ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จ.ปทุมธานี ที่มีข้อมูลลักษณะใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน โดยทดลองใช้แผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษในบางแผนกิจกรรม เพื่อให้เห็นถึงประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเป็นระยะเวลา 12 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้สุ่มเลือกหน่วยการเรียนรู้จำนวน 5 หน่วยมาทดลองใช้ในการจัดการเรียนการสอนในขั้นตอนของการทดลองใช้ รายละเอียดของการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแสดงในตารางที่ 20 โดยในขั้นตอนการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นเพื่อต้องการทดลองศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านของ (1) การใช้เวลาในการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละครั้งและ (2) ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลองใช้และวิธีการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับเกณฑ์ในการประเมินผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้มีดังนี้

1. ให้นักศึกษาในกลุ่มที่ได้ทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเขียนรายงานสะท้อนความคิดเห็นและทัศนะของตนต่อการใช้แผนกิจกรรมดังกล่าว ผลการเขียนรายงานสะท้อนความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สุ่มมาทดลองใช้สอนจำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้พบว่า นักศึกษาส่วนมากสนุกสนานกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าการนั่งฟังบรรยาย นักศึกษาสนุกกับการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละใบงาน ซึ่งในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะมีประกอบด้วยใบงานจำนวน 2 ชุดที่ผู้สอนได้ถ่ายทอดเอกสารแก่นักศึกษาในชั้นเรียน ในด้านการใช้เวลาต่อหนึ่งครั้งของการสอนจำนวน 3 ชั่วโมงสามารถครอบคลุมเนื้อหาและการฝึกทำกิจกรรมทางภาษากับใบงานที่ได้แจกให้ กับนักศึกษา ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทดลองใช้แผนได้แก่นักศึกษาบางคนไม่คุ้นชินกับการเรียนภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร แต่มีความคุ้นเคยกับการเรียนภาษาอังกฤษแบบบรรยายมากกว่าที่ให้

อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้บรรยายและอธิบายเนื้อหาไปเรื่อยๆ นักศึกษาดังกล่าวจึงค่อนข้างมีปฏิริยาการโต้ตอบทางภาษาที่ช้าและมีท่าทีเขินอาย ผู้สอนใช้วิธีการแก้ไขปัญหโดยการเข้ามาช่วยเหลือนักศึกษาเป็นรายบุคคล ใช้วิธีการกระตุ้นด้วยภาษาท่าทาง สีหน้าและกระตุ้นการมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาให้มากขึ้น นอกจากนี้ยังพบนักศึกษาบางคนที่มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่อ่อนมาก ผู้สอนได้ใช้วิธีการให้เพื่อนที่จับคู่กันช่วยเหลือในการพูด โดยให้เน้นที่ความเข้าใจจากคำพูดมากกว่าความถูกต้องของหลักภาษา ก่อนโน้มน้าวใจในเบื้องต้น ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการโต้ตอบกับคู่สนทนาของตน

2. ใช้เกณฑ์การทำกิจกรรมใบงาน (Hand out) ของนักศึกษาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยนักศึกษสามารถทำกิจกรรมใบงานทั้งหมดได้สมบูรณ์ร้อยละ 80 โดยผลการทดลองใช้แผนการสอนพบว่านักศึกษสามารถทำกิจกรรมใบงานจำนวน 10 ใบงานจากทั้ง 5 หน่วยการเรียนรู้ ได้ตั้งแต่ร้อยละ 80 - 90 ตาราง 21 แสดงจำนวนของการทำกิจกรรมใบงานของนักศึกษาของ 5 หน่วยการเรียนรู้ที่นำมาทดลองใช้กับนักศึกษาจำนวน 20 คน

ตาราง 20 การทดลองใช้แผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ (Pilot study)

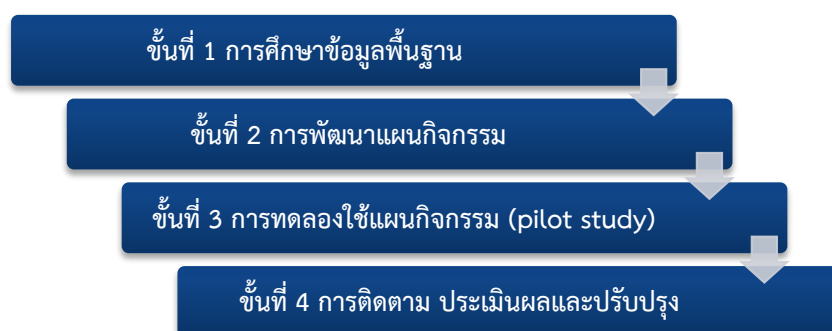
หน่วยการเรียนรู้	หน่วยการเรียนรู้ ที่เลือกมาทดลองใช้	ระยะเวลาในการ ทดลองใช้ (ชั่วโมง)
1. Nice to meet you. / Could I have your name, please?		
2. Do you know where it is? / What does it look like?	✓	3
3. See you then! / How do I get there?		
4. How do you like the city? / I love sight- seeing!	✓	3
5. How about coming with us? / Why don't we meet there?	✓	3
6. Could you help me? / This sweater is more stylish.		
7. What would you like? / Would you care for any dessert?		
8. Could I borrow that? / Could you change my room?		
9. Have you ever been to Japan? / Which city do you like better?	✓	3
	✓	3
10. What are you going to do? What do you want to do?		
รวม	10 หน่วยการเรียนรู้	5 หน่วยการเรียนรู้ 15 ชั่วโมง

ตาราง 21 จำนวนของการทำกิจกรรมใบงานของนักศึกษาในขั้นตอนทดลองใช้แผน

หน่วยที่	จำนวนนักศึกษา		จำนวนนักศึกษา	
	ใบงานที่ 1	ร้อยละ	ใบงานที่ 2	ร้อยละ
2	18	90	18	90
4	18	90	18	90
5	17	85	17	85
9	18	90	18	90
10	16	80	16	80

ขั้นที่ 4 การติดตาม ประเมินผลและปรับปรุงแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ

เป็นการติดตามผลหลังจากที่นักศึกษาได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยแผนกิจกรรมดังกล่าว เพื่อทราบถึงพัฒนาการของนักศึกษาและความสัมพันธ์สอดคล้องของกระบวนการพัฒนา กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาศัยการประเมินจากผู้สอนและนักศึกษา โดยประเมินนักศึกษาที่ ผ่านการใช้แผนกิจกรรมการสอนว่ามีความก้าวหน้าหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักการและ จุดมุ่งหมายของแผนกิจกรรมการสอนหรือไม่ และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้แผนกิจกรรม การสอนหรือไม่ เนื่องจากความพึงพอใจของนักศึกษาที่ผ่านการใช้แผนกิจกรรมการสอนย่อมเป็น ส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของแผนกิจกรรมการสอนด้วย โดยใช้เครื่องมือติดตามแผน กิจกรรมการสอนเป็นรายงานสะท้อนความคิดเห็นและทัศนะของตนต่อการใช้แผนกิจกรรมและทำ การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูล สารสนเทศที่ได้ทั้งหมดมาปรับปรุงแก้ไขแผนกิจกรรมการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ขั้นตอน การพัฒนาแผนกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แสดงใน ภาพประกอบ 19

ภาพประกอบ 19 ขั้นตอนการพัฒนาแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ

2. แบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน (Pre and posttest)

เนื่องจากทักษะการฟังและทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความเกี่ยวข้องกันและไม่อาจแยกทักษะทั้งสองออกจากกันในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นการทดสอบการฟังและการพูดแบบบูรณาการในแบบทดสอบฉบับเดียวกันจึงมีความใกล้เคียงกับการทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษได้จริงในชีวิตประจำวันมากที่สุดเมื่อเทียบกับกับการแยกวัดทักษะทางภาษาที่ละทักษะ กล่าวคือเมื่อนักศึกษาสามารถฟังคำถามหรือคำสั่งได้อย่างเข้าใจ นักศึกษาก็จะสามารถพูดโต้ตอบภาษาอังกฤษได้จากความเข้าใจในการฟังนั่นเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงพัฒนาแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (A test of integrated listening and speaking skills) โดยวัดจากการกำหนดเรื่องราวหรือสถานการณ์ให้นักศึกษาได้ฟังเพื่อความเข้าใจ จากนั้นให้นักศึกษาพูดโต้ตอบหรือเป็นการทดสอบการพูดแบบคู่สนทนา มีการกำหนดระดับของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษด้วยเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (Speaking rubrics) โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (Speaking rubric) ของ Common European Framework of Reference (CEFR) เนื้อหาของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการนี้จะสอดคล้องกับเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ การขอร้องและการตอบข้อเรียกร้อง เหตุการณ์ในอดีต เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในอดีต เหตุการณ์ในอนาคต สิ่งที่ได้ทำมาแล้ว อาหารและเครื่องดื่ม สุขภาพและการเปรียบเทียบ โดยขั้นตอนในการพัฒนาแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาบทวนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับหลักการและวิธีการวัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 2 กำหนดเรื่องราวหรือสถานการณ์ที่ใช้ในการทดสอบที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับแผนกิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 3 นำแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมพิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบ ดำเนินการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ขั้นที่ 4 นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 2 ท่านและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผลการศึกษาจำนวน 1 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมของแบบทดสอบอีกครั้งในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากนั้นดำเนินการปรับแก้ไขแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง โดยคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญที่นำมาปรับแก้ไขในแบบทดสอบได้แก่ การแก้ไขการสะกดคำ การเลือกใช้คำให้เหมาะสมและไม่มีความกำกวมในแต่ละสถานการณ์ที่กำหนด รวมถึงการแบ่งจำนวนของแต่ละบทบาทหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้มีความเหมาะสม

ขั้นที่ 5 นำแบบทดสอบภาษาไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างการทดลอง (Try out) จำนวน 10 คน เพื่อทำการตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบ จากนั้นทำการแก้ไขและปรับปรุงให้มีความเหมาะสม และนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (A test of integrated listening and speaking skills) มาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบในด้านค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของข้อสอบ โดยประยุกต์ใช้หลักการวิเคราะห์ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของข้อสอบแบบความเรียงของ C.A. Drake (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2552: 244) โดยการหาค่าสัดส่วนของคะแนนที่นักศึกษาทำได้ในกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน จากนั้นนำมาคำนวณค่าดัชนีบ่งชี้คุณภาพของข้อสอบตามหลักการวิเคราะห์ข้อสอบแบบเลือกตอบ

ในการวิเคราะห์จะทำการรวมคะแนนของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในแต่ละกลุ่ม โดยใช้ $\sum H$ เป็นคะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มสูง ส่วน $\sum L$ เป็นคะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มต่ำ โดยให้ $\sum TH$ เป็นคะแนนเต็มรวมของแต่ละแบบทดสอบย่อยของทุกคนในกลุ่มสูง และ $\sum TL$ เป็นคะแนนเต็มรวมของแต่ละแบบทดสอบย่อยของทุกคนในกลุ่มต่ำ จากนั้นทำการคำนวณสัดส่วนของคะแนนในแต่ละแบบทดสอบย่อยที่แต่ละกลุ่มทำได้ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$P_H = \frac{\sum H}{\sum TH} \quad \text{(คะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มสูง)} \\ \text{(คะแนนเต็มรวมของแต่ละแบบทดสอบย่อยของทุกคนในกลุ่มสูง)}$$

$$P_L = \frac{\sum L}{\sum TL} \quad \text{(คะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มต่ำ)} \\ \text{(คะแนนเต็มรวมของแต่ละแบบทดสอบย่อยของทุกคนในกลุ่มต่ำ)}$$

เมื่อทราบค่า P_H และ P_L แล้วก็สามารถคำนวณค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแต่ละแบบทดสอบย่อยได้ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ค่าความยากของแบบทดสอบย่อย (p)} = \frac{P_H + P_L}{2}$$

$$\text{ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบย่อย (r)} = P_H - P_L$$

สำหรับเกณฑ์การแปลผลการวิเคราะห์ค่าความยาก (p) และอำนาจจำแนก (r) ของแต่ละแบบทดสอบย่อย (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2552: 228) มีดังนี้

ตาราง 22 เกณฑ์การแปลผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูด
ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (A test of integrated listening and speaking skills)

ความยากง่าย (p)	ความหมาย	อำนาจจำแนก (r)	ความหมาย
0.81 - 1.00	ง่ายมาก	0.60 – 1.00	ดีมาก
0.60 - 0.80	ค่อนข้างง่าย	0.40 – 0.59	ดี
0.40 - 0.59	ปานกลาง	0.20 – 0.39	พอใช้
0.20 - 0.39	ค่อนข้างยาก	0.10 – 0.19	ค่อนข้างต่ำ
0 - 0.19	ยากมาก	0 – 0.09	ต่ำมาก

ที่มา: ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 6. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (Integrated-skills tests) กับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน โดยนักศึกษามีคะแนนจากแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ 12 - 27 คะแนนจากคะแนนเต็มทั้งหมด 30 คะแนน สามารถแบ่งกลุ่มนักศึกษาออกเป็นกลุ่มนักศึกษาที่ได้คะแนนในกลุ่มสูงจำนวน 5 คนและกลุ่มนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำจำนวน 5 คน ผลการวิเคราะห์ค่าความยากของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (p) มีค่าเท่ากับ 0.613 แสดงว่าแบบทดสอบดังกล่าวมีความยากง่ายในระดับที่ดี มีค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (r) เท่ากับ 0.346 แสดงว่าแบบทดสอบดังกล่าวสามารถจำแนกนักศึกษาที่เก่งและอ่อนได้ในระดับปานกลาง รายละเอียดของคะแนนและผลการวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ นำเสนอในหน้าถัดไป

ตาราง 23 คะแนนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในการหาคุณภาพของแบบทดสอบ

นักศึกษา คนที่	การเรียบ เรียงเนื้อหา (Range)	ความ ถูกต้อง (Accuracy)	ความ คล่องแคล่ว (Fluency)	ปฏิสัมพันธ์ การทำทาง (Interaction)	ความสัมพันธ์ เชื่อมโยง (Coherence)	คะแนนรวม (เต็ม 30 คะแนน)	กลุ่ม
1	4	4	5	5	4	22	สูง
2	2	3	3	4	3	15	ต่ำ
3	2	2	2	3	3	12	ต่ำ
4	5	4	5	6	4	24	สูง
5	3	3	3	3	2	14	ต่ำ
6	1	2	3	4	3	13	ต่ำ
7	5	5	6	6	5	27	สูง
8	2	2	2	3	3	12	ต่ำ
9	4	4	5	5	3	21	สูง
10	5	5	5	5	4	24	สูง

$$P_H = \frac{\sum H}{\sum TH} \quad (\text{คะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มสูง})$$

$$P_H = \frac{22 + 24 + 27 + 21 + 24}{30 + 30 + 30 + 30 + 30} = \frac{118}{150} = 0.786$$

$$P_L = \frac{\sum L}{\sum TL} \quad (\text{คะแนนรวมของผู้เข้าสอบทุกแบบทดสอบของทุกคนในกลุ่มต่ำ})$$

$$P_L = \frac{15 + 12 + 14 + 13 + 12}{30 + 30 + 30 + 30 + 30} = \frac{66}{150} = 0.44$$

ดังนั้น

$$\text{ค่าความยากของแบบทดสอบ (p)} = \frac{P_H + P_L}{2} = \frac{0.786 + 0.44}{2} = 0.613$$

$$\text{ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ (r)} = P_H - P_L = 0.786 - 0.44 = 0.346$$

3. เกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ (Speaking rubric)

เครื่องมือที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนนักศึกษาในการทำแบบทดสอบทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ ได้แก่ การใช้เกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการพูด ภาษาอังกฤษ (Speaking rubric) จากกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศ ในกลุ่มสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference for Languages: Learning, teaching, assessment: CEFR) มาใช้เป็นกรอบในการประเมินความสามารถการฟังพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยแบ่งระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษไว้จำนวน 6 ระดับใน 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นพื้นฐาน (Basic User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ A1 และ A2 ชั้นกลาง (Independent User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ B1 และ B2 และชั้นเชี่ยวชาญ (Proficient User) ประกอบด้วยระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับ C1 และ C2 ตามลำดับ ในส่วนของการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน ของ CEFR ได้ใช้เกณฑ์ความสามารถทางภาษาอังกฤษในจำนวน 6 ระดับ 3 ชั้น โดยพิจารณามิติ การพูดภาษาอังกฤษในด้านของการเรียบเรียงเนื้อหา (Range) ความถูกต้อง (Accuracy) ความ คล่องแคล่ว (Fluency) ปฏิสัมพันธ์ กิริยาท่าทาง (Interaction) และเอกภาพของเนื้อหา (Coherence) (สภายุโรป. 2011)

ผู้วิจัยได้กำหนดระดับการให้คะแนนในเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษของ CEFR ในแต่ละมิติของการประเมินมีทีละ 6 คะแนน โดยนักศึกษาจะได้คะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 6 คะแนนตามความสามารถที่นักศึกษาจะสามารถแสดงออกมาได้จากบทบาทหรือสถานการณ์ที่ กำหนดในแบบทดสอบ ซึ่งเกณฑ์หรือคำอธิบายการให้คะแนนในแต่ละมิติได้นำเสนอไว้ในภาคผนวก ดังนั้นในการทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบจะได้คะแนนเต็ม 30 คะแนนและคะแนนต่ำสุด 5 คะแนน จากเกณฑ์การให้คะแนนดังกล่าว โดยโครงสร้างและตัวอย่างคำอธิบายเกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

ระดับ ความสามารถ (Level)	การเรียบเรียง เนื้อหา (Range)	ความถูกต้อง (Accuracy)	ความ คล่องแคล่ว (Fluency)	ปฏิสัมพันธ์ กิริยา ท่าทาง (Interaction)	เอกภาพ ของเนื้อหา (Coherence)
C2	6	รักษาระดับการใช้ โครงสร้างภาษาได้ ซับซ้อนสอดคล้องและ ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์	6	6	6
C1	5	ใช้ภาษาได้ถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์ ผิดพลาด เล็กน้อยแต่โดยรวมมี ความถูกต้อง	5	5	5
B2	4	ค่อนข้างใช้ภาษาได้ ถูกต้อง ข้อผิดพลาดไม่ ส่งผลต่อความเข้าใจ สามารถแก้ไข ข้อผิดพลาดของตนเอง ได้	4	4	4
B1	3	ใช้แบบแผนของภาษา ง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถคาดเดารูปแบบ การใช้ภาษาได้ล่วงหน้า	3	3	3
A2	2	ใช้โครงสร้างภาษาง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ผิดพลาด ไวยากรณ์ในเรื่องง่าย ๆ	2	2	2
A1	1	ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ง่าย ๆ และจำประโยค เป็นแบบแผนอย่างน้อย 2-3 รูปแบบ มี ข้อผิดพลาดและส่งผลกระทบต่อ ความหมายของข้อความ ที่สื่อสารออกมา	1	1	1

นอกจากนี้ในส่วนของผู้ทำการประเมินการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยผู้ทำการประเมินจำนวน 3 ท่านได้แก่ ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์สอนภาษาอังกฤษและ อาจารย์สอนภาษาอังกฤษชาวต่างชาติจำนวน 2 ท่าน นำผลการให้คะแนนของผู้ประเมินทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้าสอบแต่ละคน และการหาค่าความสอดคล้องของ

การให้คะแนนของผู้ประเมินทั้ง 3 ท่านด้วยการวิเคราะห์ค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater reliability)

รายละเอียดของคำอธิบายเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษของ CEFR ฉบับเต็ม รายชื่อผู้ประเมินการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ คะแนนการพูดภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่าง และค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนของผู้ประเมินทั้ง 3 ท่านได้นำเสนอไว้ในภาคผนวก

4. แบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ (Reflective learning log)

เป็นเครื่องมือที่ให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้เขียนแสดงความรู้สึก มุมมอง ทักษะและความคิดเห็นของตนต่อการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบบันทึกสะท้อนชนิดปลายเปิดโดยที่ผู้เรียนสามารถเขียนแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกของตนต่อการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้ทำการเขียนแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษทุกครั้งหลังจากที่ได้รับการสอนในแต่ละครั้ง รวมจำนวนการเขียนแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ 10 ครั้งต่อผู้เรียน 1 คน โดยขั้นตอนในการพัฒแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาทบทวนแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสุขในการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 สร้างข้อคำถามชนิดปลายเปิดให้นักศึกษาได้แสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกของตนต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ข้อ

ขั้นที่ 3 นำแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม พิจารณาความเหมาะสมของแผนการสอน ดำเนินการปรับแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

ขั้นที่ 4 นำแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับข้อคำถามแล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างการทดลอง (try out) จำนวน 5 คน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ความครอบคลุมของข้อคำถามกับสิ่งที่ต้องการจะประเมินและความไม่กำกวมของข้อคำถาม ผลการนำไปทดลองให้นักศึกษาพบว่านักศึกษาสามารถเข้าใจในคำถามและคำชี้แจงต่อการเขียนแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การดำเนินการศึกษาและรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อต้องการทดสอบสมมติฐานเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Sternberg ที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้สามารถปรับเปลี่ยนได้จากการเข้าสู่สังคมและจากการสอน ขณะเดียวกันทำการศึกษาความสุขของผู้เรียนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพควบคู่ไปกับการทำการศึกษาเชิงทดลอง (Embedded design) และเพื่อศึกษาผลการจัดการสอนดังกล่าวที่ส่งผลต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ตามลำดับ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) ประเภทการสุ่มสองกลุ่มวัดสองครั้ง (The Randomized control- group Pretest-Posttest design) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัยเชิงทดลองเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 3,201 คน ในภาคการศึกษาฤดูร้อน ปีการศึกษา 2558 ประกอบด้วยนักศึกษาใน 12 คณะ ได้แก่ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะบริหารธุรกิจ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ วิทยาลัยการแพทย์แผนไทย คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน และคณะพยาบาลศาสตร์ ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ต้องศึกษาวิชาภาษาอังกฤษในทุกสาขาวิชาเอกในฐานะเป็นวิชาศึกษาบังคับทั่วไป ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองจึงเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1 กลุ่มการเรียน (Section) โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเชิงทดลองนี้ คำนวณได้จากการใช้โปรแกรม G Power โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ $\alpha = .05$ และให้ค่าขนาดอิทธิพล (Effect size) เท่ากับ 0.3 ใช้สถิติ F- test เพื่อทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 3 ค่าแบบวัดซ้ำ (Repetitions = 3) ได้แก่ การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการเรียน รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเมื่อไม่มีการให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 1 เดือนผ่านไป รวมทั้งหมด 3 ค่าเฉลี่ยในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน จากการคำนวณด้วย G Power ได้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาอย่างน้อยจำนวน 32 คน เพื่อทำการศึกษาเชิงทดลอง รายละเอียดแสดงในตาราง 25

ตาราง 25 ผลการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเชิงทดลองด้วยโปรแกรม G Power

Analysis: A priori: Compute required sample size

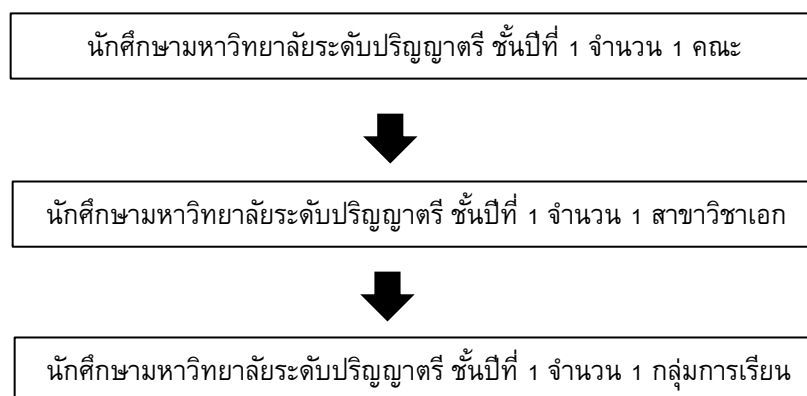
Input:	Effect size f	= 0.3
	α err prob	= 0.05
	Power ($1-\beta$ err prob)	= 0.95
	Number of groups	= 2
	Repetitions	= 3
	Corr among rep measures	= 0.5
	Nonsphericity correction ϵ	= 1
Output:	Noncentrality parameter λ	= 17.280000
	Critical F	= 3.150411
	Numerator df	= 2.000000
	Denominator df	= 60.000000
	Total sample size	= 32
	Actual power	= 0.961233

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Random Sampling)

ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เริ่มจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มาจำนวน 1 คณะจากทั้งหมด 12 คณะ จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษามา 1 สาขาวิชาเอกในคณะนั้น และทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษามาอีกครั้งเพื่อสุ่มเลือกนักศึกษามา 1 กลุ่มการเรียน ตามลำดับ จากผลการสุ่มกลุ่มตัวอย่างทำให้ได้นักศึกษาจำนวน 1 กลุ่มการเรียน ประกอบด้วย นักศึกษาจำนวน 34 คน การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแสดงในภาพประกอบ 20

นักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

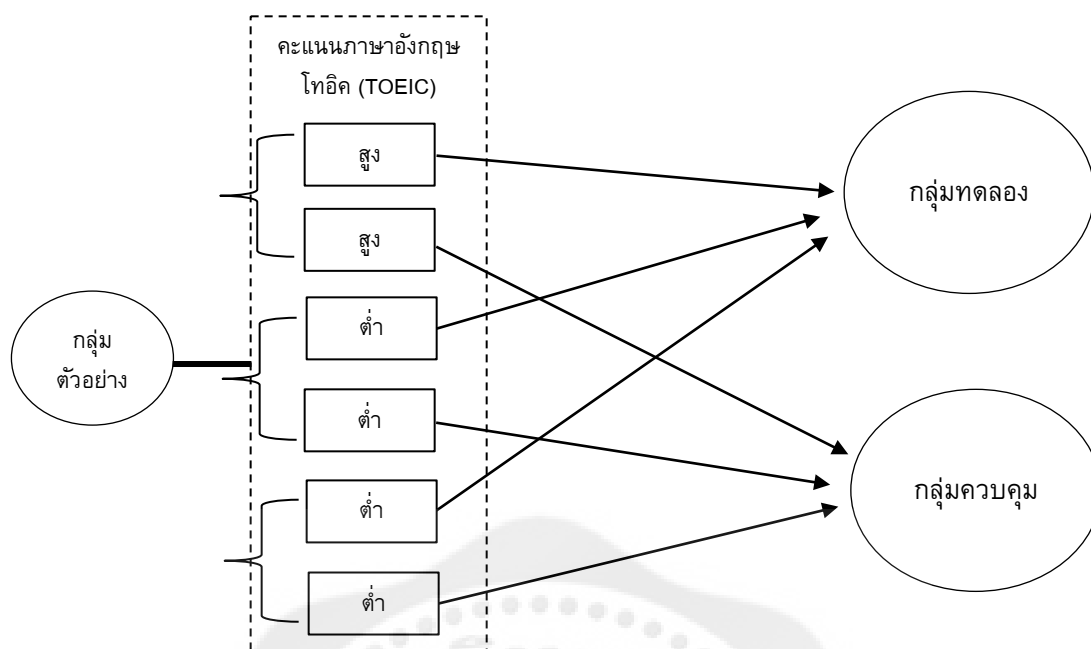

ภาพประกอบ 20 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเชิงทดลอง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random Assignment)

ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพยายามที่จะควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่ผู้วิจัยไม่ต้องการศึกษา ด้วยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลองให้เท่าเทียมกันในด้านพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเดิมของนักศึกษา จากนั้นจึงทำการศึกษาผลการจัดการทดลองกับนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับและไม่ได้รับแผนการทดลอง (Treatment) โดยมีรายละเอียดของการจัดแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อจัดอิทธิพลของตัวแปรแทรกซ้อน ได้แก่ การแบ่งกลุ่มนักศึกษาออกตามพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติหรือข้อสอบโทอิค (Test of English for International Communication: TOEIC) ซึ่งถือเป็นแบบทดสอบภาษาอังกฤษมาตรฐานเพื่อการสื่อสารที่มีความน่าเชื่อถือมาให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบ จากนั้นนำคะแนนผลการสอบดังกล่าวของนักศึกษามาเป็นเกณฑ์ในการระบุพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเดิมของนักศึกษา เนื่องจากอาจมีความเป็นไปได้ยากที่จะแบ่งกลุ่มของนักศึกษาใน 1 ห้องเรียนที่ถือว่าเป็นหน่วยในการสุ่มทดลอง ออกเป็นนักศึกษาที่มีคะแนนพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำได้เท่าๆกันกลุ่มละ 16 คน ดังนั้นในกรณีที่จำนวนนักศึกษาในกลุ่มพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำไม่เท่ากันจากผลการสอบดังกล่าว จึงจัดเรียงลำดับนักศึกษาที่มีคะแนนสูงสุดไล่เรียงมาจนถึงนักศึกษาที่มีคะแนนต่ำสุด จากนั้นทำการเลือกนักศึกษาที่ละคู่โดยเริ่มจากคู่ที่ได้คะแนนจากการเรียงอันดับสูงสุดในกลุ่มกลุ่ม สุ่มให้นักศึกษาคนหนึ่งเข้ากลุ่มทดลองและอีกคนหนึ่งเข้ากลุ่มควบคุม จากนั้นทำการเลือกนักศึกษาคู่ต่อไปที่มีคะแนนสูงสุดเป็นคู่ที่สองแล้วจัดให้นักศึกษาคนหนึ่งเข้ากลุ่มทดลองและอีกคนหนึ่งเข้ากลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีการจับคู่นักศึกษาแบบเรียงคะแนนสูงไปจนถึงต่ำแบบนี้ให้เข้ากลุ่มการศึกษาเรื่อยๆทีละคู่จนกว่าจะครบตามจำนวนนักศึกษา รายละเอียดของการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random Assignment) แสดงในภาพประกอบ 21

ภาพประกอบ 21 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random assignment)

ผลคะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 34 คน จากคะแนนเต็ม 990 คะแนน พบว่านักศึกษามีคะแนนจากการทดสอบตั้งแต่ 575 – 135 คะแนน จากนั้นทำการเรียงลำดับคะแนนของนักศึกษาจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดและทำการสุ่มเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (รายละเอียดของคะแนนผลการสอบของนักศึกษาแต่ละคนและวิธีการสุ่มนักศึกษาเข้ากลุ่มแสดงไว้ในภาคผนวก) ทำให้ได้จำนวนนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 17 คน โดยคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 275.29 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 285.53 คะแนนตามลำดับ

เพื่อให้แน่ใจว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกันก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยเชิงทดลอง จึงได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลคะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติ t-test for independent sample เนื่องจากข้อมูลคะแนนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระดับพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน ($p = .551$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยเชิงทดลองนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีระดับพื้นฐานภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ได้จากการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Treatment) และวิธีการสอนแบบปกติของทั้งสองกลุ่มนั้นไม่มีตัวแปรในเรื่องของพื้นฐานความรู้เดิมในเบื้องต้นเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวิจัย ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนดังกล่าวแสดงในตาราง 26

ตาราง 26 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการทดสอบ TOEIC ของกลุ่มตัวอย่างเพื่อสุมเข้ากลุ่มทดลองและควบคุม

กลุ่ม นักศึกษา	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	Std. Error Mean	t	df	p
กลุ่ม ทดลอง	17	275.29	94.381	22.891	.603	32	.551
กลุ่ม ควบคุม	17	258.53	65.114	15.793			

นอกจากนี้เมื่อนำผลคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบกันพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษอยู่ที่ 12.41 คะแนนและนักศึกษากลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษอยู่ที่ 12.72 คะแนน จากนั้นทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติ t-test for independent sample เนื่องจากข้อมูลคะแนนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ($p = .551$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการดำเนินการวิจัยเชิงทดลองกับนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ของกลุ่มทดลองและควบคุม

กลุ่ม นักศึกษา	จำนวน นักศึกษา	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	Std. Error Mean	t	df	p
กลุ่ม ทดลอง	17	12.4118	4.20659	1.02025	-.212	32	.834
กลุ่ม ควบคุม	17	12.7247	4.40694	1.06884			

แผนดำเนินการทดลอง

การวิจัยในระบายนีเป็นการวิจัยเชิงทดลองแท้จริง (True experimental research) ประเภท Control-Group Time-Series Design เริ่มต้นจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง โดยสุ่มนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษเข้าสู่กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมอย่างละเท่าๆกัน เพื่อเป็นการควบคุมปัจจัยแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นในกระบวนการทดลอง ทั้งนี้ก่อนการทดลองผู้วิจัยจะให้นักศึกษาทำแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและทำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อระบุรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเรียน จากนั้นทำการสอนกลุ่มทดลองด้วยแผนกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร เมื่อดำเนินการสอนด้วยแผนกิจกรรมการสอนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจะให้นักศึกษาทำแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนและทำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อระบุรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนอีกครั้งว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามที่คาดหวังได้หรือไม่ เพื่อตรวจสอบและยืนยันแนวคิดเรื่องรูปแบบ (Styles) ของ Sternberg ที่ว่ารูปแบบนั้นสามารถเปลี่ยนแปลง (Changeable) ปรับเปลี่ยนได้จากการเข้าสู่สังคม (Socialized) และสามารถสอนกันได้ (Teachable) จากนั้นเว้นระยะเวลาไปอีก 1 เดือนโดยที่ไม่มีการจัดแผนกิจกรรมทางภาษา ผู้วิจัยจะให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษและทำแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อระบุรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอีกครั้งว่านักศึกษายังคงมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่เหมือนเดิมหรือไม่ เพื่อเป็นการศึกษาความคงทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แผนการทดลองแสดงในภาพประกอบ 22

รูปแบบการทดลอง

		Time 1		Time 2		Time 3
R	กลุ่มทดลอง	O ₁	X	O ₂	--	O ₃
R	กลุ่มควบคุม	O ₄	--	O ₅	--	O ₆

ภาพประกอบ 22 แผนการทดลองแท้จริงประเภท ประเภท Control –Group Time- Series Design

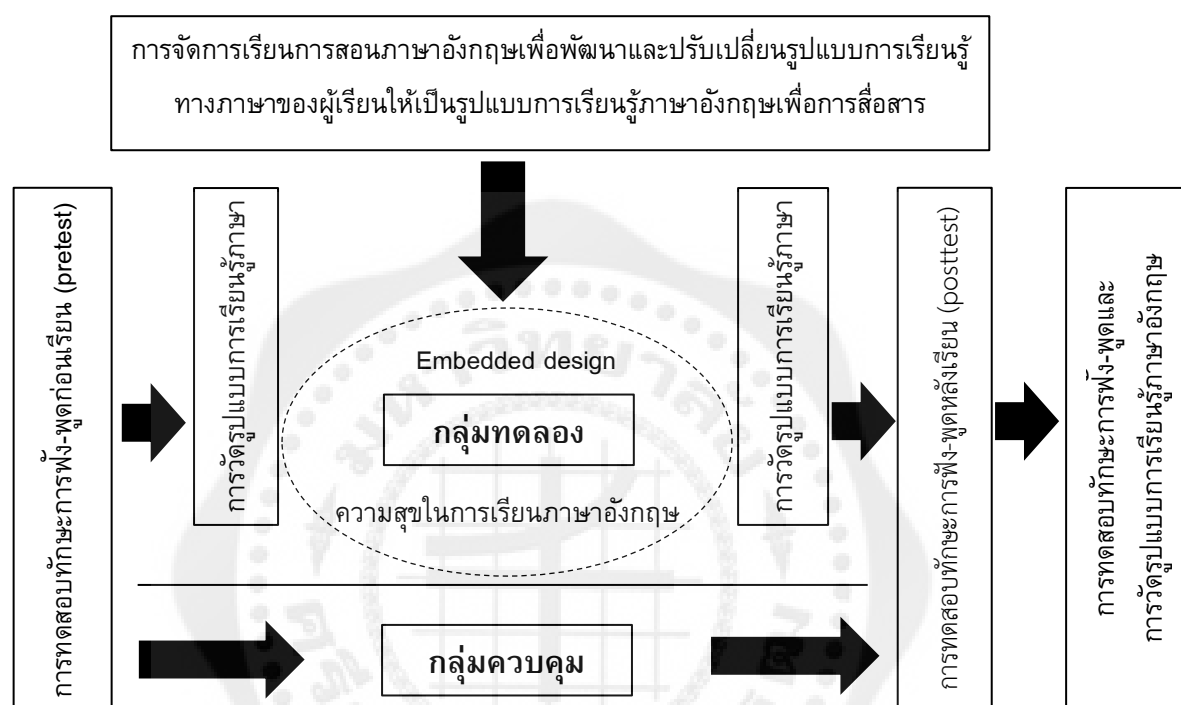
R หมายถึง การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random assignment)

- O₁ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนได้รับ Treatment
- O₄ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดของกลุ่มควบคุม
- X หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- O₂ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองหลังได้รับ Treatment
- O₅ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดของนักศึกษาในกลุ่มควบคุม
- O₃ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองเมื่อเว้นระยะการไม่ได้รับ Treatment เป็นระยะเวลา 1 เดือน
- O₆ หมายถึง การวัดทักษะการฟัง-พูดของกลุ่มควบคุมเมื่อเว้นระยะการสอนด้วยวิธีปกติ เป็นระยะเวลา 1 เดือน

การศึกษาเชิงทดลองในระยะที่ 2 เป็นการศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้วิธีวิทยาการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (Mixed methods) ประเภท Embedded design โดยเริ่มต้นจาก

1. การทำแบบทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม
2. การวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองก่อนทำการทดลอง
3. การให้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในกลุ่มทดลอง
4. การศึกษาเชิงคุณภาพเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขของผู้เรียนในกลุ่มทดลองว่ามีความสุขในการเรียนเพื่อปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้หรือไม่อย่างไรแนบใน (Embedded) กับกระบวนการศึกษาเชิงทดลอง และทำการศึกษารายกรณี (Case study) กับนักศึกษาที่สามารถและไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้
5. การวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังทำการทดลอง เพื่อทดสอบแนวคิดเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของ Sternberg ที่ว่ารูปแบบ (Styles) สามารถปรับเปลี่ยนไปตามการเข้าสู่สังคมและจากการสอนได้
6. การทำแบบทดสอบหลังการทดลอง (Pretest) ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม

7. การเว้นระยะการศึกษาเป็นเวลา 1 เดือนโดยที่ไม่มีการให้การจัดการเรียนการสอน ภาษาฯ จากนั้นให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบทดสอบทักษะการฟัง-พูดและแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอีกครั้งเพื่อศึกษาความคงทนของผลสัมฤทธิ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 23 การทดลองด้วยวิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ ประเภท Embedded design

ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง

จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพในระยะที่ 1 ทำให้ผู้วิจัยเกิดความเข้าใจในมุมมอง ทศนะและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาในบริบทของไทย ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดการเรียนการสอนและรูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนชาวไทยได้ อีกทั้งการพัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาที่ผู้วิจัยสามารถนำแบบวัดดังกล่าวมาใช้ในการวัดหรือระบุประเภทของรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเชิงทดลองในระยะที่ 2 นี้ได้ด้วย เพื่อต้องการจะวัดว่ารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนไปได้หรือไม่หลังการทดลอง ซึ่งเป็นการส่งต่อผลการวิจัยไปในแต่ละระยะของการศึกษา โดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ ประเภท Exploratory sequential design

สำหรับขั้นตอนของการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยทำการศึกษาเชิงทดลองที่เน้นการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้อังกฤษเชิงสื่อสาร โดยใช้แผนกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งประกอบไปด้วยแผนการเรียนจำนวน 10 แผน ใช้เวลาในการเรียนทั้งหมด 10 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 2- 11 ระหว่างวันที่ 20 พฤษภาคม - 15 กรกฎาคม 2559) และใช้เวลาในการทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกจำนวน 3 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1, 12 และ 16 ได้แก่ วันที่ 13 พฤษภาคม 2559, 29 กรกฎาคม 2559 และ 27 สิงหาคม 2559 รวมระยะเวลาการใช้แผนกิจกรรมการสอนดังกล่าวทั้งสิ้น 13 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา ทั้งนี้ในช่วงเวลาของการทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและการวัดรูปแบบการเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างครั้งที่ 3 (การเว้นระยะการศึกษาเป็นเวลา 1 เดือน) ได้แก่ วันเสาร์ ที่ 27 สิงหาคม 2559 นั้นเป็นช่วงระยะที่เสร็จสิ้นภาคการศึกษาภาคฤดูร้อนไปแล้ว อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือและนัดหมายนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งในวันเสาร์ ที่ 27 สิงหาคมดังกล่าวเพื่อทำการทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและวัดรูปแบบการเรียนรู้อังกฤษ โดยได้จัดห้องเรียนพิเศษของอาคารคณะศิลปศาสตร์และได้จัดเตรียมของว่างไว้ให้กับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งที่ 3 ดังกล่าวขาดนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างไปจำนวน 8 คนจากทั้งหมด 34 คน ทั้งนี้ทางคณาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาได้ทำการนัดหมายนักศึกษาและผู้วิจัยเพื่อมาทำการทดสอบและวัดรูปแบบการเรียนรู้อังกฤษอีกครั้งในวันอังคารที่ 29 สิงหาคม 2559 จนครบจำนวนทั้งหมดของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

รายละเอียดของเนื้อหาในแผนกิจกรรมและระยะเวลาในการศึกษาเชิงทดลองแสดงในตารางที่ 28

ตาราง 28 เนื้อหาในแผนกิจกรรมการสอนและระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง

ระยะเวลา	การพูด	การฟัง	จำนวน ชั่วโมง
สัปดาห์ที่ 1 (13 พฤษภาคม 2559)	การทดสอบก่อนเรียน (pretest) และการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ		3
สัปดาห์ที่ 2 (20 พฤษภาคม 2559)	การพูดเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน	การฟังจับใจความเกี่ยวกับ กิจวัตรประจำวัน	3
สัปดาห์ที่ 3 (27 พฤษภาคม 2559)	การพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ	การฟังเพื่อจับรายละเอียด	3
สัปดาห์ที่ 4 (03 มิถุนายน 2559)	การขอร้องและการตอบข้อเรียกร้อง	การฟังจับใจความ	3
สัปดาห์ที่ 5 (10 มิถุนายน 2559)	การพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต	การฟังเพื่อจับรายละเอียด เรื่องราวในอดีต	3
สัปดาห์ที่ 6 (17 มิถุนายน 2559)	การพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่กำลัง เกิดขึ้นในอดีต	การฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ ที่กำลังเกิดขึ้นในอดีต	3
สัปดาห์ที่ 7 (24 มิถุนายน 2559)	การพูดเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต	การฟังเพื่อจับรายละเอียด เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต	3
สัปดาห์ที่ 8 (01 กรกฎาคม 2559)	การพูดเกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่ม	การฟังเพื่อระบุบริบท	3
สัปดาห์ที่ 9 (08 กรกฎาคม 2559)	การพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ทำมาแล้ว	การฟังความคิดเห็น	3
สัปดาห์ที่ 10 (15 กรกฎาคม 2559)	การพูดเกี่ยวกับเรื่องของสุขภาพ	การฟังเพื่อจดสาระสำคัญ	3
สัปดาห์ที่ 11 (22 กรกฎาคม 2559)	การพูดแสดงการเปรียบเทียบ	การฟังจับใจความเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบ	3
สัปดาห์ที่ 12 (29 กรกฎาคม 2559)	การทดสอบหลังเรียน (posttest) และการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ		3
สัปดาห์ที่ 16 (27 สิงหาคม 2559)	การทดสอบหลังเรียน และการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (เว้นระยะ)		3

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนการศึกษาเชิงทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลออกตามลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้เพื่อตอบคำถามการวิจัยในระยของการศึกษาเชิงทดลองในแต่ละข้อ ได้แก่

1. การตรวจสอบข้อมูลเชิงปริมาณเบื้องต้นก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ (1) การตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล ประกอบด้วยความสมบูรณ์ของผลการให้คะแนนการฟังพูด

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างครบถ้วนและการตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทุกรายข้อคำถามของนักศึกษาก่อนส่งแบบวัดกลับคืนและ (2) การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นในการเลือกใช้สถิติวิเคราะห์ ได้แก่ การทดสอบนัยสำคัญของฟังก์ชันที่ใช้ในการจำแนกประกอบด้วย Pillai's Trace, Wilks' Lambda, Hotelling's Trace และ Roy's Largest Root เพื่อทำให้เกิดปริมาณความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่ม การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry โดยใช้ค่าสถิติ Greenhouse-Geisser, Huynh-Feldt และ Lower-bound (สุวิมล ติรกันนท์. 2553)

2. ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) และแบบทดสอบหลังเรียนเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการฟังพูดภาษาอังกฤษทั้ง 3 แบบทดสอบแบบวัดซ้ำด้วยสถิติทดสอบ เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.1 (หน้าที่ 8)

3. ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มด้วยสถิติทดสอบ t-test for independent sample เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.2 (หน้าที่ 8)

4. ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) บรรยายให้เห็นลักษณะหรือสภาพของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา ด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าร้อยละ (Percentages) เพื่อระบุว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละบุคคลนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบใด เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.3 (หน้าที่ 8)

5. ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อวิเคราะห์และตีความเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขของผู้เรียนทั้ง ระหว่างและหลังการทดลอง เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.4 (หน้าที่ 8)

6. ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) ด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) เพื่อระบุว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละบุคคลนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบใดทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียนและหลังเรียนเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวัดซ้ำด้วยสถิติทดสอบ Repeated Measured One-Way ANOVA เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ก่อน หลังและเมื่อไม่ได้รับการสอนด้วยแผนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.6 (หน้าที่ 8)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยของการศึกษาและพัฒนา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (Mixed- methods study) นี้ได้นำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ตอนแบ่งตามระยะของการศึกษาและนำเสนอผลการวิจัยสอดคล้องตามลำดับของจุดมุ่งหมายการวิจัย ได้แก่ ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี) และตอนที่ 2 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ) เพื่อตอบคำถามการวิจัยในแต่ละข้อ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

- 1.1 ทักษะและความเชื่อของนักศึกษาและผู้สอนต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษ
- 1.2 มุมมองและทักษะต่อความรู้ความสามารถด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษา
- 1.3 ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน
- 1.4 ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- 1.5 ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

- 2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อน หลัง และเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง
- 2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- 2.3 ผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

รายละเอียดของผลการวิจัยดังกล่าวได้นำเสนอในหน้าถัดไป

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

ผลการศึกษาในระยะนี้มุ่งตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 เกี่ยวกับความหมาย ทศนะและความเชื่อเกี่ยวกับกระบวนการสอนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนระดับอุดมศึกษาทั้งชาวไทยและต่างชาติว่าเป็นอย่างไร รวมทั้งลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาลักษณะใดบ้างที่มีความสอดคล้องเหมาะสมกับรูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษแต่ละวิธีของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 จึงขอนำเสนอประเด็นตามสาระสำคัญ (Themes) เพื่อนำเสนอมุมมองและแก่นสาระสำคัญที่ซ่อนอยู่โดยเป็นการฉายให้เห็นภาพเพื่อช่วยทำให้คำถามการวิจัยดังกล่าวเกิดความคลี่คลายและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยสาระสำคัญที่นำเสนอสามารถแบ่งออกเป็น 5 ส่วนสาระสำคัญ (Themes) ได้แก่

- (1) ทศนะและความเชื่อของนักศึกษาและผู้สอนต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน
- (2) มุมมองและทศนะต่อความรู้ความสามารถด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษา
- (3) ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน
- (4) ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
- (5) ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

1.1 ทศนะและความเชื่อของนักศึกษาและผู้สอนต่อความสำคัญของภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ทั้งผู้สอนและนักศึกษามีทศนะและความเชื่อเกี่ยวกับภาษาอังกฤษใน 2 ประเด็น ได้แก่ (1) ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิต เนื่องจากภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอน การประกอบอาชีพในอนาคตของนักศึกษา และ (2) ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การติดต่อสื่อสารระหว่างคนต่างชาติหรือคนอื่นๆ ในทั่วทุกภูมิภาคของโลกนั้นมีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลของโลก ดังนั้นในมุมมองและทศนะของนักศึกษาและผู้สอนเห็นพ้องต้องกันว่านักศึกษาจึงมีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้เท่าทันความก้าวหน้าและความเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลาตนเอง

“ภาษาอังกฤษมีความสำคัญค่ะ เพราะเรากำลังจะเปิดอาเซียนด้วย ต่างชาติก็จะเข้ามาเยอะ ซึ่งจะมีผลต่อการทำงานในอนาคตและทำให้เราสามารถสื่อสารกับคนเหล่านั้นได้ เป็นการอัพตัวเราขึ้นไปได้ด้วยค่ะ ดังนั้นหนูว่ามันมีความสำคัญที่ต้องเรียนค่ะ”

ก๊ีบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“ทุกวันนี้ภาษาอังกฤษมันสำคัญมันสำคัญนะคะ อิม! มันเป็นภาษาสากล หนูว่าแค่เราพูดภาษาอังกฤษได้เราก็สามารถสื่อสารได้ทั่วโลกประมาณนั้นค่ะ”

เค้ก นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

“เพราะว่าภาษาอังกฤษ คนทั่วโลกเค้าใช้ภาษาอังกฤษแล้วหนูคิดว่าเดี๋ยวนี้เวลาที่มีข่าวหรือว่าข้อมูลที่เป็นประโยชน์มันจะมาจากแทบพวกอเมริกา แทบยุโรปอะไรอย่างนี้ค่ะแล้วถ้าเราเรียน เราเรียนภาษาอังกฤษ เราจะสามารถอ่านมันได้ เราก็จะสามารถอ่าน research อ่านอะไรได้ซึ่งมันเป็นความรู้ที่แบบมันแปลกใหม่มันน่าเชื่อถือดีกว่าในอินเทอร์เน็ตที่เป็นภาษาไทยอะไรอย่างนี้ค่ะ”

ปาล์ม นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“โห...ภาษาอังกฤษ ผมว่าสำคัญ สำคัญๆจนผมไม่รู้จะว่า จะว่ายังไงก็เพราะว่ามัน... เพราะว่าเดี๋ยวนี้ เดี๋ยวนี้ไม่ว่าจะองค์กรโน่นนี่นั่นเขาก็ต้อง ต้องใช้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษ ธุรกิจ ภาษาอังกฤษเพื่อสำหรับออฟฟิศ ภาษาอังกฤษ เอ่อ ในบริบททั่วไป ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว อย่างนี้ และที่สำคัญ มันมีกฎข้อหนึ่งนะ ถ้าผมจำได้ว่า อ่า ภาษาอังกฤษจะใช้เป็นภาษาหลักในการสื่อสารในอาเซียน น่าจะ ตัวนี้ ผมว่าตอนนี้สำคัญนะ ผมว่าทุกคนควรจะรู้ พื้นฐานบ้าง อย่างน้อยสื่อสาร ไม่ใช่ ไม่ใช่ทั้งหมดแต่ว่าเพื่อการสื่อสารเบื้องต้นในระดับ ระดับที่ตัวเองจำเป็นจะต้องรู้”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 1. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

ในส่วนทัศนะของอาจารย์ผู้สอนทั้งผู้สอนชาวไทยและชาวต่างชาติได้เสริมความสำคัญของภาษาอังกฤษว่าภาษาอังกฤษนั้นคงมิใช่เป็นเพียงแค่รายวิชาหนึ่งที่ศึกษาต้องเรียนเพียงเท่านั้น แต่ภาษาอังกฤษกลับเป็นเครื่องมือเพื่อการสื่อสารที่สำคัญของทุกคนทั่วโลกไปแล้วและนอกเหนือไปจากการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว บทบาทของภาษาอังกฤษยังมีส่วนในสำคัญในภาคส่วนธุรกิจการทำงานต่างๆของนักศึกษาอีกด้วย ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นมากกว่ารายวิชา

“I think English now more than a subject and beyond what most Thai people think as needed for communication. I think these days, English is becoming a social symbol and a sign of social status. If you don't know how to speak English, or even in understand it, you belong to lower social status...”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยของรัฐ. (2558, 18 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“I think right now it's a kind of most important, because it is not of English, but it is because of the role of English plays in our society. So, I think in Thailand it is very important because once you have ASEAN coming up, an official language will be English

and also tourism in Thailand is mainly conducted in English and also technology and business really uses English vocabulary. Even you hear Thai native speakers these day are bringing technology words or some keywords that have been borrowed from English. So, my perception is that it's very important for Thais and a lot of Southeast Asians to be learning English right now”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“เราปฏิเสธไม่ได้เลยนะ ว่าภาษาอังกฤษอยู่รอบตัวเรามาแล้ว ไม่เชื่อลองดูจากสิ่งของที่เราใช้ในชีวิตประจำวันสิคะ ต้องมีภาษาอังกฤษปรากฏอยู่ทั้งนั้น ดังนั้นการมีความรู้ภาษาอังกฤษติดตัวไป อย่างไรก็ต้องได้ใช้ประโยชน์แน่ๆ ไม่น่าก็น้อย และที่สำคัญที่สุด ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกอาเซียน การมีความรู้ภาษาอังกฤษก็ต้องเป็นการเปิดโอกาสให้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการทำงาน การทำธุรกิจ การศึกษา มากขึ้นอยู่แล้ว เพราะเราจำเป็นต้องมีภาษากลางในการสื่อสารกับคนต่างๆ ในประเทศสมาชิก ครั้นจะให้เรามาเรียนภาษาที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 เพิ่ม จริงๆ ก็เป็นเรื่องที่ดีนะคะ แต่ถ้ามีพื้นฐานภาษาอังกฤษอยู่ ต่อยอดได้เลยคะ เพราะยังไม่ว่าภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาสากลที่เราใช้กันและยอมรับกันมากกว่าภาษาอื่นๆ อยู่แล้ว”

อาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“Learning English primarily enables one to access a wide variety of resources for learning and advancement. It will also help one to get greater career options and opportunities”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 20 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

1.2 มุมมองและทัศนะต่อความรู้ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษา

สาระสำคัญ (Theme) เกี่ยวกับมุมมองและทัศนะของผู้สอนและนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา สามารถแบ่งการนำมุมมองต่อความรู้ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษาออกเป็น 2 มุมมองหรือ 2 สาระสำคัญย่อย (Sub- themes) ได้แก่

(1) มุมมองที่เห็นว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้การได้ (Strength) แม้บางครั้งอาจจะไม่ถูกต้องครบถ้วนตามหลักการทางภาษาก็ตาม แต่นักศึกษาก็สามารถสื่อสารหรือใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารได้ โดยจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้วิจัยพบว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร ในส่วนของประเภทของมหาวิทยาลัยพบว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐมีแนวโน้มของความรู้ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมที่สูงกว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัย

เอกชน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากมหาวิทยาลัยเอกชนอาจมีข้อจำกัดในเรื่องของการคัดกรองนักศึกษาในการเข้าศึกษาต่อนั่นเอง

บทสัมภาษณ์ต่อไปนี้เป็นกรณียภาพเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองและทัศนะของผู้สอนและนักศึกษาที่เห็นว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้การได้ โดยมีรายละเอียดจากบทตัดตอนสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

“Over the past 7 years in teaching ESL, I can see a tremendous improvement in terms of communicative competence. Students these days are freer to talk, even combination of L1 (first language) and L2 (second or foreign language), than in my early years of teaching. However, in terms of writing, they carry over their spoken grammar. The result is terrible”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยของรัฐ. (2558, 18 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“ถ้านักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษนี้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษพวกเค้าที่โอเอเลยนะ ครับ คือเราสามารถทำการสอนเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้เลย เด็กกลุ่มนี้ไม่ค่อยมีปัญหาในการใช้ภาษาครับ พื้นฐานเค้าดีอยู่แล้ว เค้าจึงมาเรียนเพื่อเพิ่มพูนและพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเอง แต่ถ้าเป็นเด็กเอกอื่นนี่ต่างกันราวฟ้ากับดินครับ ก็อย่างที่ว่าจะครับมอเอกชนอย่างเราไม่มีสิทธิเลือกเด็กเข้าเรียนได้หรอกครับ อาจารย์ก็ต้องสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กทุกคนทุกแบบให้ได้ละกันครับ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“In general, I think about third and fourth year undergraduates, in general I think their English is better than graduate students. I would say that they are stronger ones because of most social media, everything is done through social media now. I would say about fifty percent of undergraduates is quite clear. There are about 10-20 percent who may need friends to help translating. The other 20 or 30 percent, I have to repeat and they can get it. So, the majority yeah are able to communicate with some comfort”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“สำหรับหนูคิดว่าภาษาอังกฤษเรียนไม่ยากนะคะ หนูชอบ เวลาเรียนแล้วมันสนุก เป็นวิชาที่เข้าใจที่สุดแล้วค่ะ ชอบมากๆเลยคะวิชาภาษาอังกฤษ ตอนนี้หนูว่าภาษาอังกฤษหนูก็โอเคนะคะหนูว่า เวลาไปเจอฝรั่งเค้าอะไรแบบนี้ หนูก็สามารถตอบได้อ่านเขียนได้ ก็คิดว่าเลยได้”

ตุ๋ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

(2) มุมมองเห็นว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษามีข้อจำกัดหรือจุดอ่อนในการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Weakness) นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอื่นๆที่ไม่ใช่วิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษรวมถึงการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากนักศึกษากลุ่มนี้มีโอกาสได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยค่อนข้างน้อยในฐานะวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และแทบจะไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเลย

จากภาพสะท้อนในอีกแง่มุมหนึ่งพบว่ามุมมองและทัศนะของผู้สอนและนักศึกษาที่เห็นว่านิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นมีข้อจำกัดหรือจุดอ่อนในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษ และนิสิตนักศึกษาส่วนหนึ่งเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นเพียงวิชาบังคับที่ต้องการเพียงแค่ให้สอบผ่านได้เท่านั้น นักศึกษาจึงไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควรจะเป็น บทสัมภาษณ์ต่อไปนี้จะเป็นการฉายภาพเพื่อสะท้อนให้เห็นในอีกทัศนะหนึ่ง

“Despite the technology and availability of resources, I see Thai undergraduate students learning English to still be lagging behind of the expected performance. A great number are still timid to learn and practice”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 20 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“การเรียนภาษาอังกฤษนั้นมัน บริบทที่เจอนักศึกษาอ่อนมาก อ่อนภาษาอังกฤษนี้เยอะ ด้วยความที่มันมีข้อจำกัดทางบริบทในการใช้ ผมว่าเพราะว่าเราไม่ได้ใช้เลย เด็กเรียนเสร็จปุ๊บ ผมให้ทำแบบฝึกหัด แต่มันกลับมาให้ทำอีก ทำไม่ได้เพราะว่ามันไม่ได้อยู่ในบริบทที่เขาจำเป็นต้องใช้ ถ้าเกิดอย่างอาจารย์จะต้องไปเรียน อย่างผมที่ต้องไปสอบก็ต้องใช้ประจำอยู่แล้ว แต่ว่าเด็กนี้ เสร็จปุ๊บ นักศึกษาที่เจอไม่ว่าจะอยู่มหาวิทยาลัยไหนๆไม่ค่อยได้ใช้ เมื่อมันไม่ใช่ก็มีปัญหาตั้งแต่เรื่องคำศัพท์ เรื่องทุกอย่าง แล้วสุดท้ายมันก็โยงถึงไม่ชอบเรียน”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 1. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“In all Thai university, English is a compulsory, no not university, Thai students have been learning English since early years. Some started learning the language since kindergarten levels. But obviously, our students cannot communicate well or cannot use the language in any means of communication. I think learning English in the universities should be considered more serious. For example offer more English courses, encourage more English activities, so that the students will be efficient in using English in order to be ready for their future careers”

อาจารย์ชาวต่างชาติคนที่ 2 มหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 20 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“ผมว่าการสอนภาษาอังกฤษในมอเอกชนนี่เหนื่อยนะครับ เพราะเด็กเราส่วนใหญ่จะอ่อนมาก เพราะมอเอกชนไม่สามารถเลือกเด็กเก่งหรือเด็กหัวกะทิมาเรียนได้แทบทุกคนเหมือนมอรัฐตั้งๆ ได้อยู่แล้วครับ ที่ผมกลัวพูดเพราะผมก็เป็นอาจารย์พิเศษสอนภาษาอังกฤษในมอของรัฐเหมือนกันครับ บรรยากาศการเรียนมันก็ต่างกันมาก ความขยันความตั้งใจและพื้นฐานของเด็กก็ต่างกันแล้วครับ ผมภาษาอังกฤษของนักศึกษาเอกชนยังไม่ค่อยถึงไหนเลยครับ เด็กเรียนภาษาอังกฤษอ่อนมากครับ เด็กส่วนใหญ่อยากเรียนแค่ให้สอบผ่านไป ให้มันพ้นๆ ไป มันเป็นความท้าทายอย่างยิ่งสำหรับคนที่จะมาสอนภาษาอังกฤษในมอเอกชนครับ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“นิสิตบางคนยังไม่ได้เห็นความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษ จะตั้งใจหรือให้ความสำคัญกับวิชาเอก หรือวิชาในสาขามากกว่า ถึงแม้จะมีการกระตุ้นให้ตระหนักถึงความสำคัญก่อนการเรียนแต่นิสิตยังคงเรียนเพียงให้ผ่านไปเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น เคยสอบถามตัวนิสิตสาขาพัฒนาสังคม เรียนภาษาอังกฤษไปเพื่ออะไร นิสิตก็บอกว่า เขาให้ลงทะเบียนเรียน ผมก็เรียน เพียงแค่ขอผ่าน D ก็พอ เพราะพอจบไปอย่างไร ผมก็ได้ใช้อยู่ดี และอีกอย่างเรียนไปก็เหมือนเดิม เรื่องเดิม ผมก็พูดไม่ได้สักที นิสิตที่มาในลักษณะนี้จะเป็นนิสิตที่พื้นฐานภาษาอังกฤษ อ่อนอยู่แล้ว หรือไม่ชอบภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิม”

อาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“เท่าที่ได้สัมผัสจากประสบการณ์สอนของตัวเอง นักศึกษาส่วนใหญ่จะแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ ค่ะ กลุ่มแรกเลยแล้วก็มีเป็นจำนวนมากด้วยคือกลุ่มที่เรียนเพื่อจะผ่านเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยหรือพูดง่าย ๆ ว่าเรียนเพื่อเกรดอะคะ เช่น วิชาภาษาอังกฤษต้องเรียนสี่ตัวก็ต้องเรียนให้ได้ตามนั้นส่วนผลการเรียนจะดีไม่ดีก็อีกเรื่องหนึ่งคะ และอีกกลุ่มคือนักศึกษาที่ไม่สนใจผลการเรียนเลย จะได้เกรดอะไรก็ช่างแต่อยากจะได้ความรู้ภาษาอังกฤษเพราะพื้นฐานตัวเองไม่ดี หรืออยากจะทำนายตัวเองก็แล้วแต่คะ แต่นักศึกษากลุ่มนี้น้อยมากนะคะ แต่ยังมีให้เห็นอยู่บ้าง แต่ประเภทเรียนภาษาอังกฤษเพราะเล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษที่จะเกิดขึ้นในอนาคตตัวเองนี่แทบจะไม่มีคะ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

แม้แต่มุมมองหรือทัศนะของนักศึกษาเองเห็นว่าตนเองนั้นมีปัญหาในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ดังสะท้อนจากตัวอย่างของบทสัมภาษณ์ ดังนี้

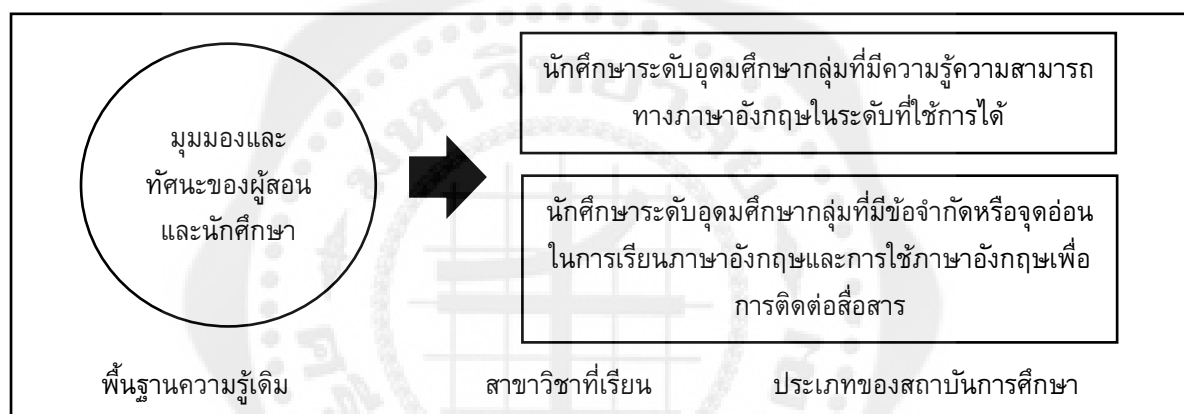
“หนูว่าภาษาอังกฤษมันยากนะคะ แต่มันคือความท้าทายคะ ซึ่งหนูก็พยายามกับมันอย่างมาก อย่างการฟังภาษาอังกฤษนี่หนูจะฟังไม่ค่อยรู้เรื่องเลย ฟังจับได้คำสองคำ แต่เอมารวมกันไม่ได้ การเขียนนี่ไม่ได้เลย ไม่ได้อย่างยิ่ง การอ่านสามารถอ่านได้คะแต่แปลไม่ได้ คืออ่านแล้วรู้แค่เป็นบางคำแต่รวมประโยคไม่ได้ ส่วนการพูดนี่ถือเป็นการค้นสมองมาก สื่อสารได้แบบพอๆ ง่ายๆ หนะคะ”

ก๊ีบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“อ่า! ผมชอบภาษาอังกฤษครับ แต่ว่าไม่เก่ง ไม่เก่งเลย แล้วก็คิดว่าการเรียนตอนนี้
จะช่วยพัฒนาศักยภาพอะครับ”

อาร์ต นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

โดยสรุป มุมมองและทัศนะต่อความรู้ความสามารถทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษาตามความเห็นของผู้สอนและนักศึกษา เห็นว่านักศึกษาระดับอุดมศึกษามีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ใช้การได้และกลุ่มที่มีข้อจำกัดหรือจุดอ่อนในการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้ความรู้ความสามารถทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาอาจขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิมที่มีสาขาวิชาที่เรียนและประเภทของสถาบันการศึกษา โดยสามารถแสดงเป็นแผนภาพสรุปได้ดังนี้

ภาพประกอบ 24 มุมมองและทัศนะต่อความรู้ความสามารถทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักศึกษาตามความเห็นของผู้สอนและนักศึกษา

1.3 ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอน

การสืบเสาะด้วยวิธีการเชิงธรรมชาติเผยให้เห็นลักษณะหรือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนในมหาวิทยาลัย โดยข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกลวิธีและเทคนิคในการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยในประเด็นด้านการสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงการสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ โดยผลจากข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนข้อมูลเชิงคุณภาพจากนักศึกษาและข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์รายกรณีและการสนทนากลุ่ม ทั้งนี้ข้อมูลจากหลากหลายแหล่งดังกล่าวสามารถยืนยันและเชื่อมโยงกันได้และฉายให้เห็นเป็นปรากฏการณ์ด้วยวิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Data triangulation) อันนำไปสู่การตีความแบบสรรค์สร้างนิยม (Constructivism) ด้วยวิธีการสืบเสาะด้วยวิธีการเชิงธรรมชาติเผยให้เห็นลักษณะหรือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ใน

มหาวิทยาลัยได้ 2 รูปแบบการสอนได้แก่ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching) และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching) โดยรายละเอียดของแต่ละรูปแบบการสอนมีสาระสำคัญและบทสัมภาษณ์ตัดตอนที่เกี่ยวข้องเพื่อยึดโยงและสนับสนุนในแต่ละรูปแบบการสอนพร้อมทั้งเป็นการฉายให้เห็นภาพหรือปรากฏการณ์ของการสอนในแต่ละรูปแบบ ดังนี้

ก. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching)

รูปแบบการศึกษาดังกล่าวมีลักษณะการสอนที่ประกอบไปด้วย (1) จุดประสงค์หรือเป้าหมายในการสอน (Goals) ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาสอบผ่านเป็นสำคัญ ประกอบกับรูปแบบการสอนนี้มีความสอดคล้องกับจำนวนหรือปริมาณของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนขนาดใหญ่ (2) เนื้อหาการสอน (Content) เป็นการเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจหลักการทางภาษาอังกฤษ และโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ (3) วิธีการสอน (Teaching practice) เป็นลักษณะการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการวิเคราะห์หลักการทางภาษา การวิเคราะห์และจำแนกโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ การฝึกให้ท่องจำ การฝึกฝนให้จดจำสำนวนภาษาแบบซ้ำๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ขึ้นใจ การเน้นความถูกต้องของหลักการทางภาษาและไวยากรณ์รวมถึงการใช้คำศัพท์ สำนวน นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการนำภาษาไทยเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักการทางภาษาและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจภาษาอังกฤษรวมถึงการแปลความหมายของภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยคโดยใช้ภาษาไทยฐานในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของภาษาอังกฤษ และ (4) การประเมินผล (Assessment) เน้นการทดสอบหรือวัดความรู้ความจำ ความถูกต้องแม่นยำของคำศัพท์และระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

บทสัมภาษณ์จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ฉายให้เห็นภาพของวิธีการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของผู้สอนในมหาวิทยาลัย

“โดยทั่วไปของเรา เฉพาะในสถาบันนี้ สอนอ่านกลุ่มเนี่ย ต้องสอนอ่านอ่านออกเสียงอย่างเดียว ไม่ต้องเข้าใจก็ได้ อ่านออกเสียงให้ถูกแล้วก็ เออ แล้วก็ให้เขาจดความหมายตามมา หรือไม่ก็ให้ทำแบบฝึกหัดเรื่องคำศัพท์ อันนี้แรกต้องออกเสียงก่อน เด็กของเราเนี่ย ครอบต้องอ่านให้ถูกต้อง แล้วก็ความหมาย เพราะว่าตอนแรกถึงจะไม่ค่อยรู้ความหมายแต่ต้องอ่านออก เวลาผม... เวลาผมสอบผมจะบอกให้นักศึกษาอ่านไปเรื่อยๆ บางทีคิดว่าอ่านยังไบบางทีก็อ่านไม่ถูกหรือบางทีก็อ่านๆ แต่ว่าเขาจะอ่านไม่หยุด เขาจะอ่าน...จืดๆ...ไปไม่หยุด แต่ว่าเสร็จปั๊บ หยุดหนึ่งประโยคแล้วก็เราก็มาทบทวนให้ว่าเขาผิดคำไหนบ้าง แล้วให้เขาแก้คำนั้น”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 1. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“ผมรู้ว่าบางทีการสอนภาษาแบบ grammar- translation methods เป็นวิธีการที่ทำให้ให้นักศึกษาไม่สามารถนำภาษาออกมาใช้ได้เท่าที่ควร โดยเฉพาะการฟังและการพูดนะครับ แต่ลองคิดถึงสภาพห้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาปีหนึ่งดูสิครับ ว่าเรียนกันที่กี่คน ว่าเราจะควบคุมนักศึกษาทุกคนได้ขนาดไหน ถ้าชั้นเรียนขนาดเล็ก 10-15 คนนี้สอนแบบสื่อสารได้สบายนะครับจะให้พูดให้ฟังจับคู่อะไรมันก็ควบคุมดูแลได้ง่าย และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือการประเมินผลการเรียนที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการสอนในครับ อย่างวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานเปิดสอนหลาย sections ถ้าเราเฝ้าแต่มาสอนมุ่งเน้นภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษาอาจสอบข้อสอบส่วนกลางตกนะครับ เพราะคนออกข้อสอบส่วนกลางเค้าเน้นการออกข้อสอบหลักการทางภาษาและการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไม่ได้มีการสอบฟังพูดเหมือนที่เด็กเรียนในห้องนี้ครับ ชินไม่สอนสิ่งเหล่านี้ในห้อง เด็กสอบตกสิครับสำหรับวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ถ้าเป็นวิชาหรือชั้นเรียนขนาดเล็กและเรามีสิทธิในการออกข้อสอบเอง อันนี้ถือว่าไปอย่างครับ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“I know Thailand like grammar. I love grammar, so I really like teaching grammar because it makes sense to me. When I try to get my students to see that it makes sense, they like it. I am a kind of rule- based, but I try to be about it. It's not just you know here is just rules now let's just play with it, right! I think grammar is been so over taught in this country at the course of speaking. I do teach them in the classroom, but I do it in a hidden way. I don't say now we are doing grammar. I just say oh! Before you doing this writing assignment, I want to talk about the reporting speech or before you do this essay, let talk about the relative clause”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“เน้นแกรมมาร์ ไวยากรณ์ tense ส่วนมากก็จะมี simple tense ที่เค้าเน้นๆอะคะ ให้ไปเขียน ให้ไปอ่านในหนังสือ ให้ไปจำ น่าเบื่อเปิดดู มีแต่แกรมมาร์ มีคำศัพท์อยู่ข้างบนแล้วให้แปล และเติมคำ เติมประโยคให้สมบูรณ์เป็นเนื้อเรื่อง มาตอบคำถาม มันน่าเรียนใหม่ มีการดูใหม่”

บอล. (2558, 21 ธันวาคม: สันทนากลุ่ม)

“แค่อ่านในหนังสือ ก็เช่น past simple มีอะไรบ้าง tense มีอะไรบ้าง เค้าก็จะยกตัวอย่าง เค้าก็จะพูดเกี่ยวกับว่าคำกริยาใช้ที่ว่าจะใช้ช่องไหนๆใน past simple แล้วยังงี้ต่อไป”

ภัทร. (2558, 21 ธันวาคม: สันทนากลุ่ม)

“เค้าก็จะเขียนโครงสร้าง แล้วก็ยกตัวอย่าง เค้าก็จะให้แปล พูดอังกฤษคำไทยคำ เช่น ทอมโกอิ้งทูลทูล ทอมไปโรงเรียน ให้จำโครงสร้างแล้วก็ให้ฝึกเติมคำเนาะนิดเดียว”

จุ่ม. (2558, 21 ธันวาคม: สนนากลุ่ม)

ข้อมูลจากการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ ของอาจารย์ผู้สอนสามารถสรุปสาระและคำสำคัญได้ในตารางคำสำคัญ (Keyword Table) ดังนี้

ตาราง 29 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Keyword Table) เกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ สาระและคำสำคัญ
อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน คนที่ 1	“ต้องสอนอ่านอ่านออกเสียงอย่างเดียว ไม่ต้องเข้าใจก็ได้ อ่านออกเสียงให้ถูก แล้วก็ให้เขาจดความหมายตามมา หรือไม่ก็ให้ทำแบบฝึกหัดเรื่องคำศัพท์ ให้นักศึกษาอ่านไปเรื่อยๆ หยุดหนึ่งประโยคแล้วก็เราก็มาทบทวนให้ว่าเขาผิดคำไหนบ้าง แล้วให้เขาแก้คำนั้น”
อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน คนที่ 2	การสอนแบบสื่อสารทำได้ยากในห้องเรียนขนาดใหญ่และมีจำนวนผู้เรียนมาก ต้องเน้นสอนการวิเคราะห์ภาษาเพื่อทำข้อสอบให้ผ่าน เพราะการออกข้อสอบภาษาอังกฤษส่วนกลางของมหาวิทยาลัยเน้นการท่องจำและวิเคราะห์หลักภาษา
อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	“I love grammar, so I really like teaching grammar because it makes sense to me. When I try to get my students to see that is make sense, they like it. I am a kind of rule- based, but I try to be about it. It's not just you know here is just rules now let's just play with it, right!”
ก๊ิบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน	“อาจารย์เค้าจะปล่อยให้ไปทำมาเอง ให้ไปศึกษาด้วยตัวเอง เช่น มีคำถามมาให้เติมคำแล้วให้เราไปเขียนมาเอง คิดเอง ให้ไปค้นอ่านไวยากรณ์เอง”
บอล (สนทนากลุ่ม)	“เน้นแกรมมาร์ไวยากรณ์ tense ส่วนมากก็จะมี simple tense ที่เค้าเน้นๆ อะคะ ให้ไปเขียน ให้ไปอ่านในหนังสือ ให้ไปจำ นาเปื้อเปิดดู มีแต่แกรมมาร์ มีคำศัพท์อยู่ข้างบนแล้วให้แปล และเติมคำ เติมประโยคให้สมบูรณ์เป็นเนื้อเรื่อง มาตอบคำถาม”
ภัทร (สนทนากลุ่ม)	“แค่อ่านในหนังสือ ก็เช่น past simple มีอะไรบ้าง tense มีอะไรบ้าง เค้าก็จะยกตัวอย่าง เค้าก็จะพูดเกี่ยวกับว่าคำกริยาใช้ที่ว่าจะใช้ช่องไหนๆใน past simple แล้วยังไงต่อ”

ข้อสรุปจากการตีความแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching) เป็นรูปแบบการสอนภาษาที่ผู้สอนส่วนใหญ่เลือกใช้กับการสอนผู้เรียนที่มีจำนวนมาก การสอนเพื่อทำความเข้าใจตัวภาษาโดยใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกลางหรือภาษาสำหรับการเปรียบเทียบ และเป็นรูปแบบการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักการคิดวิเคราะห์แยกแยะและสามารถทำข้อสอบภาษาอังกฤษผ่านได้ตามเกณฑ์การวัดผลทางภาษาที่กำหนด

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

(Grammar- Analysis Language Teaching)

1. สอนเน้นการวิเคราะห์และจำแนกโครงสร้างไวยากรณ์และหลักการทางภาษาอังกฤษ
2. ฝึกให้ท่องจำ ฝึกฝนให้จดจำสำนวนภาษาแบบซ้ำๆ
3. เน้นความถูกต้องของหลักการทางภาษาและไวยากรณ์รวมถึงการใช้คำศัพท์ สำนวน
4. นำภาษาไทยเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์เพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ
5. แปลกลับไปมาระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย
6. สอนกับผู้เรียนจำนวนมากหรือชั้นเรียนขนาดใหญ่
7. สอนเพื่อให้ผู้เรียนสอบผ่านตามเกณฑ์การวัดผลทางภาษาที่กำหนด

ภาพประกอบ 25 หลักการและเหตุผลของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

ข. รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching)

รูปแบบการสอนดังกล่าวมีลักษณะการสอนที่ประกอบไปด้วย (1) จุดประสงค์หรือเป้าหมายในการสอน (Goals) ได้แก่ ความมุ่งหมายให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติและเป็นไปโดยไม่รู้ตัว (2) เนื้อหาการสอน (Content) เป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการใช้งานจริงหรือการฝึกปฏิบัติทางภาษา (3) วิธีการสอน (Teaching practice) เป็นลักษณะการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น โดยอาจเป็นเหตุการณ์สมมติหรือสภาพแวดล้อมเสมือนจริง อาทิ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การจับคู่สนทนา การแสดงละคร การแสดงบทบาทสมมติ การโต้เถียง การเล่นเกมสัทภาษา การให้ผู้เรียนฝึกทักษะภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้รูปแบบการสอนดังกล่าวยังใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการรับรู้ภาษา การให้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่กำหนด โดยอาศัยบริบทแวดล้อมอื่นๆเป็นตัวช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การหยิบยกตัวอย่างหรือสถานการณ์การใช้ภาษามาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เน้นความเต็มใจ (Willingness) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของหลักการทางภาษา คำศัพท์และสำนวน และ (4) การ

ประเมินผล (Assessment) เน้นการประเมินผลตามสภาพจริงจากการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร

โดยเป็นที่น่าสนใจว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงนี้ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ชาวต่างชาติที่ไม่สามารถนำภาษาไทยมาเปรียบเทียบในการสอนภาษาอังกฤษได้ แต่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารได้ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ ถ้อยแถลงจากบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้เผยให้เห็นภาพของวิธีการหรือรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง

"I always contextualized my grammar class. I never start my class with the explanation of grammar. I can either start with a model conversation or a reading passage with a target grammatical items in it. In short, I always start with the use of the grammar, meaning and finally the form. After that, few cloze exercises then presentation in front of the class"

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยของรัฐ. (2558, 18 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

"One of my teaching speaking is I usually combine with the listening activity, go over a little bit and have them like ok you are going to do some speaking activity, talk with your friends now for a couple of minutes, let them warm up and ask them to think in English. Ask them to present whatever activity, exercise, whatever they did. I try to use the seminar format, presentation as well that they have to prepare, also sharing the opinion feeling more comfortable and relaxed. So again try to look at different contexts that they will speak and the use of appropriate types of speech, vocabulary, politeness, formality"

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

"การเรียนภาษาอังกฤษของที่นี่เราจะใช้ commercial textbook ของต่างชาติอยู่แล้ว ในนั้นเค้าจะ design บทเรียนและกิจกรรมภาษาต่างๆออกมาเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่แล้วครับ เราก็แค่อ่านคู่มือการสอนและทำตามขั้นตอนการสอน ก็สะดวกและง่ายดีครับ กิจกรรมในเล่มก็จะเป็นพวกจับคู่สนทนา สถานการณ์สอบถามเส้นทาง ชื่อของ ร้านอาหาร ลูกค้า complain พวกนี้ครับ มี audio CDs มาให้ด้วย เราก็สามารถเปิดให้เด็กได้ฝึกฟังสำเนียงเจ้าของภาษาเลยอะครับ อีกอย่างเราเรียน TEFL มาโดยตรงเรารู้ว่าแนวการสอนแบบนี้เป็นนิยมและน่าจะดีกว่าวิธีการสอนในรูปแบบก่อนๆ แต่นักศึกษาไทยขี้อายครับ ขอบนั้งหลัง ไม่ค่อยอยากพูดอยากสื่อสาร อยากนั่งฟังรอคำตอบเฉยๆ ตรงนี้เราต้องกระตุ้นผู้เรียนเยอะทีเดียวครับกับการสอนด้วยวิธีการนี้ เวลาสอบก็มีสอบการสนทนาเป็นคู่ การนำเสนองานหน้าชั้นเรียนในประเด็นที่กำหนดแล้วให้เพื่อนถามตอบเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ประมาณนี้ครับ"

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

ในมุมมองของนักศึกษาต่อรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงสะท้อนให้เห็นภาพของวิธีการสอนของผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษได้จากตัวอย่างของบทสัมภาษณ์ ดังนี้

“ตอนปี 1 ปาล์มไม่กล้าพูดเพราะว่ากังวลเรื่องแกรมม่า แล้วก็อาจารย์ลอเรนซ์นี่แหละ อาจารย์ก็บอกไม่ต้องกังวลเรื่องแกรมม่าให้พูดออกมาเพราะภาษาคือการสื่อสาร ถ้าเราสื่อสารกันรู้เรื่อง ก็โอเคหลังจากนั้นแล้วค่อยไปโฟกัสแกรมม่าทีหลัง กล้าพูดก่อนให้มี Conversation ก่อน หลังจากนั้นก็นั่นใจมากขึ้น ...พออาจารย์เข้าใจ พอเพื่อนเข้าใจ เราก็พอพูดได้อะไรอย่างนี้ หลังจากนั้นก็กล้าพูดค่ะ”

ปาล์ม นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

ตาราง 30 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Keyword Table) เกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching)

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง	
ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	สาระและคำสำคัญ
อาจารย์ ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยรัฐ	“I always contextualized my grammar class. I never start my class with the explanation of grammar. I can either start with a model conversation or a reading passage with a target grammatical items in it”
อาจารย์ ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ	“... Have them like ok you are going to do some speaking activity , talk with your friends now for a couple of minutes, let them warm up and ask them to think in English. Ask them to present whatever activity , exercise , whatever they did”
อาจารย์ มหาวิทยาลัย เอกชน คนที่ 2	“...เราจะใช้ commercial textbook ของต่างชาติอยู่แล้ว ในนั้นเค้าจะ design บทเรียนและกิจกรรมภาษาต่างๆออกมาเป็นภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่แล้วครับ เราก็แค่อ่านคู่มือการสอน และทำตามขั้นตอนการสอน ก็สะดวกและง่ายดีครับ กิจกรรมในเล่มก็จะเป็นพวกจับคู่สนทนา สถานการณ์สอบถามเส้นทาง ชื่อของ ร้านอาหาร ลูกค้า complain พวกนี้ครับ มี audio CDs มาให้ด้วย”
ปาล์ม (นักศึกษา) มหาวิทยาลัยใน กำกับของรัฐ	“ตอนปี 1 ปาล์มไม่กล้าพูดเพราะว่ากังวลเรื่องแกรมม่า แล้วก็อาจารย์ลอเรนซ์นี่แหละ อาจารย์ก็บอกไม่ต้องกังวลเรื่องแกรมม่าให้พูดออกมาเพราะภาษาคือการสื่อสาร ถ้าเราสื่อสารกันรู้เรื่อง ก็โอเคหลังจากนั้นแล้วค่อยไปโฟกัสแกรมม่าทีหลัง”
แอน (สนทนา กลุ่ม)	“อาจารย์จะเน้นเกี่ยวกับการสื่อสารและการอ่าน เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่ค่ะ อย่างเช่นไปหาสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆค่ะ แล้วให้ออกมาพูดบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ แกรมม่าไม่ค่อยเน้นเท่าไรค่ะ เพราะว่าๆ ระดับปอตรีแล้วก็ต้องเป็นการสื่อสารแล้วก็การอ่านค่ะ”

ข้อสรุปจากการตีความตามทัศนะของผู้วิจัยแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching) เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ชาวต่างชาติต้องการเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ การกระตุ้นโดยใช้กิจกรรมหรือสถานการณ์บทบาทสมมติต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา นอกจากนี้อาจารย์ชาวไทยที่สำเร็จการศึกษาทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจึงมีความรู้ความเข้าใจและนำรูปแบบการสอนนี้มาใช้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของตนเพื่อให้มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษได้จากบริบทจริงมากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์หลักทางภาษา

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching)

1. ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการรับรู้อาษา
2. ให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น เหตุการณ์สมมติ บทบาทหรือสภาพแวดล้อมเสมือนจริง
3. เน้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่กำหนด โดยอาศัยบริบทแวดล้อมอื่นๆ เป็นตัวช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
4. ฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อการเรียนรู้ต่างๆ เช่น ดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกมส์
5. เน้นความกล้า (willingness) และความคล่องแคล่ว (fluency) ในการใช้ภาษาอังกฤษ มากกว่าความถูกต้องแม่นยำของหลักการทางภาษา คำศัพท์และสำนวน

ภาพประกอบ 26 หลักการและเหตุผลของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง

โดยสรุปจากการตีความแบบสร้างสรรค์สร้างนิยม (Constructivism) จากข้อมูลเชิงคุณภาพ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์มหาวิทยาลัยสามารถจำแนกออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching) และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching) โดยรูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบตั้งอยู่บนฐานแห่งความเชื่อและศาสตร์ของการถ่ายทอดภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาที่แตกต่างแบบสุดขั้ว เมื่อนำรูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบแสดงลงบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ (English language teaching style continuum) พบว่าแม้รูปแบบการสอนทั้ง 2 วิธีจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดวิธีการสอน แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนภาษาอังกฤษยังมีความยึดหยุ่นในรูปแบบการสอน ได้แก่ (1) ความยึดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามความเชื่อของผู้สอน (Teacher's belief) เช่น การเชื่อว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุด (2) ความยึดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามความมุ่งหมายของรายวิชา (Course objectives) เช่น ผู้สอนใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

แบบเสมือนจริงมาใช้สอนในชั้นเรียนเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติทางภาษา ได้เห็นภาพหรือตัวอย่างการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้นในวิชาการฟังพูดภาษาอังกฤษ การสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นต้น (3) ความยืดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามการประเมินผลการเรียนรู้ (Assessment) เช่น บางครั้งผู้สอนอาจใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์มาใช้ในกรณีที่จำเป็น อาทิ การสรุปเนื้อหาเพื่อเตรียมสอบหรือการอธิบายข้อสอบเชิงลึกเพื่อตอบคำถามในประเด็นที่นักศึกษายังไม่เข้าใจเพื่อให้นักศึกษาทำคะแนนสอบได้คะแนนดี เป็นต้น (4) ความยืดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามความต้องการของผู้เรียน บางครั้งผู้เรียนอาจร้องขอให้ผู้สอนช่วยอธิบายหรือติวข้อสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสอบปลายหรือการสอบแข่งขันต่าง ๆ ผู้สอนอาจต้องใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และ (5) ความยืดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษตามความต้องการของสังคม อาทิ ในปัจจุบันนั้นนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ส่งเสริมให้มีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น (ข่าวสด, 20 มีนาคม 2557: หน้า 23) ดังนั้นผู้สอนอาจต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอนของตนเองมาสู่รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์เสมือนจริงต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นในชั้นเรียนนั่นเอง

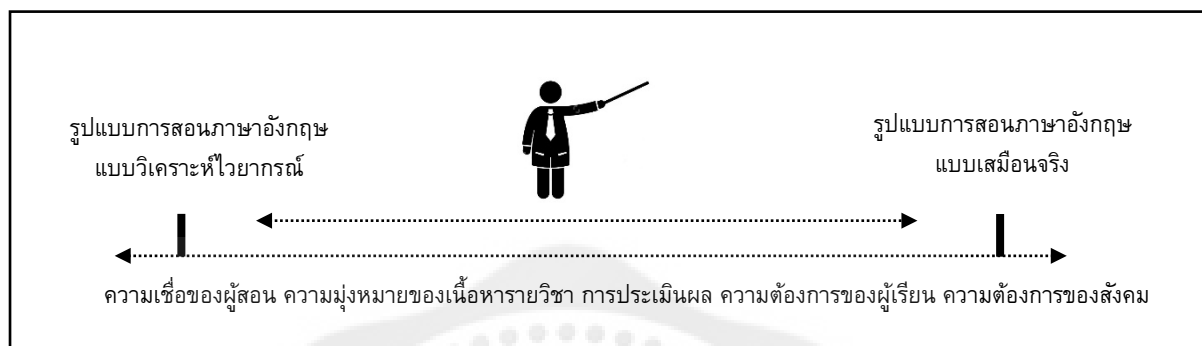
โดยสรุปความยืดหยุ่นในรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนแต่ละคนอาจมีระดับความมากน้อยแตกต่างกันไปตามความเชื่อของผู้สอน ความมุ่งหมายของเนื้อหารายวิชา การประเมินผล ความต้องการของผู้เรียนและสังคม เป็นต้น

"ผมเชื่อว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งที่เราเองหรือใครก็อยากให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเวลาที่เรารเรียนภาษาไทย.... แทนที่จะเป็นการนั่งเรียนบทเรียนไวยากรณ์ หลักการทางภาษาต่างๆ และการใช้ภาษาไทยเข้ามาช่วยแปลเพื่อทำความเข้าใจภาษาอังกฤษเหมือนอดีต แต่บางครั้งการสอนบางอย่างก็ต้องวิเคราะห์ไวยากรณ์กันครับ เช่น การติวข้อสอบ TOEIC ข้อสอบคัดเลือกภาษาอังกฤษต่างๆ นักศึกษาอยากรู้ว่าทำไมข้อนี้ต้องตอบด้วยหลักการทางภาษาแบบนี้ ทำไมข้อนี้ต้องเติมคำนี้ ทำไมไม่เป็นข้อตัวเลือกอื่นๆ หรือวิชาการเขียนภาษาอังกฤษจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นในเรื่องของการอธิบายไวยากรณ์ในโครงสร้างของประโยคเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจและสามารถเขียนออกมาได้ บางครั้งเด็กขอให้อธิบายด้วยไวยากรณ์นะครับ ไม่งั้นคงเขียนไม่ได้แน่ๆ การสอนด้วยรูปแบบการสื่อสารจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากนะครับ ดังนั้นวิธีการสอนจึงขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือสิ่งที่เราจะสอนด้วยครับว่าความมุ่งหมายของการที่จะสอนในครั้งนั้นต้องการนำไปใช้เพื่ออะไร"

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์มหาวิทยาลัยจึงสามารถตั้งวางทั้ง 2 รูปแบบการสอนอยู่บนเส้นของความต่อเนื่องคนละขั้วและตัวผู้สอนเองสามารถที่จะปรับเปลี่ยนและ

สิ้นใหญ่รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของตนเองจากรูปแบบหนึ่งไปยังอีกรูปแบบหนึ่งได้มากนัก โดยขึ้นอยู่กับความเชื่อในวิธีการสอน ความถนัด เนื้อหาที่ใช้สอน จุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแต่ละครั้ง การประเมินผล ความต้องการของสังคมและรวมถึงผู้เรียนเอง เป็นต้น ดังแสดงในภาพประกอบ 27

ภาพประกอบ 27 เส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ
(English language teaching style continuum)

1.4 ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับกลวิธีและเทคนิคในการเรียนภาษาอังกฤษในประเด็นด้านทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวมถึงการเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยผลจากข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งข้อมูลของนักศึกษาจากหลากหลายสังกัดมหาวิทยาลัย รวมทั้งข้อมูลจากการสัมภาษณ์รายกรณีและการสนทนากลุ่ม ข้อมูลจากหลากหลายแหล่งสามารถยืนยันและเชื่อมโยงกันได้ด้วยวิธีการแบบสามเส้า (Data triangulation) อันนำไปสู่การตีความแบบสรุปรสร้างนิยม (Constructivism) พบว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยจากการศึกษานี้ สามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Learning Style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style) โดยรายละเอียดของแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ มีดังนี้

ก.รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Learning Style)

รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวมีลักษณะการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วย (1) จุดประสงค์หรือเป้าหมายในการเรียน (Goals) ได้แก่ การมุ่งทำความเข้าใจในคำศัพท์และระบบโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ผู้เรียนส่วนมากใช้กลวิธีนี้ในการทำใหตนเองสามารถทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์หรือข้อสอบปลายภาคภาษาอังกฤษต่างๆได้ (2) วิธีการเรียน (Learning

strategies) เป็นกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมที่ผู้เรียนชาวไทยส่วนใหญ่มีความคุ้นเคยเป็นอย่างดี โดยทำความเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยวิธีการศึกษา วิเคราะห์ จำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ เน้นความถูกต้องของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนมากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา มีการใช้ภาษาไทยมาช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษให้เกิดความกระจ่าง ใช้วิธีการลักษณะการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การแปลคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยคเพื่อให้สามารถทำความเข้าใจลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษ บทสัมภาษณ์ต่อไปนี้จะฉายภาพให้เห็นถึงพฤติกรรมและวิธีการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของนักศึกษา

“อย่างที่เราอาจารย์ให้พูด หนูจะคิดและเขียนเป็นภาษาไทยก่อน แล้วก็ค่อยแปล แต่ถึงเวลาจริง ๆ มันชอบเค้นนะคะ เพราะหนูจะจำที่เขียนในกระดาษไม่ค่อยได้เลย จำไม่ได้ ต้องมาเค้นในสมองเอา การเขียนเป็นภาษาไทยเอาไว้ในกระดาษเพื่อที่มันจะได้เป็นประโยคออกมา หนูก็ไม่รู้ว่าเวลาแปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษแล้วมันจะถูกไหม แต่นี้เป็นวิธีที่หนูทำมาตั้งแต่เด็กแล้วอะคะ เวลาออกไปพูดก็ไม่อ่านที่เขียนไปนะคะแต่พยายามจำเอาไปพูด แต่มันก็จะลืมเลยต้องมาเค้นมานึกเอาอย่างทีบอกคะ”

ก๊ีบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“อย่างถ้าอาจารย์ให้เวลาเตรียมตัวคนละ 2 นาทีให้ออกมาพูด ก็จะต้องพูดแล้วเขียนออกมาเป็นภาษาอังกฤษก่อนว่าตัวเองต้องพูดอะไร ถ้าท่องจำได้ก็ออกไปพูดเลย ถ้ามันง่าย ๆ ส่วนใหญ่หนูก็จะท่อง แต่ส่วนใหญ่ที่หนูจะใช้หนูจะเขียนแบบเป็นเขียนซ้ำหลาย ๆ ครั้งคะ หรือถ้าอาจารย์ถามเลยแล้วให้พูดก็ต้องนึกก่อนว่าอาจารย์ถามว่าอะไร แปลเป็นไทยมาก่อนคะ เวลาเราจะตอบก็นึกก่อนว่า ภาษาไทยคำนี้แล้วภาษาอังกฤษละมันแปลว่าอะไร นึกเป็นภาษาไทยก่อนแล้วค่อยพูดออกไปเป็นภาษาอังกฤษ ถ้าไม่นึกเป็นภาษาไทยก่อนหนูคิดว่าหนูพูดไม่ได้คะ ไม่รู้เหมือนกันเพราะหนูไม่เคย”

ตุ๋ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“แกรมม่าอันนี้น่าจะเป็นปัญหาของเอกภาษาอังกฤษนี่นะครับ ตอนนั้นก็ยังใช้กันผิดอยู่ อาจารย์ไม่ได้สอนแกรมม่าละเอียดมากอะครับ เพราะเอกภาษาอังกฤษ ก็แค่บอกผ่านๆว่าอะไรเป็นอะไร ผมซื้อหนังสือครับ ซื้อหนังสือตามร้านหนังสือเอามาศึกษาเอง เหมือนเราอ่านดูพวกองค์ประกอบของศัพท์อย่างเต็ม ed อย่างนี้เป็นอดีตอะไรอย่างนี้”

อาร์ต นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2558, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“อย่างเวลาอ่าน ผมมีแปลในใจนะครับเหมือนเรากำลังนึกอยู่ในใจ เหมือนการแปลเป็นภาษาไทยอยู่ในใจ โดยไม่ต้องเขียนแปลกำกับเอาไว้ ก็ทุกครั้งอะครับ จะทำให้มันเข้าใจในภาษาที่เราแปล”

เจมส์ นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

“สิ่งที่อาจารย์สอนในห้องมันดีนะคะ อย่างฝึกให้เราฟังสอนให้เราพูดมันดีมากคะ แต่เวลาข้อสอบออกมานี่สิ ไม่เห็นมีในที่สอนไปเลย ข้อสอบออกเรื่อง tenses บ้าง คำคุณศัพท์อะไรบ้างให้อ่านแบบยาวมาก ๆ แล้วตอบคำถามบ้าง หลายคนก็ตกสึคะ ทางเดียวคือก็ต้องกลับไปอ่านไวยากรณ์ ท่องศัพท์อะไรพวกนี้อยู่ดี ท่องจำว่าอะไรเป็นยังไงก่อนสอบ ไม่งั้นทำข้อสอบไม่ได้คะ แต่อาจารย์สอนดีนะคะหนูชอบ แต่เกิดจากการทำข้อสอบออกมาไม่ค่อยดีเท่าไร”

เด็ก นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

“Certain people they want a grammar. They want me to go over it. When I teach the science education, they wanna go over the tenses like grammar lessons. They want that, they want the key words, they want the formula, and they just want to get it down”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“ช่วงแรกๆที่ผมเริ่มสอน อย่างเช่นการสอนการฟังพูดภาษาอังกฤษนะครับ แม้ว่าเราจะใช้กิจกรรมหรือแบบฝึกหัดที่อยู่ใน commercial textbook ที่เป็นการสื่อสารก็ตามนักศึกษาส่วนมากก็จะติดการนั่งฟังอย่างเดียวแล้วก็ก้มหน้าก้มตาจดๆกันลูกเดียว ทั้งที่เราบอกแล้วว่าฝึกการฟังและการพูดเป็นหลัก ด้วยความที่เค้าติดวิธีการเรียน grammar มาตั้งแต่มัธยมที่นั่นฟังและจดๆเอาคำแปลหรือรายละเอียดอย่างเดียว พอไม่ให้จดหลายคนก็จะพูดแบบตาเหลือบมองหนังสือ เหมือนอ่านให้เราฟังเลยครับเวลาพูด พอพยายามไม่ให้อ่านเด็กก็นานพอสมควรครับ มีการบ่นพึมพำเป็นภาษาไทยว่าคำนี้พูดภาษาอังกฤษว่าอย่างไร จะพูดอะไรก็ออกแนวจะแปลจากภาษาไทยมาอย่างเดียวเลย”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“นักศึกษาส่วนหนึ่งชอบแปลคำต่อคำคะ คือนักศึกษาอาจจะรู้สึกถ้าถ้าไม่รู้ความหมายก็จะไม่เข้าใจประโยค หรือมีกลุ่มที่จำไวยากรณ์เป็นแบบสูตร เวลาเรียนไวยากรณ์หัวข้อใหม่ ๆ เค้าก็จะจดโครงสร้างไว้คะ นักศึกษากลุ่มนี้ทำคะแนนด้านไวยากรณ์ได้ดีนะคะ แต่ว่าดึงเอาไปใช้งานแบบ impromptu ไม่ค่อยได้คะ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

“ก็สอนแบบตามกระบวนการของ Communicative approach มีการนำกิจกรรมต่างๆเข้ามาจูงใจนิสิตก่อนเรียน นิสิตมีการตอบสนองและให้ความร่วมมืออย่างดี ในการจัดกิจกรรมต่างๆ พอถึงขั้นตอนสอน นิสิตตั้งใจจดเนื้อหา จดแบบเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เพราะจะมีแบบฝึกปฏิบัติมาให้ นิสิตหลังจากการสอน แต่พอถึงการทำแบบฝึกหัด นิสิตบางคนต้องถามเพื่อนข้างๆอีกรอบ หรือให้อาจารย์สรุปให้อีกรอบ หลังจากทำแบบฝึกหัด ถึงขั้นตอนสุดท้าย คือการให้นิสิตพูดหรือเขียน ต่อยอดจากที่เรียน มีนิสิตเพียงบางคนเท่านั้นที่สามารถทำขั้นนี้ได้ ถึงแม้ว่าเพื่อนๆได้ทำก็ได้ ทำเป็นตัวอย่าง และเปิดโอกาสให้ฝึกฝนก่อนที่จะออกมาพูดให้เพื่อนฟัง แต่นิสิตก็จะหลบตา ไม่กล้าสู้หน้าอาจารย์ ไม่กล้าพูด ไม่

กล้าเขียน และปล่อยกิจกรรมนี้ให้ผ่านเลยไป ทั้งๆที่ก่อนเข้าสู่บทเรียนก็ให้ความร่วมมือ
 อย่างดี อาจเป็นเพราะนิสัยถนัดแต่การฟัง และจดเนื้อหา อย่างเดียว เหมือนการเรียน
 แบบเดิม คือ Grammar Translation ที่ถึงขั้นตอนทำแบบฝึกหัดก็เพียงพอแล้ว"

อาจารย์มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

ข้อมูลจากการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ
 วิเคราะห์ไวยากรณ์ของนักศึกษาสามารถสรุปสาระและคำสำคัญได้ในตารางคำสำคัญ (Keyword
 Table) ดังนี้

ตาราง 31 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Keyword Table) เกี่ยวกับรูปแบบ
 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Learning Style)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ สาระและคำสำคัญ
ก๊ีบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน	อย่างที่เราอาจารย์ให้พูด หนูจะคิดและเขียนเป็นภาษาไทยก่อน แล้วก็ค่อย แปล.....การเขียนเป็นภาษาไทยเอาไว้ในกระดาษเพื่อที่มันจะได้เป็น ประโยคออกมา หนูก็ไม่รู้ว่าเวลาแปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษแล้วมันจะถูก ไหม
ตุ๋ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน	ถ้าอาจารย์ถามเลยแล้วให้พูดก็ต้องนึกก่อนว่าอาจารย์ถามว่าอะไร แปลเป็น ไทยมาก่อนค่ะ เวลาเราจะตอบก็นึกก่อนว่า ภาษาไทยคำนี้แล้วภาษาอังกฤษจะ มันแปลว่าอะไร นึกเป็นภาษาไทยก่อนแล้วค่อยพูดออกไปเป็นภาษาอังกฤษ
อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	Certain people they want a grammar . They want me to go over it. When I teach the science education, they wanna go over the tenses like grammar lessons. They want that, they want the key words, they want the formula , and they just want to get it down
อาจารย์ มหาวิทยาลัยของรัฐ	นักศึกษาส่วนหนึ่งชอบแปลคำต่อคำค่ะ คือนักศึกษาอาจจะรู้สึกว่าถ้าไม่รู้ ความหมายก็จะไม่เข้าใจประโยค หรือมีกลุ่มที่จำไวยากรณ์เป็นแบบสูตร เวลาเรียนไวยากรณ์หัวข้อใหม่ ๆ เค้าก็จะจดโครงสร้างไว้ค่ะ นักศึกษากลุ่มนี้ ทำคะแนนด้านไวยากรณ์ได้ดีนะคะ
อาจารย์ มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2	ด้วยความที่เค้าติดวิธีการเรียน grammar มาตั้งแต่มัธยมที่นั่งฟังและจดๆเอา คำแปลหรือรายละเอียดอย่างเดียว พอไม่ให้จดหลายคนก็จะพูดแบบตาเหลือบ มองหนังสือ เหมือนอ่านให้เราฟังเลยครึ่งเวลาพูด พอพยายามไม่ให้อ่านเด็กนึก นานพอสมควรครับ มีการบ่นพึมพำเป็นภาษาไทยว่าคำนี้พูดภาษาอังกฤษว่า อย่างไร จะพูดอะไรก็ออกแนวจะแปลจากภาษาไทยมาอย่างเดียวเลย

ในด้านความรับรอง (Confirmability) ของข้อมูลเชิงคุณภาพด้านรูปแบบการเรียนรู้
 ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของนักศึกษาเพื่อให้ข้อมูลของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ดังกล่าวของนักศึกษามีความหนักแน่นขึ้น ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบร่องรอย (Audit trail) โดยภาพที่ 4.5 แสดงร่องรอยหลักฐานการจดโน้ตย่อหรือคำอธิบายในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นร่องรอยของการจดคำแปลหรือความหมายเป็นภาษาไทยกำกับเอาไว้ในคำหรือประโยคภาษาอังกฤษเพื่อให้ตนเองเกิดความเข้าใจในการอ่านและการทำความเข้าใจ

ทางด่วน
Express way

Most importantly, though, the highway bypass would have disastrous effects on the area's homeowners. As planned, the new road would cut directly through the middle of the Ellwood Acres subdivision. Not only would this send more cars through the neighborhood, but these cars would be traveling at much higher speeds, putting children at risk. What is more, homeowners would have to deal with the increased noise and pollution that would result from such a heavily trafficked road. Finally, the new road would cause residential properties to depreciate. This means that families who chose to move away would have to sell their homes for far less than their current value.

36) This passage would most likely be found in?

☒ Dolphins

Dolphins are regarded as the friendliest creatures in the sea and stories of them helping drowning sailors have been common since Roman times. The more we learn about dolphins, the more we realize that their society is more complex than people previously imagined. They look after other dolphins when they are ill, care for pregnant mothers and protect the weakest in the community, as we do. Some scientists have suggested that dolphins have a language but it is much more probable that they communicate with each other without needing words. Could any of these mammals be more intelligent than man? Certainly the most common argument in favor of man's superiority over them that we can kill them more easily than they can kill us is the least satisfactory. On the contrary, the more we discover about these remarkable creatures, the less we appear superior when we destroy them.

ภาพประกอบ 28 ร่องรอยหลักฐานการจดโน้ตย่อของนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

ข้อสรุปจากการตีความแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ยังคงเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนชาวไทยยังคงใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

(Grammar- Based Language Learning Style)

1. ศึกษาและทำความเข้าใจภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์ การจำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษา
2. ใช้ภาษาไทยมาช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ เช่น การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษา การแปลความหมายแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยค
3. จดจำภาษาในลักษณะของสูตรสำเร็จ การท่องจำกฎเกณฑ์และข้อยกเว้น
4. เน้นความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษามากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 29 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

ข.รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style)

รูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวมีลักษณะการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วย (1) จุดประสงค์หรือเป้าหมายในการเรียน (Goals) ได้แก่ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการฝึกปฏิบัติหรือการนำภาษาอังกฤษมาใช้ในสถานการณ์จริง (2) วิธีการเรียน (Learning strategies) เป็นกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติและเป็นระบบ เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการที่นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันหรือเหตุการณ์ บริบทหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียน อาทิ กิจกรรมการจับคู่สนทนา การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การโต้เถียง การแสดงละครหรือบทบาทสมมติ การเล่านิทานหรือจากการได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น การพูดคุยกับชาวต่างชาติ การให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยว การชมภาพยนตร์เป็นภาษาอังกฤษ การฟังเพลงและการเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรู้ทางภาษาอังกฤษ เป็นต้น ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะนี้สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีจากการสังเกต ความสนใจใคร่รู้ ความพยายาม การลองผิดลองถูกและการแก้ไขการใช้ภาษาของตนเองเพื่อให้ถูกต้องเหมาะสมตามแบบฉบับของเจ้าของภาษา บทสัมภาษณ์ติดต่อกันต่อไปนี้สะท้อนให้เห็นพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม

“ผมชอบภาษาอังกฤษนะ เวลาเราฟังเพลง เราชอบฟังเพลง เวลาเพลงร้องเป็นภาษาอังกฤษเราก็อยากรู้ความหมาย ตอนประถมอาจารย์เขาก็จะสอนร้องเพลงแล้วเราก็ชอบ”

เจมส์ นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ. (2559, 16 มกราคม: สัมภาษณ์)

“ผมเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสิ่งใกล้ตัวนะครับ ผมจะใช้อย่างไรก็เล่นเกมสล็อตที่มีพวกคำภาษาอังกฤษอะครับอันไหนที่ไม่รู้จักเกมสล็อตก็มาหาข้างนอก เพราะเกมสล็อตนี่มันต้องอ่านเนื้อหาของเกมสล็อตครับ”

อาร์ต นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ. (2559, 12 มกราคม: สัมภาษณ์)

“หนูเปิดดูตามยูทูบ อย่างครูที่แนนอะไรนั้นอะคะ เค้าจะสอนวิธีการใช้ภาษาในนั้น และหนูก็ทำงานไปด้วย เรียนไปด้วยก็ได้ฝึกใช้ภาษาไปด้วย เช่น หนูทำงานอยู่ร้านพิซซ่าใช้ไหมคะ แล้วเพื่อนในร้านที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เค้าก็จะเรียกหนูออกมา ก็อาจจะไม่ค่อยถูกหลัก แต่ก็สื่อสารรู้เรื่อง หนูว่าการออกไปปฏิบัติใช้ภาษาจริง ๆ จะได้ผลกว่านะคะ เรียนในห้อง บางทีมันก็ลืม จำไม่ได้หมดอะ แต่ถ้าได้เอาไปปฏิบัติจริงใช้จริง เราได้คุ้นเคยกับมัน อย่างช่วงปิดเทอมหนูก็ไปสมัครงานที่ห้างมาบุญครองอะ มันจะเป็นห้างที่แบบลูกค้าที่เป็นชาวต่างชาติ เวลาคนมาซื้อของก็จะเป็นชาวต่างชาติ ก็เลยได้ใช้ภาษาตลอด ค่อยและสื่อสารกับชาวต่างชาติ”

ตุ๋ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. (2558, 21 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

“จากการที่เราลองสอนนักศึกษาโดยให้เค้าจดๆและจำๆหรือเอาไปท่อง เมื่อเวลาผ่านไปเด็กลืมครับ เพราะมันอาจเป็นเพียงแค่ความจำระยะสั้นของเด็กในขณะนั้น แต่เมื่อเราลองกำหนดสถานการณ์สมมติในชั้นเรียนขึ้น และเน้นการใช้รูปภาพเยอะๆเพื่อเค้นให้เด็กพยายามพูดและสื่อสารด้วยภาษาออกมา มันใช้ได้ผลกว่าการที่เราบังคับให้เค้าจำภาษาไปเป็นแบบนกขุนแก้วนกขุนทองนะครับ นักศึกษาหลายคนเริ่มทำได้ดีทีเดียว สิ่งใดที่เค้าสามารถพูดออกมาได้เองโดยไม่ต้องรอให้ใครมาบอกให้รู้หรือจำ สิ่งนั้นเค้าจะจดจำได้ดีแบบฝังลึกครับ ผมว่าการให้นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาเยอะๆมากเท่าไรยิ่งดีครับ เพราะภาษาเป็นทักษะ ยิ่งฝึกฝนมากเท่าไรยิ่งชำนาญนะครับ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

ข้อมูลจากการศึกษาเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่
เป็นรูปธรรมของนักศึกษาสามารถสรุปสาระและคำสำคัญได้ในตารางคำสำคัญ (Keyword Table) ใน
ตาราง 32 ดังนี้

ตาราง 32 ตารางคำสำคัญของข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Keyword Table) เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style)

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม	
ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	สาระและคำสำคัญ
เจมส์ นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ	เวลาเราฟังเพลง เราชอบฟังเพลง เวลาเพลงร้องเป็นภาษาอังกฤษเราก็อยาก รู้ความหมาย ตอนประถมอาจารย์เขาก็จะสอนร้องเพลงแล้วเราก็ชอบ
อาร์ต (นักศึกษา) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ	ผมเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากสิ่งใกล้ตัวนะครับ ผมจะใช้ง่าย ๆ ก็เล่น เกมส์อะที่มันจะมีพวกคำภาษาอังกฤษอะครับอันไหนที่ไม่รู้จักเกมส์ก็มาหา ข้างนอก เพราะเกมส์สมัยนี้มันต้องอ่านเนื้อหาของเกมสอะครับ
ตู นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน	หนูทำงานอยู่ร้านพิซซ่าใช้ไหมคะ แล้วเพื่อนในร้านที่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ เค้าก็จะเรียกหนูออกมา ก็อาจจะไม่ค่อยถูกหลัก แต่ก็สื่อสารรู้เรื่อง หนูว่าการ ออกไปปฏิบัติใช้ภาษาจริง ๆ จะได้ผลกว่านะคะ...มันจะเป็นทางที่แบบลูกค้าที่ เป็นชาวต่างชาติ เวลาคนมาซื้อของก็จะเป็นชาวต่างชาติ ก็เลยได้ใช้ภาษา ตลอด ค่อยและสื่อสารกับชาวต่างชาติ
อาจารย์ มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2	เราลองกำหนดสถานการณ์สมมติในชั้นเรียนขึ้น และเน้นการใช้รูปภาพ เยอะๆ เพื่อกระตุ้นให้เด็กพยายามพูดและสื่อสารด้วยภาษาออกมา...นักศึกษาหลาย คนเริ่มทำได้ดีทีเดียว สิ่งใดที่เค้าสามารถพูดออกมาได้เองโดยไม่ต้องรอให้ใคร มาบอกให้รู้หรือจำ สิ่งนั้นเค้าจะจดจำได้ดีแบบฝังลึกครับ

ในด้านความรับรอง (Confirmability) ของข้อมูลเชิงคุณภาพด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของนักศึกษาเพื่อให้ข้อมูลของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวของนักศึกษามีความหนักแน่นขึ้น ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบร่องรอย (Audit trail) ด้วยภาพถ่ายในกิจกรรมทางภาษาในชั้นเรียน โดยภาพประกอบ 30 แสดงภาพกิจกรรมหรือสถานการณ์สมมติที่ผู้สอนกำหนดขึ้นในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาอังกฤษในหลากหลายบริบทและสถานการณ์มากกว่าการท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 30 กิจกรรมหรือสถานการณ์สมมติที่ผู้สอนกำหนดขึ้นที่มีความสอดคล้องกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม

ข้อสรุปจากการตีความแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ยังคงเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนชาวไทยยังคงใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม

(Concrete Language Learning Style)

1. เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียนหรือจากเหตุการณ์จริงนอกชั้นเรียน
2. เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆทั้งในและนอกชั้นเรียน
3. มองภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารมากกว่าสูตรสำเร็จหรือกฎเกณฑ์ การท่องจำเพื่อการทดสอบและประเมินผล
4. เรียนรู้และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษของตนจากคู่สนทนา โดยไม่ได้คำนึงถึงการใช้ภาษาไทยมาเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจ
5. เน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษา

ภาพประกอบ 31 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม

จากการตีความแบบสรุปลักษณะนิยาม (Constructivism) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Language Learning Style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style) โดยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบตั้งอยู่บนวิถีทางหรือแนวทางที่นักศึกษาแต่ละคนใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันแบบสุดขั้ว เมื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบแสดงลงบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English language learning style continuum) พบว่านักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไป อาทิ นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม บางครั้งอาจต้องมีความเข้าใจอย่างชัดเจนและถูกต้องเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาอังกฤษ (Grammar) เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำข้อสอบเพื่อวัดประเมินผลสัมฤทธิ์ทางภาษาหรือการทำข้อสอบให้ผ่านได้ เช่น การสอบติวข้อสอบโทอิค (TOEIC Tests) การติวข้อสอบที่เน้นการอ่านและหลักไวยากรณ์ เป็นต้น และในขณะเดียวกันนักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ อาจจำเป็นต้องยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองในชั้นเรียนที่มีอาจารย์ชาวต่างชาติสอนที่ต้องสื่อสารในชั้นเรียนด้วยภาษาอังกฤษเท่านั้นหรือในรายวิชาการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษที่ผู้สอนต้องใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่พยายามให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการสนทนาโต้ตอบเพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของรายวิชาดังกล่าว นอกจากนี้ยังรวมถึงรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนแต่ละท่าน กิจกรรมที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ให้ในชั้นเรียน และวิธีการประเมินผลการเรียนอื่นๆ เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้ล้วนส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผู้เรียนทางภาษาให้ต้องสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้สอดคล้องกับแต่ละบริบทหรือแต่ละสถานการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนนั่นเอง

“เหมือนมันซึมซับมาตั้งแต่เด็กว่า Tense นะ ท่องศัพท์ ท่องจำ พอมาก็เปิดดิกนะ Tense ง่ายๆ มันซึมซับมาตั้งแต่เด็ก มันก็เลยสื่อสารกับฝรั่งยากพอสมควร เพราะเราจะสื่อสารก็ต้องมานั่งเปิดดิกแปลทีละคำสองคำ พอเรียนกับอาจารย์เหมือนมันเริ่มที่จะสื่อสารได้ แต่ไม่ได้ว่าเก่งมาก แต่สามารถบอกเค้าได้ว่าฝรั่งมาถามทางว่าจะได้ตรงไหนตรงนี้ยังงั้นเราก็เหมือนเป็นล่ามให้เค้าได้แต่ไม่ได้สื่อสารเก่ง แต่เค้าก็เข้าใจในสิ่งที่เราสื่อสารออกไป พอเรียนกับอาจารย์เสร็จเหมือนเราจะสื่อสารใช้การได้เลย เทียบกับเมื่อก่อนนี้เราจะกลัวว่าเราจะสื่อสารกับเขาได้ไหม ถ้าเราสื่อสารไม่ได้เราก็จะรู้สึก felt เราก็เลยกลัวกับภาษาอังกฤษไปพักนึง แต่พอมาเรียนกับอาจารย์มันก็พอสื่อสารได้ก็ระดับนึงแหละ แต่ก็ไม่ได้ดีมาก”

นักศึกษากลุ่มทดลองคนที่ 1. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

“เรียนจากโรงเรียนมาไงคะ เค้าจะให้จำเป็นท่องคำศัพท์ที่ใช้พวกประโยค ประธาน เวลาการพูดเนี่ยมันต้องถูก ให้จำประโยคของไวยากรณ์ อย่างเช่น ประโยคนี้ตัวไหนเป็นประธานเป็นกริยา ก็เรียนมาเป็นแบบนี้แล้วก็จะจำแบบนี้มาตลอด เวลาจะพูดมันต้องนึกอยู่อะค่ะอาจารย์ อันไหนเป็นประธานต้องพูด จะใช้ถูกไหม อันไหนเป็นกริยาอันไหนเป็นกรรม ต้องนึกตลอด พอเรียนกับอาจารย์ไปแล้วเปลี่ยนจากเดิมเหมือนกันนะคะจากที่เคยท่องจำก็เลยเปลี่ยนมาจากการไปดูหนังฟังเพลงอะไรแบบนี้ เวลาดูหนังก็สังเกตที่เป็นคำพูดของเค้า อย่างหนัง I find thank you love you ที่หนูไปดู อันนี้ก็เป็นคนไทยพูดภาษาอังกฤษคำไทยคำ หนูจำมาจากตรงนั้นก็เอามาใช้ด้วย ถ้าฟังเพลงก็จะเป็นบางเพลงมากกว่าที่รู้เรื่องเวลาไปบ๊ิกชีชาวต่างชาติมาถามเรื่องเวลาและสถานที่ว่าต้องไปตรงไหนยังงั้นอะไรอย่างนี้จะบอกเขาได้”

นักศึกษากลุ่มทดลองคนที่ 2. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

เช่นเดียวกันกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่ตั้งอยู่เส้นต่อเนื่องจากซ้ายไปขวา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมจึงมีลักษณะที่ตั้งอยู่บนเส้นความต่อเนื่องที่นักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้มากขึ้นตามวิถีทางหรือแนวทางความถนัดของนักศึกษา ธรรมชาติของรายวิชา รูปแบบการสอนของผู้สอน กิจกรรมที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ให้ การประเมินผลและความมุ่งหมายของการเรียนการสอน

ในแต่ละครั้ง อาทิ การสอนฟังพูดเพื่อการสื่อสาร การวิเคราะห์ข้อสอบคัดเลือกภาษาอังกฤษ การอธิบายหรือเฉลยข้อสอบภาคการอ่านและไวยากรณ์ของข้อสอบ TOEIC เป็นต้น ภาพประกอบ 32 แสดงเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 32 เส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
(English language learning style continuum)

1.5 ผลความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

จากผลการนำเสนอข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง ในส่วนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่ามี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม เมื่อนำรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งหมด มาพิจารณาความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกัน ได้ผลความสอดคล้อง ดังนี้

(1) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching) เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการวิเคราะห์และจำแนกโครงสร้างไวยากรณ์และหลักการทางภาษาอังกฤษ การฝึกให้ท่องจำ ฝึกฝนให้จดจำสำนวนภาษาแบบซ้ำๆ การเน้นความถูกต้องของหลักการทางภาษาและไวยากรณ์รวมถึงการใช้คำศัพท์ สำนวน การนำภาษาไทยเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์เพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ การแปลกลับไปมาระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีความสอดคล้องเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Learning Style) ที่นักศึกษาทำความเข้าใจภาษาอังกฤษจากการวิเคราะห์ การจำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษา การใช้ภาษาไทยมาช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์

เปรียบเทียบระหว่างภาษา การแปลความหมายแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยค การจดจำภาษา ในลักษณะของสูตรสำเร็จ การท่องจำกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นต่างๆของภาษา การเน้นความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษามากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ

(2) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching) เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียน เกิดความคุ้นเคยในการรับรู้ภาษา การให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาอังกฤษผ่านสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนด ขึ้น การเน้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่กำหนด โดยอาศัย บริบทแวดล้อมอื่นๆเป็นตัวช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อ การเรียนรู้ต่างๆ การเน้นความเต็มใจ (Willingness) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการใช้ ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของหลักการทางภาษา คำศัพท์และสำนวน มีความ สอดคล้องเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style) ที่นักศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียน จากสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียนหรือจากสื่อต่างๆทั้งในและนอกชั้น เรียน การใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร การเรียนรู้และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษของ ตนจากคู่สนทนา โดยไม่ได้เน้นการใช้ภาษาไทยมาเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจ การเน้นความ คล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการใช้งานในชีวิตประจำวัน

ภาพประกอบ 33 แสดงให้เห็นผลความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาบนเส้น ความต่อเนื่อง ทั้งนี้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอาจมีความ ยืดหยุ่นที่สามารถปรับเปลี่ยนเพื่อความเหมาะสมในแต่ละบริบทและสถานการณ์ของการเรียนการ สอนภาษาอังกฤษได้ ดังที่ได้นำเสนอไปแล้ว โดยระดับของรูปแบบการสอนและรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของอาจารย์และนักศึกษาแต่ละคนอาจมีความมากน้อยในแต่ละรูปแบบที่แตกต่างกัน หรืออาจมีลักษณะของความผสมผสานกันในบางครั้งของการเรียนการสอนก็เป็นไปได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อ วิถีทางหรือแนวทางความถนัด ธรรมชาติของรายวิชา กิจกรรมที่ผู้สอนจัด ประสบการณ์ให้ การประเมินผล ความมุ่งหมายของการเรียนในแต่ละครั้ง เป็นต้น

ภาพประกอบ 33 ผลความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาและรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

ผลการศึกษาในระยะนี้มุ่งตรวจสอบสมมติฐานและยืนยันคำตอบต่อคำถามการวิจัยข้อที่ 2 (ข้อที่ 2.1- 2.5) โดยนำเสนอผลการศึกษาตามคำถามการวิจัย ดังนี้ (1) นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหรือไม่ หลังจากการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง (2) นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติหรือไม่ (3) นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนแปลงเป็นรูปแบบการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้หรือไม่หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว (4) นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีความสุขหรือไม่อย่างไร ทั้งก่อน หลัง และขณะได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ (5) นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะยังคงมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคงอยู่ต่อไปได้หรือไม่ เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผลการตรวจสอบและการจัดกระทำข้อมูลเชิงปริมาณในการศึกษาเชิงทดลองนี้เป็นการตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของข้อมูลได้แก่ ข้อมูลการให้คะแนนการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 34 คนมีคะแนนที่ครบถ้วนสมบูรณ์จากการให้คะแนนของผู้ให้คะแนนจำนวน 3 คน นอกจากนี้ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้ง 34 คนได้ตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษได้ครบทุกข้อคำถามโดยผู้วิจัยเป็นผู้ตรวจทานความสมบูรณ์ของการตอบแบบวัดของนักศึกษา ก่อนนำเสนอส่งคืนกลับมาแล้ว

ผลคะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและนักศึกษาในกลุ่มควบคุมจำนวน 17 คนที่ได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยายตามปกติ โดยเป็นคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลัง รวมถึงคะแนนเฉลี่ยเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลา 1 เดือน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดมีค่าอยู่ระหว่าง 11.8 - 15.06 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อพิจารณาจากค่าความเบ้ (Skewness) เพื่อศึกษาว่าข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะการแจกแจงหรือเอนเอียงไปทางใดจากค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ซึ่งค่าความเบ้ของข้อมูลพบว่ามีค่าการแจกแจงของข้อมูลส่วนใหญ่ในลักษณะเบ้ขวา ($sk > 0$) เรียกว่า Positive skewness แสดงว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีคะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เอนเอียงไปทางคะแนนน้อยชี้ให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างค่อนข้างอ่อนวิชาภาษาอังกฤษและมีทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างต่ำ เมื่อพิจารณาจากค่าความโด่ง (Kurtosis) เพื่อศึกษาลักษณะความถี่ของข้อมูลว่าข้อมูลส่วนใหญ่มีความถี่สูงกว่าหรือต่ำกว่าค่าปกติอย่างไร พบว่ามีข้อมูลส่วนใหญ่มีลักษณะแบนกว่าโค้งปกติเล็กน้อย ($ku < 0$) แสดงว่ามีการแจกแจงข้อมูลแบบ Platykurtic กล่าวคือข้อมูลมีการแจกแจงที่แบนกว่าโค้งปกติของข้อมูลซึ่งเป็นข้อมูลที่มีการกระจายมากหรือคะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างต่างกันมากนั่นเอง รายละเอียดของคะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุมแสดงในตาราง 33

ตาราง 33 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย	จำนวนนักศึกษา	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ความเบ้	ความโด่ง
คะแนนก่อนเรียน (กลุ่มทดลอง)	12.412	17	5.670	20.330	4.207	.434	-.410
คะแนนหลังเรียน (กลุ่มทดลอง)	15.058	17	9.330	21.670	3.320	.579	.049
คะแนนเว้นระยะ 1 เดือน (กลุ่มทดลอง)	13.490	17	7.330	22.330	3.933	.965	.757
คะแนนก่อนเรียน (กลุ่มควบคุม)	12.725	17	5.330	21.670	4.407	.173	-.330
คะแนนหลังเรียน (กลุ่มควบคุม)	11.961	17	6.330	17.330	3.234	.141	-1.047
คะแนนเว้นระยะ 1 เดือน (กลุ่มควบคุม)	11.804	17	6.330	16.670	3.119	.066	-1.005

เนื่องจากการศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแท้จริง (True experimental research) ประเภท Control –Group Time- Series Design โดยเริ่มต้นจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างและทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง

(Randomization) อีกครั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อให้แน่ใจว่าพื้นฐานทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเดิมของนักศึกษานั้นไม่ได้เป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการดำเนินการทดลอง ทำการวัดคะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มทั้งก่อน หลังและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลา 1 เดือน ดังนั้นข้อมูลการวิเคราะห์จึงแบ่งออกเป็น 6 กลุ่มข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงระยะที่แตกต่างกันนั่นเอง ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกันนี้สามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบได้ด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure One-Way ANOVA)

จากตารางค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance) ในการทดสอบ พบค่าสถิติทั้ง 4 ค่าได้แก่ ค่าสถิติ Pillai's Trace ค่าสถิติ Wilks' Lambda ค่าสถิติ Hotelling's Trace และค่าสถิติ Roy's Largest Root ซึ่งโดยทั่วไปค่าสถิติทั้ง 4 ค่านี้นี้มักจะให้ผลการคำนวณที่มีค่าใกล้เคียงกัน (สุวิมล ติรภานันท์, 2553) ส่วนใหญ่จึงนิยมเลือกพิจารณาจากค่าสถิติสามตัวแรกตัวใดตัวหนึ่ง ส่วนค่าสถิติ Roy's Largest Root มักให้ค่าที่คลาดเคลื่อนจากสถิติตัวอื่นๆค่อนข้างมาก จากผลการวิเคราะห์ค่าสถิติ Wilks' Lambda มีค่าสถิติ $F = 5.730$ และมีค่า $p = 0.006$ จึงสรุปได้ว่าข้อมูลการวัดทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวัดจำนวน 6 ครั้งมีข้อมูลอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน

ตาราง 34 ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance)

Effect		Value	F	Hypothesis df	Error df	p
Time	Pillai's Trace	.705	5.730	5.000	12.000	.006
	Wilks' Lambda	.295	5.730	5.000	12.000	.006
	Hotelling's Trace	2.387	5.730	5.000	12.000	.006
	Roy's Largest Root	2.387	5.730	5.000	12.000	.006

ในส่วนของการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ พบค่าสถิติ Mauchly's $W = .100$ (หรือค่าสถิติไคสแควร์ 32.510) และมีค่า $p = .004$ จึงสรุปการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry ได้ว่าความแปรปรวนมีลักษณะไม่เป็น Compound Symmetry ดังนั้นในการพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ 2 รูปแบบได้แก่ (1) การอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance) ในตารางที่ 4.6 เท่านั้นซึ่งผลการวิเคราะห์ระบุว่าทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ทำการวัดจำนวน 6 ครั้งมีข้อมูลอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน หรือ (2) การอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีการปรับแก้ Degree of freedom ในตารางแสดงผลของ Univariate โดย

วิธีการปรับแก้มี 3 วิธีการได้แก่ วิธีGreenhouse-Geisser, Huynh-Feldt และ Lower-bound โดยอ่านค่าสถิติในตาราง Tests of Within-Subjects Effects (สุวิมล ตีรภานันท์. 2553)

ดังนั้นเมื่อความแปรปรวนมีลักษณะไม่เป็น Compound Symmetry จึงสามารถพิจารณาการอ่านผลการวิเคราะห์ได้ทั้ง 2 รูปแบบซึ่งผลการวิเคราะห์ของทั้ง 2 รูปแบบล้วนพบค่านี้สำคัญ (Sig.) แสดงว่าค่าเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ทำการวัดจำนวน 6 ครั้งมีข้อมูลอย่างน้อย 1 คู่ที่มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry แสดงในตาราง 35

ตาราง 35 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry

Within Subjects Effect	Mauchly's W	Approx. Chi-Square	df	p	Epsilon		
					Greenhouse-Geisser	Huynh-Feldt	Lower-bound
Time	.100	32.510	14	.004	.603	.758	.200

ตาราง 36 การวิเคราะห์ Tests of Within-Subjects Effects

	Source	SS	df	MS	F	p
Time	Sphericity Assumed	125.081	5	25.016	5.272	.000
	Greenhouse-Geisser	125.081	3.014	41.503	5.272	.003
	Huynh-Feldt	125.081	3.791	32.991	5.272	.001
	Lower-bound	125.081	1.000	125.081	5.272	.036
Error(Time)	Sphericity Assumed	379.584	80	4.745		
	Greenhouse-Geisser	379.584	48.221	7.872		
	Huynh-Feldt	379.584	60.661	6.257		
	Lower-bound	379.584	16.000	23.724		

เมื่อผลการวิเคราะห์จากทั้ง 2 รูปแบบพบว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจากการวัดทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 กลุ่มข้อมูล จึงพิจารณาตารางเปรียบเทียบรายคู่ (Pairwise comparison) เพื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยทีละคู่เพื่อเปรียบเทียบร่วมกันว่าค่าคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ แสดงในตารางที่ 37 ซึ่งข้อมูลจากตารางดังกล่าวสามารถตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 2.1 และ 2.2 ได้ (หน้าที่ 8) และได้นำเสนอผลการวิเคราะห์รวมทั้งผลการวิจัยเพื่อตอบคำถามการวิจัยในแต่ละข้อดังกล่าวในหัวข้อ 2.1 และ 2.2 ในหน้าถัดไป

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากการวัดทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันจำนวน 4 คู่ ได้แก่ ก่อน(ทดลอง)กับหลัง(ทดลอง) หลัง(ทดลอง)กับเว้น(ทดลอง) หลัง(ทดลอง)กับหลัง(ควบคุม) และหลัง(ทดลอง)กับเว้น(ควบคุม) แสดงในตาราง 37

ตาราง 37 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Pairwise comparison)

(I) Time	(J) Time	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval for Difference	
					Lower Bound	Upper Bound
ก่อน (ทดลอง)	หลัง (ทดลอง)	-2.646 [*]	.647	.013	-4.876	-.417
	เว้น (ทดลอง)	-1.078	.684	1.000	-3.435	1.280
	ก่อน (ควบคุม)	-.313	.787	1.000	-3.025	2.399
	หลัง (ควบคุม)	.451	.934	1.000	-2.768	3.669
	เว้น (ควบคุม)	.608	.788	1.000	-2.107	3.323
หลัง (ทดลอง)	ก่อน (ทดลอง)	2.646 [*]	.647	.013	.417	4.876
	เว้น (ทดลอง)	1.569 [*]	.421	.028	.119	3.019
	ก่อน (ควบคุม)	2.334 [*]	.920	.329	-.834	5.501
	หลัง (ควบคุม)	3.097 [*]	.847	.032	.180	6.015
	เว้น (ควบคุม)	3.255 [*]	.705	.004	.826	5.683
เว้น (ทดลอง)	ก่อน (ทดลอง)	1.078	.684	1.000	-1.280	3.435
	หลัง (ทดลอง)	-1.569 [*]	.421	.028	-3.019	-.119
	ก่อน (ควบคุม)	.765	.872	1.000	-2.240	3.769
	หลัง (ควบคุม)	1.528	.793	1.000	-1.204	4.261
	เว้น (ควบคุม)	1.686	.671	.346	-.624	3.996
ก่อน (ควบคุม)	ก่อน (ทดลอง)	.313	.787	1.000	-2.399	3.025
	หลัง (ทดลอง)	-2.334 [*]	.920	.329	-5.501	.834
	เว้น (ทดลอง)	-.765	.872	1.000	-3.769	2.240
	หลัง (ควบคุม)	.764	.812	1.000	-2.033	3.561
	เว้น (ควบคุม)	.921	.730	1.000	-1.592	3.435
หลัง (ควบคุม)	ก่อน (ทดลอง)	-.451	.934	1.000	-3.669	2.768
	หลัง (ทดลอง)	-3.097 [*]	.847	.032	-6.015	-.180
	เว้น (ทดลอง)	-1.528	.793	1.000	-4.261	1.204
	ก่อน (ควบคุม)	-.764	.812	1.000	-3.561	2.033
	เว้น (ควบคุม)	.158	.318	1.000	-.939	1.255
เว้น (ควบคุม)	ก่อน (ทดลอง)	-.608	.788	1.000	-3.323	2.107
	หลัง (ทดลอง)	-3.255 [*]	.705	.004	-5.683	-.826
	เว้น (ทดลอง)	-1.686	.671	.346	-3.996	.624
	ก่อน (ควบคุม)	-.921	.730	1.000	-3.435	1.592
	หลัง (ควบคุม)	-.158	.318	1.000	-1.255	.939

2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อน หลังและเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง

ผลการศึกษานี้มุ่งตอบคำถามการวิจัยย่อยที่ 2.1 นักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนเท่ากับ 12.412 คะแนน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.058 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนเท่ากับ 13.490 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures One-Way ANOVA) พบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $p = 0.13$ และ .028 ตามลำดับ ซึ่งข้อมูลการวิเคราะห์นี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำให้นักศึกษามีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นหลังการจัดการเรียนการสอน แต่เมื่อเวลาผ่านไปเมื่อนักศึกษานั้นไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกแล้ว กลับทำให้ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาลดลง ซึ่งเมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบรายคู่ของคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและการเว้นระยะการไม่ได้รับ treatment นั้นพบว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษนักศึกษานั้นไม่แตกต่างกัน (ค่า $p = 1.00$) จึงอาจสรุปได้ว่าเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้กลับไปอยู่ในระดับเดิมก่อนเริ่มการจัดการเรียนการสอน

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้เป็นการเรียนที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในกิจกรรมทางภาษาและสถานการณ์สมมติต่างๆที่ผู้สอนในฐานะผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว มีการใช้รูปภาพ การแสดงบทบาทสมมติ การเล่นเกมต่างๆเพื่อให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองได้ฝึกฟังและพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนักศึกษากลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นแล้ว นักศึกษากลุ่มดังกล่าวรู้สึกมีความสุขและสนุกสนานไปพร้อมกับกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวอีกด้วย โดยเฉพาะนักศึกษาต่างสาขาที่มีใช้นักศึกษาวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษที่คุ้นเคยแต่เฉพาะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบบรรยายที่มีจำนวนนักศึกษาลงทะเบียนเรียนจำนวนมากและผู้สอนสอนแบบบรรยายไปเรื่อยๆและอาจมีการสอนในลักษณะการแปลจากภาษาอังกฤษไปสู่ภาษาแม่และการสอนที่เน้นไวยากรณ์เพื่อการทำข้อสอบปลายภาคให้ผ่าน เป็นต้น ดังนั้นเมื่อนักศึกษาได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้นักศึกษาเริ่มที่จะพอฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นและสามารถโต้ตอบกับเพื่อนและผู้สอนในชั้นเรียนได้มากขึ้น สิ่งนี้เองที่ทำให้นักศึกษาหลายคนเกิดความสุขใน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและที่สำคัญนักศึกษาเองเกิดความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นนั่นเอง ดังสะท้อนจากแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนี้

“ผมได้เรียนกับจารย์ไทยที่พูดได้เก่งมากครับ ครั้งแรกที่เห็นจารย์เว็บแรกนึกถึงฟีลลิ่งกอล์ฟ อาจารย์เป็นคนสนุก เรียนแล้วสนุกดีครับ แล้วก็มีการรวมในห้องให้ทำร่วมกันกับเพื่อน ผลัดกันถามตลอดครับ ได้ความรู้มากมายเลยครับ”

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A9) สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ. (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้)

“การเรียนในวันนี้ไม่ได้นั่งแบบเดิมอีกต่อไปแต่ได้มีการจัดโต๊ะเพื่อการเรียนในรูปแบบหนึ่ง คือทุกคนสามารถเห็นหน้ากันได้หมด จัดโต๊ะเรียนเป็นวงกลมมีอาจารย์คอยพูดอยู่ตรงกลางในห้องเรียน...ตอนแรกในความคิดคิดว่าอาจารย์ต้องดุๆตามสไตล์คนสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย คิดว่าคงจะสอนน่าเบื่อแต่เมื่อได้เริ่มเรียนแล้วสิ่งที่คิดไว้มันไม่ใช่เลย อาจารย์สอนสนุกและมีความตลก ในห้องเรียนช่วงเช้ามีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน อาจารย์ให้จับคู่สนทนาภาษาอังกฤษเป็นคู่ๆเกี่ยวกับคำถามในบทเรียนแล้วพูดกับเพื่อน ใครไม่ได้ตรงไหนก็ถามอาจารย์ได้ตลอดและอาจารย์ก็เดินดูทุกคู่ที่สนทนากัน พอหมดเวลาให้พูดก็สู่มักศึกษาออกมาเป็นคู่ๆโดยคนที่ถูกสุ่มจะถามใครก็ได้ เป็นบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนานทุกๆคนร่าเริงถึงแม้จะง่วงนอนไปบ้างฮ่าๆ แต่ถือว่าการเรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่น happy”

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A4). (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้)

“ครั้งนี้เหมือนความรู้สึกที่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นเหมือนเดิม แต่มันก็ไม่ได้เหมือนเดิมต่างกันตรงที่ว่ามีความมั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ความกังวลความกลัวเกี่ยวกับภาษาอังกฤษลดลงและรู้สึกว่ายิ่งเรียนยิ่งสนุกไม่ยากเท่าที่ตัวเองคิดไว้เลย ไม่ยากเกินความสามารถตัวเอง เป็นไปอย่างที่เคยคิดไว้ในวันแรกที่เรียนเลย ไม่ลองไม่รู้... บรรยากาศภายในห้องเรียนยังคงเต็มไปด้วยความสนุกสนานอย่างเช่นทุกๆวันที่ได้เรียนมา ได้หัดพูด หัดฟังทำให้เกิดความคุ้นเคยเพิ่มขึ้นจากที่เป็นคนที่ฟังและพูดไม่ได้ก็ทำให้ผมเริ่มฟังและพูดภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้น ให้คำมั่นกับตัวเองว่าสักวันจะต้องสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีแน่นอน”

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A10). (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้)

“หนูรู้สึกที่อาจารย์สอนเข้าใจไปหน่อย หนูคิดว่าอาจจะเพราะว่าหนูพอมีพื้นฐานอยู่บ้าง หนูชอบตรงที่อาจารย์สอนแบบเข้าใจเด็กคนอื่น ๆ ประทับใจมากค่ะ หนูไปถามเพื่อนคนหนึ่งที่เขาไม่ได้รับสมุดเล่มนี้แล้วเขาไม่ค่อยมีพื้นฐานทางภาษาเท่าไร หนูถามเขาว่าเรียนกับอาจารย์อาทิตย์เป็นยังไงบ้าง เขาบอกว่าดีมากเลย เพราะปกติเขาไม่ค่อยชอบภาษากับไม่มีพื้นฐานจึงทำให้เขา รู้สึกไม่อยากเรียน แต่พอมาเรียนกับอาจารย์อาทิตย์แล้วเขารู้สึกสนุก ไม่เบื่อเลยไปได้เรื่อยๆ ทำให้เขาอยากเรียนภาษาอังกฤษขึ้นไปอีก มีเด็กหลายคนพูดแบบนี้ แต่ที่หนูชอบที่สุดก็คือพอหนูขึ้นรถกลับบ้านแล้วหนูก็ยังจำสิ่งที่อาจารย์สอนได้ มีแต่อาจารย์อาทิตย์เท่านั้นที่ทำแบบนี้ได้ ตลอดชีวิตที่เรียนมาครูมาไม่มีใครมีเทคนิคเหมือนอาจารย์อาทิตย์เลย อันนี้หนูพูดจริงๆนะอาจารย์ ขอขอบคุณมากนะคะที่มาสอน”

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A1). (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้)

โดยสรุป นักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น นอกจากนี้เมื่อนักศึกษาสามารถฟังพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นทำให้นักศึกษามีความสุขในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและกำลังใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาตนเองได้ต่อไป นอกจากนี้การศึกษาวิจัยนี้ยังมุ่งศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว โดยรายละเอียดของผลการศึกษานำเสนอในหัวข้อถัดไป

2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการศึกษาที่มุ่งตอบคำถามการวิจัยย่อยที่ 2.2 เพื่อต้องการศึกษาถึงอิทธิพลของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหรือไม่ จึงต้องพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวและคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ โดยผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนเท่ากับ 15.058 คะแนนและนักศึกษาในกลุ่มควบคุมจำนวน 17 คนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนเท่ากับ 11.961 คะแนนจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure One-Way ANOVA) พบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $p = 0.032$ ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นกว่านักศึกษาที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ

นอกจากนี้ผลการเปรียบเทียบรายคู่ในคู่ที่ 4 พบความแตกต่างกันของคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.058 คะแนนและคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมเมื่อมีการเว้นระยะเวลา 1 เดือนหลังจากการได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.804 คะแนนจากคะแนนเต็ม ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติที่มีการเว้นระยะเวลา 1 เดือนหลังจากการได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติไปแล้วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $p = .004$ เนื่องจากนักศึกษาที่ได้รับการ

จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้รับการฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการฟังพูดมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติแม้ นักศึกษากลุ่มควบคุมจะถูกเว้นระยะการเรียนด้วยวิธีปกติดังกล่าวมาแล้ว 1 เดือนก็ตาม

ในส่วนของผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาทิ คะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน ทำให้สรุปได้ว่าเมื่อเวลาผ่านไปทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มกลับไม่มีความแตกต่างกันนั่นเอง

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นนอกจากจะมุ่งศึกษาและพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแล้ว การจัดการเรียนการสอนดังกล่าวยังต้องการศึกษาวิธีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอีกด้วย โดยรายละเอียดของผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ได้นำเสนอในหน้าถัดไป

2.3 ผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

ผลการศึกษานี้มุ่งตอบคำถามการวิจัยย่อยที่ 2.3 2.4 และ 2.5 ซึ่งนอกเหนือจากการดำเนินการทดลองการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว นักศึกษาในกลุ่มทดลองดังกล่าวยังได้รับการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำนวน 3 ครั้งในช่วงระยะที่แตกต่างกันได้แก่ ก่อนการทดลอง หลังการทดลองและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน ทั้งนี้เพื่อต้องการศึกษาการปรับเปลี่ยนและการคงอยู่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความสุขของนักศึกษาในการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว

ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนก่อนเริ่มการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Language Learning Style) โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.726 ซึ่งถือว่า มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับปานกลาง (ช่วงคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 – 4.60) เมื่อทำการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นฝึกฝนให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นรูปธรรมมากกว่าการเรียนแบบท่องจำกฎและไวยากรณ์ต่างๆแล้ว จากนั้นทำการวัด

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนหลังเรียนอีกครั้งพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style) โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.796 ซึ่งถือว่ามึรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับมาก (ช่วงคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 – 5.80) อย่างไรก็ตามเมื่อเว้นระยะ หรือเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นเวลา 1 เดือนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองกลับพบว่า คะแนนเฉลี่ยด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลับมีคะแนนเฉลี่ยสูงอยู่ที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.404 ซึ่งถือว่ามึรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับปานกลาง (ช่วงคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 – 4.60) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อนักศึกษาไม่ได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไปในชั้นเรียนแล นักศึกษาส่วนใหญ่กลับมามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์แบบเดิม

ตาราง 38 แสดงคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อน หลังและเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือน

ตาราง 38 คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

	แบบไวยากรณ์	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แบบรูปธรรม	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
กลุ่มทดลอง (ก่อนเรียน)	3.726	1.261	3.278	1.419
กลุ่มทดลอง (หลังเรียน)	3.667	.904	4.796	.993
กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มทดลอง (เว้น 1 เดือน)	4.404	1.013	4.086	.988
กลุ่มควบคุม (ก่อนเรียน)	3.612	1.296	3.451	1.530
กลุ่มควบคุม หลังเรียน)	4.608	.765	4.486	1.016
กลุ่มควบคุม (เว้น 1 เดือน)	4.141	.933	4.126	1.040
รวม	4.026	1.091	4.037	1.274

แม้ว่าเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างแล้วพบว่านักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้นในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมหลังเรียนและกลับมีคะแนนเฉลี่ยที่สูงขึ้นในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลา 1 เดือน อย่างไรก็ตามเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวัดซ้ำด้วยสถิติทดสอบ Repeated Measured One-Way ANOVA เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาใน 3 ช่วงเวลา เมื่อพิจารณาค่าสถิติ Wilks' Lambda มีค่าสถิติ $F = 10.887$ และมีค่า $p = .004$ สรุปได้ว่ารูปแบบ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลงอย่างน้อย 1 ครั้งในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

ตาราง 39 ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance)

	Effect	Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
Time	Pillai's Trace	.952	10.887	11.000	6.000	.004
	Wilks' Lambda	.048	10.887	11.000	6.000	.004
	Hotelling's Trace	19.960	10.887	11.000	6.000	.004
	Roy's Largest Root	19.960	10.887	11.000	6.000	.004

ในส่วนของการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ พบค่าสถิติ Mauchly's $W = .100$ (หรือค่าสถิติไคสแควร์ 32.510) และมีค่า $p = .004$ จึงสรุปการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry ได้ว่าความแปรปรวนมีลักษณะไม่เป็น Compound Symmetry ดังนั้นในการพิจารณาผลการวิเคราะห์สามารถเลือกพิจารณาได้ทั้งผลวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบหลายตัวแปร (Multivariate Analysis of Variance) และการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีการปรับแก้ Degree of freedom ในตารางแสดงผลของ Univariate โดยวิธีการปรับแก้มี 3 วิธีการได้แก่ วิธี Greenhouse-Geisser, Huynh-Feldt และ Lower-bound โดยอ่านค่าสถิติในตาราง Tests of Within-Subjects Effects (สุวิมล ตีรภานนท์. 2553) เมื่อเลือกพิจารณาด้วยวิธีทั้ง 2 แล้วล้วนได้มีนัยสำคัญทั้งสองวิธีการ สรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีการเปลี่ยนแปลงอย่างน้อย 1 ครั้งในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

ตาราง 40 การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นในเรื่องของ Compound Symmetry

Within Subjects Effect	Mauchly's W	Approx. Chi-Square	df	p	Epsilon		
					Greenhouse-Geisser	Huynh-Feldt	Lower-bound
Time	.000	138.534	65	.000	.414	.599	.091

ตาราง 41 การวิเคราะห์ Tests of Within-Subjects Effects

Source		SS	df	MS	F	p
time	Sphericity Assumed	44.084	11	4.008	4.222	.000
	Greenhouse-Geisser	44.084	4.555	9.678	4.222	.003
	Huynh-Feldt	44.084	6.591	6.688	4.222	.001
	Lower-bound	44.084	1.000	44.084	4.222	.057

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ (1) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต่างกัน 3 คู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ (1) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง(ก่อนเรียน)ที่น้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของกลุ่มควบคุม(หลังเรียน) (คู่ที่ 7 และ 5), (2) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง(หลังเรียน) ที่มากกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง(ก่อนเรียน) (คู่ที่ 8 และ 7) และ (3) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มควบคุม(วัน 1 เดือน) ที่สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง(ก่อนเรียน) (คู่ที่ 11 และ 7) ผลการศึกษารูปได้ว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ (1) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม(หลังเรียน) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม(หลังเรียน) แสดงให้เห็นว่านักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองมาสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พึงประสงค์ได้มากขึ้น ในส่วนของการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนพบว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมทั้งก่อนเรียน หลังเรียนและวันระยะการสอน 1 เดือนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่า $p = 1.00, 0.92$ และ 1.00 ตามลำดับ รายละเอียดของผลการทดสอบรายคู่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแสดงในตาราง 42

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบรายคู่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	3.7255	-											
2	3.6667	-0.059	-										
3	4.4039	.678	.737	-									
4	3.6118	-.114	-.055	-.792	-								
5	4.6078	.882	.941	.204	.996	-							
6	4.1412	.416	.475	-.263	.529	-.467	-						
7	3.2784	-.447	-.388	-1.125	-.333	*-1.329	-.863	-					
8	4.7961	1.071	1.129	.392	1.184	.188	.655	*1.518	-				
9	4.0863	.361	.420	-.318	.475	-.522	-.055	.808	-.710	-			
10	3.4510	-.275	-.216	-.453	-.161	-1.157	-.690	.173	-1.345	-.635	-		
11	4.4863	.761	.820	.082	.875	-.122	.345	*1.208	-.310	.400	1.035	-	
12	4.1255	.400	.459	-.278	.514	-.482	-.016	.847	-.671	.039	.675	-.361	-

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1 คือ กลุ่มทดลอง-ก่อนเรียน (รูปแบบไวอากรณ)	7 คือ กลุ่มทดลอง-ก่อนเรียน (รูปแบบรูปธรรม)
2 คือ กลุ่มทดลอง-หลังเรียน (รูปแบบไวอากรณ)	8 คือ กลุ่มทดลอง-หลังเรียน (รูปแบบรูปธรรม)
3 คือ กลุ่มทดลอง-วัน 1 เดือน (รูปแบบไวอากรณ)	9 คือ กลุ่มทดลอง-วัน 1 เดือน (รูปแบบรูปธรรม)
4 คือ กลุ่มควบคุม-ก่อนเรียน (รูปแบบไวอากรณ)	10 คือ กลุ่มควบคุม-ก่อนเรียน (รูปแบบรูปธรรม)
5 คือ กลุ่มควบคุม-หลังเรียน (รูปแบบไวอากรณ)	11 คือ กลุ่มควบคุม-หลังเรียน (รูปแบบรูปธรรม)
6 คือ กลุ่มควบคุม-วัน 1 เดือน (รูปแบบไวอากรณ)	12 คือ กลุ่มควบคุม-วัน 1 เดือน (รูปแบบรูปธรรม)

โดยสรุปเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลองพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม แต่เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลา 1 เดือน นักศึกษากลุ่มดังกล่าวกลับปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกลับไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เช่นเดิม เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มทดลองกลับไม่พบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยในแต่ละรูปแบบ

อย่างไรก็ตามข้อมูลเชิงคุณภาพได้ทำการสนับสนุนผลการศึกษเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาตัวอย่าง โดยผลการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น นอกจากนักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมแล้ว รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวยังช่วยให้นักศึกษาที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้มากยิ่งขึ้น โดยผลจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนรู้สามารถสะท้อนได้จากแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนี้

“..... ผมเลยคิดว่าหลังจากเรียนจบคอร์สจะพยายามศึกษาด้วยตนเองให้มากยิ่งขึ้นโดยลองกลับมาดูหนังเป็นภาษาอังกฤษและฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้งเพื่อที่จะได้พัฒนา skills ในด้านภาษาอังกฤษของตัวเองไปเรื่อยๆ และผมมีความฝันที่จะไปหาเพื่อนชาวต่างชาติที่ประเทศเวียดนามด้วย ผมอยากลองไปเที่ยวและพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ”

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A10) สาขาการเงิน. (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้)

ผลการศึกษเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้นำเสนอข้างต้นนั้นเป็นผลการศึกษาเชิงปริมาณจากการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาแนวโน้มของการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในภาพรวมของกลุ่มทดลองทั้งกลุ่ม อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณานักศึกษารายบุคคลในกลุ่มทดลองพบว่า มีทั้งนักศึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยนและไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้ ข้อมูลกรณีศึกษาเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแสดงในตาราง 43 แสดงให้เห็นกรณีศึกษาเฉพาะรายบุคคลของนักศึกษากลุ่มทดลองที่สามารถปรับเปลี่ยนและไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้ จากตารางพบว่ากรณีศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่ค่อยแตกต่างกันมากนักซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาแต่ละคนนั้นล้วนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบในตนเองและสามารถนำ

ออกมาใช้หรือปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองในแต่ละครั้งหรือแต่ละสถานการณ์ อย่างไรก็ตามแนวโน้มของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษายังคงคุ้นชินกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ แม้กระทั่งนักศึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของตนเองไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนก็ยังกลับมาสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์แบบเดิม แต่ทั้งนี้เมื่อพิจารณาคะแนนของแต่ละรูปแบบการเรียนรู้พบว่านักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยของแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีความใกล้เคียงกันมากขึ้นซึ่งนักศึกษาสามารถดึงเอากลวิธีหรือรูปแบบในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองแบบที่มีในตนเองออกมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของผู้สอนและจุดมุ่งหมายของการเรียนในแต่ละครั้งได้

ตาราง 43 การปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

กรณีศึกษาในกลุ่มทดลองที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้						
รหัส นักศึกษา	ก่อนเรียน		หลังเรียน		เว้นระยะ 1 เดือน	
	ไวยากรณ์	รูปธรรม	ไวยากรณ์	รูปธรรม	ไวยากรณ์	รูปธรรม
A5	2.80	2.00	2.93	5.27	5.93	4.33
A11	5.53	3.40	3.40	3.73	5.67	4.00
A14	5.20	1.53	3.33	5.73	5.33	3.47
A16	5.13	3.00	3.47	5.27	5.07	3.59
กรณีศึกษาในกลุ่มทดลองที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้						
รหัส นักศึกษา	ก่อนเรียน		หลังเรียน		เว้นระยะ 1 เดือน	
	ไวยากรณ์	รูปธรรม	ไวยากรณ์	รูปธรรม	ไวยากรณ์	รูปธรรม
A4	4.33	3.87	5.13	4.80	3.73	3.53
A15	4.20	1.87	4.13	3.33	4.67	3.73

การศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองใช้วิธีการสัมภาษณ์กรณีศึกษา ดังนั้นข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์กรณีศึกษากลุ่มดังกล่าวเกี่ยวกับผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นข้อมูลสนับสนุนเชิงลึกให้เห็นลักษณะกระบวนการเปลี่ยนแปลงภายในหรือภาวะการณ์ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นๆได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับผลการศึกษากลับมาเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีดังนี้

ก. นักศึกษาที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตั้งแต่เริ่มต้นการทดลอง หลังการทดลองและเมื่อเว้นระยะการทดลองไปแล้ว 1 เดือน แม้ว่าจะพยายามใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก็ตาม นักศึกษากลับมีแนวโน้มกลับไปใช้วิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตามวิธีแบบเดิมของตนเอง ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากความคุ้นเคยและความเคยชินของรูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษของครูในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่ตนเองเคยเรียน ทำให้นักศึกษามีความถนัดและคุ้นเคยและเคยชินกับรูปแบบวิธีการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าว

“อาจจะเป็นเพราะความเคยชินตั้งแต่เด็กมั้งคะ อาจารย์เค้าจะปลูกฝังในเรื่องของการจำคำศัพท์และพวกไวยากรณ์มากกว่า และไม่ค่อยได้ฝึกในเรื่องของการสื่อสาร ไม่มีโอกาสได้ใช้ เพราะว่าเราก็กเรียนกับครูคนไทย ก็เลยเน้นในหนังสือมากกว่า ท่องจำคำศัพท์อะไรแบบนี้ ถ้าช่วงที่มีการเรียนรู้และพัฒนาตนเองหนูว่าพอทำได้นะคะ ถ้าอาจารย์สอนไปด้วยก็จะทำให้เราเข้าใจหลัก เหมือนเป็นการฝึกไปในตัว พอเราไปเจอชาวต่างชาติจริงๆเค้าถามก็น่าจะสื่อสารได้ แต่ก็ยังนึกเรื่องไวยากรณ์อยู่ดีว่าเราจะใช้ผิดหรือถูก”

นักศึกษากลุ่มทดลองรหัส A4. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

“เหมือนเราพยายามแล้วแต่เราก็ไม่ค่อยเข้าใจบ้าง มันชิน ตั้งแต่เรียนมาก็เป็นอย่างนั้นตลอด ถ้ามาปรับเปลี่ยนมันก็ชินกับแบบเก่า ก็ด้วยความเคยชิน ส่วนใหญ่ตอนเรียนมัธยมแค่ฟังเฉยๆอะคะ ด้วยความเป็นเด็กมันก็นั่นแหละมากกว่าฟัง”

นักศึกษากลุ่มทดลองรหัส A15. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

ข. นักศึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

นักศึกษา นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตั้งแต่เริ่มต้นการทดลอง ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาความคุ้นเคยกับรูปแบบวิธีการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาที่เน้นในเรื่องของการศึกษาและวิเคราะห์ไวยากรณ์ การจดจำคำศัพท์และความถูกต้องแม่นยำของภาษา เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวแล้วนักศึกษามีแนวโน้มของการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้มาสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้มากขึ้น แต่เมื่อเว้นระยะโดยที่นักศึกษาไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว นักศึกษากลับมามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์แบบเดิมเนื่องจากนักศึกษาไม่มีโอกาสในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและในบริบทสังคมโดยทั่วไปของประเทศไทย ทำให้นักศึกษาหลงลืม เกิดความไม่มั่นใจ ขาดแรงกระตุ้นทางการเรียนและหวนกลับไปใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเดิมที่ตนเองคุ้นเคยนั่นเอง ดังนั้นสิ่งกระตุ้นและการจัดสิ่งแวดล้อมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

“เรียนจากโรงเรียนมาไหนคะ เค้าจะให้จำเป็นท่องคำศัพท์ที่ใช้พวกประโยค ประธานเวลา การพูดเนี่ยมันต้องถูก ให้จำประโยคของไวยากรณ์ อย่างเช่น ประโยคนี้ตัวไหนเป็นประธานเป็น กริยา ก็เรียนมาเป็นแบบนี้แล้วก็จะจำแบบนี้มาตลอด เวลาจะพูดมันต้องนึกอยู่คะอาจารย์ อัน ไหนเป็นประธานต้องพูด จะใช้ถูกไหม อันไหนเป็นกริยาอันไหนเป็นกรรม ต้องนึกตลอด (ก่อน เรียน)..... เปลี่ยนจากเดิมเหมือนกันนะคะจากที่เคยท่องจำก็เลยเปลี่ยนมาจำจากการไปดู หนังสือเพลงอะไรแบบนี้ เวลาดูหนังสือก็สังเกตที่เป็นคำพูดของเค้า อย่างหนึ่ง I fine thank you love you ที่หนูไปดู อันนี้ก็จะเป็นคนไทยพูดภาษาอังกฤษคำไทยคำ หนูจำมาจากตรงนั้นก็เอามา ใช้ด้วย ถ้าฟังเพลงก็จะเป็นบางเพลงมากกว่าที่รู้เรื่อง เวลาไปบ๊ิกชีชาวต่างชาติมาถามเรื่องเวลา และสถานที่ว่าต้องไปตรงไหนยังงี้อะไรอย่างนี้อะคะ ก็จะบอกเขาได้ (หลังเรียน) ถ้าเอา ตอนนี้อย่า เหมือนก็ต้องกลับไปจำอะคะอาจารย์ ต้องไปดูอีกครั้งนึงว่ามันใช้อย่างไรจึงจะถูกต้อง เหมือนหนูจะกลับไปเป็นแบบเดิมละคะ มันไม่ค่อยได้ใช้อะคะอาจารย์เหมือนมันห่างไปนานเลยก็ ต้องกลับไปทบทวนดูอีก ก็ไม่ค่อยได้เจอคนที่เค้าพูดภาษาอังกฤษก็เจอแต่คนที่พูดภาษา เดียวกับเรา ก็ไม่ค่อยได้ใช้มีโอกาสดูได้ใช้น้อย มันทำให้เราจำไม่ค่อยได้ พูดไม่ค่อยได้ ตอนที่ เรียนกับอาจารย์มันทำให้จำได้พักนึงนะคะ ใช้ได้เริ่มแข็งแรงเริ่มคล่อง คราวนี้พอมันห่างไปแล้ว มันก็ มันลืมละ มันลืม ต้องกลับไปทบทวน (เว้นระยะ 1 เดือน)”

นักศึกษากลุ่มทดลองรหัส A14. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

“พอเรียนกับอาจารย์เหมือนมันเริ่มที่จะสื่อสารได้ แต่ไม่ได้ว่าเก่งมาก แต่สามารถบอก เค้าได้ว่าฝรั่งถามทางว่าจะได้ตรงไหนตรงนี้ยังงี้เราก็เหมือนเป็นล่ามให้เค้าได้แต่ไม่ได้สื่อสาร เก่ง แต่เค้าก็เข้าใจในสิ่งที่เราสื่อสารออกไป พอเรียนกับอาจารย์เสร็จเหมือนเราจะสื่อสารใช้การ ได้เลย เทียบกับเมื่อก่อนเราจะกลัวว่าเราจะสื่อสารกับเขาได้ไหม ถ้าเราสื่อสารไม่ได้เราก็รู้สึก felt เราก็เลยกลัวกับภาษาอังกฤษไปพักนึง แต่พอมาเรียนกับอาจารย์มันก็พอสื่อสารได้ก็ ระดับนึงแหละ แต่ก็ไม่ได้ดีมาก.....ก็ขยับเป็นต้นลงมา เพราะเป็นเหมือนแบบว่ายังงี้แหละ เหมือนเรียนจบไปแล้วก็ไม่มีโอกาสได้ใช้มากกว่า เพราะว่าเราก็ไม่ใช่เมืองนอกเนาะ ที่ที่เราอยู่ มันก็ไม่มีฝรั่งมาโผล่ด้วยเท่าไร แต่ก่อนที่เราเรียนในคลาสอาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษ มากกว่าเลยได้ซึมซับเข้าไป พอเราแยกกันซักพักเหมือนเราถอยลงๆไปเรื่อยๆ ตกคะ ตก ลงไปเลย มันรู้สึกแบบว่ามันไม่ได้ใช้ประจำอะ ถ้าอยู่กับอาจารย์ยังได้ใช้นะ พอไม่ได้เรียนกับ อาจารย์เหมือนมันถอยกลับไปนับหนึ่งใหม่เลยนะ เพราะว่ามันไม่ได้ใช้ทุกวัน อยากจะฝึกแต่ไม่มี ช่วงเวลาหรือโอกาสที่จะได้ฝึกเลย”

นักศึกษากลุ่มทดลองรหัส A11. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

การนำเสนอผลสรุปการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาในครั้งนี้ ได้นำเสนอในบทต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขป ความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ (Mixed- methods study) ประเภท Exploratory sequential และ Embedded design โดยมีจุดมุ่งหมายการวิจัยได้แก่ (1) เพื่อศึกษาความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง และเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง (3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง หลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ (4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเพื่อตรวจสอบและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดของรูปแบบ (styles) ของ Sternberg (5) เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งขณะและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ (6) ศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง เมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวอีกต่อไป ซึ่งแบ่งขั้นตอนการศึกษาวิจัยออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี) และระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ) โดยมีรายละเอียดสรุปโดยของแต่ละระยะการศึกษา ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี) วัตถุประสงค์ของการวิจัยในขั้นตอนนี้เพื่อทำความเข้าใจมุมมองและทัศนะของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาต่อวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทำความเข้าใจมุมมองและทัศนะของผู้สอนชาวไทยและต่างประเทศต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษ และศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนและลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญประกอบด้วย นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 สังกัด ได้แก่ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐจำนวน 1 แห่ง สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐจำนวน 1 แห่ง และสถาบันอุดมศึกษาเอกชนจำนวน 1 แห่ง

จำนวน 8 คน อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 6 คนแบ่งเป็นผู้สอนชาวไทยจำนวน 3 คน และผู้สอนชาวต่างชาติจำนวน 3 คน ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal interview) และการสัมภาษณ์พูดคุยแบบเป็นกันเอง (Casual interview) กับนักศึกษากรณีศึกษาและอาจารย์ผู้สอน การสนทนากลุ่มกับนักศึกษาจำนวน 6 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพได้แก่ แบบสัมภาษณ์และแบบสนทนากลุ่ม ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยวิธีการจำแนกประเภทข้อมูล (Typological analysis) และตรวจสอบความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยวิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Data triangulation) การพรรณนารายละเอียดอย่างหนาแน่น การตรวจสอบจากทัศนะของนักวิจัย (Investigator's position) และวิธีการตรวจสอบร่องรอย (Audit trail)

ระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ) วัตถุประสงค์ของการวิจัยในขั้นตอนนี้เพื่อศึกษาผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการนำเสนอสารสนเทศที่ได้เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาไทยในขั้นตอนการศึกษาในระยะที่ 1 ส่งต่อมาเพื่อทำการศึกษาเชิงปริมาณในระยะที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1 กลุ่มการเรียน ประกอบด้วยนักศึกษาจำนวน 34 คน โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากโปรแกรม G* Power และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ทำการแบ่งนักศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยทำการสุ่มนักศึกษาเข้ากลุ่มจากพื้นฐานคะแนนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน เกณฑ์การประเมินการให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ และแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ ใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistics) บรรยายให้เห็นลักษณะหรือสภาพของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และค่าร้อยละ (Percentages) เพื่อระบุว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละบุคคลนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบใด วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลองและควบคุมทั้ง 3 ช่วงเวลาได้แก่ ก่อนเรียน หลังเรียนและเมื่อเว้นระยะการเรียน 1 เดือนด้วยสถิติทดสอบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (Repeated Measure One-Way ANOVA) และทำการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการ Bonferroni method ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปและนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาความหมาย ความเชื่อ ทัศนะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มทดลอง และเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง (3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีปกติ (4) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเพื่อตรวจสอบและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดของรูปแบบ (styles) ของ Sternberg (5) เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองทั้งขณะและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ (6) ศึกษาความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในกลุ่มทดลองเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวอีกต่อไป โดยผลการศึกษาดำเนินการตามระยะของการศึกษาและจุดมุ่งหมายของการวิจัย

สรุปผลการศึกษาในระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ (การศึกษาเฉพาะกรณี)

1. ความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารกันระหว่างกันทั่วโลก อีกทั้งภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญในการประกอบอาชีพและการแสวงหาความรู้ในศาสตร์ต่างๆ ได้อย่างกว้างขวาง ในมุมมองทางด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยตามทัศนะของนักศึกษาและอาจารย์เห็นว่านักศึกษาไทยโดยเฉพาะนักศึกษาวิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษอาจพอมีทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบ้าง แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดในเรื่องของไวยากรณ์และความถูกต้องของภาษาอังกฤษอยู่ก็ตาม ส่วนนักศึกษาวิชาเอกอื่นๆ อาจมีปัญหาในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากนักศึกษาส่วนหนึ่งเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นเพียงวิชาบังคับที่ต้องการเพียงแค่ให้สอบผ่านได้เท่านั้น นักศึกษาจึงไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากเท่าที่ควรจะเป็น โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐบาลและมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐอาจถูกคาดหวังในเรื่องของประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษที่สูงกว่า

นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนเนื่องจากมีระบบการคัดกรองและการสอบแข่งขันเข้าศึกษาพร้อมทั้งบรรยากาศการแข่งขันทางการศึกษาในมหาวิทยาลัยนั่นเอง

ลักษณะการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนพบ 2 รูปแบบได้แก่ (1) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Analysis Language Teaching) เป็นลักษณะการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการวิเคราะห์หลักการทางภาษา การวิเคราะห์และจำแนกโครงสร้างไวยากรณ์เพื่อทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ การฝึกให้ท่องจำ การฝึกฝนให้จดจำสำนวนภาษาแบบซ้ำๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ขึ้นใจ การเน้นความถูกต้องของหลักการทางภาษาและไวยากรณ์รวมถึงการใช้คำศัพท์ สำนวน นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการนำภาษาไทยเข้ามาช่วยในการวิเคราะห์เปรียบเทียบหลักการทางภาษาและไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจภาษาอังกฤษรวมถึงการแปลความหมายของภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยคโดยใช้ภาษาไทยฐานในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของภาษาอังกฤษ การสอนด้วยรูปแบบการสอนนี้ส่วนหนึ่งมาจากจำนวนชั้นเรียนภาษาที่ใหญ่มากเกินไปและการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาสอบผ่านเป็นสำคัญ และ (2) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง (Virtual Language Teaching) เป็นลักษณะการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดขึ้น โดยอาจเป็นเหตุการณ์สมมติหรือสภาพแวดล้อมเสมือนจริง อาทิ การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การจับคู่สนทนา การแสดงละคร การแสดงบทบาทสมมติ การโต้วาที การเล่นเกมสัทภาษา การให้ผู้เรียนฝึกทักษะภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่างๆ เป็นต้น นอกจากนี้รูปแบบการสอนดังกล่าวยังใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนเป็นหลักเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยในการรับรู้ภาษา การให้ผู้เรียนทำความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมหรือสถานการณ์ที่กำหนด โดยอาศัยบริบทแวดล้อมอื่นๆ เป็นตัวช่วยในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การหยิบยกตัวอย่างหรือสถานการณ์การใช้ภาษามาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ เน้นความกล้า (willingness) และความคล่องแคล่ว (fluency) ในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของหลักการทางภาษา คำศัพท์และสำนวน โดยเป็นที่น่าสังเกตว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงนี้ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ชาวต่างชาติที่ไม่สามารถนำภาษาไทยมาเปรียบเทียบในการสอนภาษาอังกฤษได้ แต่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารได้ด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ

ลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบ 2 รูปแบบได้แก่ (1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- Based Learning Style) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการทำความเข้าใจด้วยวิธีการศึกษาวิเคราะห์ จำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ เน้นความถูกต้องของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนมากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา มีการใช้ภาษาไทยมาช่วยในการอธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษให้เกิดความกระจ่าง ใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การแปลคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยคเพื่อให้สามารถทำความเข้าใจลักษณะโครงสร้างของภาษาอังกฤษ และ (2) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่

เป็นรูปธรรม (Concrete Language Learning Style) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ บริบทหรือสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียน อาทิ กิจกรรมการจับคู่สนทนา การนำเสนอหน้าชั้นเรียน การโต้เถียง การแสดงละครหรือบทบาทสมมติ การเล่านิทานหรือจากการได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น การพูดคุยกับชาวต่างชาติ การให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยว การชมภาพยนตร์เป็นภาษาอังกฤษ การฟังเพลงและการเล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรู้ทางภาษาอังกฤษ เป็นต้น ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะนี้สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีจากการสังเกต ความสนใจใคร่รู้ ความพยายาม การลองผิดลองถูกและการแก้ไขการใช้ภาษาของตนเองเพื่อให้ถูกต้องเหมาะสมตามแบบฉบับของเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบนี้อาจพบได้ในบุคคลคนเดียวกันได้และนักศึกษาสามารถแปรเปลี่ยนหรือปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของอาจารย์และจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนในแต่ละครั้งได้ อาทิ การปรับเปลี่ยนรูปแบบตามวิธีการสอนของผู้สอน การปรับเปลี่ยนตามกระแสสังคมของคนส่วนใหญ่ในชั้นเรียน การติวข้อสอบเพื่อให้สอบผ่าน เป็นต้น

ความสอดคล้องเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาพบว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของอาจารย์ (Grammar- Analysis Language Teaching) มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของนักศึกษา (Grammar- Based Learning Style) เนื่องจากวิธีการสอนและวิธีการเรียนรู้นี้ดังกล่าวให้ความสำคัญในเรื่องของการวิเคราะห์จำแนกหลักการและระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีการใช้ภาษาไทยช่วยในการเรียบเรียงคำ การแปลหรือเพื่อประกอบความเข้าใจ มีความเหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนที่มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนเป็นจำนวนมาก เช่น วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและการติวข้อสอบภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษาสอบผ่าน เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงของอาจารย์ (Virtual Language Teaching) กับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของนักศึกษา (Concrete Language Learning Style) เนื่องจากวิธีการสอนและวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการนำไปใช้ ไม่เน้นความถูกต้องและแม่นยำของหลักการทางภาษามากนักแต่เน้นที่ความสามารถในด้านการสื่อสารและการมีปฏิสัมพันธ์ต่อคู่สนทนา การเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านการเรียนรู้จากการได้ทดลองใช้จริง (sub consciousness) มากกว่าการวิเคราะห์และท่องจำคำศัพท์และโครงสร้างทางภาษาอังกฤษ

สรุปผลการศึกษาในระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ (การศึกษาเชิงทดลองที่สนับสนุนด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ)

2. ผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิจัยเชิงทดลองนี้เป็นการศึกษาผลสัมฤทธิ์การฟังพูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 17 คน ทำการทดสอบการฟังพูดภาษาอังกฤษและการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจำนวน 3 ครั้งหรือ 3 ช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ได้แก่ ก่อนการจัดการเรียนการสอน หลังการจัดการเรียนการสอนและเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นระยะเวลา 1 เดือน

2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษก่อน หลัง และเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเวลา 1 เดือนของกลุ่มทดลอง

ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองจำนวน 17 คนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นระยะเวลา 1 เดือนซึ่งสรุปได้ว่าแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามีทักษะการฟังพูดที่ดีขึ้น แต่เมื่อนักศึกษาไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นระยะเวลา 1 เดือนทำให้ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาลดลง

2.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การฟังพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่สูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ จึงสรุปได้ว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีดังกล่าว นอกจากนี้นักศึกษามีความสุขและรู้สึกสนุกกับการเรียนรู้อังกฤษผ่านการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเนื่องจากนักศึกษาได้เรียนรู้อังกฤษผ่านกิจกรรมทางภาษา เกมส์และสถานการณ์บทบาทสมมติต่างๆที่ผู้สอนกำหนดขึ้น ทำให้นักศึกษา

มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและไม่รู้สึกลำบากกับการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบสะท้อนความสุขจากการเรียนของนักศึกษาได้สนับสนุนภายในการทดลองเพื่อแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีภาวะความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษเนื่องจากการเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมทางภาษาในชั้นเรียน การเล่นเกมส์ การจับคู่สนทนาและการแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักศึกษามีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษและมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้นักศึกษาหลายคนยังมีความตั้งใจของตนเองต่อไปที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของตนเองให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

2.3 ผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและยืนยันข้อค้นพบนี้กับแนวคิดของรูปแบบ (Styles) ของ Sternberg

ก่อนการทดลองนักศึกษาในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และเมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว หลังเรียนพบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม นักศึกษาบางส่วนเห็นว่าตนเองมีความสามารถพอที่จะสื่อสารภาษาอังกฤษได้บ้างและทำให้ตนเองอยากใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติหลังจบการเรียนการสอนดังกล่าวนี้ ในขณะที่เดียวกันเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นระยะเวลา 1 เดือนนักศึกษาในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่กลับมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ตามเดิม แสดงให้เห็นว่านักศึกษาไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่คงทน เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลับไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งนี้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยที่ไม่ค่อยแตกต่างกันมากนักทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาสามารถที่จะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบได้ภายในบุคคลเดียวกันโดยสามารถโน้มเอียงหรือแปรเปลี่ยนไปสู่แต่ละรูปแบบได้มากนัก้อยแตกต่างกันในลักษณะวิธีการและช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพได้ทำการสนับสนุนข้อมูลเชิงปริมาณในเรื่องการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความคุ้นเคยและเคยชินกับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของครูในชั้นเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษามาก่อน ดังนั้นนักศึกษาจึงซึมซับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ไปอย่างไม่รู้ตัว ดังนั้นนักศึกษาบางรายกรณีจึงไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้ ในขณะที่เดียวกันพบนักศึกษาบางกรณีศึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้ แต่เมื่อไม่ได้รับการจัดการ

เรียนการสอนและการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว นักศึกษาก็จะกลับไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เช่นเดิม

อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการวิจัยในครั้งนี้ได้นำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา และ (2) เพื่อการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีรายละเอียดผลการอภิปราย ดังนี้

1. ความหมาย ความเชื่อ ทักษะเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ผู้สอนชาวไทย รวมทั้งศึกษาความสอดคล้องเหมาะสมของลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กับวิธีการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา

อาจารย์และนักศึกษาต่างเห็นพ้องต้องกันว่าภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมากในปัจจุบัน เนื่องจากภาษาอังกฤษได้ถูกใช้เป็นภาษาที่สำคัญของโลกในการติดต่อสื่อสารและการพัฒนาในด้านต่าง ๆ จึงเป็นเรื่องสำคัญและเป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสถานศึกษา สอดคล้องกับ Seidlhofer (2005: 339) และ อรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ (2555) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้เรียนทุกคนในยุคปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตามอาจารย์และนักศึกษาต่างมีทัศนะที่เห็นว่านักศึกษาไทยยังคงมีปัญหาในเรื่องของการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน นักศึกษาไทยมีปัญหาในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักภาษา โดยผลการศึกษานี้ สอดคล้องกับอาทิตย์ อินทะแก้ว (2555) และลดาพร สระกาง (2556) ที่พบว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษาไทยมีปัญหาในเรื่องของการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และผลการสำรวจของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (2557) ที่พบว่าผู้เรียนชาวไทยมีคะแนนผลการทดสอบภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์แบ่งเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และ (2) รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง แม้ว่ารูปแบบการสอนทั้ง 2 วิธีจะมีความแตกต่างกันในรายละเอียดวิธีการสอน แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนภาษาอังกฤษยังมีความยึดหยุ่นในรูปแบบการสอนได้ด้วย กล่าวคือเมื่อผู้สอนใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริง บางครั้งผู้สอนอาจใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์

ไวยากรณ์มาใช้ในกรณีที่จำเป็น ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง อาทิ การสอนการสนทนาภาษาอังกฤษ การติวข้อสอบภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาเป็นต้น โดยผลการศึกษาเกี่ยวกับความยืดหยุ่นของรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Richards & Rodgers (2002: 178-190) ที่ระบุว่าผู้สอนควรรู้จักการวิเคราะห์วิธีการสอนภาษาให้เหมาะสมและสอดคล้องต่อรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยต้องพิจารณาในเรื่องของหลักการสอน (Approach) การออกแบบการสอน (Design) และกระบวนการสอน (Procedure) ประกอบรวมกัน ดังนั้นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของผู้สอนอาจสามารถแปรเปลี่ยนหรือปรับเปลี่ยนไปได้ตามความเชื่อของผู้สอน จุดมุ่งหมายของรายวิชาและเนื้อหาของรายวิชา ตลอดจนความต้องการของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอื่นๆ เป็นต้น ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ค้นพบจากการศึกษาเชิงลึกด้วยวิธีการเชิงคุณภาพแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ (1) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และ (2) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม

“ผมเชื่อว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นสิ่งที่เราเองหรือใครก็อยากให้ผู้เรียนเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเวลาที่เรารเรียนภาษาไทย.... แทนที่จะเป็นการนั่งเรียนบทเรียนไวยากรณ์ หลักการทางภาษาต่างๆ และการใช้ภาษาไทยเข้ามาช่วยแปลเพื่อทำความเข้าใจภาษาอังกฤษเหมือนอดีต แต่บางครั้งการสอนบางอย่างก็ต้องวิเคราะห์ไวยากรณ์กันครับ เช่น การติวข้อสอบ TOEIC ข้อสอบคัดเลือกภาษาอังกฤษต่างๆ นักศึกษาอยากรู้ว่าทำไมข้อนี้ต้องตอบด้วยหลักการทางภาษาแบบนี้ ทำไมข้อนี้ต้องเติมคำนี้ ทำไมไม่เป็นข้อตัวเลือกอื่นๆ หรือวิชาการเขียนภาษาอังกฤษจะหลักหนีไม่พ้นในเรื่องของการอธิบายไวยากรณ์ในโครงสร้างของประโยคเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจและสามารถเขียนออกมาได้ บางครั้งเด็กขอให้อธิบายด้วยไวยากรณ์นะครับ ไม่งั้นคงเขียนไม่ได้แน่ๆ การสอนด้วยรูปแบบการสื่อสารจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากนะครับ ดังนั้นวิธีการสอนจึงขึ้นอยู่กับเนื้อหาหรือสิ่งที่เราจะสอนด้วยครับว่าความมุ่งหมายของการที่จะสอนในครั้งนั้นต้องการนำไปใช้เพื่ออะไร”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2. (2558, 02 ธันวาคม: สัมภาษณ์)

ผลของความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษของอาจารย์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาพบว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เนื่องจากรูปแบบการสอนและรูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองนี้มีหลักการและแนวคิดเดียวกันในเรื่องของการวิเคราะห์จำแนกโครงสร้างและหลักการทางภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดความเข้าใจในแต่ละส่วนประกอบของภาษา ใช้หลักการของการท่องจำคำศัพท์ สำนวนและการใช้ภาษาไทยหรือภาษาแม่เข้ามาช่วยในการทำ ความเข้าใจภาษาอังกฤษ เน้นการท่องจำสูตรหรือกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยวิธีนิรนัย (Deductive) ดังนั้นวิธีการสอนของผู้สอนวิธีดังกล่าวนี้จึงสอดคล้องและสอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ

ผู้เรียนในรูปแบบนี้เช่นเดียวกัน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ Richards & Rodgers (2002) Marianne (2001) และอรุณี วิริยะจิตรา; และคณะ (2555) ที่ระบุว่าวิธีการดังกล่าวเป็นระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้กันในประเทศไทยมานานนับจนถึงปัจจุบัน เป็นวิธีการเข้าถึงภาษาอังกฤษด้วยการมุ่งเน้นไวยากรณ์และการแปล เป็นวิธีการวิเคราะห์ระบบของภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากระบบกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ เน้นการจดจำหลักและกฎทางภาษาต่างๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาอังกฤษนั้นได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ การสามารถอธิบายหลักการใช้ภาษาและกฎเกณฑ์ของหลักภาษานั้นๆ ก่อนแล้วจึงตามด้วยตัวอย่างของภาษาที่ตรงตามกฎข้อนั้นๆ เป็นต้น ซึ่งวิธีการนี้มีความเหมาะสมกับลักษณะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในรายวิชาที่มีจำนวนนักศึกษาค่อนข้างมาก ผู้สอนจึงเป็นผู้บรรยายแต่เพียงผู้เดียว ทำให้ประหยัดทั้งเวลาและแรงงานในการจัดการเรียนการสอน ในส่วนของนักศึกษาเองก็เพียงต้องการการท่องจำหรือเทคนิคการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อให้สอบผ่าน เป็นต้น นอกจากนี้พบความสอดคล้องของ รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบเสมือนจริงและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม เนื่องจากรูปแบบการสอนและรูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองนี้มีหลักการและแนวคิดเดียวกันในเรื่องของการทำความเข้าใจภาษาอังกฤษผ่านการใช้ภาษาอังกฤษในบทบาทและสถานการณ์จริงที่ผู้สอนและผู้เรียนได้มีโอกาสนำภาษาอังกฤษออกมาใช้เพื่อการสื่อสาร การให้ได้สัมผัสถึงโลกของความเป็นจริงในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจะเกิดขึ้นจากการสังเกตและเรียนรู้ด้วยตนเอง อย่างเป็นธรรมชาติด้วยวิธีอุปนัย (Inductive) ไม่เน้นการท่องจำหรือการวิเคราะห์ไวยากรณ์ เน้นความคล่องแคล่วมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของหลักการทางภาษา ดังนั้นวิธีการสอนของผู้สอนวิธีดังกล่าวนี้จึงสอดคล้องและสอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในรูปแบบนี้เช่นเดียวกันนั่นเอง โดยรูปแบบดังกล่าวมีหลักการพื้นฐานที่สอดคล้องกับ Richards & Rodgers (2002) และรูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการทำความเข้าใจภาษาอังกฤษในเรื่องของความหมายมากกว่าการท่องจำหลักการทางภาษา เน้นการใช้กิจกรรมทางภาษา การแสดงบทบาทสมมติหรือสถานการณ์ทางภาษาต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ภาษาอังกฤษในบริบทจริงและเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติในการรับรู้อาสา มากกว่าการท่องจำนั่นเอง

1.2 ผลการจัดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่ส่งผลต่อทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวและสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่นักศึกษาในกลุ่มทดลองได้ใช้

แผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยแผนการสอนนี้จัดทำขึ้นตามหลักการและแนวคิดของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (communicative language teaching: CLT) ที่เน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในบริบทหรือสถานการณ์จริงที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดขึ้น อาทิ การจับคู่สนทนา การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร การเล่นเกม เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติจากการใช้งานจริงมากกว่าการท่องจำเพียงอย่างเดียว เน้นความกล้าและความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ เป็นต้น (Hedge. 2008; Richards & Rodgers (2002) และรูปทอง กว้าง สวัสดิ์ (2549) อย่างไรก็ตามเมื่อนักศึกษากลุ่มดังกล่าวไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนพบว่านักศึกษามีทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษโดยรวมต่ำกว่าหลังเรียน กล่าวคือเมื่อไม่ได้รับการสอน (Treatment) ดังกล่าวนักศึกษากลับมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมต่ำลงทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากการที่นักศึกษานั้นไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมและไม่มีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงทำให้ทักษะการฟังพูดของนักศึกษาโดยรวมต่ำลง ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ Spratt, Pulverness; & Williams (2007: 48) ที่ระบุเกี่ยวกับทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองในชั้นเรียนของผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่เอาไว้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยหรือผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ไม่ค่อยได้ภาษาอังกฤษมากนักในชั้นเรียนและอาจมีการใช้ภาษาอังกฤษบ้างเป็นครั้งคราวหรือแทบจะไม่มีเลยนอกชั้นเรียน ซึ่งส่วนใหญ่จะได้มาจากการเรียนภาษาอังกฤษจากผู้สอนโดยตรงในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนจากผู้สอนเป็นเวลา 1 เดือนประกอบกับการที่ไม่มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ศักยภาพทางด้านทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจึงอาจค่อย ๆ ลดลงไปในตัวเอง นอกจากนี้ Spratt, Pulverness และ Williams ได้เสริมว่าเมื่อผู้เรียนเริ่มมีแรงจูงใจน้อยลงหรือขาดแรงจูงใจในที่สุดก็จะส่งผลต่อการฝึกฝนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั่นเอง ดังนั้นเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวผู้เรียนอาจขาดแรงจูงใจหรือการเสริมสร้างกำลังใจในการเรียนจากผู้สอนด้วยเช่นกันจึงส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความคงทนของศักยภาพทางด้านทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานั้นเอง นอกเหนือจากผลการอภิปรายดังกล่าว บทสัมภาษณ์ของนักศึกษากลุ่มทดลองนี้ช่วยยืนยันสนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัยให้ความหนักแน่นมากยิ่งขึ้น

“พอเรียนกับอาจารย์เหมือนมันเริ่มที่จะสื่อสารได้ แต่ไม่ได้ว่าเก่งมาก แต่สามารถบอกเค้าได้ว่าฝรั่งถามทางว่าจะได้ตรงไหนตรงนี้ยังไงเราก็เหมือนเป็นล่ามให้เค้าได้แต่ไม่ได้สื่อสารเก่ง แต่เค้าก็เข้าใจในสิ่งที่เราสื่อสารออกไป พอเรียนกับอาจารย์เสร็จเหมือนเราจะสื่อสารได้เลย เทียบกับเมื่อก่อนนี้เราจะกลัวว่าเราจะสื่อสารกับเขาได้ไหม ถ้าเราสื่อสารไม่ได้เราก็รู้สึก felt เราก็เลยกลัวกับภาษาอังกฤษไปพักนึง แต่พอมาเรียนกับอาจารย์มันก็พอสื่อสารได้ก็ระดับนึงแหละ แต่ก็ไม่ได้ดีมาก.....ก็ขยับเป็นต้นลงมา เพราะเป็นเหมือนแบบว่ายังโหลเหมือนเรียนจบไปแล้วก็ไม่มีโอกาสได้ใช้มากกว่า เพราะว่าเราก็ไม่ใช่เมืองนอกเนาะ ที่ที่เราอยู่

มันก็ไม่ค่อยมีฝรั่งมาโผล่ด้วยเท่าไร แต่ก่อนที่เราเรียนในคลาสอาจารย์พูดเป็นภาษาอังกฤษมากกว่าเลยได้ซึมซับเข้าไป พอเราแยกกันซักพักเหมือนเราถอยลงไปเรื่อยๆ ตกตะกอนไปเลย มันรู้สึกแบบว่ามันไม่ได้ใช้ประจำอะ ถ้าอยู่กับอาจารย์ยังได้ใช้นะ พอไม่ได้เรียนกับอาจารย์เหมือนดันกลับไปในหนึ่งใหม่เลยนะ เพราะว่ามันไม่ได้ใช้ทุกวัน อยากจะฝึกแต่ไม่มีช่วงเวลาหรือโอกาสที่จะได้ฝึกเลย”

นักศึกษาในกลุ่มทดลองรหัส A11. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

ในด้านความสุขของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้ใช้แผนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากนักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมและเกมส์ทางภาษาต่างๆ ที่ผู้สอนจัดขึ้น การได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อโต้ตอบกับคู่สนทนาโดยไม่ต้องกังวลว่าจะผิดในเรื่องของความถูกต้องของภาษาทำให้นักศึกษารู้สึกสนุกและเริ่มมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้นจึงส่งผลให้นักศึกษามีความกล้าและความตั้งใจที่อยากจะพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองให้ดียิ่งขึ้นไป สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความสุขในการเรียนของ พิณพนธ์ คงจิตต์ (2556) และบพิตร อิศระ (2550) ที่กล่าวว่า ความสุขในการเรียนคือการทำที่ผู้เรียนมีความรู้สึกดีและมีความสนใจในการเรียนวิชานั้นๆ ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย มีแรงจูงใจในการเรียน มีการตอบสนองต่อการเรียนรู้นั้นๆ ในทางบวก เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียน ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง เมื่อผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนแล้วย่อมเกิดแรงจูงใจในการเรียนเช่นกัน ดังนั้นเมื่อผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ได้รับการสอนภาษาในชั้นเรียนแล้ว บ่อยครั้งที่ผู้เรียนย่อมอยากที่จะใช้ภาษานั้นๆ ให้เร็วที่สุดเท่าที่ (Spratt, Pulverness; & Williams. 2007: 48) ข้อความจากการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้อีกเกี่ยวกับความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองนี้ช่วยสนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัยให้มีความหนักแน่นยิ่งขึ้น

“..... ผมเลยคิดว่าหลังจากเรียนจบคอร์สจะพยายามศึกษาด้วยตนเองให้มากยิ่งขึ้นโดยลองกลับมาดูหนังเป็นภาษาอังกฤษและฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้งเพื่อที่จะได้พัฒนา skills ในด้านภาษาอังกฤษของตัวเองไปเรื่อยๆ และผมมีความฝันที่จะไปหาเพื่อนชาวต่างชาติที่ประเทศเวียดนามด้วย ผมอยากลองไปเที่ยวและพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ”

นักศึกษาในกลุ่มทดลอง (รหัส A10) สาขาการเงิน. (2559, งานเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้อีก)

ในด้านของการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองในภาพรวมพบว่าสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรมได้หลังเรียน แต่เมื่อหลังจากที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนกลับพบว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่ได้มีการปรับเปลี่ยนมาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เช่นเดิม อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบ อาจมีคะแนนเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกันในทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากช่วงคะแนน (Range) ของแบบ วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีช่วงคะแนนที่ไม่กว้างมากนัก (ช่วงคะแนนเพียง 1-7 คะแนน) อีกทั้งนักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองได้อยู่ตลอดเวลา ทำให้ผลการ ทดสอบค่าเฉลี่ยทางสถิติไม่พบนัยสำคัญของความแตกต่าง อย่างไรก็ตามข้อค้นพบจากการศึกษา เชิงคุณภาพได้สนับสนุนผลการศึกษาระดับปริมาณที่ว่านักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นในเรื่อง ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไปได้ กล่าวคือนักศึกษาอาจมีรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ทั้งสองรูปแบบในช่วงเวลาและสถานการณ์การเรียนรู้ต่างๆที่แตกต่างกัน อาทิ เมื่อนักศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับอาจารย์ชาวต่างชาติอาจเน้นการใช้รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมเนื่องจากอาจารย์ชาวต่างชาติมักจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมทางภาษาหรือสถานการณ์บทบาทสมมติต่างๆในชั้นเรียน ใน ขณะเดียวกันนักศึกษาอาจใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เมื่อเรียนกับ อาจารย์ผู้สอนชาวไทยในวิชาที่เกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ การฝึกทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง ภาษาต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบจึงถูกแสดงลงบนเส้นความ ต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English language learning style continuum) ที่ นักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นและสามารถแปรเปลี่ยนหรือปรับเปลี่ยนในเรื่องของรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไปได้นั่นเอง โดยผลการศึกษาที่สอดคล้องกับ Sternberg (1999: 83-90) ที่กล่าวว่ามนุษย์เรานั้นอาจมีความหลากหลายของรูปแบบ (styles) ในตนเองซึ่ง มนุษย์สามารถที่จะเลือกเอาแต่ละรูปแบบที่มีอยู่ในตัวตนของตนเองออกมาใช้ในแต่ละสถานการณ์ที่ แตกต่างกันไปได้ ด้วยเหตุนี้เองทำให้มนุษย์มีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบที่หลากหลาย และทำให้สรุปได้ว่านักศึกษาต่างก็มีความหลากหลายในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามแต่ละสถานการณ์นั่นเอง ดังนั้นก่อนเริ่มดำเนินการทดลองนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ที่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ไปแล้วนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม และหลังจากที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนต่อไปนักศึกษากลับมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษมาสู่รูปแบบเดิมซึ่งนั่นก็คือรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ ไวยากรณ์นั่นเอง บทสัมภาษณ์ของนักศึกษากลุ่มทดลองนี้ช่วยยืนยันสนับสนุนการอภิปราย ผลการวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ความ หักแน่มากยิ่งขึ้น

“เรียนจากโรงเรียนมาไงคะ คำจะให้จำเป็นท่องคำศัพท์ที่ใช้พวกประโยค ประธานเวลา การพูดเนี่ยมันต้องถูก ให้จำประโยคของไวยากรณ์ อย่างเช่น ประโยคนี้อันไหนเป็นประธานเป็น กริยา ก็เรียนมาเป็นแบบนี้แล้วก็จะจำแบบนี้มาตลอด เวลาจะพูดมันต้องนึกอยู่จะอาจารย์ อัน ไหนเป็นประธานต้องพูด จะใช้ถูกไหม อันไหนเป็นกริยาอันไหนเป็นกรรม ต้องนึกตลอด (ก่อน

เรียน)..... เปลี่ยนจากเดิมเหมือนกันนะคะจากที่เคยท่องจำก็เลยเปลี่ยนมาจำจากการไปดูหนังฟังเพลงอะไรแบบนี้ เวลาดูหนังก็สังเกตที่เป็นคำพูดของเค้า อย่างหนัง I fine thank you love you ที่หนูไปดู อันนี้ก็จะเป็นคนไทยพูดภาษาอังกฤษคำไทยคำ หนูจำมาจากตรงนั้นก็เอามาใช้ด้วย ถ้าฟังเพลงก็จะเป็นบางเพลงมากกว่าที่รู้เรื่อง เวลาไปบ๊ิกชีชาวต่างชาติมาถามเรื่องเวลาและสถานที่ว่าต้องไปตรงไหนยังงัยอะไรอย่างนี้จะคะ ก็จะบอกเขาได้ (หลังเรียน) ถ้าเอาตอนนี้เลย เหมือนก็ต้องกลับไปจำอะคะอาจารย์ ต้องไปดูอีกครั้งนึงว่ามันใช้ยังงัยจึงจะต้องเหมือนหนูจะกลับไปเป็นแบบเดิมคะ มันไม่ค่อยได้ใช้คะอาจารย์เหมือนมันห่างไปนานเลยก็ต้องกลับไปทบทวนดูอีก ก็ไม่ค่อยได้เจอคนที่เค้าพูดภาษาอังกฤษก็เจอแต่คนที่พูดภาษาไทยกับเรา ก็ไม่ค่อยได้ใช้มีโอกาสดูได้ใช้น้อย มันทำให้เราจำไม่ค่อยได้ พูดไม่ค่อยได้ ตอนที่เรียนกับอาจารย์มันทำให้จำได้พักนึงคะ ใช้ได้เริ่มแข็งแรงเริ่มคล่อง คราวนี้พอมันห่างไปแล้วมันก็ มันลืมคะ มันลืม ต้องกลับไปทบทวน (เว้นระยะ 1 เดือน)”

นักศึกษากลุ่มทดลองรหัส A14. (2559, 29 กรกฎาคม: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ผลการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองและนักศึกษาบางกรณีที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองได้นั้นมีความสอดคล้องกับแนวคิดเส้นตรงความสัมพันธ์ 4 ประการของ Skehan (1998) ที่กล่าวว่าผู้เรียนนั้นสามารถปรับเปลี่ยนการเรียนรู้ภาษาของตนเองได้อย่างง่าย ในขณะที่กลวิธีการเรียนรู้และรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนได้และความชอบในแบบหรือวิธีรวมทั้งความถนัดทางภาษาอาจเป็นสิ่งที่ปรับเปลี่ยนได้ก็นั้นก็ได้หมายความว่าไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้เลยอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นจากผลการศึกษาจึงเห็นได้ว่านักศึกษาแต่ละคนอาจมีระดับในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของแต่ละคนในระดับ (Degrees) ที่มากน้อยแตกต่างกัน

การที่จะสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ให้ผู้เรียนในชั้นเรียนได้ตามทัศนะของ Sternberg (1999: 83-90) นั้นผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนได้จากการสอนในชั้นเรียน (Teaching) และการสร้างบรรยากาศหรือสังคมบริบท (Socialization) ที่เอื้อต่อการนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นๆของนักศึกษาออกมาใช้ได้ การได้รับสิ่งกระตุ้นไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว การจัดประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกันเพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างซึมซับและเป็นธรรมชาติ ซึ่งแนวคิดนี้ยังสอดคล้องกับการต้องการปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมหรือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้นตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองโดย Spratt, Pulverness; & Williams (2007: 48) กล่าวว่าอาจต้องมีบุคคลรอบข้างผู้เรียนเพื่อพยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษานั้นๆอยู่ตลอดเวลาซึ่งทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น แต่ในบริบทของประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศอาจทำให้ผู้เรียนนั้นมีโอกาสในการได้ฝึกภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนนั้นน้อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย จึงไม่เป็นเรื่องแปลกที่

นักศึกษาเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวแล้วเป็นเวลา 1 เดือนได้ส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง เนื่องจากตนเองไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมนอกชั้นเรียนได้มากจากสังคมหรือบริบทของประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั่นเอง อย่างไรก็ตามรูปแบบการเรียนรู้ยังคงมีความยืดหยุ่น และสามารถปรับเปลี่ยนได้ตลอดช่วงชีวิตของผู้เรียน Sternberg (1999) จึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนในการให้ผู้เรียนได้ตระหนักในรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเองและสามารถเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเองนี้มาใช้ในแต่ละสถานการณ์ทางภาษาที่เหมาะสมได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎี

1. ผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้เป็นการยืนยันให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามช่วงเวลาโดยขึ้นอยู่กับการได้มีโอกาสใช้รูปแบบการเรียนรู้ในสังคมหรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยรวมถึงการสอนในชั้นเรียนโดยผู้สอนเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียนไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ที่พึงประสงค์และสอดคล้องกับการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในแต่ละสถานการณ์หรือบริบทที่แตกต่างกัน การฝึกฝนผู้เรียนให้มีศักยภาพทางภาษาอังกฤษตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์เป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้

2. ผลการศึกษานี้ช่วยเติมเต็มและตอบปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบริบทประเทศไทยได้โดยเฉพาะในมิติของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นแนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่เอื้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมหรือสถานการณ์จริง แม้ว่าประเทศไทยจะมีข้อจำกัดในเรื่องของบริบทหรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ทั้งภายในมหาวิทยาลัยและในชั้นเรียนเองให้เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการสร้างเสริมบรรยากาศการเรียนภาษาอังกฤษที่ดียิ่งขึ้นและเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น

3. จากการทดลองใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 17 คนในงานวิจัยนี้ทำให้พบว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียนที่มีจำนวนไม่มากจนเกินไป ซึ่งข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎีที่อ้างอิงจากผลการวิจัยในครั้งนี้ระบุว่าการศึกษาที่มีจำนวนผู้เรียนประมาณไม่เกิน 20 คนมีความเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเนื่องจากผู้สอนสามารถดูแลและให้ความช่วยเหลือผู้เรียนขณะทำการฝึกปฏิบัติทางภาษาในชั้นเรียนได้อย่างทั่วถึง ทั้งนี้จำนวนผู้เรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอาจสามารถพิจารณาจากความเป็นไปได้และโอกาสในการให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาได้มากที่สุดและให้ทุกคนมีบทบาทเป็นผู้สื่อสารในลักษณะของการสื่อสารแบบสองทางหรือการการโต้ตอบทางภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้เป็นสำคัญ

4. จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพในงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมและได้รับการส่งเสริมจากหลายหน่วยงานทางการศึกษาของประเทศไทย เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารได้ แต่ในทางกลับกันการประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือการสอบแข่งขันคัดเลือกผู้เรียนเข้าศึกษาต่อกลับไม่มีความสัมพันธ์หรือสอดคล้องกับเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในชั้นเรียนเลย อาทิ การประเมินผลการเรียนรู้และการทดสอบกลับมุ่งเน้นที่คำศัพท์ (Vocabulary) ความแม่นยำของกฎไวยากรณ์ทางภาษา (Grammar) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา (Error identification) เป็นต้น ดังนั้นนโยบายด้านการส่งเสริมเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษและการประเมินผลทางภาษาของประเทศไทยควรมีความสอดคล้องกันและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการศึกษาพบว่านักศึกษานั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม โดยนักศึกษาอาจมีความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองตามสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้บริหารสถาบันการศึกษาสามารถกำหนดนโยบายต่อการบริหารจัดการหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีความสอดคล้องและความยืดหยุ่นต่อผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่อาจมีแตกต่างกัน

2. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา หัวหน้าภาควิชาหรือสาขาวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาวางแผนและพัฒนาผู้สอน อาทิ การสัมมนาและวางแผนหลักสูตร การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีศักยภาพในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน

3. ปัจจุบันแนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching approach: CLT) เป็นแนวทางการสอนที่ได้รับความนิยมและมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการนี้มากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ และมีการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ว่าการเรียนแบบท่องจำหรือวิธีการสอนภาษาแบบอื่นๆ ดังนั้นการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรมจึงเป็นแนวทางการส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้มากที่สุดในระดับชั้นเรียนของสถาบันอุดมศึกษา

4. ผู้สอนควรมีการช่วยเหลือนักศึกษาในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอื่นๆที่กำลังพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองมาสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การกล่าวชมและการเสริมแรงทางบวกต่างๆให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง

5. ผู้สอนควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา ผู้ปกครอง และบุคคลอื่นๆที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการวินิจฉัยและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนได้ต่อไป

6. ผู้ปกครองควรส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลายในตนเอง โดยให้การสนับสนุนทั้งค่าใช้จ่ายและกำลังใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการและในชีวิตประจำวันของผู้เรียนที่สอดคล้องกับแต่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนแต่ละคนมีและเพื่อเป็นการกระตุ้นและพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นๆของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ (Comparative study) เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยกับนักศึกษาในประเทศอื่นที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอธิบาย ตัวแปรทำนายหรือโมเดลเชิงสาเหตุ (Casual study) ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยเพื่อทำการสรุปอ้างอิงผลการศึกษาเชิงสำรวจไปยังประชากร

3. ควรมีการศึกษาเชิงนโยบาย (Policy study) เกี่ยวกับแนวทางหรือหลักปฏิบัติต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551, มิถุนายน- กันยายน). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 19(3): 15-26.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กานต์ฤทัย ชลวิทย์. (2554). การวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กุลณัฐ ศรีทองคำ. (2555). การศึกษาแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลแห่งหนึ่ง. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คู่บุญ ศกุนตนาถ. (2552). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา เตชะประทุมวัน. (2548). การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จตุรนต์รื้อระบบเน้นสปีก"อังกฤษ" สื่อสารรับอาเซียน. (2556, 28 กันยายน). มติชน. หน้า 1, 12.
- เฉลิมพล สวัสดิ์พงษ์. (2551). การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2555, กันยายน- ธันวาคม). ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน: การจัดการศึกษาบนบริบทแห่งความท้าทาย. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 14(3): 107-118.
- ถนอมขวัญ รัตนผล. (2531). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนกับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินูญานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). สื่การเรียนรู้-สื่การสอน (Learning- teaching styles). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ฐปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- นฤมล กอริ. (2529). *ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของออร์แกไนเซอร์ก่อนการสอนกับระดับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา*. ปรินุณยานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- นิศากร ประครองชาติ. (2554, มกราคม – มิถุนายน). ผู้เรียนภาษาที่ดีและกลวิธีการเรียนรู้ภาษา. *วารสารพิบูล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร*. 9(1): 1-22.
- บพิตร อิสระ. (2550). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินุณยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปญฺชลี วาสนสมสิทธิ. (2543). การศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. *วารสารภาษาปริทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 42-43(18): 102-119.
- ปิยลักษณ์ อัครรัตน์. (2551). *การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง*. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผกาทิพย์ ศุขวัฒน์. (2529). ผลของบุคลิกภาพกับเพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินุณยานิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผู้จัดการรายวัน (หนังสือพิมพ์), “อึ้ง! ผลสอบอังกฤษไทยติดกลุ่มแย่”. ฉบับวันที่ 28 มกราคม 2557: หน้า 9.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2557, จาก <http://www.moe.go.th/main2/plan/p-r-b42-01.htm>.
- พิณพนธ์ คงวิจิตร. (2556) *ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เกตที่มีต่อความสุขในการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินุณยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิทักษ์ นิลนพคุณ. (2539). *รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร*. ปรินุณยานิพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิไลวรรณ พุ่มขจร. (2556). *ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการคิดของนักเรียน แบบการเรียนรู้ของนักเรียนและแบบการสอนของครูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ*

- นักเรียน. ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2557). *หลักและพื้นฐานการอุดมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มิ่งขวัญ บุญยานันต์. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพรหมวิทยายนทบุรี อำเภอบางบาล จังหวัดนนทบุรี*. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). *พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์: ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- เรียนน้องๆ 16 ปี แต่...แป๊ะๆ. (2556, 04 ตุลาคม). เนชั่นสุดสัปดาห์. หน้า 74.
- ลดดาพร สระทาง. (2556). *การศึกษาความรู้สึกของครูที่มีต่อการใช้แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษาของครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดมหาสารคาม*. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดา หวังภานิต. (2557). *การพัฒนาแบบแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสาธิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: บริษัท ตลาดาพับลิเคชั่น จำกัด.
- วิไล นาควงษ์. (2549). *ความรู้เบื้องต้นสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิไลลักษณ์ เดชะ. (2549). *การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนทั่วไป: การศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ*. ปรินญาณิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). *ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. ปรินญาณิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วริสิริ สิงห์สิริ; พรณภิส ดาราสว่าง; และ วิไลลักษณ์ ศรีมาวิน. (2547, เมษายน-มิถุนายน). *การสำรวจหาแบบแผนการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาและการเรียนการสอน*. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 27(2): 131-146.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2557). สืบค้นเมื่อ 26 ตุลาคม 2557, จาก <http://www.niets.or.th>.
- สพฐ.ปฏิรูปเข้มสอนภาษาอังกฤษ. (2557, 20 มีนาคม). ข่าวสด. หน้า 23.

- สภายุโรป. (2011). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR)*. New York. Cambridge University Press.
- สหภาพยุโรป. (2559). Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR). Retrieved, 12 January 2016, from http://www.coe.int/t/dg4/linguistic/Source/Framework_EN.pdf.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน: ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไอเดียสแควร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความสุข*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิชย์ สารานุกรม.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555). *แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการเปิดสอนภาษาต่างประเทศ*.). สืบค้นเมื่อ 26 ตุลาคม 2557, จาก <http://www.mua.go.th>.
- สุจินต์ หนูแก้ว. (2554). *การพัฒนากลยุทธ์การเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู*. ปรินซ์นิพนธ์ ค. ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุดารัตน์ พญาพรหม. (2543). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่ใช้ในการฟังและความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ)*. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช; และอวยพร เรืองตระกูล. (2556, มกราคม-เมษายน). อิทธิพลของสไตล์การเรียน สังกัดของโรงเรียน และขนาดโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 26(1): 21-42.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2554). *การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ติรกานันท์. (2553). *การวิเคราะห์ตัวแปรพหุในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2533). *ตัวแปรสำหรับการวิจัย: การคัดเลือก การวัดและการควบคุม*. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*. 5(3): 1-21. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2554). *การออกแบบการวิจัย: วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพและผสมผสานวิธีการ*. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อันทิการัง โรงสะอาด. (2545). การศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ. *วารสารภาษาปริทัศน์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 2545-2546(20): 1-26.
- อนันต์ แก้วตาดีบ. (2548). ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. *ปริญญานิพนธ์ ศษ.ม.(วิจัยและสถิติการศึกษา)*. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). *เหลี่ยมหน้าแลหลังการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: บริษัท ส. เอเซียเพรส จำกัด.
- อาทิตย์ อินตะแก้ว. (2555). *ประเภทของความเจ็บและตัวแปรอธิบายความเจ็บของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ: การพัฒนาทฤษฎีฐานรากจากการวิจัยแบบผสมวิธี*. *ปริญญานิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อึ้ง! ผลสอบอังกฤษ “ไทย” ติดกลุ่มแย่. (2557, 28 มกราคม). ผู้จัดการรายวัน. หน้า 9.
- เอี่ยมพร หลินเจริญ. (2555, กรกฎาคม). เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ. *วารสารวัดผล การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 17(1): 22-31.
- Arends, R. (2007). *Learning to Teach*. 7th edition. New York: McGraw-Hill.
- Association of Southeast Asian Nations. (2014). Retrieved 15 September 2014, from <http://www.asean.org/>.
- Bailey. P & Onwuegbuzie. A & Daley. C. (2000). *Using learning style to predict foreign language achievement at the college level*. *System* 28 (2000): 115-133. Elsevier.
- Brown, D. & Abeywickrama, P. (2010). *Language Assessment: principles and Classroom Practices*. 2nd edition. USA: Pearson.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd edition. USA: Dewey Publishing Services.
- Davies, P., & Pearse, E. (2008). *Success in English Teaching*. New York: Oxford University Press.
- Dudley-Evans, T. & St John, M.J. (2000). *Development for English for Specific Purposes: a Multi-Disciplinary Approach*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Duff, A. (2004). The role of cognitive learning styles in accounting education: developing learning competencies. *Journal of Accounting Education*. 22(1): 29-52.
- Ehrman, M. (1996). *Understanding Second Language Learning Difficulty*. USA: SAGE Publication.
- Ehrman, M. & Leaver. B (2003). *Cognitive styles in the service of language learning*. *System* 2003 (31): 393–415. Elsevier Ltd.

- Ellis, R. (1991). *Understanding Second Language Acquisition*. 7th edition. Hong Kong: Oxford University Press.
- Fromkin, V. & Rodman, R. & Hyams, N. (2007). *An Introduction to language*. 8th edition. USA: Thomson Wadsworth.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. 4th edition. China: Pearson Education Limited.
- Harmer, J. (2012). *Teacher Knowledge: Core Concept in English Language teaching*. China: Pearson Education.
- Hasman, M. (2004). *The Role of English in the 21st Century*. Newsletter of TESOL in Chile, 1(1) Fall 2004: 46-55.
- Hedge, T. (2008). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. China: Oxford University Press.
- Hughes, A. (2006). *Testing for Language Teachers*. 2nd edition. UK: Cambridge University Press.
- Hutchinson, T., & Walters, A. (1994). *English for specific purposes*. London: Cambridge University Press.
- Kachru, B. (1992). *The Other Tongue*. 2nd edition. Urbana and Chicago: University of Illinois Press.
- Kachru, B. (1997). English as an Asian Language. *Links & Letters*. 1998 (5). 89-108.
- Keyuravong, S. (2010). *Learning through English: Policies, Challenges, and Prospects; Insights from Thailand*. Malaysia: British Council.
- Klem, A. & Connell, J. (2004, September). Relationship Matter: Linking Teacher Support to Student Engagement and Achievement. *Journal of School Health*, 74(7): 36-47.
- Larsen-Freeman, D. & Long, M. (2000). *An Introduction to Second Language Acquisition Research*. London: Longman.
- Liu, M. (2006). Anxiety in Chinese EFL Students at Different proficiency Levels. Retrieved 25 September 2013, from: <http://www.sciencedirect.com>.
- Louma, S. (2003). *Assessing Speaking*. UK: Cambridge University Press.
- Manolis, C., & Burns, D., & Assudani, R., & Chinta, R. (2013). *Assessing experiential learning styles: a methodological reconstruction and validation of the Kolb learning style inventory*. *Journal of learning and Individual Differences*. 2013(23): 44-52.
- Marianne, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd edition. USA: Thomson Learning.

- Moenikia, M. & Zahed-Babelan, A. (2010). The role of learning styles in second language learning among distance education students. *Social and Behavioral Sciences*. (2010(2): 1169–1173.
- Nunan, D. (2003). *Practical Language Teaching*. Singapore: McGraw-Hill Companies.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House Publications.
- Pepe. K & Kozan. M. Z. (2012). Researching the foreign language learning styles of students in different departments. *Social and Behavioral Sciences*. 2013(70) 260 – 266.
- Phantharakphong. P. (2012). English learning styles of high and low performance students of the Faculty of Education, Khon Kaen University. *Social and Behavioral Sciences*. 2012(46): 3390-3394.
- Prapaisit de Segovia, L., Hardison, D. (2009, April). Implementing Education Reform: EFL Teachers' Perspectives. *ELT Journal*. 63(2): 16-25.
- Richards, J. & Rodgers, T. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. 2nd edition. USA: Cambridge University Press.
- Richards, J. & Schmidt, R. (2002). *Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. Malaysia: Pearson Education.
- Riding, R. & Rayner, S. (1999). *Cognitive Styles and learning Strategies: Understanding Style Differences in Learning and Behavior*. UK: the Cromwell Press Limited.
- Saville-Troike. M. (2012). *Introducing Second Language Acquisition*. 2nd edition. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Seidlhofer, B. (2005, October). *English as a lingua franca*. *ELT Journal*. 59(4): 44-59. Oxford University Press.
- Sharp, J. (1997). Applying Kolb Learning Style Theory in the Communication Classroom. *Business Communication. Quarterly*. 1997(3): 129-134.
- Sheen, Y., (2007). The Effect of Focused Written Corrective Feedback and Language Aptitude on ESL Learners' Acquisitions of Articles. *TESOL QUARTERLY*. 41(2): 55-69.
- Skehan, P. (1998). *A Cognitive Approach to Language Learning*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Spratt, M. & Pulverness, A. & Williams, M. (2007). *The TKT Teaching Knowledge Test Course*. UK: Cambridge University Press.

- Sternberg, R. (1999). *Thinking Styles*. USA: Cambridge University Press.
- Sternberg, R. & Zhang, L. (2001). *Perspectives on Thinking, Learning, and Cognitive Styles*. New York: Routledge.
- The Association of Southeast Asian Nations. (2009). *ASEAN SOCIO-CULTURAL COMMUNITY BLUEPRINT*. Jakarta. ASEAN secretariat.
- Trilling, B & Fadel, C. (2009). 21st Century Skills; Learning for Life in our Time. USA: Jossey-Bass.
- Tudor, I. (1996). *Learner-Centeredness as Language Education*. UK: Cambridge University Press.
- Tulbure, C. (2012). Learning styles, teaching strategies and academic achievement in higher education: A cross-sectional investigation. *Social and Behavioral Sciences*. 2012(33): 398-402.
- Williams, M., & Burden, R. (1997). *Psychology for Language Teachers: a Social Constructivist Approach*. UK: Cambridge University Press.
- Willing, K. (1998). *Learning Styles in Adult Migrant Education*. Adelaide: National Curriculum Resource Centre.
- Wong, L.C. & Nunan, D. (2011). *The learning styles and strategies of effective language learners*. Retrieved 25 September 2013, from <http://www.sciencedirect.com>.
- Zafar, s., & Meenakshi, K., (2012). Individual Learner Differences and Second Language Acquisition: a Review. *Journal of Language Teaching and Research*, 3(4): 639-664.
- Zhang, L.; Sternberg, R. & Rayner, S. (2012). *Handbook of Intellectual Styles: Preferences in Cognition, Learning, and Thinking*. New York: Springer Publishing Company.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551, มิถุนายน- กันยายน). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. 19(3): 15-26.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กานต์ฤทัย ชลวิทย์. (2554). การวิเคราะห์แบบการเรียน ความสุขในการเรียน และทักษะการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. ปรินิพนธ์ ค.ม. (วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กุลณัฐ ศรีทองคำ. (2555). การศึกษาแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลแห่งหนึ่ง. ปรินิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คู่บุญ ศกุนตนาถ. (2552). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน. ปรินิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา เตชะประทุมวัน. (2548). การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จตุรนต์รื้อระบบเน้นสปีก"อังกฤษ" สื่อสารรับอาเซียน. (2556, 28 กันยายน). มติชน. หน้า 1, 12.
- เฉลิมพล สวัสดิ์พงษ์. (2551). การพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเพื่อเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2555, กันยายน- ธันวาคม). ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน: การจัดการศึกษาบนบริบทแห่งความท้าทาย. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 14(3): 107-118.
- ถนอมขวัญ รัตนผล. (2531). ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของจุดประสงค์การเรียนกับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินิพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). สื่การเรียนรู-สื่การสอน (Learning- teaching styles). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ฐปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เดือนตุลา.
- นฤมล กอริ. (2529). *ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนิดของออร์แกไนเซอร์ก่อนการสอนกับระดับความถนัดทางภาษาที่มีต่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอาชีวศึกษา*. ปรินุณยานินพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- นิศากร ประครองชาติ. (2554, มกราคม – มิถุนายน). *ผู้เรียนภาษาที่ดีและกลวิธีการเรียนรู้ภาษา*. วารสารพิบูล คณະมนุชยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. 9(1): 1-22.
- บพิตร อิสระ. (2550). *การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร*. ปรินุณยานินพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2543). *การศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. วารสารภาษาปริทัศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 42-43(18): 102-119.
- ปิยลักษณ์ อัครรัตน์. (2551). *การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบ 6P ของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง*. ปรินุณยานินพนธ์ กศ.ด. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผกาทิพย์ ศุขวัฒน์. (2529). *ผลของบุคลิกภาพกับเพศต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่องคำนำหน้านามจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปรินุณยานินพนธ์ ค.ม. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผู้จัดการรายวัน (หนังสือพิมพ์), “อึ้ง! ผลสอบอังกฤษไทยติดกลุ่มแย่”. ฉบับวันที่ 28 มกราคม 2557: หน้า 9.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2557, จาก <http://www.moe.go.th/main2/plan/p-r-b42-01.htm>.
- พิณพนธ์ คงวิจิตร. (2556) *ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้รูปแบบการสอนเบรนท์ทาร์เกตที่มีต่อความสุขในการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1*. ปรินุณยานินพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิทักษ์ นิลนพคุณ. (2539). *รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร*. ปรินุณยานินพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- พิไลวรรณ พุ่มขจร. (2556). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการคิดของนักเรียน แบบการเรียนรู้ของนักเรียนและแบบการสอนของครูที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน. ปรินญาณินพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพฑูรย์ สินลารัตน์. (2557). หลักและพื้นฐานการอุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มิ่งขวัญ บุญยานันต์. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพรหมวิทยายนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์: ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์.
- เรียนอังกฤษ 16 ปี แต่...แะๆ. (2556, 04 ตุลาคม). เนชั่นสุดสัปดาห์. หน้า 74.
- ลดดาพร สระกาง. (2556). การศึกษาความรู้สึกของครูที่มีต่อการใช้แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ: กรณีศึกษาของครูภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดมหาสารคาม. ปรินญาณินพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลัดดา หวังภษิต. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสาธิต สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: บริษัท ตถาตาพับลิเคชั่น จำกัด.
- วิไล นาควงษ์. (2549). ความรู้เบื้องต้นสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- วิไลลักษณ์ เดชะ. (2549). การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนสองภาษาและโรงเรียนทั่วไป: การศึกษาเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ. ปรินญาณินพนธ์ ค.ม.(วิจัยการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. ปรินญาณินพนธ์ ศษ.ม.(การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วรีสิริ สิงห์สิริ; พรณภิส ดาราสว่าง; และ วิลักษณ์ ศรีมาวิน. (2547, เมษายน- มิถุนายน). การสำรวจหารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาและการเรียนการสอน. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 27(2): 131-146.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2557). สืบค้นเมื่อ 26 ตุลาคม 2557, จาก <http://www.niets.or.th>.
- สพฐ.ปฏิรูปเข้มสอนภาษาอังกฤษ. (2557, 20 มีนาคม). ข่าวสด. หน้า 23.
- สภายุโรป. (2011). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR)*. New York. Cambridge University Press.
- สหภาพยุโรป. (2559). Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment (CEFR). Retrieved, 12 January 2016, from http://www.coe.int/t/dg4/linguistic/Source/Framework_EN.pdf.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *โครงการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน: ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: ไอเดียสแควร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีความสุข*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิชย์ สารานุกรม.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2555). *แนวนโยบายและแนวปฏิบัติในการเปิดสอนภาษาต่างประเทศ*. สืบค้นเมื่อ 26 ตุลาคม 2557, จาก <http://www.mua.go.th>.
- สุจินต์ หนูแก้ว. (2554). *การพัฒนากลยุทธ์การเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู*. ปรินซ์นิพนธ์ ค. ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุदारตน์ พญาพรหม. (2543). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีที่ใช้ในการฟังและความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ)*. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช; และอวยพร เรื่องตระกูล. (2556, มกราคม-เมษายน). อิทธิพลของสไตล์การเรียน สังกัดของโรงเรียน และขนาดโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 26(1): 21-42.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2554). *การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ทิรภานนท์. (2553). *การวิเคราะห์ตัวแปรพหุในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2533). *ตัวแปรสำหรับการวิจัย: การคัดเลือก การวัดและการควบคุม*. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*. 5(3): 1-21. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร.

- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). *ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2554). *การออกแบบการวิจัย: วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพและผสมผสานวิธีการ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อันทิการ์ โรงสะอาด. (2545). การศึกษาเจตคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในเรื่องการตอบคำถามครูผู้สอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ. *วารสารภาษาปริทัศน์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 2545-2546(20): 1-26.
- อนันต์ แก้วดาต๊ะ. (2548). *ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*. ปรินิพนธ์ ศษ.ม.(วิจัยและสถิติการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). *เหลียวหน้าแลหลังการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: บริษัท ส.เอเซียเพรส จำกัด.
- อาทิตย์ อินทะแก้ว. (2555). *ประเภทของความเจ็บและตัวแปรอธิบายความเจ็บของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ: การพัฒนาทฤษฎีฐานรากจากการวิจัยแบบผสมวิธี*. ปรินิพนธ์ ค.ม. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อึ้ง! ผลสอบอังกฤษ “ไทย” ติดกลุ่มแย่. (2557, 28 มกราคม). *ผู้จัดการรายวัน*. หน้า 9.
- เอี่ยมพร หลินเจริญ. (2555, กรกฎาคม). เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ. *วารสารวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. 17(1): 22-31.
- Arends, R. (2007). *Learning to Teach*. 7th edition. New York: McGraw-Hill.
- Association of Southeast Asian Nations. (2014). Retrieved 15 September 2014, from <http://www.asean.org/>.
- Bailey. P & Onwuegbuzie. A & Daley. C. (2000). *Using learning style to predict foreign language achievement at the college level*. *System* 28 (2000): 115-133.
- Brown, D. & Abeywickrama, P. (2010). *Language Assessment: principles and Classroom Practices*. 2nd edition. USA: Pearson.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd edition. USA: Dewey Publishing Services.
- Davies, P., & Pearse, E. (2008). *Success in English Teaching*. New York: Oxford University Press.
- Dudley-Evans, T. & St John, M.J. (2000). *Development for English for Specific Purposes: a Multi-Disciplinary Approach*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Duff, A. (2004). The role of cognitive learning styles in accounting education: developing learning competencies. *Journal of Accounting Education*. 22(1): 29-52.

- Ehrman, M. (1996). *Understanding Second Language Learning Difficulty*. USA: SAGE Publication.
- Ehrman, M. & Leaver, B. (2003). *Cognitive styles in the service of language learning*. *System* 2003 (31): 393–415.
- Ellis, R. (1991). *Understanding Second Language Acquisition*. 7th edition. Hong Kong: Oxford University Press.
- Fromkin, V. & Rodman, R. & Hyams, N. (2007). *An Introduction to language*. 8th edition. USA: Thomson Wadsworth.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. 4th edition. China: Pearson Education Limited.
- Harmer, J. (2012). *Teacher Knowledge: Core Concept in English Language teaching*. China: Pearson Education.
- Hasman, M. (2004). *The Role of English in the 21st Century*. Newsletter of TESOL in Chile, 1(1) Fall 2004: 46-55.
- Hedge, T. (2008). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. China: Oxford University Press.
- Hughes, A. (2006). *Testing for Language Teachers*. 2nd edition. UK: Cambridge University Press.
- Hutchinson, T., & Walters, A. (1994). *English for specific purposes*. London: Cambridge University Press.
- Kachru, B. (1992). *The Other Tongue*. 2nd edition. Urbana and Chicago: University of Illinois Press.
- Kachru, B. (1997). English as an Asian Language. *Links & Letters*. 1998 (5). 89-108.
- Keyuravong, S. (2010). *Learning through English: Policies, Challenges, and Prospects; Insights from Thailand*. Malaysia: British Council.
- Klem, A. & Connell, J. (2004, September). Relationship Matter: Linking Teacher Support to Student Engagement and Achievement. *Journal of School Health*, 74(7): 36-47.
- Larsen-Freeman, D. & Long, M. (2000). *An Introduction to Second Language Acquisition Research*. London: Longman.
- Liu, M. (2006). Anxiety in Chinese EFL Students at Different proficiency Levels. Retrieved 25 September 2013, from: <http://www.sciencedirect.com>.
- Louma, S. (2003). *Assessing Speaking*. UK: Cambridge University Press.

- Manolis, C., & Burns, D., & Assudani, R., & Chinta, R. (2013). *Assessing experiential learning styles: a methodological reconstruction and validation of the Kolb learning style inventory*. *Journal of learning and Individual Differences*. 2013(23): 44-52.
- Marianne, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd edition. USA: Thomson Learning.
- Moenikia, M. & Zahed-Babelan, A. (2010). The role of learning styles in second language learning among distance education students. *Social and Behavioral Sciences*. (2010(2): 1169–1173.
- Nunan, D. (2003). *Practical Language Teaching*. Singapore: McGraw-Hill Companies.
- Oxford, R. L. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House Publications.
- Pepe. K & Kozan. M. Z. (2012). Researching the foreign language learning styles of students in different departments. *Social and Behavioral Sciences*. 2013(70) 260 – 266.
- Phantharakphong. P. (2012). English learning styles of high and low performance students of the Faculty of Education, Khon Kaen University. *Social and Behavioral Sciences*. 2012(46): 3390-3394.
- Prapaisit de Segovia, L., Hardison, D. (2009, April). Implementing Education Reform: EFL Teachers' Perspectives. *ELT Journal*. 63(2): 16-25.
- Richards, J. & Rodgers, T. (2002). *Approaches and Methods in Language Teaching*. 2nd edition. USA: Cambridge University Press.
- Richards, J. & Schmidt, R. (2002). *Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. Malaysia: Pearson Education.
- Riding, R. & Rayner, S. (1999). *Cognitive Styles and learning Strategies: Understanding Style Differences in Learning and Behavior*. UK: the Cromwell Press Limited.
- Saville-Troike. M. (2012). *Introducing Second Language Acquisition*. 2nd edition. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Seidlhofer, B. (2005, October). *English as a lingua franca*. *ELT Journal*. 59(4): 44-59. Oxford University Press.
- Sharp, J. (1997). Applying Kolb Learning Style Theory in the Communication Classroom. *Business Communication. Quarterly*. 1997(3): 129-134.
- Sheen, Y., (2007). The Effect of Focused Written Corrective Feedback and Language Aptitude on ESL Learners' Acquisitions of Articles. *TESOL QUARTERLY*. 41(2): 55-69.

- Skehan, P. (1998). *A Cognitive Approach to Language Learning*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Spratt, M. & Pulverness, A. & Williams, M. (2007). *The TKT Teaching Knowledge Test Course*. UK: Cambridge University Press.
- Sternberg, R. (1999). *Thinking Styles*. USA: Cambridge University Press.
- Sternberg, R. & Zhang, L. (2001). *Perspectives on Thinking, Learning, and Cognitive Styles*. New York: Routledge.
- The Association of Southeast Asian Nations. (2009). *ASEAN SOCIO-CULTURAL COMMUNITY BLUEPRINT*. Jakarta. ASEAN secretariat.
- Trilling, B & Fadel, C. (2009). 21st Century Skills; Learning for Life in our Time. USA: Jossey-Bass.
- Tudor, I. (1996). *Learner-Centeredness as Language Education*. UK: Cambridge University Press.
- Tulbure, C. (2012). Learning styles, teaching strategies and academic achievement in higher education: A cross-sectional investigation. *Social and Behavioral Sciences*. 2012(33): 398-402.
- Williams, M., & Burden, R. (1997). *Psychology for Language Teachers: a Social Constructivist Approach*. UK: Cambridge University Press.
- Willing, K. (1998). *Learning Styles in Adult Migrant Education*. Adelaide: National Curriculum Resource Centre.
- Wong, L.C. & Nunan, D. (2011). *The learning styles and strategies of effective language learners*. Retrieved 25 September 2013, from <http://www.sciencedirect.com>.
- Zafar, s., & Meenakshi, K., (2012). Individual Learner Differences and Second Language Acquisition: a Review. *Journal of Language Teaching and Research*, 3(4): 639-664.
- Zhang, L.; Sternberg, R. & Rayner, S. (2012). *Handbook of Intellectual Styles: Preferences in Cognition, Learning, and Thinking*. New York: Springer Publishing Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือการวิจัย

- แนวคำถามการสัมภาษณ์ผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษ
- แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- ตัวอย่างแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- ตัวอย่างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
- เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน

แนวคำถามการสัมภาษณ์/ การสนทนากลุ่มผู้เรียน

หัวข้อ: มุมมอง ทักษะและวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

ผู้สัมภาษณ์

นายอาทิตย์ อินทะแก้ว นิสิตระดับปริญญาตรี ภาควิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์

วัตถุประสงค์

เพื่อทำความเข้าใจมุมมองและทักษะ ตลอดจนกลวิธีและเทคนิคในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา

รายละเอียดวิธีการ

เป็นวิธีการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (informal interview) และการสัมภาษณ์พูดคุยแบบเป็นกันเอง (casual interview) กับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา

แนวคำถามที่โครงสร้างที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษมานานกี่ปีแล้ว คิดว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นที่ต้องเรียนหรือไม่ อย่างไร
2. นักศึกษาคิดว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างไรบ้าง และทักษะทางภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะของตนเองอยู่ในระดับใด
3. นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษมากน้อยแค่ไหน และเพื่อนๆส่วนใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง
4. นักศึกษาชอบวิธีการสอนแบบใดของอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ และทำไมจึงชอบวิธีการสอนนี้
5. นักศึกษามีวิธีการเรียนอย่างไรในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) อย่่างไรบ้าง

แนวคำถามการสัมภาษณ์ผู้สอน

หัวข้อ: การเรียนการสอนในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้สัมภาษณ์

นายอาทิตย์ อินทะแก้ว นิสิตระดับปริญญาตรี ภาควิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์

วัตถุประสงค์

เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับมุมมอง ทักษะและความเชื่อของผู้สอนชาวไทยและต่างชาติ เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ

รายละเอียดวิธีการ

เป็นวิธีการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (informal interview) และการสัมภาษณ์พูดคุยแบบเป็นกันเอง (casual interview) กับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. ปัจจุบันอาจารย์สอนรายวิชาอะไรบ้าง และสอนมาประมาณกี่ปี
2. อาจารย์มีการเตรียมการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษอย่างไรบ้าง
3. อาจารย์ช่วยเล่าการเรียนการสอนในห้องให้ฟังหน่อยครับ เช่น สอนอย่างไร
4. อาจารย์ใช้สื่อการสอนหรือมีกิจกรรมอะไรในห้องเรียนบ้าง
5. ผู้เรียนส่วนใหญ่มีทักษะภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด
6. อาจารย์คิดว่าผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนด้านใดบ้าง
7. ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการเรียนอย่างไรในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ
8. อาจารย์เชื่อว่าวิธีการสอนภาษาอังกฤษวิธีใดที่น่าจะเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับนี้มากที่สุด

แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษา โดยข้อคำถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษา

ข้อมูลจากการตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา จึงใคร่ขอความกรุณานิสิตนักศึกษาทุกท่านได้โปรดตอบแบบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง โดยผู้วิจัยขอรับรองว่าคำตอบของนิสิตนักศึกษาจะไม่มีผลกระทบใด ๆ กับตัวนิสิตนักศึกษาทั้งสิ้น และข้อมูลของนิสิตนักศึกษาตลอดจนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะถือเป็นความลับโดยไม่มีการเปิดเผยชื่อจริงใด ๆ ทั้งสิ้นอันเป็นการกระทบต่อตัวของนิสิตนักศึกษา

ขอขอบคุณที่กรุณาเสียสละเวลาของนิสิตนักศึกษาในการตอบแบบวัด

นายอาทิตย์ อินตะแก้ว

นิสิตปริญญาเอก สาขาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์

ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม (4 ข้อ)

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงช่องความคิดเห็นที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

☐ 1) ชาย

☐ 2) หญิง

2. ศิษษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่

☐ 1) ปีที่ 1

☐ 2) ปีที่ 2

☐ 3) ปีที่ 3

☐ 4) ปีที่ 4

3. สาขาวิชา

☐ 1) วิชาเอกทางด้านภาษาอังกฤษ

☐ 2) วิชาเอกอื่นๆ (โปรดระบุ)

4. จำนวนปีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วจนถึงปัจจุบัน

☐ 1) 1-5 ปี

☐ 2) 6-10 ปี

☐ 3) 11-15 ปี

☐ 4) 16-20 ปี

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษา

คำชี้แจง ให้นักศึกษาพิจารณาว่าข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมหรือการกระทำของนิสิตนักศึกษามากน้อยเพียงใด และโปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความเห็นของนิสิตนักศึกษามากที่สุด โดยมีระดับคะแนนจำนวน 7 ระดับที่สื่อความหมาย ดังนี้

1 หมายถึง นิสิตนักศึกษาไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น	5 หมายถึง นิสิตศึกษาค่อนข้างมีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น
2 หมายถึง นิสิตศึกษาแทบจะไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น	6 หมายถึง นิสิตศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมาก
3 หมายถึง นิสิตศึกษาค่อนข้างไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น	7 หมายถึง นิสิตศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมากที่สุด
4 หมายถึง นิสิตศึกษาไม่แน่ใจในการกระทำหรือการปฏิบัติในข้อนั้น	

ข้อคำถาม	1	2	3	4	5	6	7
1. ฉันพูดหรือนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียน							
2. ฉันใช้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสมอในการเรียน							
3. ฉันพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ							
4. ฉันแยกส่วนประกอบต่างๆของภาษาอังกฤษก่อนแล้วค่อยรวมเข้าด้วยกันอีกครั้ง							
5. ฉันเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการไต่ถามได้เห็นคำศัพท์นั้น							
6. ฉันท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นคำๆ							
7. ฉันเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการสังเกตเจ้าของภาษา							
8. ฉันเรียนภาษาอังกฤษจากการอ่านตำราเรียนด้วยตนเอง							
9. ฉันอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ทุกอย่างที่เป็นภาษาอังกฤษ							
10. ฉันค้นหาจุดบกพร่องหรือข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเอง							
11. ฉันดูรายการที่ใช้ภาษาอังกฤษ							
12. ฉันใช้ภาษาอังกฤษทุกครั้งต้องมีความถูกต้องเสมอ							
13. ฉันใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลว่าจะผิด							
14. ฉันรอคอยโอกาสให้ครูเป็นผู้อธิบายทุกอย่างเป็นภาษาไทยให้ฉันเข้าใจ							
15. ฉันออกไปทำกิจกรรมภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน							

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษา (ต่อ)

คำชี้แจง ให้นักศึกษาพิจารณาว่าข้อความในแต่ละข้อต่อไปนี้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมหรือการกระทำของนิสิตนักศึกษามากน้อยเพียงใด และโปรดทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความเห็นของนิสิตนักศึกษามากที่สุด โดยมีระดับคะแนนจำนวน 7 ระดับที่สื่อความหมาย ดังนี้

1 หมายถึง นิสิตศึกษาไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น

2 หมายถึง นิสิตศึกษาแทบจะไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น

3 หมายถึง นิสิตศึกษาค่อนข้างไม่กระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น

4 หมายถึง นิสิตศึกษาไม่แน่ใจในการกระทำหรือการปฏิบัติในข้อนั้น

5 หมายถึง นิสิตศึกษาค่อนข้างมีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น

6 หมายถึง นิสิตศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมาก

7 หมายถึง นิสิตศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมากที่สุด

ข้อคำถาม	1	2	3	4	5	6	7
16. ฉันทำแบบฝึกหัดและข้อสอบภาษาอังกฤษ							
17. ฉันชอบเล่นเกมส่ต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ							
18. ฉันใช้ภาษาไทยช่วยให้ฉันเรียงคำต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น							
19. ฉันฟังเพลงภาษาอังกฤษ							
20. ฉันใช้ภาษาไทยช่วยในการแปลภาษาอังกฤษเพื่อให้ฉันเข้าใจมากขึ้น							
21. ฉันหาโอกาสฟังชาวต่างชาติพูดภาษาอังกฤษ							
22. ฉันตอบคำถามอาจารย์ในชั้นเรียนถูกต้องตามหลักไวยากรณ์							
23. ฉันพูดภาษาอังกฤษกับครู อาจารย์ เพื่อนและชาวต่างชาติ							
24. เวลาเรียนฉันจดรายละเอียดทางภาษาอังกฤษลงในสมุด							
25. ฉันพิมพ์สนทนาทุกช่องทางกับเพื่อนหรือชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ							
26. ฉันใช้พจนานุกรมเพื่อค้นหาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้							
27. ฉันทำกิจกรรมการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ							
28. ฉันเรียนตำราเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ข้อยกเว้นทางภาษาที่อาจารย์กำหนดให้							
29. ฉันเรียนรู้จากข้อผิดพลาดจากการลองใช้ภาษาอังกฤษกับผู้อื่น							
30. ฉันทำข้อสอบภาษาอังกฤษและวิเคราะห์หาคำตอบในข้อที่ผิดพลาดทางหลักภาษา							

ตัวอย่างแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อปรับเปลี่ยนผู้เรียน
ให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
(รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม)

หน่วยที่ 6

Could you help me?

This sweater is more stylish.

หน่วยที่ 6 Could you help me? / This sweater is more stylish.

เวลา

3 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถสอบถามข้อมูลสินค้าได้
2. นักศึกษาสามารถเปรียบเทียบสิ่งของต่างๆได้

เนื้อหา

1. การสอบถามข้อมูลสินค้า
2. การเปรียบเทียบ

จุดประสงค์	เวลา (นาที)	สิ่งที่ผู้สอนทำ	สิ่งที่ผู้เรียนทำ	รูปแบบการเรียนรู้ ที่เอื้ออำนวย	สื่อการเรียนรู้	การวัดและ ประเมินผล
Could you help me? การขอความช่วยเหลือ Presentation (ขั้นนำ) การนำเข้าสูบทเรียน	10	ให้ผู้เรียนดูรูปหน้า 54 ผลัดเปลี่ยนกันตั้ง คำถามจากรูป ผู้สอนชี้แนะคำศัพท์ที่จำเป็น สำหรับผู้เรียน Where are they? What do they want to buy?	กิจกรรมกลุ่มฟังและตอบ คำถามจากรูปหน้า 54	Concrete Language Learning Style	ตำราเรียน	คำตอบของผู้เรียนที่ สอดคล้องกับคำถาม
ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ทักษะการฟัง	15	ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา เกี่ยวกับการขอความช่วยเหลือ (เปิดหนังสือเรียน) จากนั้นถามคำถามเดิม อีกครั้ง Where are they? What do they want to buy?	ฟังบทสนทนาและตอบ คำถามผู้สอน	Concrete Language Learning Style	ไฟล์เสียง สนทนา ตำราเรียน	คำตอบของผู้เรียนที่ สอดคล้องกับคำถาม

จุดประสงค์	เวลา (นาที)	สิ่งที่ผู้สอนทำ	สิ่งที่ผู้เรียนทำ	รูปแบบการเรียนรู้ ที่เอื้ออำนวย	สื่อการเรียนรู้	การวัดและประเมินผล
	15	ให้ผู้เรียนดูหลักการไวยากรณ์ในหน้า 55-56 ออกเสียงตามตัวอย่างและให้ผู้เรียนออก เสียงตาม ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาโดยสลับ บทบาทกับเพื่อน Could you help me? Can you help me? How can I help you? What can I do for you? Do you have? Do these come in black/ in medium/in a large size? Yes. They do. No, I'm sorry. We can order one for you How much is it? Are they on sale? Is there a discount? I will take it.	ดูหลักการไวยากรณ์ในหน้า 55-56 ออกเสียงตามผู้สอน และฝึกการใช้ภาษาโดย สลับบทบาทกับเพื่อน	Concrete Language Learning Style & Grammar- Based Learning Style	ไฟล์เสียง สนทนา ตำราเรียน	
ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ทักษะการฟัง- พูด	20	ผู้สอนให้ผู้เรียนทำใบงานที่ 6.1	ผู้เรียนทำกิจกรรม ในใบงานที่ 6.1	Concrete Language Learning Style	ใบงานที่ 6.1	ความถูกต้องเหมาะสม ของคำตอบ
ขั้นผลิตภาษา (Production)	20	ให้ผู้เรียนทำการสนทนากลุ่ม เพื่อเสนอการ จัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม ให้ ผู้เรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นและข้อ โต้แย้งในแต่ละข้อเสนอในแต่ละกิจกรรม	สนทนากลุ่ม	Concrete Language Learning Style	กระดาษเปล่า	ความถูกต้องเหมาะสมใน การใช้ภาษาของผู้เรียน

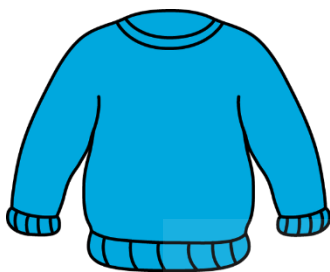
จุดประสงค์	เวลา (นาที)	สิ่งที่ผู้สอนทำ	สิ่งที่ผู้เรียนทำ	รูปแบบการเรียนรู้ ที่เอื้ออำนวย	สื่อการเรียนรู้	การวัดและประเมินผล
This sweater is more stylish. การเปรียบเทียบ <u>Presentation (ขั้นนำ)</u> การนำเข้าสู่บทเรียน	10	ให้ผู้เรียนดูรูปหน้า 58 ผลัดเปลี่ยนกันตั้ง คำถามจากรูป ผู้สอนชี้แนะคำศัพท์ที่จำเป็น สำหรับผู้เรียน Where are they? What's the problem?	กิจกรรมกลุ่มฟังและตอบ คำถามจากรูปหน้า 58	Concrete Language Learning Style	ตำราเรียน	คำตอบของผู้เรียนที่ สอดคล้องกับคำถาม
<u>ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)</u> ทักษะการฟัง	15	ผู้สอนให้ผู้เรียนฟังบทสนทนา เกี่ยวกับการเปรียบเทียบสิ่งของ (เปิดหนังสือเรียน) ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษา โดยสลับบทบาทกับเพื่อน	ฟังบทสนทนาและฝึกออก เสียงตามเจ้าของภาษา	Concrete Language Learning Style	ไฟล์เสียง สนทนา ตำราเรียน	คำตอบของผู้เรียนที่ สอดคล้องกับคำถาม
	15	ให้ผู้เรียนดูหลักการใช้ภาษาในหน้า 59-60 ออกเสียงตามตัวอย่างและให้ผู้เรียนออก เสียงตาม ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาโดยสลับ บทบาทกับเพื่อน Which do you like better? I like better than Why do you like better? It's longer than It's more stylish than	ดูหลักการใช้ภาษาในหน้า 59-60 ออกเสียงตามผู้สอน และ อภิปรายและฝึกการใช้ ภาษาโดยสลับบทบาทกับ เพื่อน	Concrete Language Learning Style & Grammar- Based Learning Style	ไฟล์เสียง สนทนา ตำราเรียน	

จุดประสงค์	เวลา (นาที)	สิ่งที่ผู้สอนทำ	สิ่งที่ผู้เรียนทำ	รูปแบบการเรียนรู้ ที่เอื้ออำนวย	สื่อการเรียนรู้	การวัดและประเมินผล
<u>ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)</u> ทักษะการฟัง- พูด	30	ผู้สอนให้ผู้เรียนทำใบงานที่ 6.2	ผู้เรียนทำกิจกรรม ในใบงานที่ 6.2	Concrete Language Learning Style	ใบงานที่ 6.2	ความถูกต้องเหมาะสม ของคำตอบ
<u>ขั้นผลิตภาษา (Production)</u>	30	ให้ผู้เรียนทำการแสดงละคร โดยเป็นฉากที่ เกี่ยวกับการไปเลือกซื้อสินค้าในร้านค้า กำหนดให้มีการสอบถามชนิดของสินค้า ราคา สี ฯลฯ และมีการนำสินค้ามาคืน เนื่องจากเกิดปัญหาบางประการ จากนั้น แสดงละครหน้าชั้นเรียน	แสดงละคร	Concrete Language Learning Style		ความถูกต้องเหมาะสมใน การใช้ภาษาของผู้เรียน

Handout 6.1

Listening and Speaking Activity:

Work in pairs. Students A is a seller and Student B is a buyer. Make up prices and write down next to each clothing item below. You are going to sell these items to your classmates. You can have discounts and provide different sizes. Reverse roles.

Blue sweater
Price: baht

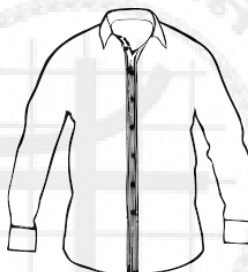
Yellow raincoat
Price: baht

Violet scarf
Price: baht

Red sneakers
Price: baht

White shirt
Price: baht

Pink t-shirt
Price: baht

Blue jeans
Price: baht

Black pants
Price: baht

White socks
Price: baht

Black high heels
Price: baht

Pink cap
Price: baht

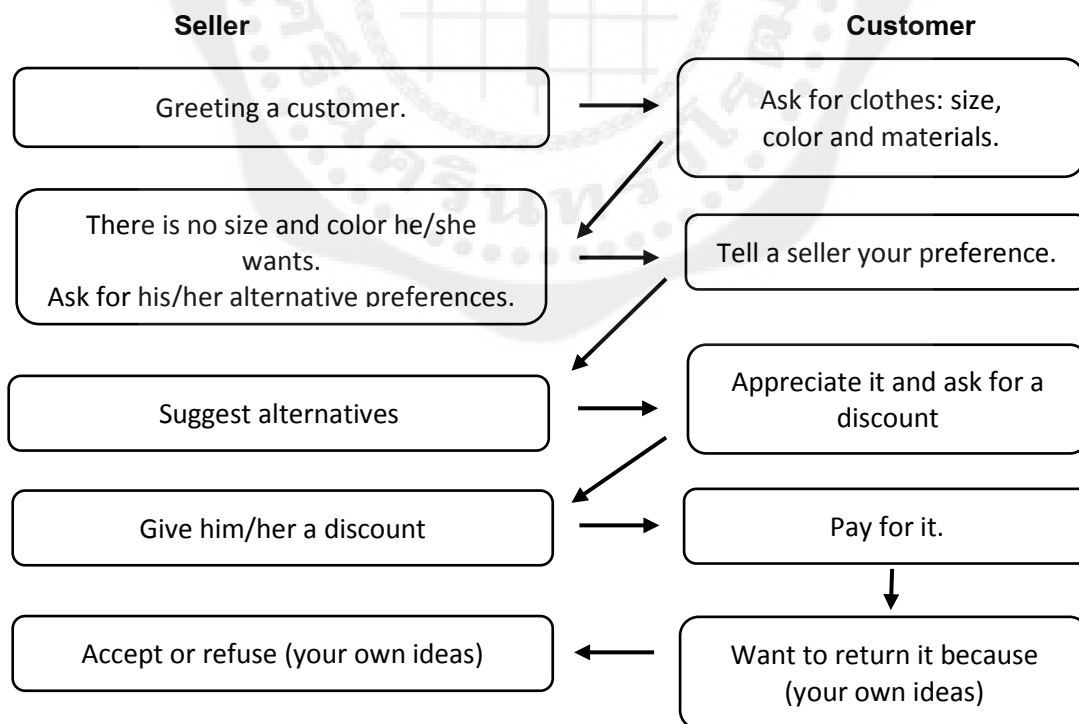
Listening Activity:

Part 1: Listen to three customer who want to return items to a department store. What items do they want to return? Write them in the chart and also write the reasons why they want to return these items and result.

	Item	Reason	Result
1			
2			
3			

Speaking Activity:

Work in pairs. Decide who will be a customer and a seller, then practice the language according to below boxes.

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (pre and posttest) ชุดที่ 1

Instruction:

Read the situation below and do a role play by talking about the topics given. You have two minutes for a preparation. Imagine that you meet your new friend at the faculty's party. What you want to know in order to make friend are to ask and discuss the following things,

(Random only a few tasks below for each test taker)

His/her first name, place to live, mobile number.

You are new here, so ask him/her the location of places around.

Show one item you bring along with you. Try to describe that item and ask your new friend to guess what it is.

Ask his/her preferred activities to do in their free time and express your agreement and/or disagreement

Try to invite your friend to do some activities in the near future by negotiating each other including time and location.

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน (pre and posttest) ชุดที่ 2

Instruction:

Read the situation below and do a role play by talking about the topics given. You have two minutes for a preparation. You are new undergraduate student here, so you invite your friend to visit many places. Here are things you and your friends need to discuss during the trip.

Student A: traveler

Student B: seller, waiter, receptionist, A's friend
(Roles change according to situations)

(Random only a few tasks below for each test taker)

In the morning, you go to the store and ask the seller for things you want. Ask the seller to compare those things for you and you express your

At noon, you go to the restaurant and order foods. You also ask the waiter the recommended menu and the dishes you don't know.

In the evening, you realized that you forget to bring your personal items along with you. Ask to borrow those items from your friend with appropriate

In the night at the hotel, you found lots of problem with the room you stay. You meet the receptionist, discuss, and try to find the solutions in each problem.

After the trip, you discuss all everything about this trip with your friend, compare your ideas with your friend.

Plan your future trip or schedule with your friend.

เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (speaking rubric)

Table 3. Common Reference Levels: qualitative aspects of spoken language use

	RANGE	ACCURACY	FLUENCY	INTERACTION	COHERENCE
C2	Shows great flexibility reformulating ideas in	Maintains consistent grammatical control of	Can express him/herself spontaneously at length with	Can interact with ease and skill, picking up and using	Can create coherent and cohesive discourse

ของ Common European Framework of Reference (CEFR)

6 points

5 points

4 points

3 points

2 points

1 points

B1	Has enough language to get by, with sufficient vocabulary to express him/herself with some hesitation and circumlocutions on topics such as family, hobbies and interests, work, travel, and current events.	Uses reasonably accurately a repertoire of frequently used 'routines' and patterns associated with more predictable situations.	Can keep going comprehensibly, even though pausing for grammatical and lexical planning and repair is very evident, especially in longer stretches of free production.	Can initiate, maintain and close simple face-to-face conversation on topics that are familiar or of personal interest. Can repeat back part of what someone has said to confirm mutual understanding.	Can link a series of shorter, discrete simple elements into a connected, linear sequence of points.
A2+					
A2	Uses basic sentence patterns with memorised phrases, groups of a few words and formulae in order to communicate limited information in simple everyday situations.	Uses some simple structures correctly, but still systematically makes basic mistakes.	Can make him/herself understood in very short utterances, even though pauses, false starts and reformulation are very evident.	Can answer questions and respond to simple statements. Can indicate when he/she is following but is rarely able to understand enough to keep conversation going of his/her own accord.	Can link groups of words with simple connectors like 'and', 'but' and 'because'.
A1	Has a very basic repertoire of words and simple phrases related to personal details and particular concrete situations.	Shows only limited control of a few simple grammatical structures and sentence patterns in a memorised repertoire.	Can manage very short, isolated, mainly pre-packaged utterances, with much pausing to search for expressions, to articulate less familiar words, and to repair communication.	Can ask and answer questions about personal details. Can interact in a simple way but communication is totally dependent on repetition, rephrasing and repair.	Can link words or groups of words with very basic linear connectors like 'and' or 'then'.

ภาคผนวก ข
คุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

- ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
ของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่น
ของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
- ผลการตรวจสอบความเหมาะสม
ของแผนการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษฯ
- ผลการประเมินแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษ
ของผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 44 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน		ข้อเสนอแนะ/การปรับปรุง
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	รวม	ผลสรุป	
						IOC		
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม								
1	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	-	✓	
2	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	-	✓	
3	ปรับแก้	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	-	✓	ควรมีช่องว่างให้เติมว่า วิชาเอกอื่นๆคือเรียนวิชาเอกอะไร
4	ปรับแก้	ปรับแก้	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม	-	✓	ตัวเลือกที่ 5) ตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป นิสิตที่เรียน ป.ตรีในช่วงอายุปกติ ไม่น่าจะมีใครตอบช่วงนี้
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการและลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตนักศึกษา								
1	1	0	1	1	1	0.8	✓	
2	-1	0	0	1	0	0	ปรับแก้	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันใช้หลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสมอในการเรียน)
3	1	1	1	1	1	1	✓	
4	-1	0	0	0	1	0	ปรับแก้	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษา เห็นควรให้ใช้ข้อความเดิม
5	1	1	1	1	1	1	✓	
6	-1	1	1	1	1	0.6	✓	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันท่องคำศัพท์เป็นคำๆ)
7	0	1	1	1	1	0.8	✓	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการสังเกตเจ้าของภาษา)
8	1	0	1	1	1	0.8	✓	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันเรียนภาษาอังกฤษจากการอ่านตำราเรียนด้วยตนเอง)
9	0	1	1	1	1	0.8	✓	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ทุกอย่างที่เป็นภาษาอังกฤษ)
10	0	1	1	1	1	0.8	✓	
11	-1	1	1	0	0	0.2	ปรับแก้	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันดูรายการที่ใช้ภาษาอังกฤษ)
12	1	1	0	1	1	0.8	✓	
13	0	1	1	1	1	0.8	✓	ตามข้อสรุปของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ปรับเป็น (ฉันใช้ภาษาอังกฤษโดยไม่กังวลว่าจะผิด)

ตาราง 45 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้

Communicative learning styles (คำถามข้อคี่)						Grammar- based learning styles (คำถามข้อคู่)					
Cronbach's Alpha: 0.922						Cronbach's Alpha: 0.919					
Scale	Scale	Corrected	Squared	Cronbach's		Scale	Scale	Corrected	Squared	Cronbach's	
Mean if	Variance if	Item-Total	Multiple	Alpha if		Mean if	Variance	Item-Total	Multiple	Alpha if	
Item	Item	Correlation	Correlation	Item		Item	if Item	Correlation	Correlation	Item	
Deleted	Deleted			Deleted		Deleted	Deleted			Deleted	
Item 1	55.48	171.679	.449	.411	.923	Item 2	57.36	145.521	.597	.449	.915
Item 3	55.81	164.623	.669	.624	.916	Item 4	57.28	143.780	.691	.579	.912
Item 5	55.01	172.599	.560	.465	.919	Item 6	56.71	148.234	.544	.383	.916
Item 7	55.31	164.501	.710	.636	.915	Item 8	57.18	140.516	.758	.673	.910
Item 9	55.72	162.582	.724	.668	.914	Item 10	56.94	145.951	.640	.464	.914
Item 11	55.22	166.338	.630	.538	.917	Item 12	57.17	143.091	.666	.576	.913
Item 13	55.33	165.228	.674	.561	.916	Item 14	56.58	148.549	.505	.376	.918
Item 15	55.17	163.954	.744	.617	.914	Item 16	56.79	144.822	.651	.466	.913
Item 17	54.97	168.525	.554	.463	.920	Item 18	56.51	145.587	.682	.567	.912
Item 19	54.41	178.335	.250	.384	.929	Item 20	56.20	152.678	.384	.460	.921
Item 21	55.10	164.779	.687	.553	.915	Item 22	57.11	140.915	.708	.607	.911
Item 23	55.37	160.373	.751	.651	.913	Item 24	56.71	144.236	.633	.447	.914
Item 25	55.41	159.184	.755	.674	.913	Item 26	56.37	148.427	.508	.407	.918
Item 27	55.32	165.480	.705	.598	.915	Item 28	57.07	142.511	.707	.641	.911
Item 29	55.26	163.549	.735	.636	.914	Item 30	56.99	140.516	.749	.668	.910

ตาราง 46 ผลการตรวจสอบความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งฉบับ

Cronbach's Alpha: 0.957					
	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Squared Multiple Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
Item 1	116.41	631.312	.491	.720	.957
Item 2	116.56	624.984	.631	.767	.956
Item 3	116.74	618.424	.694	.704	.955
Item 4	116.49	621.145	.727	.672	.955
Item 5	115.94	635.784	.551	.589	.956
Item 6	115.92	632.933	.540	.455	.956
Item 7	116.24	620.459	.697	.682	.955
Item 8	116.39	615.436	.773	.763	.955
Item 9	116.64	614.775	.742	.740	.955
Item 10	116.15	627.124	.652	.544	.956
Item 11	116.15	626.098	.589	.594	.956
Item 12	116.38	619.646	.703	.661	.955
Item 13	116.26	621.521	.668	.631	.955
Item 14	115.78	637.119	.447	.460	.957
Item 15	116.09	618.757	.740	.679	.955
Item 16	116.00	623.452	.685	.593	.955
Item 17	115.90	626.054	.581	.553	.956
Item 18	115.72	629.327	.638	.605	.956
item19	115.33	646.205	.263	.480	.959
Item 20	115.41	644.399	.345	.608	.958
Item 21	116.02	620.603	.682	.586	.955
Item 22	116.31	615.073	.744	.680	.955
Item 23	116.30	612.478	.740	.705	.955
Item 24	115.91	625.066	.622	.504	.956
Item 25	116.34	609.801	.749	.706	.955
Item 26	115.57	635.103	.478	.454	.957
Item 27	116.24	619.107	.745	.710	.955
Item 28	116.28	619.124	.731	.729	.955
Item 29	116.19	617.517	.740	.690	.955
Item 30	116.20	614.288	.783	.718	.954

ตาราง 47 ความเหมาะสมโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	หลักการและจุดมุ่งหมายของแผนกิจกรรมการสอน	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด	หลักการและจุดมุ่งหมายค่อนข้างกว้างแต่ยังอยู่ในขอบเขตของแผนกิจกรรมการสอน (ผู้เชี่ยวชาญ คนที่ 3)
2	หัวข้อเรื่องของเนื้อหา	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
3	กิจกรรมการเรียนการสอน	4	3	4	3.67	เหมาะสมมาก	
4	การเลือกใช้สื่อประกอบการสอน	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
5	การวัดและประเมินผล	4	4	3	3.67	เหมาะสมมาก	

ตาราง 48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่)	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
Nice to meet you.						
1	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 1.1						
Could I have your name, please?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 1.2						
Do you know where it is?						
2	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 2.1						
What does it look like?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 2.2						

ตาราง 48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่)	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
See you then!						
3	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	3	4	3.67	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 3.1						
How do I get there?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก
ปรับแก้การใช้ภาษาในใบงานที่ 3.1						
How do you like the city?						
4	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	3	4	3.67	เหมาะสมมาก
I love sight- seeing!						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง
ไม่แน่ใจว่าเป็นการฝึกทักษะการพูดได้มากเท่าไร						

ตาราง 48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่)	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
How about coming with us?						
5	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
Why don't we meet there?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก
Could you help me?						
6	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก
This sweater is more stylish.						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก

ตาราง 48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่)		คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
And what would you like?							
7	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	ใบงานที่ 7.1 ผูกการพูดแค่ yes/no questions หรือเปล่า
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง	
Would you care for any dessert?							
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
Could I borrow that?							
8	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
Could you change my room?							
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	4	4	3.67	เหมาะสมมาก	

ตาราง 48 ความเหมาะสมของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (ต่อ)

	หน่วยการเรียนรู้ (หน่วยที่)	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
9	Have you ever been to Japan?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	3	3	4	3.33	ปานกลาง	หัวข้อการพูดบางอย่างไม่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน เช่น Nightlife เป็นต้น ควรเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาเป็นหัวข้ออื่น
	Which city do you like better?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
10	What are you going to do?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	3	4	3.67	เหมาะสมมาก	
	What do you want to do?						
	ขั้นการนำเสนอ (presentation)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ขั้นผลิตภาษา (Production)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	
	ใบงาน/กิจกรรม (handouts)	4	4	4	4.00	เหมาะสมมาก	

ตาราง 49 ความสอดคล้องโดยรวมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ประเด็นการประเมิน	คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	จุดมุ่งหมาย กับหัวข้อเรื่องของเนื้อหา	1	1	1	1.00	สอดคล้อง	
2	จุดมุ่งหมาย กับการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน	1	1	1	1.00	สอดคล้อง	
3	จุดมุ่งหมาย กับการวัดและประเมินผล	1	1	1	1.00	สอดคล้อง	
4	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับสื่อ การสอน	1	0	1	0.67	สอดคล้อง	
5	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกับการ วัดและประเมินผล	1	0	1	0.67	สอดคล้อง	ตรวจสอบการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับ กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัด ประเมินผล

ผลการประเมินแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษจากผู้เชี่ยวชาญ

จากการให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 3 ท่านทำการตรวจและประเมินแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ (integrated- skills tests) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทำการแก้ไขและเสนอข้อคิดเห็นลงบนตัวแบบทดสอบ ในทัศนะของผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นต่อการประเมินแบบทดสอบทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ ดังนี้

1. จำนวนของแบบทดสอบและจำนวนเนื้อหาที่จะทำการทดสอบ

จำนวนของแบบทดสอบที่มีเพียงจำนวน 2 ชุดคือแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนนั้น เนื้อหาที่จะทำการทดสอบในแบบทดสอบทั้งคู่นั้นมีจำนวนเนื้อหาของหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 10 หน่วย การเรียน ซึ่งถือว่ามีความมากเกินไป โดยเห็นได้จากจำนวนกิจกรรม (tasks) ที่กำหนดให้ผู้เรียน ฟังและพูด เมื่อมีการกำหนดสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนต้องโต้ตอบในหลากหลายสถานการณ์หรือ กิจกรรมมากเกินไป อาจเป็นการยากสำหรับผู้เรียนและผู้ทำการประเมินผลการทดสอบ เห็นสมควร ให้มีจำนวนแบบทดสอบในลักษณะใกล้เคียงกันอีกหลายๆชุด โดยแต่ละชุดแบบทดสอบอาจแยก เนื้อหาของแต่ละหน่วยการเรียนออกไป ซึ่งอาจจะทำการสุ่มให้ผู้เรียนแต่ละคนทำแบบทดสอบชุด ใดชุดก็ได้ในการประเมินผล

2. การใช้ภาษาและรูปแบบของภาษา

ในแบบทดสอบยังมีการใช้คำศัพท์ที่ไม่ค่อยชัดเจน อาจเป็นการสร้างความสับสนให้กับผู้เข้ารับ การทดสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญบางท่านได้กรุณาช่วยแก้ไขการเลือกใช้คำในบางสถานการณ์หรือใน บางบริบทแล้ว นอกจากนี้ควรปรับความสอดคล้องของภาษาในคำสั่งของแต่ละกิจกรรม เช่น ถ้าใช้ เป็นประโยคคำสั่ง (imperative) ก็ควรใช้ในทุกๆประโยคของกิจกรรม เป็นต้น

3. การให้คะแนนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

เป็นการให้คะแนนโดยรวมทั้งทักษะการฟังและพูดในเวลาเดียวกัน โดยวัดจากการกำหนด เรื่องราวหรือสถานการณ์ให้นักศึกษาได้ฟังเพื่อความเข้าใจ จากนั้นให้พูดโต้ตอบหรือเป็นการ ทดสอบการพูดแบบคู่สนทนา มีการกำหนดระดับของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษด้วยเกณฑ์การให้ คะแนนการพูด (speaking rubrics) โดยใช้เกณฑ์ประเมินการพูดภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (speaking rubric) ของ Common European Framework of Reference (CEFR) ในตอนต้นทาง ผู้เชี่ยวชาญได้มีการแนะนำให้แปลเกณฑ์การให้คะแนนการพูด (speaking rubrics) ให้เป็น ภาษาไทย แต่เนื่องจากในการดำเนินการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยมีอาจารย์ ดร.ลอเรนซ์ ฮอนคิส อาจารย์ ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเข้ามาเป็น ผู้ช่วยในการให้คะแนนการฟังพูดภาษาอังกฤษร่วมกันกับผู้วิจัยในการดำเนินการทดสอบผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคงไว้ซึ่งเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษตามแบบของต้นฉบับ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ดร.เกียรติยศ กุลเดชชัยชาญ

สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

ผศ.ดร.พนิตา กุลสิริสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศูนย์การศึกษานานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผศ.ดร.อุสาค์ภรณ์ สุขารมณ	ศูนย์การศึกษานานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ดร.ลอเรนซ์ ฮอนคิส	ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ผศ.ธัญญวัฒน์ ตรีเนตร	ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
และแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ

ผศ.ธัญญวัฒน์ ตรีเนตร	ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
ผศ.ดร.พนิตา กุลสิริสวัสดิ์	ศูนย์การศึกษานานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผศ.ดร.อุสาค์ภรณ์ สุขารมณ	ศูนย์การศึกษานานาชาติ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ง
ข้อมูลการวิจัย

ตาราง 50 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Randomization) ด้วยคะแนน TOEIC

นักศึกษาคนที่	คะแนน TOEIC	กลุ่ม	รหัสนักศึกษา
1	575	ทดลอง	A1
2	385	ควบคุม	B1
3	380	ทดลอง	A2
4	365	ควบคุม	B2

5	330	ทดลอง	A3
6	325	ควบคุม	B3
7	310	ทดลอง	A4
8	310	ควบคุม	B4
9	290	ทดลอง	A5
10	290	ควบคุม	B5
11	285	ทดลอง	A6
12	280	ควบคุม	B6
13	275	ทดลอง	A7
14	275	ควบคุม	B7
15	275	ทดลอง	A8
16	270	ควบคุม	B8
17	260	ทดลอง	A9
18	255	ควบคุม	B9
19	250	ทดลอง	A10
20	245	ควบคุม	B10
21	235	ทดลอง	A11
22	235	ควบคุม	B11
23	225	ทดลอง	A12
24	225	ควบคุม	B12
25	220	ทดลอง	A13
26	215	ควบคุม	B13
27	215	ทดลอง	A14
28	210	ควบคุม	B14
29	205	ทดลอง	A15
30	195	ควบคุม	B15
31	190	ทดลอง	A16
32	180	ควบคุม	B16
33	160	ทดลอง	A17
34	135	ควบคุม	B17

ตาราง 51 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (ก่อนเรียน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater							Inter rater reliability	Mean (30 points)
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total		
A1	4	4	4	4	4	20	A1	3	4	5	5	4	21	A1	4	3	4	5	4	20	0.984	20.33
A2	3	2	3	4	3	15	A2	3	3	4	5	4	19	A2	3	3	3	4	4	17		17
A3	3	2	3	3	3	14	A3	3	2	3	4	3	15	A3	3	3	3	3	2	14		14.33
A4	2	2	3	3	3	13	A4	3	2	3	3	3	14	A4	3	2	3	3	2	13		13.33
A5	2	1	2	3	2	10	A5	2	1	2	2	2	9	A5	2	1	2	2	2	9		9.33
A6	2	1	3	3	2	11	A6	2	2	2	3	2	11	A6	2	1	2	3	2	10		10.67
A7	4	3	4	4	3	18	A7	4	4	4	4	4	20	A7	4	3	5	5	4	21		19.67
A8	2	2	3	3	2	12	A8	2	2	3	3	3	13	A8	2	2	3	2	3	12		12.33
A9	2	2	3	3	3	13	A9	2	2	3	3	2	12	A9	2	2	2	3	2	11		12
A10	3	3	3	4	3	16	A10	3	3	4	4	3	17	A10	3	3	4	4	4	18		17
A11	2	1	2	3	2	10	A11	1	1	2	2	2	8	A11	2	1	2	2	2	9		9
A12	2	1	3	2	3	11	A12	2	1	2	2	2	9	A12	2	1	2	3	2	10		10
A13	2	2	3	3	3	13	A13	3	2	3	3	2	13	A13	2	2	3	3	3	13		13
A14	1	1	2	3	3	10	A14	2	1	2	2	2	9	A14	1	1	2	2	2	8		9
A15	2	2	3	2	2	11	A15	2	2	3	3	2	12	A15	2	2	3	3	2	12		11.67
A16	1	1	2	2	1	7	A16	1	1	1	2	1	6	A16	1	1	1	2	2	7		6.67
A17	1	1	1	2	1	6	A17	1	1	1	2	1	6	A17	1	1	1	1	1	5		5.67

ตาราง 52 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (ก่อนเรียน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater							Inter rater reliability	Mean (30 points)
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total		
B1	3	3	4	5	3	18	B1	4	3	4	4	4	19	B1	3	3	4	4	4	18	0.982	18.33
B2	3	2	3	4	3	15	B2	3	3	4	4	3	17	B2	3	2	3	3	3	14		15.33
B3	4	4	5	4	4	21	B3	4	4	5	5	4	22	B3	4	4	5	5	4	22		21.67
B4	2	2	3	4	3	14	B4	2	2	2	3	3	12	B4	2	2	3	3	3	13		13
B5	2	1	2	3	2	10	B5	2	1	2	2	2	9	B5	2	1	2	3	2	10		9.67
B6	2	2	2	2	2	10	B6	2	1	1	2	2	8	B6	1	1	2	2	2	8		8.67
B7	2	2	3	3	2	12	B7	3	2	2	3	2	12	B7	2	2	3	3	2	12		12
B8	3	3	3	2	2	13	B8	3	2	3	3	2	13	B8	3	3	3	3	2	14		13.33
B9	3	3	4	4	3	17	B9	3	3	3	4	3	16	B9	4	4	4	4	3	19		17.33
B10	3	3	3	4	3	16	B10	3	3	4	4	3	17	B10	3	3	4	5	3	18		17
B11	2	1	2	2	1	8	B11	2	1	2	2	2	9	B11	1	1	1	2	2	7		8
B12	2	2	3	3	2	12	B12	3	2	2	2	2	11	B12	3	2	3	4	3	15		12.67
B13	3	2	3	2	2	12	B13	2	3	3	3	2	13	B13	2	3	3	3	3	14		13
B14	2	2	2	2	2	10	B14	2	1	3	2	2	10	B14	2	2	3	2	2	11		10.33
B15	2	2	3	3	3	13	B15	3	2	4	3	3	15	B15	2	2	4	4	3	15		14.33
B16	1	1	2	1	1	6	B16	2	1	1	2	1	7	B16	1	1	1	2	1	6		6.33
B17	1	1	1	2	1	6	B17	1	1	1	1	1	5	B17	1	1	1	1	1	5		5.33

ตาราง 53 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (หลังเรียน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater							Inter rater reliability	Mean (30 points)
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total		
A1	5	4	5	5	4	23	A1	4	4	5	5	4	22	A1	4	4	4	4	4	20	0.965	21.67
A2	4	4	5	5	4	22	A2	4	4	5	5	5	23	A2	4	3	4	4	4	19		21.33
A3	4	3	4	4	3	18	A3	3	3	4	4	4	18	A3	3	3	4	3	3	16		17.33
A4	2	2	3	4	3	14	A4	2	2	3	4	4	15	A4	2	2	3	3	3	13		14
A5	2	2	2	3	3	12	A5	2	2	3	3	2	12	A5	2	2	2	3	2	11		11.67
A6	3	4	4	4	3	18	A6	3	3	3	4	4	17	A6	3	3	4	3	3	16		17
A7	3	3	3	4	3	16	A7	4	3	4	4	3	18	A7	3	3	3	4	4	17		17
A8	3	2	3	4	3	15	A8	2	2	3	3	2	12	A8	2	2	3	3	2	12		13
A9	3	3	3	3	2	14	A9	2	2	3	3	2	12	A9	3	2	3	3	2	13		13
A10	4	3	4	4	3	18	A10	4	4	3	4	3	18	A10	4	3	4	4	3	18		18
A11	3	2	3	3	3	14	A11	2	2	3	4	3	14	A11	3	2	3	4	3	15		14.33
A12	3	2	3	4	2	14	A12	3	2	3	4	3	15	A12	2	2	4	4	4	16		15
A13	2	2	3	3	2	12	A13	3	2	3	3	3	14	A13	2	2	3	3	3	13		13
A14	2	2	2	2	1	9	A14	2	2	2	2	2	10	A14	2	1	2	2	2	9		9.33
A15	3	3	4	4	3	17	A15	3	3	3	3	2	14	A15	3	3	3	3	3	15		15.33
A16	2	2	3	3	2	12	A16	2	2	2	4	2	12	A16	2	2	3	3	3	13		12.33
A17	2	2	3	3	3	13	A17	2	2	3	3	2	12	A17	2	2	3	4	2	13		12.67

ตาราง 54 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (หลังเรียน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater							Inter rater reliability	Mean (30 points)
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total		
B1	3	3	4	4	3	17	B1	2	2	2	3	4	13	B1	3	2	3	3	2	13	0.953	14.33
B2	3	3	3	3	3	15	B2	3	3	3	4	4	17	B2	3	3	4	3	3	16		16
B3	3	3	4	4	4	18	B3	4	3	4	4	3	18	B3	3	3	3	4	3	16		17.33
B4	3	3	3	4	3	16	B4	3	3	4	4	4	18	B4	3	3	4	3	3	16		16.67
B5	3	2	3	3	3	14	B5	3	3	3	4	3	16	B5	3	2	2	4	3	14		14.67
B6	2	2	2	3	2	11	B6	1	2	2	3	2	10	B6	3	2	3	3	3	14		11.67
B7	2	2	2	2	2	10	B7	2	1	2	2	2	9	B7	2	1	2	3	2	10		9.67
B8	3	2	2	4	3	14	B8	3	3	3	4	3	16	B8	3	3	2	3	3	14		14.67
B9	2	2	2	3	3	12	B9	3	2	2	3	3	13	B9	3	2	3	3	3	14		13
B10	3	2	2	3	3	13	B10	3	3	2	2	3	13	B10	2	2	2	3	2	11		12.33
B11	2	2	2	2	2	10	B11	2	1	2	3	3	11	B11	2	2	2	3	2	11		10.67
B12	2	2	2	3	2	11	B12	2	2	1	3	2	10	B12	2	1	2	3	1	9		10
B13	2	1	2	2	2	9	B13	1	1	2	3	2	9	B13	2	1	1	3	2	9		9
B14	2	1	2	2	2	9	B14	2	1	2	3	2	10	B14	2	1	1	2	2	8		9
B15	2	1	2	2	3	10	B15	2	1	1	3	2	9	B15	2	2	2	2	2	10		9.67
B16	1	1	2	2	2	8	B16	1	2	1	2	1	7	B16	2	2	2	2	2	10		8.33
B17	1	1	1	2	1	6	B17	2	1	1	2	1	7	B17	1	1	1	2	1	6		6.33

ตาราง 55 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง (วันระบะการทดลอง 1 เดือน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater							Inter rater reliability	Mean (30 points)
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total		
A1	4	4	5	5	4	22	A1	4	5	5	5	4	23	A1	4	4	5	5	4	22	0.956	22.33
A2	4	4	4	5	4	21	A2	4	4	5	5	4	22	A2	4	4	4	4	4	20		21
A3	3	4	4	4	3	18	A3	3	3	4	4	4	18	A3	4	3	4	4	3	18		18
A4	2	2	3	3	2	12	A4	2	2	2	3	2	11	A4	2	2	3	4	3	14		12.33
A5	2	1	2	3	3	11	A5	2	2	2	2	2	10	A5	2	1	1	3	2	9		10
A6	3	2	3	3	3	14	A6	2	2	3	4	3	14	A6	2	3	3	4	3	15		14.33
A7	3	3	3	3	3	15	A7	2	3	4	4	3	16	A7	2	2	3	2	2	11		14
A8	2	3	3	3	2	13	A8	3	3	3	3	3	15	A8	3	2	2	3	2	12		13.33
A9	2	1	2	3	2	10	A9	2	2	1	2	2	9	A9	2	2	3	3	3	13		10.67
A10	3	2	3	3	3	14	A10	2	3	4	4	3	16	A10	3	3	3	3	3	15		15
A11	3	3	4	4	3	17	A11	2	2	3	3	3	13	A11	3	2	3	3	2	13		14.33
A12	3	2	3	3	2	13	A12	2	2	2	2	2	10	A12	2	2	3	3	2	12		11.67
A13	2	1	3	3	2	11	A13	3	2	2	3	2	12	A13	1	1	2	3	2	9		10.67
A14	2	2	3	2	2	11	A14	2	1	3	3	2	11	A14	2	1	2	2	2	9		10.33
A15	3	2	3	3	2	13	A15	3	3	3	3	3	15	A15	3	2	2	3	2	12		13.33
A16	2	2	2	2	2	10	A16	2	2	3	3	2	12	A16	2	1	2	3	2	10		10.67
A17	2	1	1	2	1	7	A17	1	1	2	2	1	7	A17	1	1	2	2	2	8		7.33

ตาราง 56 คะแนนทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุม (เว้นระยะการทดลอง 1 เดือน)

1 st rater							2 nd rater							3 rd rater								
Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Student	Range	Accuracy	Fluency	Interaction	Coherence	Total	Inter rater reliability	Mean (30 points)
B1	3	3	4	4	3	17	B1	3	2	3	3	3	14	B1	3	3	4	4	4	18	0.941	16.33
B2	3	3	3	3	3	15	B2	3	3	4	4	3	17	B2	3	3	3	4	3	16		16
B3	3	3	4	4	3	17	B3	3	4	4	4	3	18	B3	3	3	3	3	3	15		16.67
B4	2	3	3	4	3	15	B4	2	2	3	3	3	13	B4	3	3	3	3	2	14		14
B5	3	3	4	3	3	16	B5	3	2	2	3	2	12	B5	2	2	3	3	2	12		13.33
B6	2	2	3	3	2	12	B6	3	2	3	3	3	14	B6	2	2	2	3	2	11		12.33
B7	2	2	2	2	2	10	B7	2	2	2	3	2	11	B7	2	2	3	3	2	12		11
B8	3	3	2	3	3	14	B8	3	3	3	4	3	16	B8	2	3	3	4	3	15		15
B9	3	2	3	3	3	14	B9	2	2	3	3	3	13	B9	2	2	3	2	2	11		12.67
B10	3	2	2	3	2	12	B10	2	2	3	2	2	11	B10	2	2	2	3	3	12		11.67
B11	2	1	2	3	2	10	B11	1	1	2	2	2	8	B11	2	1	2	2	2	9		9
B12	1	1	2	2	2	8	B12	2	1	2	3	2	10	B12	2	2	2	2	2	10		9.33
B13	2	1	2	2	2	9	B13	2	2	2	2	2	10	B13	2	1	1	2	2	8		9
B14	2	2	2	2	2	10	B14	2	1	2	2	2	9	B14	1	1	2	2	2	8		9
B15	2	2	3	3	2	12	B15	2	2	2	3	3	12	B15	2	1	2	2	2	9		11
B16	1	1	2	2	2	8	B16	1	1	1	2	1	6	B16	1	1	1	1	1	5		6.33
B17	2	1	1	2	2	8	B17	1	1	2	2	2	8	B17	2	1	1	2	2	8		8

ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ

การเรียนในชั้นเรียนไม่ได้มีแต่แบบเดิมๆ ดีเกินไป แต่ได้มีโอกาส
จัดโต๊ะเพื่อการเรียน ในอีกรูปแบบหนึ่ง ดีมากๆ จนสามารถเห็น
หน้ากันได้นมด. จัดโต๊ะเรียนเป็นวงกลมมีอาหารขบถอยู่ตรงกลาง
ในชั้นเรียนเริ่มขึ้น การเรียนโดยใช้อินเทอร์เน็ตแบบเรียนของ Person to Person.
เรียนหนักที่ 3 เก่งกับ การมองตำแหน่ง ช่วง แรกๆ นักศึกษาขบถ
ไม่มาก ภายหลังได้ผลของสอบ TOEIC ที่ได้สอดคล้องกันไม่ มีส่วนสาร
ผู้การ แนะนำตัวเองเป็นรอบตอนนี้นัก ศึกษา อธิบาย แผนการแนะนำ
ตนเอง จะแนะนำตนเองอย่างไร ก็ได้ ในที่นี้หลายๆ แต่เป็นหลักๆ
ก็จะมี ชั้น หนึ่งที่เรียนอยู่ สาขาที่เรียน แผนตอนที่ไหนๆ นั้น นักช
ที่ใน มาเรียนด้วยวิธีใด ตอนแรกในความติด ๆ ว่า ภายหลัง
ติดๆ ตามที่โตแล้วจนสามารถภาษาอังกฤษในประเทศไทย อธิว่า
อาจจะสอนว่า เมื่อ แต่เมื่อได้เริ่ม เรียน แล้ว สิ่งที่ดีได้มันไม่ใช่ว่า
อาจารย์ สอนสนุก และ มีความคิด ใน ชั้นเรียนช่วงเช้า ก็มีการ
พูดคุยแลกเปลี่ยนกัน อาจารย์ในใจมีอุปสรรคภาษาอังกฤษ
นี่อยู่ๆ เกี่ยวกับ คำถามในบทเรียน แล้วพูด กันที่พอใครได้
ตรงไหนก็ถามอาจารย์ ได้ตลอด อาจารย์ก็เดิน ดูทุกๆ อยู่กับสนทนา
กัน ผิดพลาดเวลาไหนๆ ก็ สุ่ม นักศึกษา ๑๐ คนมาขึ้นดู โดย หนึ่งที่
สุ่มคำถามใครก็ได้ เพื่อนๆ เขาก็ดู ภาวการณ์ที่สนุก สนาน
ทุกๆ คนทำเรื่อง ก็คิดว่าช่วงเวลานี้ไม่น่า 555 แต่ก็คิดว่า การเรียน
แบบนี้ไม่ได้ช่วย งานวันๆ ทุกวัน Happy

244

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A4) สาขาวิศวกรรมพลาสติก

รอบนี้อาจารย์เป็น
คนไทย ก็ทำให้รู้สึกไม่ค่อยกังวลเท่าไหร่ แต่ก็ได้คิดว่า เรียน
กับคนอื่นอีกแล้วนะ คงจะน่าเบื่อๆ แต่ผมเป็นคนที่ไม่ชอบเรียนเร็ว
กว่าคนอื่น คือ 1 ใน 15 คน ที่จะต้องเขียนเล่มดุษฎีวิทยานิพนธ์ใน

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A10) สาขาการเงิน

ครั้งแรกของวันนี้ ได้เริ่มกับอาชีพไทยที่พูดได้ค่อนข้างดี รับบทที่เห็นจรรยา
ไว้บนแรกนึกถึงพี่ลูกกอล์ฟ อาจยังไม่ดีนัก เริ่มแล้วสนุกดีครับ แล้ว
มีกิจกรรมในหนังให้ทำร่วมกับเพื่อน หลังเลิกเรียนตลอดครับ ได้ความรู้มากมาย
เลยครับ

ตอนบ่าย เริ่มต่อ และได้ทำกิจกรรม ผลัดกันถามตอบ อย่างสนุกสนาน ทำให้
ได้คำศัพท์มากมาย บางคำไม่เคยได้ยิน บางคำไม่รู้ใช้ยังไง ก็เริ่มใช้ไปเรื่อยๆ รู้สึก
ว่าตัวเองฟังภาษาอังกฤษได้มากขึ้น และเริ่มสนุกไปพร้อมกับมันมากขึ้นไปอีก

นักศึกษากลุ่มทดลอง (รหัส A9) สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

แต่วันนี้หนูก็รู้ดีกว่าส.สอนไปเนี่ย เรื่องๆ อยุ่ดี หนูคิดว่า
อาจเป็นเพราะ หนูพอมีพื้นฐานอยู่บ้าง หนูชอบตรงที่ ส.สอนแบบเข้าใจ เด็กคนอื่น
ประทับใจมาก ค่ะ หนูไปตามเพื่อน คนหนึ่งที่เขาไม่ได้รับสมุดเล่มนี้ แล้วเขาก็ไม่ ค่อยมี
พื้นฐานทางภาษาเท่าไร หนูถามเขาว่าเรียนกับ ส. ยากมั้ย เป็นยังไงบ้าง เขาบอกว่าดี
มากเลย เพราะปกติเขาไม่ค่อยชอบภาษา บอกกับไม่มีพื้นฐาน จึงทำให้เขาเริ่มรักไม่ยาก

นักศึกษาในกลุ่มทดลอง (รหัส A6) สาขาการเงิน

ครั้งนี้เหมือน ความรู้สึกที่อยากจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นเหมือนเดิม แต่มันก็ไม่เหมือนเดิม ต่างกันตรงที่ว่ามีคามมั่นใจที่จะพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ความกังวล ความกลัว เกี่ยวกับภาษาอังกฤษลดลง และรู้สึกว่ายิ่งเรียนยิ่งสนุก ไม่ยากเท่าที่ตัวเองคิดได้เลย ไม่ยากเกินความสามารถตัวเอง เป็นไปอย่างที่เคยคิดได้ในวันแรกที่เรียนเลย "ไม่ลอง ก็ไม่รู้" ผมเคยคิดว่า หลังจากเรียนจบคอร์ส จะพยายามศึกษาด้วยตัวเองให้มากขึ้น โดยลองกลับมาดูหนัง เป็นภาษาอังกฤษ และฟังเพลงภาษาอังกฤษอีกครั้ง เพื่อที่จะได้พัฒนา Skill ในด้านภาษาอังกฤษของตัวเองไปเรื่อย และผมมีความฝันที่จะไปหาเพื่อนจากต่างชาติที่ประเทศไหนด้วย ผมอยากลองไปเที่ยว และพูดคุยกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ HaHaHa นอกเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษอีกแล้ว กลับมาเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนดีกว่า บรรยากาศ ภายในห้องเรียนยังคงเต็มไปด้วยความสนุกสนานอย่างเห็นทุกวันที่ได้เรียนมา ได้ข้อคิด ได้ฟัง ทำให้เกิดความคุ้นเคยเพิ่มขึ้น จากที่เป็นคนที่ฟัง และพูดไม่ได้ ก็ทำให้ผมเริ่ม ฟัง และ พูดภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้น ให้ตัวเองกับตัวเองว่าสักวันจะต้องสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีแน่นอน ^.^

นักศึกษาในกลุ่มทดลอง (รหัส A10) สาขาการเงิน

ภาคผนวก จ
ภาพการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

การจัดที่นั่งแบบครึ่งวงกลมเพื่อให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาร่วมกัน
และผู้สอนสามารถเข้าถึงผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียนได้อย่างทั่วถึง

ภาพประกอบ 34 บรรยากาศการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ต่อ)

ภาพประกอบ 35 กิจกรรมการจัดคู่มือฝึกสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่กำหนดให้

ภาพประกอบ 36 การตามหาบุคคลที่มีข้อมูลตามที่ต้องการ (Find someone who)

ภาพประกอบ 37 การแสดงบทบาทสมมติในแต่ละสถานการณ์ที่กำหนด

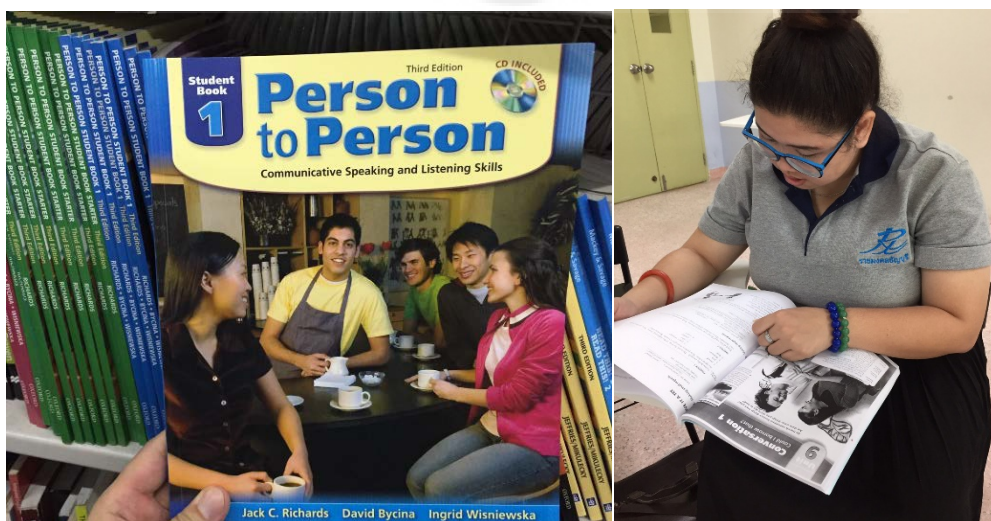
ผู้ประเมินการให้คะแนนจากซ้ายไปขวา (Raters from left to right)

1 st rater:	Ms. Arlene Regato
2 nd rater:	Dr. Lawrence H. Platon
3 rd rater:	Mr. Arthit Intakaew

ภาพประกอบ 38 การทดสอบการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ

ภาพประกอบ 39 ตำราเรียนภาษาอังกฤษ *Person to Person (Level 1)*

ภาพประกอบ 40 แบบบันทึกสะท้อนความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ฉ
หนังสือเรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญ
และการเก็บรวบรวมข้อมูล

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายอาทิตย์ อินทะแก้ว
วัน เดือน ปีเกิด	16 มิถุนายน 2524
สถานที่เกิด	อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	178/251 ลุมพินีคอนโดทาวน์ (ร่มเกล้า- สุวรรณภูมิ) ถนนร่มเกล้า แขวงคลองสามประเวศ เขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร 10520

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2543	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ศิลป์- ภาษาฝรั่งเศส) จากโรงเรียนแม่จันวิทยาคม อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย
พ.ศ. 2545	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) สาขาการจัดการการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ จากสถาบันฝึกอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
พ.ศ. 2547	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2552	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาสื่อสารมวลชน จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2554	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาฝรั่งเศส จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2555	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2556	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2560	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ แขนงวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ